Aslanların bilinen
tek avcıları **insanlardır.**

Birinci Gün

Cumartesi öğleden sonra, Los Angeles

Dudak uçuklatan servetlerin baş döndürücü etkilerine karşı her zaman bağışıklık kazandığımı zannederdim ama asfaltta yan yana dizilmiş gösterişli jetlerin görüntüsü bende beklenmedik bir sersemlik yarattı. Toplu taşıma çilesine katlanmadan dünya üzerinde bu kadar kolay hareket edebilmek ne kadar da özgürleştirici. Bilet gişelerinde sıra beklemek yok, ayakkabı çıkarmak ve el bagajını sökmek yok, vücut taraması yok, sıkışık bacak alanı veya aktarma beklemek yok, valiz kemeri veya kayıp çanta yok.

Evet, buna alışabilirdim. Summer kesinlikle alışmıştı.

Yıllar önce çok şık bir akşam yemeğinde, havyarla ilk kez tanışmamı anımsadım. Randevuya çıktığım adam çok sıkıcıydı, ama buz yatağında dikkatlice ve dengeli bir şekilde oturtulmuş minik siyah yumurtalardan oluşan önümdeki ufak cam kâseye merakla –ve belki biraz da endişeyle– bakarken, kulağımda çınlayan sesini asla unutamayacağım.

"Havyarın tadına daha önce hiç bakmadıysan canın çekmez," dedi.

O yanardöner renkli kaşığı ağzıma götürdüğümde de beni, bir kez tadınca o narin lezzetin kolay kolay unutulmadığı

konusunda uyarmaya devam ediyordu. Haklıydı. Havyarı beslenme düzenimin bir parçası haline getirebilseydim, ona nasıl da ihtiyaç duyabileceğimi anlayabiliyordum. Sanırım başlangıçta zenginliğin göstergeleri olan aşırılık ve israf, zaman geçtikçe bir ihtiyaca dönüşebiliyordu.

Ama ben, bu dünyada sadece bir misafirdim ve böyle bir lükse bağımlılık geliştirmek için bir haftanın yeterli olmayacağını düşünüyordum. Bu yüzden havyarı geri falan çevirmeyecektim.

Ekmeği, peyniri, tereyağını, çikolatayı ya da dondurmayı da geri çevirmeyeceğim gibi. Ya da bütün bir ay boyunca kendimi mahrum bıraktığım diğer tüm lezzetli yiyecekleri... Bikiniler içinde geçirmeyi umduğum bir hafta boyunca mükemmel formda olabilmek için kendimi perişan edip aç bırakmıştım ve şimdi kendimi şımartmaya hazırdım.

Çantamı son kez kontrol etmek için gözlerimi uçak pistindeki manzaradan ayırdım. Pasaport, burada. Cüzdan, burada. Telefon, burada. Kol saatim. Lanet olsun!

Çantamın içindekileri kucağıma boşaltırken kız kardeşim, "Sorun ne?" diye sordu.

"Saatim," diye mırıldandım. "Sabah çantamda olduğuna yemin edebilirim ama şimdi bulamıyorum."

"Riviera'ya bir yat gezisinde kol saatine ihtiyacın olacak mı sahiden?"

"Şunu bulmama yardım etsene," diye yalvardım.

Sarı saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı ve çantamdan orta konsola saçılmış çerçöpü dikkatsizce karıştırdı. Lauren, annemizin birebir aynısıydı; ufak tefek ve sarışın. Ben ise babamızın bir kopyasıydım; esmer ve sırık gibi uzun, ince. Ama yine de yüzlerimiz birbirine o kadar benziyordu ki, yirmi bir yaşına gelmeden önceki dört sene boyunca benim kimliğimi kullanarak birçok sorundan kaçmayı başarmıştı. İhtiyacı

olduğundan değil. Küçük kız kardeşim okul kütüphanesinde benim geçirdiğimden çok daha fazla zaman geçirmiştir. Tüm bu çalışmaları sonuç verdi, çünkü bu sonbaharda hukuk fakültesine başlıyor ve ben onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Sonunda, Summer'ın bana hediye ettiği küçük yuvarlak çapraz Gucci çantamın yan gözündeki fermuarı açtım ve kol saatimi kavradım. Tam da olması gereken yerdeydi. "Oh..." Rahat bir nefes aldım. "Buldum."

Lauren beni dikkatlice süzdü. "Bu sabah biraz stresli gibisin. Çok mu fazla kahve içtin?"

Saati bileğime taktım. "Sanırım bu gezi yüzünden biraz gerginim," diye itiraf ettim. "Neden davet edildiğimden henüz tam olarak emin değilim. Summer'ı son zamanlarda neredeyse hiç görmedim."

"Ama siz ikiniz çok yakın arkadaşsınız," dedi şaşırarak. "Birkaç hafta önce sana, bu gülünç derecede pahalı çantayı vermemiş miydi?"

Çantanın ortasındaki kırmızı yeşil şeridin üzerinde parmaklarımı gezdirerek kafamı salladım. Bugüne kadar sahip olduğum en pahalı çantaydı ve kendime rağmen onu seviyordum.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Ama biliyordum.

Tekerlekli valizimi külüstür Prius'umun bagajından indirdim ve arabanın penceresinden Lauran'e sarıldım. "Arabanı ödünç almama izin verdiğin teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. "Güzelce eğlen. Ve lütfen yaşının iki katı bir erkek arkadaşla dönme."

"Ha ha!" diye güldüm. "Ben Summer değilim."

Buruk bir şekilde gülümseyerek, "Onda ne bulduğunu hiç anlamıyorum ama bir arkadaşımın beni bugüne kadar götürdüğü en egzotik yer Michigan Gölü'ydü. Yani sanırım sen kazandın."

"Hadi, biri beni bu hurdayla görmeden git buradan." Söylediklerimi vurgularcasına arabanın tavanına vurdum. "Ah!" Elimi cayır cayır yanan metalden hemen çektim.

"Beni haberdar et!" deyip bana bir öpücük attı.

"Büyükanneme sevgilerimi ilet!" diye arkasından seslendim.

Lauren arabayla uzaklaşırken, büyükannemin Havasu Gölü'ndeki emeklilik dairesinde halk tiyatrosu için *Mame*'de başrolü oynadığını izlemeye gitmek üzere onunla yolculuk yapamayacağım için ufak bir pişmanlık duymuştum. Oyunculuk virüsünü bana bulaştırdığı için büyükannemi suçluyordum ve onu ait olduğu yerde, sevdiği işi yaparken izlemekten her zaman çok keyif almışımdır. Onun için biçilmiş kaftan olan bu rolü oynadığını izleme fırsatını kaçırmaktan ne kadar üzgün olsam da, hayat bazen Akdeniz kıyılarında bir hafta sürecek bir yat tatili için fedakârlıklar yapmanızı ister.

Çantamı yaz güneşinin altında yanan lüks arabaların arasından, özel havaalanının bekleme odası olarak hizmet veren iki katlı, alçıdan yapılma binaya doğru çekerek sürükledim ve zili çaldım. Binanın diğer ucundaki kadın kibarca uçağımın müret-tebatının henüz gelmediğini ve yolcu listesinin hazır olmadığını, bu yüzden beni içeri alamayacağını söyledi.

"Üzgünüm," diye ekledi, "yeni güvenlik önlemleri. Biraz sonra tekrar gelin."

Harika. Üç dakika erken geldim ve belli ki ilk gelen benim. Geçen hafta Beverly Hills'de bir garaj satışında bulduğum için çok heyecanlandığım, pek de rahat olmayan vintage yazlık elbisemin içinde çoktan terlemeye başlamıştım. Kumaşı bu hava için fazla kalındı ve içindeki korsesi çok sıkıyordu. Daha bol ve pamuklu bir şey giyinmiş olmayı diledim, ama son derece kısıtlı bütçemle olup olabilecek en şık halimle buradaydım. En azından çantam benimleydi.

Gölge bir alan bulabilme umuduyla valizimi kaldırıma doğru sürükledim ve yalnız bir palmiye ağacının gölgesinde tel örgülerin ardından havaalanındaki yoğunluğu izlemeye başladım. Asfalttan yükselen ısı dalgaları ufuk çizgisini bulanıklaştırıyordu. Jetlerin yanındaki sıradan çift motorlu bir sarı Cessna havalandı. Uzaktaki pistlerden helikopterler gidip geliyordu.

Pistte, ceketlerini rüzgâra karşı kapalı tutarak jetlerden birinin basamaklarından inen takım elbiseli on iki adam vardı. Tanıdığım ama adını hatırlayamadım bir NBA oyuncusunun, yanında eşi olması muhtemel bir kadınla, üç çocukla, asistan gibi görünen iki kişiyle ve dört büyük köpekle yürüyüşünü izledim.

Kadının mutlu olup olmadığını merak ettim. Muhtemelen rahat bir hayat sürüyordu. Kesinlikle benden daha rahattı, aptal elbisemin içinde erimeye başlamıştım. Para benim için hiçbir zaman flört denkleminin bir parçası olmamıştı. Fakat bir anda merak etmeye başlamıştım: Peki ya yanılıyorsam? *Ya aşk her şeyin üstesinden gelemezse ve aslında tüm sorunlarımızı çözecek tek şey paraysa?* Summer bariz bir şekilde elindeki her şeyi bu bahse yatırmıştı.

Pek de parlak olmayan oyunculuk kariyerim, bazen oldukça yakışıklı oyuncularla yolumu kesiştiren garsonluk işleriyle doluydu. Bir seferinde aralarından birinin kısa süreli ilgisini bile çekmiştim. Fakat hiçbirinin devamını getirmedim. Beni bir sonraki ünlü model için terk edene kadar bir yıldızın kolunda bir hafta boyunca gezinen akılsız bir budala olmaktan her zaman korkmuşumdur. Bu duygumun, benim "Hollywood'a varmamı engelleyen özgüven eksikliğim" olduğunu söyleyen Summer'ın kulağıma fısıldayan sesini neredeyse duyabiliyordum.

Sesli bir şekilde güldüm. Eğer biri beni izliyorsa deli kadının teki olduğumu düşünebilirdi. Besbelli kafama güneş geçmişti. Ya da belki de sadece jetler yüzündendi. Ben Summer değildim. Lüks peşinde koşarken asla onun kadar ileri gidemezdim.

Ben tamamen aklımı yitirmeden önce gümüş bir BMW SUV yanıma yanaştı ve içeriden bir ses, "Hanımefendi, burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Wendy'yi sürücü koltuğunda gördüğümde el salladım ve valizimi arabaya doğru çekmeye başladım. Zarif altın saatine bakarak, "Bırak tahmin edeyim. Summer geç kaldı," dedi.

"İlk gelenler biziz," diye onayladım, "ve beni henüz içeri almıyorlar."

Birbirimize uzaktan öpücük gönderirken, "Neden eridiğine şaşmamak gerekir," dedi.

Wendy siyahiydi ve Disney prenseslerini andıran kara gözleri, mükemmel kavisli kaşları ve kusursuz bir ifadesi vardı. Her zaman çok şıktı, o gün de üzerinde "Fransa'nın güneyine özel bir jetle seyahat ediyorum" kostümleri vardı: altın ışıltıları olan beyaz bir bluz ve dolgu topuk ayakkabılarla kombinlenmiş yeni ütülenmiş beyaz keten bir pantolon, imzası niteliğindeki uzun dalgalı postişlerini örten beyaz bir güneş şapkası.

Benim oldukça rahatsız ve vintage elbisem, bir anda gözüme eski görünmeye başladı. Wendy ve Summer'ın yanında olduğum zaman dış görünüşümün her zamankinden daha çok farkına varıyordum. Bu onların hatası değildi. Onlar her zaman çaba harcamadan şık olmayı başarıyordu. Eğer ben şık görünmeyi başardıysam, hazırlanmaya saatler harcamışımdır. Bu işlere kafam basmıyordu. Bir elbise görüyordum ve onun başlı başına bir kostüm olduğuna inanıyordum. Onlar ise parçaları bir araya getirip bir *stil yaratıyordu*.

Biz birbirimize öpücükler göndermeye devam ederken, Wendy'nin ev arkadaşı Claire yolcu koltuğundan inip arabanın arka tarafında bize katıldı. Her zaman uzun ve koyu renk kullandığı saçlarını omuz hizasında kestirdiğini ve aralara gözlerinin mavisini ortaya çıkaran karamel renginde ışıltılar attırdığını fark ettim. "Saçlarına bayıldım," dedim.

"Teşekkürler!" Gülümsediğinde gamzeleri ortaya çıkıyordu. "Kestirdiğimden beri seninle görüşmemiş miydik?"

"Sanırım Wendy'nin haziran ayındaki doğum günü yemeğinden beri görüşmedik."

Wendy, "Bay Büyük Lig ile çıkmaya başladığından beri Claire pek ortalarda görünmüyor," diye takıldı.

"Erkek arkadaşım Şikago'da yaşıyor, bu yüzden ben de çoğu zaman oradayım," diye açıkladı Claire. "Kendisi bir beyzbol oyuncusu."

"Bu harika bir şey," diyerek hayranlığımı gösterdim.

Claire aslen Miami'li, inanılmaz tatlı bir ilkokul öğretmeniydi ve çok yumuşak bir ses tonu vardı. Dürüst olmak gerekirse, onun hakkında başka bir şey bilmiyordum. Birbirimizi muhtemelen dört senedir tanıyorduk. İtiraf etmeye utanıyorum ama bu süre boyunca anlamlı bir sohbetimiz olduğunu sanmıyorum. Bu da muhtemelen Wendy tarafından gölgede bırakıldığı içindi, ki Wendy tanıdığım tartışmasız en dışadönük, enerjik ve popüler insandı. Kaliforniya Üniversitesi'nde ilk tanıştığımız sıralarda Wendy hem kaldığı kız öğrenci yurdunun başkanıydı hem de Yunan Topluluğu'nda yöneticiydi. Ortalamasını 4.0 tutmayı ve okul alanları için fon yaratma ile güzelleştirme projelerinin planlamasını aynı anda bir şekilde dengeliyordu. O günlerde etkinlik koordinatörlüğü yapıyordu ve şaka yapmıyorum; Los Angeles'taki herkesi tanıyordu. Demek istediğim; belirli bir sınıftan herkesi... Gösterişli etkinliklere giden ve reklama ihtiyacı olan sınıftan herkesi. Bir politikacı gibiydi, seninle konuşurken söylediklerini gerçekten umursadığını hissettiren bir yeteneği vardı, ki bu kulağa mantıklı geliyordu çünkü babası Ohio'da eyalet senatörüydü.

Bir seferinde ona, karşı konulamaz çekiciliğin nasıl bir şey olduğunu sordum. Bunun *Wendy olmanın* doğal bir parçası

olduğunu sanıyordum fakat meğerse sadece bir teknikmiş. Bütün olayın ufak dokunuşlardan ve göz teması kurmaktan ibaret olduğunu söylemişti. Bana nasıl yapılacağını göstermeye çalıştı ama ben yapınca çok tuhaf oldu. Oyuncu olduğum için insanları manipüle etmenin benim açımdan kolay bir iş olacağını düşünüyor olabilirsin, ama ben her zaman dürüst bir insan oldum ve aptal gibi herkesin de öyle olmasını bekledim. Pek gerçekçi değil, biliyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum.

"Dün akşam Cove'da akşam yemeği yedim ve sonrasında bara uğradım ama seni göremedim," dedi Wendy.

"Hazırlanmak için gece izin aldım," diye uydurdum. Daha önce sayısız kez oyuncu seçmelerine katıldığım ancak hiçbir zaman işlerinde bana yer vermemiş oyuncu yönetmeni orada bir parti veriyordu ve benim barmenlik yaptığımı görmesini istemedim. Bu işi bana Wendy bulmuştu –ki bu yüzden ona minnettardım–, o yüzden ona gerçeği söyleyemezdim. Yalnızca bir barmen olmaktan utandığımdan değil. Olay şu ki, faturalarımı bir sene boyunca sadece oyunculuk yaparak ödeyebildikten sonra öyle hissettim ki... Pekâlâ, belki de işler hayal ettiğim gibi gitmediği için biraz utanmıştım. Bir düşüş yaşadım. Hızımı kesen bir düşüş. Ama bu kadarıyla kalacaktı, çünkü bu geziden döndüğümde yemin edebilirdim ki her şey çok farklı olacaktı.

Wendy, arabasının tıka basa dolu bagajının kapısını açtı. "Biraz fazla mı dolmuş ne?" diye takıldım.

"Büyük boyda kıyafetler var. Orta boyda ayakkabılar ve çantalar, ufaktaysa saç bakımı malzemeleri," dedi Wendy bordo valiz setini göstererek. "Ben ve postişlerim, anlarsınız ya."

Gülerek, "Tam da onu diyecektim, saçların bugün ayrı bir güzel görünüyor," dedim.

Nazikçe saçlarını omzunun üzerinden atıp gülümsedi. "Teşekkürler, gezi için yeni yaptırdım."

"Yemin ederim orta boy bir valizle gelecektim, ta ki Wendy işin içine dahil olana kadar," dedi Claire, üçümüz onun devasa valizini kaldırıma doğru çekerken.

Yüzümde anlamlı bir gülümsemeyle, "Kulağa tanıdık geliyor," dedim.

Wendy'nin üçlü valizlerini bagajdan indirirken şoförlü siyah bir Suburban yanaştı. Ellerinde kahve bardakları, ceptelefonları, şapkaları ve çantalarıyla Summer'ın annesi Rhonda, kız kardeşi Brittani ve tanımadığım bir kız daha arabadan deyim yerindeyse dökülürcesine indi.

İşte başlıyoruz...

Rhonda sesinde özgüvenle, "Şehre gelirken yol üzerindeki mağazalara uğramamız gerekti," dedi. Onun bu açıklamasını vurgulamak ister gibi arabanın içinden bir mağaza poşeti, şoför daha onu yakalayamadan yere yuvarlandı ve içinden üç tane ayakkabı kutusu kaldırıma düştü. "Güney Fransa'da ortama uygun giyinmemiş olmak istemezdim."

Brittani annesine bir beşlik çaktı ve amigo kızlar gibi düğümlenen parmaklar yapıp şakalaştılar.

Birkaç kilo fazlalık, ifadesinin sürekli şaşırmış ve meraklı görünmesine sebep olan ufak tefek estetik hatalarının dışında Rhonda, onu son gördüğümden beri geçen on yılda neredeyse hiç değişmemişti; sarı balyajlı saçları başının tepesinde toplanmıştı, makyajı biraz fazla yapılmıştı ve leopar desenli bluzu geniş gövdesine yapışmıştı.

Brittani'yi de neredeyse on senedir görmemiştim ve farklı babalara sahip olmalarına rağmen büyüdükçe Summer'a ne kadar da benzemeye başladığını fark edince aniden şaşırdım: uzun bacaklar, sarı saçlar, kıskanılacak derecede güzel elmacık kemikleri ve mükemmel bir ağız yapısı. Tek fark, Summer her zaman Yukarı Doğu Yakası'ndaki bir yemekten henüz dönmüş

gibi görünse de, Brittani Cancun'a bahar tatiline gidiyormuş gibi görünürdü. Üzerinde dar ve pembe, "VEGAS'TA OLAN VEGAS'TA..." yazılı bir tişört ve yırtık paçalı bir kot şort vardı. Saçları peroksitten bronz rengine dönmüştü, ki tüm bunlar annesinin stil anlayışını miras aldığını gösteriyordu.

Brittani, "Kız kıza tatil!" diye haykırarak etrafta koşmaya başladı.

"Brittani! Rhonda! Sizi görmek ne güzel millet!" dedim yüzümde kocaman bir gülümsemeyle.

"Bak sen! Milleeeet! Hepimiz senin güneyli olduğunu biliyoruz!" diye haykırdı Brittani güneyli ağzı taklidi yaparak. Kalçalarıma vurdu ve beni bir Porsche'ye doğru itekledi.

Tekrar dengemi kurdum ve sevimli olduğunu düşündüğüm bir tonda, "Vay canına, şahane görünüyorsun! Sanırım seni son gördüğümde on iki yaşındaydın," dedim.

"Evet, şimdi yirmi iki yaşındayım! Yaşasın!" Tekrar düğümlenen parmaklar. "Hâlâ oyuncu olmaya mı çalışıyorsun?"

Öfkemi kontrol ettim. Brittani göründüğü kadar küçümseyici olmayı kastetmiş olamazdı, değil mi? Zoraki bir gülümsemeyle, "Hâlâ oyunculuk yapıyorum, evet," dedim.

"Hangi işlerde yer aldın?" diye sordu.

Mantıklı bir soruydu ve beni rahatsız etmemesi gerekiyordu. Cevap vermenin iyi bir yolu yoktu, kariyerimi henüz inşa ettiğimi bilsem de bu beni hep başarısız hissettiriyordu. Yer aldığım hiçbir film onun duyabileceği kadar büyük bir iş değildi ve televizyon için yaptığım işler öylesine küçüktü ki beni hatırlamazdı bile. Bu yüzden tüm bunların yerine gerçekten en gurur duyduğum, onun için pek ilginç olmayacak ve umarım ki onu susturacak bir şey söyledim: "Yer aldığım bir internet dizisi için Webby Ödülü'ne aday gösterildim. Adı *Önemsiz* ve konusu..."

Ve haklı çıkmıştım. Arkadaşına seslenmeden önce cümlemi bitirmeme bile izin vermemişti. "Gel de Summer'ın kankasıyla tanış!"

Brittani ile teknede bir hafta. Daveti kabul ettiğimde bu meseleyi tam olarak düşünmemiştim.

Brittani'nin arkadaşının yer yer mora boyanmış uzun siyah saçları vardı ve Riviera'ya gitmektense daha çok heavy metal ve hard rock festivali olan Ozzfest'e gidiyormuş gibi giyinmişti: siyah-gümüş renkli çivili platform topuklu ayakkabılarına uyan ağır, çivili bir kemerle belinde duran siyah kot bir etek. Üzerinde siyah bir atlet vardı ve sutyen giymemişti. Zaten hacimli göğüslerinin bir sutyene ihtiyacı yoktu. Mükemmeldiler.

Ortalıkta aylak aylak dolanırken pürüzsüz teni ve narin yüz hatlarıyla oldukça güzel olduğunu, egzotik ve asi bir yanı olduğunu görebiliyordum. Fakat en çarpıcı yanı, mor menekşe rengindeki kontakt lensleriydi.

Tuhaftı. Summer'ın Brittani sıkılmasın diye bir arkadaşını davet etmesine izin vereceğini biliyordum ama o arkadaşın bu arkadaş olmasına biraz şaşırmıştım. Summer her zaman dışarıdan nasıl göründüğüne önem veren biriydi ve John'un kız arkadaşı rolüne uymak için ne kadar kötü yetiştirildiğini gizlemek adına katı bir taraf geliştirmişti. Wendy ve ben, onun estetik anlayışına uyuyorduk. Onu iyi gösterecek kadar sosyal açıdan uyumlu ve yeterince çekiciydik, ama asla rakip olacak kadar güzel veya başarılı değildik.

Pek de yakından tanımadığı Claire'i davet etmesindeki nedeni ise anlayabiliyordum. Claire uyumlu biriydi ve iyi huyluydu. Tehdit edici olmayan bir şekilde hoş bir kızdı ve sadece iki arkadaşınız varken teknede altı kişilik yeri doldurmak için güvenli bir çözümdü. Brittani ve Rhonda ailedendi, eğer davet edilmeselerdi Summer'a her türlü cehennemi yaşatabilirlerdi –ve Summer bana, tekneye gelmeden önce onların gardırobunu elden

geçireceğini söylemişti–. Fakat bu kız... Summer ile uyumsuz olan tek yanı yalnızca üzerindekiler değildi; ortada daha büyük bir sorun vardı çünkü karşı konulamaz ve inkâr edilemez bir şekilde seksi bir kızdı.

Gülümseyerek elimi ona uzattım. "Merhaba, ben Belle."

Tuhaf bir şekilde elimi sıkarken kolundaki bilezikleri şıngırdattı. "Amythest."

"Taş olan ametist gibi mi yani?" diye araya girdi Wendy.

"Sadece farklı yazılanından," diye açıkladı.

Merak etmeden duramadım. Hangisi daha önce olmuştu? İsmi mi yoksa mor lensleri mi?

Rhonda leopar desenli bluzunun yakasını çekiştirip kendini serinletmeye çalıştı. "Burası çok sıcak."

Ona terli terli sarıldım. "Biliyorum, korkunç bir şey. Tanıştırayım. Wendy ve Claire."

"Ah Wendy, hakkında öyle çok şey duydum ki!" dedi Rhonda.

Wendy büyük beyaz şapkasının kenarından tutup gülerek, "Güzel şeylerdir umarım," dedi.

"Summer sürekli senden bahsediyor. Sonunda seninle tanıştığım için çok mutluyum." Rhonda dikkatini tekrar Claire'e yöneltti. Bir elini Claire'in omzuna atarak, "Adın neydi?" dedi.

Claire konuşmaya başladığında Rhonda onun lafını kesti. "Hayır, bir dakika. Biliyorum! Abby! Sen Abby'sin." Claire utangaç utangaç başını salladı. "Amy! Ashley! Amber!"

Claire sessizce, "Claire," dedi.

"İsminin A ile başladığına yemin edebilirdim. Söylesene sen ..."

Wendy, kırk yıllık arkadaşlarmış gibi Rhonda'nın koluna girip Claire'i ondan kurtardı. "Hepimiz öyle eğleneceğiz ki!"

Pasaportlarımızın yolcu listesine göre kontrol edildiği kutup serinliğindeki küçücük terminalden doğru ilerledik ve çift camlı kapılardan yanıp kavrulan asfalta çıktık. Jetin mürettebatı valizlerimizi taşıyacak kadar kibardı fakat bizden yaşça çok da büyük olmayan, haki elbiseli bir kabin görevlisi, Bay Lyons gelene kadar uçağa kimsenin alınamayacağını ve bunun katı bir kural olduğunu bildirdi.

Bu yüzden tekrar kavurucu asfaltı aşarak terminale döndük. Daha klimalı alana varamadan bize tekrar seslendi: "Affedersiniz. Bay Lyons geldiğinde bir an önce kalkmak için misafirlerinin jette hazır olmasını tercih ettiğini söyledi."

Biz terminale doğru yürümeye devam ederken Rhonda başparmağıyla onayladığını belirten bir hareket yaparak, "Tamam, harika. Hazır olacağız," dedi.

Wendy, "Kız kıza bir gezi için ne tantana ama..." diyerek iç çekti.

Güldüm. "Kızı resmen gözünün önünden ayırmıyor. Sence kendisi olmadan Summer'ı jetiyle Riviera'ya gönderir miydi?"

Kabin görevlisi kadın telaşla koşturmaya başladı. Alnında parlayan ter damlalarıyla, "Hayır hayır. Affedersiniz," diye seslendi. "Demek istediğim, siz burada beklemelisiniz. Birazdan gelirler."

Hiç kimse kımıldamadı. Brittani, "Yani burada, güneşin altında mı demek istiyorsun?" diye sordu. Bu söylediğine kendisi de inanmakta zorluk çekiyor gibiydi.

"Evet, böylesi daha iyi," diye sesinde bir çaresizlik tınısıyla ısrar etti hostes. "Lütfen böyle gelin. Şurada, gölgede durabilirsiniz."

Böylece uçağın burnunun gölgesinde, bir saate yakın bunalmış bir halde beklemeye başladık.

Beyaz Bentley gelene kadar acayip sıkışmıştım ve göğsümün ortasından ter damlalarının indiğini hissedebiliyordum. Araç geldiğinde sürücü koltuğu tarafında Summer göründü. Bir Bogart ve Bacall filminden fırlamış gibiydi. Summer her zaman benim en göz alıcı arkadaşım olmuştu ama bu bambaşka bir seviyeydi. Bej rengi elbisesi, siyah büyük gözlükleri ve güzel sarı saçlarını örten Chanel eşarbıyla muhteşem görünüyordu. Bir saat geç kalmalarının, hepimizin asfaltta ayakta beklememize neden olduğundan tamamen habersiz ışıltılar saçıyordu.

Onun bu zarafeti içimde bir kızgınlığı körükledi. Onları ekip geziye gitmemek için henüz geç kalmış değildim. Kendimi iyi hissetmediğimi söyleyebilirdim. Hatta muhtemelen bardaki mesailerimi geri alabilirdim. Bu yaptığından sonra aklı başında hiçbir insan onunla bir seyahate çıkmazdı. Fakat hayır. Yaptığı her şeye rağmen orada olmalıydım. Saatime bakma dürtüme direnerek huzursuzluk çıkarma fikrini defettim ve yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim.

Bentley'in yolcu koltuğunda özel dikim gri takım elbisesi içinde, yirmi altılık Summer'ın yanında altmış üç yaşındaki kaslı erkek arkadaşı John belirdi. Eğer ustaca şekillendirilmiş gri saçlarını ve el yapımı İtalyan deri ayakkabılarındaki topuk payını da hesaba katarsanız, neredeyse Summer'ın boyuna yetişebilirdi. Summer ondan çok da uzun sayılmazdı ama partnerinin boyunu geçmesin diye topuklu ayakkabı giymesine izin yoktu. Eşarbıyla uyumlu düztaban Chanel sandaletler giymişti.

Bize doğru coşkuyla koşarken, "Bakın, John bana doğum günümde ne aldı!" diye bir çığlık kopardı. Güneş gözlüklerini çıkardığında gözleri güneş ışığında parıldayan zümrütler gibi ışıldıyordu. "Gelin bakın! Deriye benim adım işlenmiş!"

Summer'ın neşesi bulaşıcıydı. Hepimiz pahalı aracın etrafında toplandık ve bagajdan alınan valizlerin uçağa yerleştirilmesini

duruma uygun düşen, "Ah, harika!" nidaları eşliğinde izlemeye başladık.

Eski yakınlığımızı kurmak için Summer'a sarıldım. "Muhteşemler. Sen de öyle."

"Geldiğin için çok mutluyum." Ellerimi sıktı. "Güneş gözlüklerin güzelmiş."

Gözlüğün siyah kalın çerçevesini göstererek, "Teşekkürler!" dedim. "Beğeneceğini düşündüm. Bunları..."

Rhonda, "Hayatım, şimdi bu benim Mercedes'i alabileceğim anlamına mı geliyor?" diyerek konuşmamızı böldü.

Summer gülümsedi ama gözleriyle başka bir mesaj veriyordu. Kafasını sallayarak, "Anne," diye uyardı.

"Şaka yapıyorum! Biri şu kıza yaşlı anneciğini rahat bırakmasını söylesin." Rhonda John'a doğru ilerlerken, Summer ise annesini çağırdığı için pişmanlık duymaya başlamıştı.

John otuz iki dişini göstererek güldü. "Rhonda, sen yaşlı falan değilsin. Ve evet, Mercedes senindir."

Rhonda, John'un ciddi olup olmadığını anlamak için güneş gözlüklerini indirip ağzı açık bir şekilde baktı. John bu sırada çoktan arabasının her zamanki yerine bırakılmasını istediğini söylemek üzere dikkatini valesine vermişti bile.

Bentley uzaklaşırken Wendy, John'un omzuna hafifçe dokundu. "Muhteşem bir erkek arkadaşsın. Bu seyahat için teşekkür ederim. Çok heyecanlıyız."

Daha da çok gülümseyerek, "Evet, teşekkür ederiz," dedim.

"Teşekkürler," diye tekrarladı Claire gözlerini yavaşça indirerek.

John cömert bir edayla başını salladı. "Benim için bir zevk. Siz hanımları ağırlamaktan mutluluk duyarım."

Ve ardından, onun gelişini gören kabin görevlileri arasında bir telaşa sebep olarak uçağa doğru yöneldi.

John'la daha önce bir araya geldiğimiz birkaç buluşmada bana karşı kibar ve nazik davranmıştı. Yüzünde o yaşa gelmiş ve bazı önemli şeyleri başarmış erkeklerde ortak olan bir çekicilik vardı. Onunla aramızdaki muhabbet, babanız ve dedeniz yaşlarında olan bir milyarderle olmasını bekleyeceğiniz türdendi: kısa ve yüzeysel. Yine de sohbetimiz sırasında ölüversem ve yerime başka bir kız koysalar, bunu fark edeceğinden emin değildim.

Küçükken kocaman gözleri olan bir Japon balığım vardı: Eddie. Eddie sık sık ölürdü ve annemler ben fark etmeden onun yerine yeni Eddie'ler getirirdi. Bu olay, kız kardeşim veya ben fark etmeden yıllarca devam etti ve nihayet bir gün Eddie'yi akvaryumunda nalları dikmiş halde bulduğumda annemler onun aslında Altıncı Eddie olduğunu –şimdi anladığıma göre kederden ziyade kahkaha gözyaşlarını tutarak– itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Eğer Summer'ın arkadaşları John için birer Eddie'den farksızsa, bu durumda Summer kim oluyordu? O da yeri doldurulabilir biri miydi? Summer onun başka kadınlarla görüştüğünü ve başka sevimli kız gruplarını akıl almaz derecede ihtişamlı tatillere –ki bu onun işleri için iyi bir şeydi– götürdüğünü biliyordu. Fakat yine de diğer kadınlara nazaran onun gözündeki yerinin ayrı olduğuna yürekten inanıyordu ve ona tepeden tırnağa âşık olduğunu iddia ediyordu. John'la birlikteyken başkalarıyla yatıp kalkmıyordu bile. En azından, Eric'ten beri.

Kendi bilir, diye kendi kendime söylendim. Benim de beraber olduğum erkeklerin birer prens oldukları söylenemezdi.

Brittani, Amythest'i Summer'a doğru itekledi. "Bu Amythest," dedi, "harika biridir. Ona bayılacaksın."

Bir an aklım durdu. Summer, Brittani'nin daha önce görmediği bir arkadaşını yanında getirmesine asla müsaade etmezdi.

"Merhaba." Summer tokalaşmak için elini uzattığında yüzündeki gülümsemeyi bozmamıştı ama gözleri, kızın platform

topuklu ayakkabıları, mor lensleri ve kıvrımlı bedenini saran siyah kıyafetlerindeydi.

Amythest gülümseyerek Summer'ın elini sıktı. Bir an için eğilip reverans yapacağını zannettim ama duruşundaki bozukluğun sebebinin, ayağındaki topuklularla üzerinde durmakta zorlandığı asfalttaki bir çatlak olduğunu fark ettim.

Summer gözlerini Brittani'ye çevirdi. Yüzü ifadesizdi fakat onu, içindeki huzursuzluğu bastırmaya çalıştığını anlayacak kadar iyi tanıyordum. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim kardeşim?"

Brittani'yi kolundan tutup jetin merdivenlerine doğru çekti. John bu sırada takım elbiseli iki adamla konuşuyordu. John yanındaki adamları gönderip ellerini kızların omzuna attı. Summer düşük bir ses tonuyla konuşurken, biz de onların ne konuştuğunu duymuyormuş gibi davrandık. Bu sırada Amythest bileklikleriyle oynayıp boş asfaltı izliyordu. Bir dakika sonra Brittani, Amythest'i yanına çağırdı ve John ile tanıştırdı. John'un söylediği bir şey üzerine Amythest el çantasını karıştırmaya başladı ve sonrasında takım elbiseli bir adama pasaportunu verdi. Adam pasaportla uçağa doğru giderken Amythest, John'la sohbet edip bir yandan da eliyle mor saçlarıyla oynuyordu.

Rhonda diğerleri de duysun diye hafif yüksek sesle, "Brittani aslında başkasını davet etmişti," dedi, "ama kız hastalandı."

Wendy ve ben şaşkın şaşkın bakıştık. Wendy, "Summer bir başkasının geleceğini biliyor muydu?" diye sordu.

Rhonda küçük kızına hayranlıkla bakıp gülümsedi. "Küçük kaltak, izin vermeyeceğini bildiği için Summer'a sormadı. Amythest'i evinden almaya gidene kadar bana bile söylememişti."

"Cesur hareket," dedim. Belki de Brittani sandığımdan daha zekiydi.

Uçağın orada takım elbiseli adam geldi, John ile kısa bir görüşme yaptıktan sonra kızlara bir şeyler söyleyip Amythest'e pasaportunu geri verdi ve koşarcasına merdivenlerden uçağa döndü.

Wendy derin bir nefes alarak, "Sanırım onaylandı," dedi.

"İçimden bir ses bunun, Summer'dan ziyade John tarafından verilmiş bir onay olduğunu söylüyor," dedim.

Amythest ve Brittani onun arkasından fısıldarken, Summer yüzünde karanlık bir ifadeyle bize doğru gelmeye başladı.

Yanımıza geldiğinde,"Her şey yolunda mı?" diye sordu Wendy.

Summer gözlerini annesine dikerek, "Bana neden haber vermedin?" dedi.

"Bilmiyordum," diye açıklamaya başladı Rhonda. "Arkadaşlarının bir listesini tutamıyorum ve senin onayladıklarından biridir diye düşündüm."

Summer, "Hayır," diye fısıldarken burnundan soluyordu. "Ama John kızın iyi biri olduğuna karar verdi, bu yüzden bütün tatili onunla geçirmek zorundayız. Çok teşekkürler."

Rhonda, "Özür dilerim," deyip ona sarılmaya yeltendiğinde Summer çoktan jete doğru yürümeye başlamıştı bile.

Kısa gri saçlı bir kabin görevlisi bize jete kadar eşlik etti. Jetin basamaklarını çıkarken Wendy nihayet uçağa bindiğimiz anı fotoğraflamak için bir telaşa kapıldı. Uçağın kapısına adım atar atmaz sandaletlerim yerdeki bir metale takıldı ve kendimi John'un üstüne doğru tökezlerken buldum. John, ona çarpmamla arkasında ona kahvesini vermeyi bekleyen uçaktaki en genç kabin memuruna çarptı ve kız bütün kahveyi üzerime döktü.

"Hay, lanet olsun!" dedim. "Kahretsin. Özür dilerim, çok özür dilerim."

Harika bir başlangıçtı. Kabin görevlisi kız da en az benim kadar utanmıştı. Bir yerlerden mendil bulup John'un takım elbisesini temizlemeye başladı.

"Ben iyiyim," dedi. Normalde yüzünde hep var olan çekicilikten eser kalmamıştı. "Ona yardım edin. Üzerinden yerlere kahve damlıyor."

Kabin görevlisi bana bir havlu uzattı. Ben de bacaklarımı ve elbisemi kurulamaya başladım. Bu olay en azından bana, üstümdeki aşırı rahatsız elbiseyi değiştirip rahat bir şeyler giyinmem için bir fırsat yaratmıştı. Summer'ın John'a neler olduğunu sorduğunu ve benim yerime özür dilediğini duyabiliyordum.

Wendy yanıma gelip koluma dokundu. "Sen iyi misin?"

Evet, anlamında başımı salladım. Onu uçağın iç kısmına doğru takip ederken, yanaklarımın alev alev yandığını hissedebiliyordum.

Uçağın içi krem ve bej tonlarında döşenmişti ve rafine bir zevki yansıtıyordu. Son bir saattir içinde piştiğimiz saunadan sonra içeride canlandırıcı bir serinlik vardı. Daha önceleri annemin geniş arabasında ters yönde oturup seyahat ettiğimde inanılmaz rahatsız olmuştum. Bu yüzden gidiş yönümüze doğru yerleştirilmiş koltuklardan birini seçip oturmaya özen gösterdim. Herhangi bir birinci sınıfı ekonomi gibi gösterebilecek, tereyağı gibi yumuşacık deri koltuğa kendimi bıraktım ve parmak uçlarımdaki bardaklığa dikkatli bir şekilde yerleştirilmiş buz gibi sudan bir yudum aldım.

Evet, buna kesinlikle alışabilirdim.

Tuvaletin nerede olduğunu bulmak için ayaklandığımda, John'u takım elbiseler içindeki iki adamla konuşurken gördüm. Biri ellili yaşlarda iri bir adamdı ve İtalyan mafyasındanmış gibi bir görüntüsü vardı. Diğerinin yaşı John'a daha yakındı, kel ve göbekli bir tipti. "Vinny," diye fısıldadı Wendy, İtalyan mafyası kılıklı olanı işaret ederek. "Kel olan da Bernard."

John'un yanında korumalarıyla gezdiğini biliyordum ve kel olanla önceden karşılaşmıştım. Ama Vinny yeniydi. "Arkadaşların herhalde?" diye takıldım.

"John'un korumaları. Geçen hafta yemekte tanıştık."

Besbelli benim davet edilmediğim bir yemekti. Summer ve Wendy'yi benim tanıştırdığımı hesaba katarsak, bu durum bana biraz batıyordu fakat şaşırmıyordum. Özellikle son zamanlarda ikimizin de konuşmaktan deli gibi kaçındığı, ilişkimizi sarsan olaylardan sonra.

Vinny ve Bernard, John'la görüşmelerini bitirdikten sonra Bernard elini kaldırıp hepimizin susmasını rica etti. Biz de sustuk. Summer ise John'un yanında komutları dinlemeye hazır bir şekilde yüzünde kocaman gülümsemesiyle dikiliyordu. Parmağındaki kanarya sarısı taş, pencerelerden içeri giren güneş ışınlarını uçağın dört bir yanına yansıtıyordu. Kaç karat olduğuyla ilgili bir fikrim yoktu ama kocaman bir şeydi. John boğazını temizledi ve gülümseyerek, "Summer'ın doğum gününü kutlamak için bu seyahatte bize eşlik ettiğiniz için çok teşekkür ederim hanımlar," dedi. "Lütfen ayakta bekleyin, kabin görevlileri az sonra size yerlerinizi gösterecek."

Hepimiz onun buyruklarına boyun eğmiş bir şekilde ayakta beklemeye başladık. "Hepinize birer hediye çantası vereceğiz. İçinde göz maskesi, kulaklık ve uyku hapları olacak. Havalandıktan kısa süre sonra bizler hafif bir akşam yemeği yerken, hostes uçağı uyku moduna hazırlayacak. Sonrasında Summer ve ben arka taraftaki yatak odamızda uyuyacağız. Sizler de ön bölümde sizin için ayrılmış yataklarınıza geçeceksiniz."

John elini tuttuğunda Summer'ın gülümsemesinde özür dilercesine bir ifade gördüm. Kabin memurları bize yerlerimizi gösterirken, onlar arka taraftaki odalarına doğru ilerlemeye başladı. Tabii ki Rhonda ve Brittani'nin karşısındaki ters yönde duran koltuğa yerleştirilmiştim. Yanımda da Amythest vardı. Neden Tanrım? Neden mide bulantısı ilacımı el çantam yerine valizime koymuştum ki?

Hepimiz yerimize geçtikten sonra kibarca genç hostese seslendim: "Affedersiniz. Ters yönde seyahat edince midem bulanıyor. Diğer yöne doğru oturmam mümkün mü acaba?"

Özür dileyerek, "Yerlerinizi değiştirme yetkisine sahip değilim maalesef," dedi. "Fakat sanırım biriyle yer değiştirme konusunda anlaşırsanız sorunu çözebiliriz."

Rhonda ve Brittani'ye baktım. Söylediğim her şeyi duymuşlardı ve kıkırdayarak, "Üzgünüm şekerim. Yerimden vazgeçemem," dediler.

Rhonda kızının elini tuttu. "Bebeğimin yanında oturmalıyım. Konuşacak öyle çok şeyimiz var ki."

Onlara sormasam da olurmuş. Tam arkamda oturan Wendy ve Claire'e sormak için ayaklandım.

"Size bunu sorduğum için çok üzgünüm kızlar ama ters yönde gidince midem aşırı bulanıyor. Birinizin benimle yer değiştirebilme ihtimali var mı?"

Acı verecek kadar uzun bir an için ikisi de gözlerini dikip acıyarak bana baktılar. Wendy manikürlü elleriyle koluma dokundu. Bu temas, onun hafif dokunuşun etkileyiciliğine dair inancının simgesiydi.

"Uçağın ortasına kusmanı istemem. Benim de ters gidince biraz başım dönüyor ama Claire ile yer değiştirebilirsin. Sorun olmaz, değil mi Claire?"

Claire tatlılıkla omuzlarını silkti. "Pekâlâ."

"Emin misin?" diye sordum.

Eşyalarını toplarken gülümseyerek, "Hiç sorun değil," dedi.

"Aman Tanrım, çok teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım. Seni yerinden kaldırmak zorunda kaldığım için de çok üzgünüm. Telafi edeceğim," dedim.

"Seni anlıyorum. Hem zaten özel bir jetteyim. Nereye oturduğum çok da umurumda değil."

Wendy'nin yanına yeni yerime kurulurken yaşlıca olan kabin memuru yüzünde dehşete kapılmış bir ifadeyle yanıma yaklaştı. "Affedersiniz. Kalkış için size ayrılan yere geçmenizi rica edeceğim," dedi.

"Sorun yok," diye açıkladı Wendy. "Claire ile yer değiştirdiler."

Görevli kadın gergin bir şekilde gülümsedi. "Biliyorum. Fakat maalesef size tahsis edilmiş koltuğa geçmeniz gerekiyor."

Gözlerimi kırpıştırarak, "Ama diğer hostes dedi ki..." diye açıklamaya çalıştım.

"Bay Lyons kalkış için herkesin kendileri için ayrılmış koltuğa geçmesini rica etti." Koltuğuma bakarak, "Lütfen," diye ekledi.

Vay be. Peki... Emniyet kemerimi çıkardım ve şık bir restoranda tabağındaki tüm bezelyeleri yere döktüğü için cezalandırılmış küçük bir çocuk gibi eşyalarımı toplamaya başladım.

Yaşlı hostesin yanından geçtiğimde dudaklarını oynatarak bana, "Özür dilerim," dedi. Ona gülümsemeye çalışsam da yapamadım.

Koltuğuma gömüldüm ve bu yolculuğa katılmaktan ufak bir pişmanlık duydum. Sersemlemiş bir halde emniyet kemerimi taktım ve koltuğumun kenarına sıkıştırılmış kusmuk torbasına uzandım. En azından cam kenarındaydım. Rhonda ve Brittani karşımda magazin dergisine dalmışlar, bir yıldızın selülitli fotoğrafına bakıp kıkırdıyorlardı.

Amythest elimi tutup, "Üzgünüm," dedi. Mor gözlerinden sempati akıyordu. "Senin için çok kötü oldu."

"Şimdiden özür dilerim, eğer ..." deyip kusmuk torbasını gösterdim.

"Sorun değil. Neredeyse her cumartesi Brittani kusarken onun saçlarını tutuyorum. Hatta bazen cumaları da. Ve perşembeleri. Ve... Anlarsın ya. Bu işte uzman sayılırım."

Amythest gümüş küpeleriyle oynarken kolunun iç kısmındaki dövmesini fark ettim: KENDİ KENDİNLE DOĞRU OL yazılıydı.

"Polonius," diye gülümsedim. O satırı hatırlamıştım. Anlamayarak bana baktığında dövmesini işaret ettim. "*Hamlet*'ten?"

"Ah, hayır. Reba'nın bir şarkısından. 'Fancy', duymuş muydun?"

Tabii ya. "Evet. Severim o şarkıyı. Daha önce hiç özel bir jete binmiş miydin?"

Kafasını hayır anlamında salladığında burnundaki küçük pembe taş ışıldadı.

Ve böylece jet hızlı bir şekilde hareket etmeye başladı. Havalanırken zeminin gittikçe daha da uzaklaşmasını izledim. Avuçlarımın içi terleyerek pencereden dışarıyı izledim.

Biz göğe tırmandıkça altımızda boylu boyunca uzanmış Los Angeles'ın muhteşem görüntüsü belirmeye başladı. Havza boyunca ve sulama hattını geçince sararmaya başlayan yeşil dağların yamaçlarında sıra sıra dizilmiş evler ile koyu mavi denizi birbirinden ayıran tek şey incecik kum şeridiymiş gibi görünüyordu.

"Los Angeles'taki iki tür mahalle," dedim. "Mavi havuzu olan evler ve mavi brandayla kaplı evler."

"Her zaman bir havuzum olsun istemişimdir," dedi Amythest, "ama yüzmeyi bilmiyorum."

bulanık ya da eksik sayfa için telegram: SuleeNurr

On Sene Önce

Georgia

Georgia güneşi altında plastik sandalyeme kurulmuş, çizik gözlüklerimin ardından masmavi gökyüzünü izliyordum. Sakin bir gündü. Ağustosböceklerinin çıkardığı seslerin ritmik yükselişi ve düşüşü, arada bir havuzun filtresinden betona çarpan suyun çıkardığı seslerle bölünüyordu. Betona çarpan su buharlaşmadan önce koyu renk zemine şöyle bir dokunuyordu.

Öğle güneşinin yakıcılığı bütün günü havuzda bir başıma geçireceğimin garantisiydi. Eğer girişteki tabeladaki NEWSBURY HALKA AÇIK YÜZME HAVUZU yazısını görmezden gelebilseydim, havuzun sadece bana ait olduğuna ikna olabilirdim.

Bir gün.

Babamdan saklamak zorunda kaldığım ipli yeni bikinimle güneşlenirken, göğüslerimin arasındaki bölgede boncuk boncuk terliyordum. On altıma yeni basmıştım ve on iki yaşımdan beri sınıfımdaki erkeklerden bir karış uzun olmama rağmen bedenim geç gelişmişti. Yani bu, kadınsı kıvrımlara sahip olmanın tadına vardığım ilk yazdı.

Ayağa kalktım. Hızla eriyen donmuş meyve suyumdan koca bir yudum aldım ve sandalyemle havuz arasındaki bir buçuk

metrelik mesafeye baktım. *Parmak arası terliklerimi giyip kayma riski mi, yoksa ayak tabanlarımı yanan zeminde kızartma tehlikesi mi?* Terliklerimi giymekle uğraşamayacağıma karar verdim ve kısa mesafeyi parmak uçlarımda koşarak havuza bombalama atladım.

Su mavisi içinde ışık huzmelerinin arasından yüzüp amuda kalkmak için vücudumu baş aşağı döndürürken boğuk bir ses duydum. Biri bana sesleniyordu. Suyun yüzeyine çıktım ve ışıltılı parmak arası terlikler içindeki pembe ojeli tırnaklara, gözlerimi güneşten tam açamayarak baktım.

"Pediküre gitmen gerekiyor," dedi Summer.

"Biliyorum." Sabah annemle beraber bahçede çalışmıştık ve ayak tırnaklarıma baktığımda pislik kalıntılarının hâlâ orada olduğunu görebiliyordum. "Manikür de yapmam lazım. Ama dün babam benimle satranç oynamak istedi."

"Çok ineksiniz ya, bayılıyorum size." Summer bir şezlonga tünedi ve sokağın karşısındaki evime gözlerini dikip bir sigara çıkardı. "Annen evde yok, değil mi?"

"İşyerinde."

Sigarayı yaktı ve dumanını içine çekti. "Annen hep işte zaten."

"Evet."

Annem para biriktirmeye çalışıyordu ve bu yüzden hemşirelik yaptığı hastanede çift mesai çalışıyordu. Üniversite masraflarım ailemin tahmin ettiğinden çok daha pahalıya mal olacaktı ve maaşları diledikleri kadar yüksek değildi, sadece mali yardıma başvurmayacak kadar iyiydi. Ancak öğrenmeye önem veriyorlardı ve çocuklarına vermek isteyecekleri en gösterişli hediye, öğrenim kredisi borcu olmayan bir üniversite eğitimiydi. Koşullar ne olursa olsun. Bu yüzden, ben burs alma umuduyla sıkı bir şekilde ders çalışırken, onlar da ilgilendiğim tiyatro bölümleriyle övünen üniversitelerin en iyilerine gidebileceğimden emin olmak için mümkün olan her saat çalışıyordu.

Summer'ın sigarasının dumanı havada asılı kaldı. "Tanrım, burası çok sıcak."

"Sen de girmelisin. Su oldukça soğuk."

Kafasını hayır anlamında salladı. "Saçlarımı daha yeni yaptım. Her neyse, benim Rhonda'yla kulübe gitmem gerek. Öğle yemeğinde Üç Numara ile buluşacağız. Gelmek ister misin? Sonra da tenis oynarız."

Rhonda, yan komşumuz avukatla üçüncü evliliğini yapmak üzereydi. Babam o adamın, yaralanmalarla biten kazalarda danışanlarını tazminat davası açmaya teşvik eden cinsten bir avukat olduğundan bahsetmişti. Adamın kendisi yanımızda olmadığı sürece Summer, onun gerçek adını asla kullanmıyordu.

"Gelemem. Kız kardeşim eve gelecek ve onunla takılacağım."

Summer sigarasının küllerini döktü. "Benim kardeşimle bize gitsinler."

"Öğleden sonra onu sinemaya götürmeye söz vermiştim."

İkimizin de kardeşi on bir yaşındaydı ve annem hâlâ Lauren'a bakıcılık yapmamı istiyordu. Rhonda ise Brittani'yi evde tek başına bırakmakla kalmıyor, yaş sınırlaması olan filmleri izlemesine de müsaade ediyordu. Annem tabii ki bunu öğrenmişti ve yalnızca ben de oradaysam Lauren'ın, Brittani'lere gitmesine izin veriyordu. Summer'ın bütün bunları bilmesine gerek yoktu.

"Neyse. Sonra da saçımı pembeye boyamayı düşünüyorum," dedim.

Summer hokka gibi burnunu buruşturdu. "Niye?"

"Bilmem. Hep pembe saçlarım olsun istemişimdir." Sudan çıktım ve şezlongda yanına oturdum.

"Güzel mayoymuş," dedi. "Tanrım, keşke senin gibi büyük memelerim olsa. On sekiz yaşıma basar basmaz memelerimi yaptıracağım."

"Yani işte, aynı büyüklükte değiller," diye itiraf ettim. "Sağdaki minnoş soldakine henüz yetişemedi."

Göğüslerime bakıp, "Belli olmuyor," dedi.

"Çünkü destekli sutyenlerimden birinin içindeki pedi çıkarıp bikinimin içine taktım." Bikinimin sağ göğsündeki pedi çıkarıp ona aradaki farkı gösterdim.

Gülmekten yeşil gözleri kısılmıştı. Sigarasından uzun bir nefes çekip bana uzattı. Ben sigara içmiyordum ama bazen ona eşlik etmek için onunkilerden bir fırt çekiyordum. "İçemem. Lauren kokusunu anlarsa öter."

Omzunu silkeledi ve sigarasını söndürdü. Betondaki külleri havuzdan gelen suyla temizledi, sigarasını çalılıklara attı ve üzerini çalı çırpıyla kapattı. "Hah, neredeyse unutuyordum." Çantasından bir roman çıkardı ve şezlongda yanıma koydu. "Bunu dün gece bitirdim. Oldukça iyi."

"Teşekkürler. Bu, arkadaşlarını öldüren çocuklarla ilgili olan kitap mı?"

"Orasını söyleyemem."

Summer, arkadaşlarım arasında kitap okumaya benim kadar düşkün tek arkadaşımdı. Sınıfımızdaki kızların çoğu ödev olarak verilen metinleri bile okumaktan acizdi ama Summer ve ben, eğer güzelse bir romanı birkaç gün içinde okuyup bitirebilirdik.

Çıkarken kapının mandalını kapattı ve bana el salladı. "Yarın sınıfta görüşürüz. Ve sakın saçlarını pembeye boyama. Erkekler böyle renklerden nefret eder."

Ertesi sabah mutfağa indiğimde annemi elinde kahve fincanı ve gazetesi, üzerinde sabahlığı ile otururken buldum. Saçlarını kocaman bir saç tokasıyla tepeden dağınık topuz yapmıştı. Sanki benim değil de Summer'ın annesiydi. Kırk dört yaşındaydı. Yüzünde makyaj yokken bile taş gibi bir kadındı. Ben tabii ki babamın genlerini almıştım.

Bana bakıp gülümsedi. "Günaydın canım."

"Günaydın. Fransızca dersime geç kaldım. Hemen çıkmam gerek."

Gözleri üzerimdeki aceleyle seçilmiş uyumsuz kıyafetlerimde ve taranmamış saçlarımda gezindi ama kendini bir şey söylemekten alıkoydu. "En azından şuradan bir muz at çantana. Bugün akşam mesaisine kalıyorum, seni göremeyeceğim. Buzdolabında dünden kalan yemeklerden var. Öpücük?"

Uzattığı yanağına bir öpücük kondurdum.

Annemin eski arabasını almıştım, okula girişteki NEWBURY LİSESİ tabelasının yanına park ederken pencerelerim açıktı ve gümbür gümbür Snoop Dogg dinliyordum. Okulun cam kapısından içeri bir hışım girdim ve geniş koridor boyunca kapısı açık tek sınıfı buldum. Yazları okul ne kadar da sessiz oluyordu. Yeni öğretmenin sırtı sınıfa dönüktü ve tahtaya Fransızca bağlaçları yazıyordu. Sınıfta aşağı yukarı yirmi öğrenci vardı.

Summer'ın önündeki boş sıraya oturdum. "Önümü kapatıyorsun," diye fısıldadı ve gözlerini, yüzünü bize dönmüş olan öğretmene dikti. Öğretmen, Johnny Depp'in gençliğine benziyordu; sadece daha atletik bir vücudu vardı, saçları ve kıyafetleri de onun kadar tuhaf değildi. Konuşmaya başladığında sınıftaki kızlar arasında bir hareketlenme oldu. Fransızca konuşarak hepimizi selamladı. Görünen oydu ki en azından bu sene derse dikkatimi verecektim.

"Günaydın herkese. Fransızca üçüncü kura hoş geldiniz. Bu seviyede derste sadece Fransızca konuşacağız."

Sınıftan bir homurtu yükseldi.

"Ben Bay Stokes ve yaz okulunun sizin için bir işkence olmaması için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Bir saat sonunda zil çaldığında kitaplarımı topladım, yapmamız gereken tek ödev *Amelie* filmini izlemekti ve bu beni aşırı heyecanlandırmıştı. "Eğer bütün öğretmenlerimiz bu kadar seksi olsaydı bütün derslerden rahatça A alıp geçerdik," diye Summer'a fısıldadım.

"Sanki bütün notların öyle değilmiş gibi," diye takıldı. "Beni eve bırakabilir misin? Öğlen oldu ve Rhonda muhtemelen sarhoştur."

"Tabii."

Sıraların arasından geçerek tahtayı silen Bay Stokes'un yanına doğru ilerledi.

"Selam, yüzünüz tanıdık geliyor." Summer öğretmenle öyle rahat konuşuyordu ki, karşısında kendi yaşında birisi var gibiydi. "River Run Kulübü'nde tenis oynuyor musunuz?"

Öğretmen arkasını dönüp, "Evet, ama artık pek de iyi olduğum söylenemez," dedi.

"Geçen gün sizi orada gördüm diye düşünmüştüm. Pek de fena görünmüyordunuz. Ben Summer bu arada."

"Summer Sanderson, hatırladım." Bakışlarını bana çevirdi. "Ve sen de... Bir saniye sakın söyleme... Isabella Carter olmalısın?"

Gülümsedim. "Isabelle. Memnun oldum. Dersiniz harikaydı."

Dersiniz harikaydı mı? Tam bir salaktım.

Summer yemyeşil gözlerini ona dikerek dikkati üzerine çekti. "Artık?"

"Ne?" diye sordu.

"Teniste artık iyi olmadığınızı söylediniz," diye açıkladı Summer.

"Ah, evet. Lisedeyken oynardım."

"Peki, ne zamandı bu?"

"Beş altı sene önce."

Summer gülümsedi. "Eğer kulüpte karşılaşırsak sizinle bir tenis maçı yapalım derim. Bakalım hâlâ formda mısınız?"

Güldü ama gülümsemesinin ardında kafasından geçenleri görüyor gibiydim. On altı yaşındaki uzun bacaklı sarışın öğrencisiyle tenis oynamanın ne kadar uygun bir davranış olduğunu düşünüyor gibiydi. Summer el sallayıp süzülerek sınıftan çıkarken, ona yetişmek için koşturdum.

Arabada nihayet tek başımıza kaldığımızda kahkahalara boğuldum.

Summer yalandan masum numarası yaparak, "Ne?" diye sordu.

"Adamla sanki bizim yaşımızdaymış gibi flört ettin!" dedim.

"Sence onun da hoşuna gitti mi?"

"Oh saçmalama, tabii ki hoşlandı. Sen sınıftan çıkarken adamın bakışlarını görmen lazımdı. Muhteşemdi."

"Şuradan sapsana," diyerek köşedeki alışveriş merkezini gösterdi. "Tırnaklarımızı yaptıracağız. Böyle paçavra gibi gezemeyiz."

Haftanın geri kalanı Fransızca fiil çekimleriyle, öğleden sonra havuz kenarında takılmalarla ve manikürlü ellerimi Summer'ın bana ödünç verdiği kitabın sayfalarında dolaştırmakla geçti. 4 Temmuz tatilinden önceki cuma günü akşamüstü, tenis oynamaya Summer'ın yanına kulübe gittim. Öğleden sonraki sıcak kemiklerimi eritecek kadar kötüydü ve bir saat içinde spor kıyafetlerim kan ter içinde kalmıştı. Fakat her nasılsa Summer hâlâ beyaz tenis kostümleri içinde çok canlı ve dinç görünüyordu.

Topu filenin üzerinden ona gönderdim. "Nasıl hâlâ ter içinde değilsin?"

"Kumaşı yüzünden. Teri kurutuyor ya da öyle bir şeyler işte." Topu benim tarafıma attı ama ben ona yetişemedim.

"Benden bu kadar," dedim, "akşam yemeği için büyükanneme gitmem gerek."

Raketlerimizi çantalarımıza koyarken, "Üzerimdekileri kulübün mağazasından aldım. Ve Üç Numara'nın kartıyla ödedim," dedi.

"Hoş bir hareket."

"Hadi ama. Bilmiyor ki. Kart ekstresine neredeyse hiç bakmaz. Sana da bir şeyler alabiliriz," diye bir öneride bulundu.

"Yok, ben böyle iyiyim."

"Gerçekten, hesaptaki oynamaları hiç fark etmez."

"Bana doğru gelmiyor," diye itiraz ettim.

"Keyfin bilir," deyip raketini koyduğu çantasını omzuna attı. Gözlerini kısıp birkaç kort uzaktaki bir noktaya bakmaya başladı. "Şu Ryan mı?"

"Ryan kim ki?" Dönüp kimden bahsettiğine baktım. "Bay Stokes'a benziyor."

Bay Stokes ve onun yaşlarında yakışıklı bir arkadaşı, birkaç kort ötede su molası veriyordu. Summer, omzunda asılı çantasıyla çoktan onlara doğru yürümeye başlamıştı.

Ona yetişmek için koşturdum. "Yani öğretmene artık adıyla sesleniyorsun, öyle mi?"

"Onu görmemiş gibi davran," diye fısıldadı.

Onlara yaklaştıkça başını bana döndü ve o tarafa bakmadan yürümeye devam etti. Sinirlerim bozuldu, gülmeye başladım.

"Isabelle, Summer!'" diye bize seslendi.

Summer şaşırmış gibi rol kestiği sırada, ben de garip davranmamak için çabalıyordum. "Ah, selam!" Neşeli bir çığlık kopardı. "Seni burada tenis oynarken daha önce gördüğümden emindim."

Tatlı arkadaşı bana doğru elini uzattı. Açık kahverengi dalgalı saçları ve geniş omuzları vardı. "Selam. Ben Tyler."

"Isabelle." Tokalaşırken gözlerimin içine bakıp gülümsedi. Bu benimle ilgilendiği anlamına gelen bir gülümseme miydi? Üniversiteli kızlar olduğumuzu sanmıştı ve ben bunu anladığımda, bedenimden sanki bir elektrik akımı geçmişti.

"Ben Summer," dedi Summer.

Tyler, "Ryan ile sınıftan mı tanışıyorsunuz?" diye sordu.

Summer, "Onun gibi bir şey," diye geçiştirdi. Korta bakıp başını salladı. "Ryan artık teniste iyi olmadığını iddia ediyor. Sen?"

"Bence bir tur çift olarak oynayalım ve buna sen karar ver, ne dersin?" dedi Tyler.

"Kulağa hoş geliyor," diye onayladı Summer. "Pazartesi?"

"Saat beş civarı?" diye sordu Tyler.

"O zaman görüşürüz."

Summer yavaş yavaş uzaklaşırken ufaktan el salladı. Aynı anda rüzgâr eteğini havalandırıyordu. Kulübün merdivenlerine kadar onun peşinden gittim. Kapı arkamızdan kapandıktan sonra, "Gerçekten onlarla oynayacak mısın?" diye fısıldadım.

"Tabii," deyip omuzlarını salladı. Gözlerini mağazanın raflarında dizili bikinilere dikerek, "Sen de geliyorsun," dedi.

"O bizim öğretmenimiz. Eğer okuldan birinin haberi olursa başımız belaya girer, eminim bundan."

"Sadece tenis oynayacağız. Ayrıca bizden çok da yaşlı sayılmazlar. Hadi ama." Gözlerini sanki bir karikatürmüş gibi kocaman açıp bana baktı. "Lütfen ama... Suç ortağım ol, hadi. Çok eğleneceğiz."

Kendimi gülmekten alıkoyamadım. Tyler çok tatlıydı ve aslında Summer haklıydı da. Bizden sadece birkaç yaş büyüklerdi. Gerçekten eğlenceli olabilirdi. "Düşüneceğim," dedim.

Dirseğimden tutup, güzel kıvrımları olan bir sarışının siyah bir Amex kart ile kucak dolusu ürün için ödeme yaptığı kasaya

doğru başını salladı. Tasarımcı işi olduğu belli çantasına cüzdanını koyarken parmağındaki Teksas büyüklüğündeki taş parladı, sonra alışveriş çantalarını topladı ve koyu renk güneş gözlüklerini gözlerine yerleştirip dışarı fırladı.

"Haley Youngblood," diye nefes aldı Summer. "Elindeki Dior'un en yeni çantasıydı. Ve gözlüklerini gördün mü? Chanel'in, kenarlarında gerçek elmas işlemeleri olan gözlüğüydü."

Kadın, beyaz Range Rover'ını gazlarken biz de pencereden onu izledik.

"Normal bence. Babası neredeyse şehrin yarısına sahip," dedim.

"Kocası," diye düzeltti beni Summer.

"Iyyy, hayır! Gerçekten mi?"

Başını evet anlamında salladı. "Adamın bir yerlerde, uzak bir kasabada çiftliği varmış. Belli ki kadın da onun metresi. Şanslı kaltak!"

Adamın dış görünüşünü gözümde canlandırdım. "Şanslı derken?"

"Canının istediği her şeyi, istediği her zaman alabilir."

"Aşk dışında," dedim.

Başını düşünür gibi yana eğdi. "Aşkın bin bir türlü hali vardır, Belle. Ve eninde sonunda bütün penisler yaşlanır."

"Cidden öyle," diyerek ona katıldım.

Daha önceden buluşmak için ayarladığımız pazartesi günü, aşırı bunaltıcı ve sıcak bir hava vardı. Summer ve ben, annesinin kırmızı Mitsubishi'siyle yola çıktığımızda güneş ufukta beliren fırtınanın habercisi kara bulutların arkasına kaydı. Gök gürlesin, diye dua ederek gökyüzüne baktım. "Bence iptal etmeliyiz. Fırtına kopacak."

Summer, "Çok geç," deyip kulübün aksi yönüne giden yokuşa doğru sürmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Silver Creek."

"Neden?" diye sordum. "River Run'da oynayacağız sanıyordum."

Omuzlarını salladı. "Ryan planı değiştirdi. Muhtemelen bizimle görünmek istemediği için. Onlar orada yaşıyor. Kortlar da bayağı güzel."

Midemde bir şeylerin düğümlendiğini hissettim. "Ahh..." dedim.

Sanki hislerimi okuyormuş gibi bana baktı. "Sana bunu dün kıyafet getirdiğimde söylediğime yemin edebilirim. Ve senin için hiçbir sorun olmadığını söylemiştin. Aksi takdirde ben onlara tamam demezdim zaten."

Böyle bir şey hatırlamıyordum. O sırada üç sayfalık Fransızca kompozisyonumu yazmakla meşguldüm, yani onu duymamış olabilirdim.

"Tekrar teşekkür ederim." Ellerimle ütüsü bozulmamış beyaz tenis kostümüme dokundum. Summer'ın geçen hafta tenis oynarken giydikleriydi. Bana yeni kıyafetler almasına izin veremezdim. Onun yerine kendi kıyafetlerini bana ödünç verdi ve kendisine yenilerini aldı. Beni eski spor kıyafetlerim içinde yanında dolaştırmak istemediğinden şüphelenmiş olsam da, sonuç olarak o benim arkadaşımdı ve annem bana tam istediğim gibi olmasa bile bir hediye aldığımda nankörlük etmemem gerektiğini öğretmişti.

"Eğer gelmek istemiyorsan seni geri götürebilirim," diye bir teklifte bulundu. "Rahatsız hissetmeni istemem."

"Hayır, sorun yok." Tepemizde bir şimşek çaktı. "Eğlenceli olacak."

Radyoda, Madonna'nın son zamanlarda favori şarkımız olan "Frozen" parçası çalmaya başladığında sesini açtı. "Bu bir işaret; *sen donmuşsun.*" Şarkıya eşlik etmeye başladı, ben de gevşemek için ona eşlik etmeye çalıştım.

Silver Creek'e varmamızla beraber arabanın ön camına yağmur damlaları düşmeye başladı. Ziyaretçi otoparkından Ryan ve Tyler'ın dairesine doğru koşarken sırılsıklam olmuştuk.

Ryan'ın kapıyı açmasıyla bir gök gürültüsü koptu. İçeri girdiğimizde üzerimizden halılara su damlıyordu.

"Özür dileriz," dedim. Klima yüzünden tir tir titriyordum.

Ryan omzunun üstünden seslendi: "Tyler, havlu getirsene!"

Kollarımı birbirine doladım. Sırılsıklam olduğumun kesinlikle farkındaydım ve beyaz tenis kostümüm artık tamamen transparandı. Summer olan bitenden etkilenmemiş gibiydi. Sanki haftanın her günü öğretmenin evinde takılıyormuşuz gibi Ryan'ın yanağına bir öpücük kondurdu.

Tyler elinde havlularla odaya geldiğinde bugün buraya gelmeyi neden kabul ettiğimi hatırladım. Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle koca havluyu bedenime sardı ve beni kollarının arasına aldı. Drakkar Noir parfümü kullanıyormuş gibi kokuyordu. Kaslı gövdesini, güçlü kollarını ve alnıma değen âdemelmasını hissedebiliyordum. Sınıfımdaki hiçbir erkek böyle bir güce veya sakala sahip değildi.

Kafamı kaldırıp yüzüne bakarak, "Sanırım bugün tenis oynamıyoruz," dedim salak salak.

"Sanırım hayır."

"Pizza söyledim," dedi Ryan.

Tyler, "Biramız ve viskimiz de var," diye ekledi.

Summer, "Harika," dedi. "Ben normalde İskoç viskisi severim. Ama bir fırt viski tam da ısınmak için aradığım şey. Kim bana katılır?"

Öte yandan ben, gevşemek için kesinlikle bir şeyler içmeliydim.

"Süper," dedi Tyler. Çok az eşyayla dekore edilmiş salondan mutfağa doğru onun peşine takıldık. Buzdolabından yarısı bitmiş bir şişe viski çıkardı ve dört kadehi de gayet cömert bir şekilde doldurdu.

"Yemek yemenin gerekliliğine inanmıyoruz," deyip göz kırptı. "Şerefe!"

Summer bir dikişte sanki çok yumuşak bir şey içer gibi kolayca içkisini içerken, Tyler onu hayranlıkla izledi. Ryan ise endişeye yakın bir ifadeyle.

Tyler bana kadehini kaldırdı ve ikimiz de aynı anda kadehlerimizi ağzımıza götürdük. Alkol boğazımı sanki ateşten bir top yutmuşum gibi yaktı. Daha önce hiç viski içmemiştim ve o an bundan pek de hoşlanmadığımı keşfettim.

"İğrenç!" diye ağzımdan kaçırdım. "Aman Tanrım!" Tyler'ın açılmış birasını kaptım ve ağzımdaki kötü tadı geçirsin diye çaresizce kafama diktim.

Tyler güldü. "Buradan viskiyi sevmediğini anlıyorum," dedi.

"Bugüne kadar denediğim en kötü şeydi!"

"Ama eminim ısınmışsındır," dedi Summer.

Haklıydı. Isınmıştım. Boş mideyle sanırım sadece 100 ml viski ve yarım şişe bira içmiştim ve şimdiden ısınmaya başlamıştım. Hatta öyle ısınmışım ki üzerimdeki havluyu yere bırakıvermişim.

"Üzerinizdekileri kurutma makinesine atmak ister misiniz?" diye sordu Ryan. "Size eşofman üstü verebiliriz."

"Ya da tabii istemezseniz, bir şey giymek zorunda değilsiniz," diyerek, abartılı bir göz kırpmasıyla lafa karıştı Tyler.

Summer, "Eşofman üstü çok iyi olur," dedi Ryan'a dönerek. "Bana nerede olduklarını göstersene."

Ryan'ı yatak odasına doğru takip etti ve sonrasında kapıyı arkalarından kapattıklarını duydum.

Tyler bana, "Sana kuru kıyafetler getirmemi ister misin?" diye sordu. Kuru kıyafetler giymek kulağa çok iyi geliyordu ama sutyen pedlerim bluzuma dikiliydi ve sağ mememin altında destek pedi vardı. Bana verdiği tişörtün içinde sutyensiz ve orantısız durmak istemedim. "Hayır, böyle iyiyim." Yere düşen havluyu aldım ve omuzlarıma attım. "Bu kumaş çabuk kurur. Hatta neredeyse kurudum bile."

"Pekâlâ." Bir bira açtı ve bana uzattı. "Odamda film izleyebiliriz ya da..."

Kahverengi La-Z-Boy kanepenin koluna tünedim. "Pizza birazdan gelmez mi?"

"Evet ama her neyse."

Birasını kafaya dikti. Koltuğun arkasında duvara asılı Teksas bayrağına baktım. "Teksaslı mısın?"

"Evet."

"Ne güzel." Yüzümü buruşturmamaya çalışarak biramdan bir yudum aldım. "Bu iyiymiş."

"Evet. Ucuz ama benim favorim," diye beni onayladı. "Ve ne kadar içersen iç hiçbir zaman şiş hissetmezsin, bilirsin ya."

"Aynen," diyerek başımı salladım ve biramı inceledim. Ona diyecek başka hiçbir şeyim yoktu. Yetişkin erkekler nelerden bahsetmeyi severdi? Arabalar, spor ve avcılık hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Önceden çıktığım bütün erkeklerle ortak arkadaşlarımız vardı, öğretmenlerimiz aynıydı. Fakat bu tamamen başka bir ligdi. Kafamı kaldırdığımda bana gözlerini dikip baktığını gördüm. Gergin bir şekilde gülümsedim.

"Gülünce gerçekten çok güzel oluyorsun," dedi.

Yüzüm alev alev yanmaya başladı. "Teşekkür ederim," diye geveledim. Buna hazırlıksız yakalanmıştım. Gözlerimin içine

bakıyordu. Toprak tonlarında kahverengi bakışları anlam yüklüydü. Midem düğüm düğüm olmuştu. Yüzüme yaklaştı ve beni öpmek üzere kendine çekti. Dili dudaklarımı ayırıp şevkle ağzıma ilerlerken, sert cildinin tenime değişini hissedebiliyordum. Beni koltuğun kenarından çekip kucağına oturttu.

Parfümünün kokusu şimdi daha da yoğun geliyordu. Kolları beni sardı. Elleri bütün vücudumda geziniyordu. Anın tadını çıkarıp keyif almaya çalıştım ama sanki kazı yapıyormuş gibi dilini ağzıma daldırıyordu ve bu hayal ettiğim kadar zevkli bir şey değildi. Dili çok büyüktü ve öyle uzun bir süre ağzımın içinde takıldı ki nefes almak için onu itmek zorunda kaldım. Onu ittiğimde başını göğüslerimin arasına daldırdı, kalçalarımı zorla kendine çekerken hayvan iniltisi gibi bir homurtu çıkardı. "Ah Tanrım! Seni yiyip bitirmek istiyorum." Sonrasında kolumu ısırmaya başladı.

Çok acıtmadan ısırıyordu ama yine de biraz canım acımıştı ve beni yemesini falan istemiyordum. Ben sevilip okşanmak istiyordum. Ama şimdi onun tarafından okşanmak isteyip istemediğimden emin değildim. Seks böyle bir şey miydi? Belki de ben çok toydum. Sevişmek adına yaptığım en büyük şey, liseli çocuklarla iç çamaşırlarımız üzerimizdeyken sürtünmek olmuştu. Daha önce deneyimli biriyle takılmamıştım. Diliyle yaptığı şeye yine başlamıştı. O ana kadar bundan keyif almaya gerçekten çabalamıştım ama artık benimle ilgilenmediğini hissettim. Tek istediği bedenimi yağmalamaktı.

Beni kanepeye fırlatıp üzerime çıktı ve gözlerini memelerime dikti. Tutkunun böyle bir his olmadığını düşündüm. Kafamdaki çok daha başka bir şeydi. O an sadece ezilmiş ve klostrofobik hissediyordum. Bir eliyle bluzumu çıkarmaya uğraşırken, diğeriyle de üzerimde kalanları parçalamaya çalışıyordu.

"Pekâlâ." Geri çekilmeye çalıştım ama kaçacak bir yerim yoktu. Üzerimde doksan kiloluk bir adam vardı ve koltuğun kenarına sıkıştırılmış bir haldeydim. "Hey!"

Külotumu çıkarmaya çalışırken kalçalarımı tırmalamaya başladı, ama neyse ki tenis kıyafetim tek parçaydı. Kasık kısmındaki pantolon ağını eliyle kenara çekerken, bir yandan diğer eliyle de kendi spor şortunu indiriyordu.

"Hey!" diyebildim. "Bir dakika. Yavaş ol!" Sesimin kulağa tatlı gelmesi için uğraştım ama yine de biraz paniklemiştim.

"Bebeğim..." Bir eliyle beni omzumdan tutup aşağı iterken, diğeriyle de penisini tutuyordu. "Çok seksi şu an."

Kalın penisini ağzıma doğru hareket ettirdi. Eğilip bacaklarının arasından kıvranarak altından çıkmaya çalıştım ama çok ağırdı. "Sadece düzüşmek mi istiyorsun, hadi yapalım," diye inleyerek kasıklarıma ulaşmaya çalıştı.

Köşeye sıkıştırılmıştım. Nefes alamıyordum. Onunla sevişmek istemiyordum.

"Dur!" diyerek kıvrandım. Onu itmeye çalışarak, "İstemiyorum," dedim.

Ama beni duymuyordu. "Tanrım, çok seksisin," diye inlemeye ve penisini bacaklarımın arasında hareket ettirmeye devam etti.

"Hayır!" diyerek ağlamaya başladım. Gözlerimden yaşlar akıyordu. "Lütfen..." Penisini bana bastırdığını hissediyordum. Bütün gücümü topladım ve bağırabildiğim kadar bağırdım: "Ben bakireyim! Daha on altı yaşındayım, lütfen!"

Anında durdu. Penisi aşağı indirilmiş şortunun üzerinden sallanıyordu. "Ne dedin sen?"

"Üzgünüm." Alçak, boğuk bir sesle konuşuyordum. Kalbim ağzımda atıyordu. Dirseklerimden güç alıp yükseldim. "Seks yapmaya çalışmıyordum. Ben bakireyim."

"Hayır hayır. Öbür dediğin?" Çıldırmış gibiydi. Gözlerinde bir karaltı vardı.

"On altı yaşındayım," dedim sessizce.

Kaşlarını çatıp dik dik baktı. "On sekiz yaşındayım demiştin," dedi.

"Hayır, öyle bir şey söylemedim."

Ama bu onu daha da sinirlendirmişe benziyordu.

"Buraya ne bok yemeye geldin?" Koltuktaki yastıklardan birini aldı ve göğsüme öyle sert vurdu ki kafamı koltuğun kol dayanağına çarptım. "Ne demek bu ya!"

Bir hışımla mutfağa gitti. Summer ve Ryan odadan çıkıp salona doğru gelirken çabucak ayaklandım. İkisi de dağılmış bir haldeydi. Summer'ın üzerinde sadece bir tişört vardı, Ryan'ın ise dar boxer şortu. Ryan, "Neler oluyor burada?" diye sordu.

Tyler mutfaktan salona doğru sinirli sinirli yürüdü. Elinde bir şişe viski vardı. Parmağıyla beni gösterip, "On altı yaşındaymış," dedi. "Bundan haberin var mıydı?"

"Sakin ol," dedi Ryan.

Tyler, "Reşit değilmiş!" diye bağırarak Ryan'ı duvara yasladı ve bir kolunu boynuna dayadı. "Ne demek lan bu!"

O ikisi birbirine küfürler yağdırırken, Summer etraflarından dolanıp yanıma geldi ve bana sarıldı. "Sen iyi misin?" diye fısıldadı.

Elimin tersiyle yanaklarımdaki gözyaşlarımı sildim. "Eve gitmek istiyorum."

"Gel, ben giyinirken yanımda bekle."

Elimden tutup beni Ryan'ın odasına götürdü. Hızlı bir şekilde tenis kıyafetlerini giydi. Döndüğümüzde erkekler mutfakta hararetli bir tartışma içindeydiler. Girişteki masadan çantalarımızı alıp veda etmeden evden çıktık.

Arabaya binip Silver Creek'in kapısından çıkana kadar ikimiz de tek kelime etmedik. Eve dönüş yoluna girdiğimizde Summer sakince, "Ne oldu?" diye sordu.

Olan biteni ayrıntılarıyla anlatmaya çalışırken gözyaşlarımı tutamadım ve sözlerim karmakarışık bir hal aldı. "Geceni mahvettiğim için özür dilerim," deyip sustum.

"Hayır, Belle! Dalga mı geçiyorsun? O herif tam bir pislik. Daha ileri gitmediği için mutluyum sadece."

"Anlayışlı olduğun için teşekkür ederim."

"Her zaman yanındayım," diyerek söz verdi.

"Lütfen kimseye bir şey söyleme."

"Tabii ki söylemem," dedi. Sonra da, "Gerçekten bakire misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Sana her şeyimi anlatıyorum. Eğer o işi de yapmış olsaydım sana söylemiş olurdum." Summer güldü. "Bir saniye, sen?"

Başını çevirmeden gözleriyle bana baktı. Ağzı kulaklarına vararak gülümsedi. "Artık değilim."

Şansımıza, o hafta derslerimiz 4 Temmuz tatili nedeniyle yapılmadı ve haftanın geri kalanında Ryan ile karşılaşmak zorunda kalmadık. Summer ise Rhonda ve Üç Numara'nın sürekli didişmesinden uzaklaşmak için tatili bizimle, amcamın göl kenarındaki evinde takılarak geçirdi. Sözde sebep buydu. Ama gerçekte benim için endişelendiğini biliyordum. Olan biteni kafamda kurup duruyordum. Acaba olayların o noktaya gelmesine ben mi sebep olmuştum?

"Senin hatan değildi." Summer beni kaşlarımı çatmış, dudaklarımı gergin bir şekilde yerken yakalamıştı. "Erkekler böyledir işte." Haklı olabileceğini düşündüm.

Tatilden sonra eve döndüğümüzde Rhonda'nın kırmızı Mitsubishi'sinin arkasında bir ev taşıma ekipmanı olduğunu gördük. Summer bu manzara karşısında iç çekti. "Görünen o ki yine taşınıyoruz. Haber verdiğin için teşekkür ederim Rhonda."

Birkaç gün sonra gözyaşları içinde, sürekli haberleşeceğimize dair yeminler ederek birbirimize veda ettik. Çok tuhaftı. Summer sadece iki seneden az bir süredir hayatımdaydı ama onu yıllardır tanıyor gibiydim. Beni özleyeceğini söyleyip durdu. İkimiz de bunun gerçekleşmeyeceğini bilsek de Arizona'ya gidip onu ziyaret etmem için bana söz verdirdi. En azından Skype vardı ve mesajlaşabilirdik. Bana el sallayıp gittiğinde sönen bir helyum balonu gibi hissettim.

Pazartesi günü Fransızca dersine gittiğimde sınıftaki tek eksik Summer değildi. Şansıma, sadece sıradan bir Fransızca öğretmeni olan Bayan Price tahtada fiil çekimlerini yazıyordu. Kimse Bay Stokes'a ne olduğuyla ilgili onun ağzından bir kelime alamadı. Tek öğrendiğimiz, onun bir daha geri gelmeyeceği ve bunun kesin olduğuydu.

Summer'ı arayıp olanları anlattığımda, aramızda yaşananları bizden başkasının bilmesinin imkânsız olduğunu söyledi. Belki de haklıydı. Her neyse, aylardır hissetmediğim kadar rahatlamıştım. Ve o akşam saçlarımı pembeye boyadım.

İkinci Gün

Pazar sabahı, Cenova, İtalya

Omzumu kibarca sarsan elin dokunuşu ve hostesin sesiyle bir anda uyandım. "Uyanma vakti. Bir saat içinde iniyoruz."

Taze demlenmiş kahve kokusu bütün kabini doldurmuştu. Kendime gelmeye çalışıyordum ama okyanusların derinliklerinden yüzeye çıkar gibi hissediyordum. Vücuduma dolanmış battaniyenin altından kolumu çekip saatime baktım. Kusmak için üç kez tuvalete koşturmak zorunda kalmıştım ve koridorda yürürken bir yandan uyku hapını ağzıma atmıştım. Diğerleri mışıl mışıl uyurken, tavana bakıp en az beş işkence dolu saat saydım. Yani muhtemelen toplamda üç saat uyumuştum. Günün geri kalanında tam havamda olmalıydım.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. Bu rüya gibi seyahatin mükemmel ötesi başlangıcı olan mide bulantısını ve bu yüzden kendimi ansızın içinde bulduğum bok fırtınasını unutmaya yemin ettim. Önümüzdeki yedi gün, Summer'ın şaşalı müzikalinde üzerime düşen rolümü oynayacaktım.

Uyku maskemi çıkardım. Amythest'in ışıltılı mor ayak tırnakları suratımın dibindeydi. En azından pedikürünü yaptırmıştı. İçgüdüsel olarak bacaklarımı göğsüme doğru çektim. Eğer

onun ayakları benim yastığımda geziniyorsa, benimkiler de muhtemelen onunkindeydi. O da öyle düşünmüş olacaktı ki aynı anda dizlerini çekti ve bacaklarımız birbirine çarptı.

"Ah." Düzgün oturabilmek için kıvrandık. Göz göze gelip gülmeye başladık. Aynı anda "Pardon," dedik.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Sanırım üç saat uyuyabildim. Ama artık başım dönmüyor, yani gayet iyiyim."

Kabin hâlâ uyku modundaydı. Koltuklar, iki kızın sığabileceği kadar büyük tek kişilik yataklara dönüştürülmüştü. Arkamızdaki yatakta Rhonda ve Brittanni sızmış bir haldeydi. Karşımızdaki yataklarda Wendy ve Claire uyanmak üzereydi.

Wendy uyku maskesini çıkarıp gerindi. Dinlemiş görünüyordu. "Aman Tanrım! Sanırım yıllardır bu kadar iyi uyumamıştım! Siz de uyuyabildiniz mi?"

"Sayılır," deyip gülümsemeye çalıştım.

Claire hâlâ uzanıyordu. Esneyerek, "Sanırım bir sekiz saat daha uyuyabilirim," dedi.

Wendy canlanarak ellerini çırpmaya başladı. Claire'i yataktan çekiştirerek, "Hayır, öyle bir şey yapmayacaksın!" diye cıvıldadı. "Tatil yerlerindeki özel havalimanları yılın bu döneminde adeta bir sahne gibi olur. İnmeden önce kendimize çekidüzen vermeliyiz."

Wendy lacivert ipek saç bandını saçından çıkarırken makyajının hiç bozulmadığını ve yüzünde hiç yastık izi oluşmadığını fark ettim. "Sen zaten iyi görünüyorsun," diye homurdandım. "Bu nasıl olabilir ya? Lanet olası tek boynuzlu bir at gibisin."

"Bu yastık kılıfı sayesinde," deyip saten nevresimi çekip aldı ve nazik bir şekilde katlamaya başladı. "Saçlarının ve cildinin kırışmasını önlüyor." Elindekini el çantasına atıp yataktan

fırladı. Seyahat boy kuru şampuanını sıkıp elleriyle saçlarını kabarttı.

Claire inleyerek yatakta kıvrılmaya devam ediyordu. "Ben seninle nasıl yaşıyorum bilmiyorum."

Genç kabin memuru elinde bir tepsi taze kahveyle dolu bardakla koridorda belirdi. Elindekileri, uçağın Summer ve John'a ait olan kısmı ile bizim alanımızı ayıran masaya koydu. "Hepiniz masada oturur pozisyona geldiğinizde uçağı iniş için hazırlayacağız."

Hepimiz masaya yöneldik. Ben hemen uçağın gidiş yönünde, Wendy'nin yanındaki koltuğu kaptım. Kabin memuru doldurmamız için hepimize göçmen formu uzattı. Üzerinde zımbayla tutturulmuş bir takım yasal belgeler vardı. Belgelere bir göz attım. Hepsinin üstünde işlemelerle süslenmiş bir şekilde LIONSHARE HOLDING yazıyordu. Elimdeki bir gizlilik anlaşmasıydı.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Gizlilik sözleşmesi. Standart prosedür. Uçaktan inmeden önce bana teslim etmeniz gerekiyor."

Gözlerimi elimdeki belgeye diktim. Kafamda tehlike çanları çalmaya başlamıştı.

"Affedersiniz." Wendy endişeli bir şekilde kabin memuruna seslendi. "Burada 'Fotoğraf çekmek yasaktır' yazıyor. Bu, hiç fotoğraf çekemeyeceğimiz anlamına mı geliyor?"

Kadın bir an durakladı, far görmüş tavşan gibi kaldı. "Hımm... Bilemiyorum."

Vinny araya girdi: "John'un veya onun ortaklarının fotoğrafının çekilmesi yasak." Şaşırmış bir şekilde kafamı kaldırıp adama baktım. Onun geldiğini fark etmemiştim. Ama işte orada, tam da arkamızda dikiliyordu. "Ayrıca teknede veya uçakta çekilmiş bütün fotoğraflar sosyal medyada veya başka bir yerde yayınlamadan önce bizim onayımızdan geçmeli."

Huzursuz bir şekilde başımızı salladık.

Wendy belgelere havalı havalı imzasını atıp ufak bir şov yaptı ve teslim etti. Kalanımız da onun ardından aynısını yaptık. İmzamı atarken içimin çok da rahat olduğu söylenemezdi, ama gezinin henüz başındaydık ve tatil tam anlamıyla başlamadan önce "sorun çıkaran kişi" olmak istemiyordum. Bu yüzden, acil durumlarda ulaşılacak kişiler listesine annemlerin adresini ve telefon numarasını ekleyip imzaladım.

Wendy yüzündeki fondöteni düzeltirken lensli gözlerini üzerimde gezdirdi. "İyi uyuduğuna emin misin? Pek iyi görünmüyorsun."

"Uyku hapımı kustum," diye itiraf ettim, "bu yüzden bir süre uykuya dalamadım."

Makyaj çantasını bana uzatıp, "Şu küçük yeşil tüpteki göz kremi," dedi.

"Teşekkürler." Kremden parmak ucuma çok az sıktım ve nazikçe göz altlarıma sürdüm.

"Sende kalabilir," dedi, "benim hiç ihtiyacım olmadı."

"Güzel bir şeye benziyor," dedi Summer.

Sesin geldiği tarafa baktığımızda Summer koridorda onların ve bizim alanımızın bölündüğü yerde duştan yeni çıkmış haliyle dikiliyordu.

"Güzel olanın ne olduğunu size ben söyleyeyim," dedi Wendy. "Duş almak."

Summer, Wendy ve benim arama sıkışıp, "Tekneye gider gitmez duş alabilirsin," dedi. "Bana bir fincan kahve uzatır mısın?"

Brittani ona fincanı uzattı ve Summer kahvesinden bir yudum aldı. "Mmmm." Wendy ile benim yanıma iyice sokulup fısıldayarak, "Uyumadan önce John'la iki kez seks yapmak zorunda kaldım. Uyku hapı içeceğine yanlışlıkla Viagra içmiş," dedi.

"Yanlışlıkla?" diyerek Summer'a takıldım.

"Gerçekten öyle. Gözlükleri yokken yarasa gibi kör oluyor. Ben de gözlüklerini ön kısımda bırakmışım."

"Belki ben de Wes'in eline bir Viagra tutuşturmalıyım," dedi Wendy.

"Siz hâlâ seks yapmadınız mı?" diye sordum.

"İşyerinde çok stresli ve eve geldiğinde seks yapmak için hali kalmıyor. Ama bu gezi için bana ayakkabı almış. Her genç kızın Avrupa'ya tatil giderken yanında bir çift mantar topuklu Louboutin ayakkabısı olmalıymış. Ne kadar tatlı, değil mi?"

Ayağını tutup kaldırdı ve bize ten rengi ayakkabılarının kırmızı tabanını gösterdi.

"Ah, bende beyazları var. Bir de siyahı. Bir de sanırım mavisi var. Ama ten rengi yok. Onu da almam lazım," diye kontrolsüzce konuşmaya başladı Summer.

Summer'ın gardırobu geçen sene bu zamanlardan beri, ki o zaman benim sınırlı seçkimden ödünç alırdı, inanılmaz değişmişti. Fakat sonrasında bu işe epey mesai harcamıştı. "İyi ki aynı numara giyiyoruz," deyip göz kırptım.

"Yani, tabii ki John yanımdayken giyemeyeceğim," diye fısıldadı. "Ondan uzun olmama katlanamıyor." Wendy'yi süzmeye başladı. "Senin topuklu ayakkabı giymen sorun olmaz herhalde. Ne de olsa kısa boylusun. Ama yine de giymemelisin." Bana bakıp uyardı. "Eğer düztaban ayakkabı getirmediysen benden bir şeyler giyebilirsin."

"Var yanımda. Ve bir hafta boyunca topuklu ayakkabı giymeyecek olmak harika bir şey."

"Güzel." Summer eliyle dizime dokundu. Gözleri bileğimde takıldı. "Ne saati bu?" Işıldayan kol saatimi ima ediyordu.

Satın alınabilecek eşyalara dair bitip tükenmeyen bir iştahı vardı.

"Tuhaf bir Alman markası." Altın kemerini işaret edip ekledim. "Aldığım yerdeki diğer çoğu saatten daha havalı bir parça olduğunu düşünmüştüm."

"Yuvarlak oluşunu sevdim," dedi. "Bir versene, deneyeyim."

"Vücudumla senkronize, bana ne zaman regl olacağımı falan söylüyor. Bu yüzden başkalarına takmamam gerekiyor," diye geri çevirdim.

"Tuhafmış. Başka neler yapabiliyor?"

"Uyku düzenimin takibini tutuyor. Başka ne yapabildiğinden emin değilim. Daha yeni aldım."

"Bana markasını söylesene. Ben de bir tane istiyorum."

"Pek seninki kadar havalı bir şey değil," deyip kolundaki Rolex'ini işaret ettim. "Ve yüzüğün, muhteşem."

"Teşekkür ederim." Parmağında ışıldayan parıltılı sarı taşa baktı. "Kanarya elması. İnanır mısın, neredeyse iki milyon dolar değerinde."

Bir yüzük için iki milyon dolar mı? Aman Tanrım! Parmağa takılacak bir süstense iki milyon dolarla yapılabilecek o kadar çok şey sayabilirdim ki.

Bankadaki hesabımda tamı tamına 794 dolarım vardı. Artı, derin dondurucudaki 800 dolar nakit. Fakat onu kira için saklıyordum. Tatilden döndüğümüz ilk gün ödemem gerekiyordu. Kredi kartım bile yoktu. Kısa bir süre önce bir araba almak ve bir daireye depozito yatırmak için on bin dolar kadar borca girmiştim ve ödemesini yeni bitirmiştim. Bir daha asla bu derin kuyuya düşmemeyi umut ediyordum.

Wendy donakalmış bir şekilde elmasa bakıyordu. "Büyüleyici." Tam o sırada karnı guruldadı. "Pardon. Açlıktan ölecek gibiyim."

"Ben de," dedim.

"Ah, size burada hiç çörek vermediler mi?"

"Hayır," diye arada daldı Brittani. "Niye? Sende var mı? Çok açım."

"Koca bir paket vardı," dedi. "Ama hepsini yedik. Sizin için buraya da getirmeleri gerekiyordu." Genç kabin memuruna el etti. "Hiç çörek kaldı mı?"

Kız başını salladı. "Maalesef."

Summer dikleşip, "Ama burası için de bir kutu yok muydu?" dedi.

"Vardı. Ama onu da size verdik," dedi.

"İki kutu mu yediniz? Seni domuzcuk!" Brittani yaygara koparmıştı.

Summer, Brittani'yi duymazdan gelerek, "Daha fazla olmalıydı," diye üsteledi.

Kabin memuru başıyla onayladı. "Haklısınız hanımefendi. Başka bir ihtiyacınız var mıydı?"

"Hindistan cevizi sütlü duble latte ve sabırotu."

"Bir dakika. Latte de mi vardı?" diye sordu Brittani. "O ne istediyse aynısından lütfen," dedi.

Gri saçlı kabin memuru geldi. Yataklar koltuklara dönüştürülmüştü bile. "İniş için lütfen yerlerinize geçin."

Summer gözlerini devirerek, "Sadece bir tane latte yapın lütfen. Brittani benden bir yudum alabilir."

"Sağ ol be abla." Brittani'nin sesinde alaycı bir ton vardı.

"Brittani!" Rhonda sesleniyordu. "Seni buralara getirdiği için ablana minnettar olmalısın."

"Summer dalga geçtiğimi biliyor. Tanrım!"

Koltuğuma dönmek üzereyken Summer beni kolumdan yakaladı. "Benimle otur." Masada onun yanındaki uçuş yönündeki koltukları işaret ediyordu.

Summer'ın yanına kuruldum ve kemerimi taktım. Başımı çoktan derde sokmuş muydum? Ya da belki de sadece kibar olmaya çalışıyordu.

Summer, uçağın ön kısmında sohbet eden kabin memurlarını izliyordu. "Güzel olanlardan kurtuldum," diye fısıldadı.

Eğer o bir şey söylemeseydi ben asla fark etmezdim. Gerçekten de kabin memurları çok sıradan insanlardı. Rüküş üniformaları da hiç yardımcı olmuyordu. Fakat sebebini anlayabiliyordum. John, Summer'ı bir jette tavlamıştı.

Benden hemen bir cevap alamayınca konuşmaya devam etti: "John bazen çok kontrolcü olabiliyor, kusura bakma," diye içini döktü. "Ama zaten pek ortalarda olmayacak. Çoğu zaman çalışıyor olacak."

"Sorun yok."

"Tıpkı eskisi gibi olacak. Yalnızca artık benim bir teknem var." Kocaman sırıttı. O an, elmaslar ve aldatmacalardan önce sırlarımı paylaştığım eski arkadaşımı görür gibi oldum. "Ah, baksana." Pencereden dışarıyı gösterdi. Denize dönük dağların tepesindeki dar yolu işaret ediyordu.

Panik bir şekilde sordum: "Oraya mı ineceğiz?"

Güldü. "Merak etme. Biz hep yapıyoruz bunu."

Ligurya sahilindeki küçük özel havalimanına indiğimizde öğlen olmuştu. Acımasız Akdeniz güneşine doğru uçaktan indiğimizde sıcak bir esinti ve göz alabildiğince bir deniz manzarası bizi karşıladı. Brittani de benim gibi büyülenmişti ve o bana çarpmadan önce anın tadını çıkarmak için biraz durakladım.

"Vay be! Siktir, burası çok güzel bir yer!" diye çığlıklar atmaya başladı.

Kulaklarım çınlayarak merdivenlerden inmeye başladım. Çantamın içinden pasaportumu bulmaya çalışıyordum. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi. Summer yanımda durdu, büyük Louis Vuitton çantasının içini altüst ediyordu.

"Çantanı beğendim," dedim. Uçakta yakaladığımız o samimi havayı devam ettirmeye çalışıyordum.

"Diğer valizlerimle uysun diye aldım ama bence fazla büyük. Aradığım hiçbir şeyi bulamıyorum. Döndüğümüzde senin olabilir."

Cam ve taştan yapılma küçük binaya girip pasaportlarımızı İtalyan gümrük görevlisine teslim ettik. Pasaportlarımızı törensiz bir şekilde damgalayıp bize geri verdi. Amythest büyülenmiş gibi damgaya bakıyordu.

"İlk damgan mı?" diye sordum.

"Altı yaşımda Filipinler'den geldiğimden beri ilk defa Amerika dışına çıkıyorum," dedi.

"Filipinler'de mi doğdun?" diye sordum. Kafasını salladı. "Daha önce oraya hiç gitmedim ama duyduğuma göre harika bir yermiş."

"Hah. Onu bir de anneme sor. Oradan kurtulmak için her şeyden vazgeçti."

Ona daha fazlasını sormak isterdim ama ferah lobide çantalarımızı getirecek bagaj görevlilerini beklemek üzere diğerlerinin yanına gelmiştik. Summer herkesin dikkatini çekmek için konuşmaya başladı. Bir eliyle pasaportunu tutarak, "Neredeyse doldu!" deyip damgaları göstermeye başladı. "O kadar çok yere gittik ki... Yakında yeni bir pasaport almam gerekecek."

Bahamalar damgasını işaret ettim. "Bunu hatırlıyorum," dedim. Yüzümde hınzır bir gülümseme vardı.

"O, annemle Atlantis seyahatimizden," dedi sessizce.

Güldüm. "Hayır. O zaman ben orada bir filmde çalışıyordum ve Wendy ile beni ziyarete gelmiştiniz." Pasaportumu açıp ona aynı damgayı gösterecektim fakat buz gibi sesiyle beni durdurdu.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum." Yeşil gözlerini gözlerime dikti. Mayın tarlasında yürüyordum ve bunun farkında olup olmadığımı kontrol ediyordu. "Bahamalar'a sadece bir kez annemle ve John'la gittim."

"Doğru, evet. Anladım."

İyi ki Meksika'ya giderken pasaportuna damga vurmuyorlar; yoksa...

"Kızlar, neye bakıyorsunuz öyle?" John yanımıza gelip kolunu Summer'ın omzuna attı.

"Ah, gittiğimiz yerlerden topladığım damgaları gösteriyordum." Summer biraz fazla hızlı konuşuyordu.

Bir saniye kadar bir süre içinde John'un gerçeğin bu olmadığını anladığını ve üzerine kafa yormamaya karar verdiğini görür gibi oldum. "Şehirde bir toplantım var." Hepimize gülümseyerek bir bakış attı. "Riviera'ya hoşgeldiniz kızlar. Sizinle sonra teknede görüşürüz."

Kimse cevap veremeden lobinin diğer ucuna gitmişti bile. Vinny peşinden koşturuyordu. Adını hatırlayamadığım diğer yaşlıca haydut hepimizi etrafına topladı. "Hanımlar, pasaportlarınız."

Diğerleri bir dakika bile düşünmeden pasaportlarını ona verdi ama ben tereddüt etmiştim. Uluslararası seyahat ettiğinizde altın kural pasaportunuzu asla yanınızdan ayırmamanız gerektiğidir.

Elini bana doğru beklenti içinde uzattı. "Sağlama almak için."

"Ben pasaportumu korurum." Konuşurken sesim paniklemiyormuşum gibi çıksın diye uğraşmıştım. "Dikkat ederim."

"Önemli bir şey değil," dedi Summer. "John'un tarzı bu. İnan bana hepimiz uyum sağlarsak daha kolay olur."

"Yine de yanımda tutmayı tercih ederim," diye tekrarladım. Kalbim ağzımda atıyor gibiydi.

"Belle, lütfen sorun çıkarma." Summer yalvarıyordu.

Bir bahane bulacak kadar hızlı düşünemedim ve belli ki benim için bir istisna falan yapmayacaklardı. Bundan hiç ama hiç hoşlanmamıştım. Birkaç tuhaf saniye daha bekledikten sonra istemeye istemeye kabullendim. Pasaportlarımızı ceketinin cebine koydu. Motorları çalışır durumda olan ve bizi bunaltıcı sıcakta bekleyen iki siyah Suburban'a doğru onu takip ettik. Haydut herif ilkine tırmandı. "Summer, Brittani ve Brown Hanım. Siz benimlesiniz."

Rhonda, "*Brown Hanım* mı?" diye duraksadı. "Lütfen. Bana sadece Rhonda de."

Ufacık bile gülümsemeden başını salladı. "Peki, Rhonda."

"Amythest ne olacak?" diye Brittani sordu. Kalçalarını birbirlerine tokuşturuyorlardı. "Ben bebeğimle beraber olmak istiyorum!"

"Kes şu tavırları. İtalya'dasın!" dedi Rhonda.

"Oleeey! İ-tal-ya!" Brittani bir şarkı uydurmaya başlamıştı.

İkinci Suburban'a geçip oturdum. Dışarıdaki gürültüden beni koruduğu için mutluydum.

Wendy, Claire ve Amythest benim peşimden arabaya atladı. Dağlardan aşağılara indikçe, güzel manzaraları ezberlemek istercesine denize doğru inşa edilmiş gösterişli evleri ve dışarıyı izliyorduk. "Sonunda geldiğimize inanamıyorum," dedi Claire.

"Ben de pasaportlarımızı vermek zorunda olduğumuza inanamıyorum," diye söylendim.

"Bizi bırakıp başka bir yere mi gidecektin?" Wendy bana takılıyordu.

"Prensip meselesi," dedim, "ayrıca oldukça tuhaf. Yani demek istediğim, benim pasaportuma neden ihtiyaçları olsun ki? Summer gibi değilim ben, birinin kontrolü altında olmayı sevmem."

Wendy şoföre kısa bir bakış attı. "John oldukça kontrolcü birine benziyor," diye fısıldayarak bana katıldı.

"Evet." Claire de fısıldaşmalarımıza katılmıştı. "Gizlilik sözleşmesi biraz garipti."

"Ve uçakta herkese ismen ayrılmış koltuklar," diye sessizce ekledim.

"Summer, John'un çoğunlukla çalışıyor olacağını söyledi gerçi." Wendy mantıklı bir temel arıyordu. "Onu pek göreceğimizi sanmam. Ya da sadece uçuşla ilgili ritüel gibi bir şeydi. Konu uçmak olunca çoğu insan tuhaf olabiliyor."

Diplomatik olmak, tam olarak Wendy'nin işiydi.

"Nasıl bu kadar zengin olmuş?" diye sordu Amythest.

"Tam olarak bilmiyorum," dedim. "Şirketi Lionshare Holding miydi? Emlakçılık ve gayrimenkul işleriyle ilgili bir şeyler yapıyor. Yani, sanırım... Oradan oraya para aktarıyor, bir şeyleri finanse ediyor."

"Kulağa gizemli geliyor," diye yorumladı Amythest.

"İşin bir kısmının öyle olduğuna eminim," dedim.

"Sanmıyorum," dedi Wendy. "Daha yeni bir süper kahraman filmine sponsor oldu. Şu aşırı yakışıklı Avustralyalı adamın olduğu hani? Son filminde beraber rol aldığı sarışından bir bebeği oldu şimdi. Sanırım serinin dördüncü filmiydi."

"*Midas4-Altın Bittiğinde,*" dedim. Wendy'ye dönüp, "Filmlerden bahsetmişken, beni Bahamalar'da sette ziyarete geldiğinizden sakın bahsetmeyin. Summer'a göre böyle bir şey asla yaşanmadı," diye ekledim.

Kusursuzca şekillendirilmiş tek kaşını kaldırdı. "Bildiğim iyi oldu."

"Keşke bize bu tip şeyleri önceden söylese," diye söylendim. "Neyi söyleyip neyi söylemeyeceğimizi nasıl bilebiliriz ki?"

"Yani, John'un kıskanç olduğunu biliyoruz," diye cevapladı Wendy. "İçinde başka erkeklerin olduğu hikâyeleri es geçmeliyiz. Ve de Eric'ten laf açılmadığına emin olmalıyız."

"Eric kim?" diye sordu Amythest.

"Summer'ın eskisi," dedim.

"Ne oldu?"

"Öldü," dedi Wendy. Sesinde son sözü söylemiş bir hava vardı.

"Hadi ya! Nasıl öldü?" Amythest ısrarla soruyordu.

"Sanırım bu konudan bahsetmesek daha iyi olur." Wendy konuyu kapatmak istercesine bana baktı. "Tamam mı?"

"Anlaşıldıı!" Amythest ellerini havaya kaldırdı. "Tanrım, peki Bahamalar'da ne oldu?"

Sessiz kalabilirdim ama biraz huysuzluk yapasım vardı. "Tate James'i tanıyor musun?" Amthest başıyla onayladı. "Yani, şahsen tanışmadım."

Wendy bana sert bir bakış attı. "Hadi ama..." diye kızdım. "Eric hakkında konuşmayacağız, bunu anlarım. Ama bu olay çok da büyük bir mesele değil." Dikkatimi tekrar beni pürdikkat dinleyen Amythest ve Claire'e verdim. "Birkaç sene önce oynadığı bir filmde benim de ufak bir rolüm vardı."

Amythest, "Hangisi?" diye araya girdi.

"*Kara Kalp*."

"Sen kimi canlandırdın?"

"Ben onun kız arkadaşının en yakın arkadaşıydım. Kız, düşmanları tarafından esir alınıp öldürülüyordu. Boğazıma hançer saplanmadan önce bir iki satır repliğim vardı sadece."

"Çok havalı!" diye heyecanlandı.

"Summer ile ilgisi ne bunların?" diye sordu Claire.

"Sahnede yağmur yağması gerekiyordu ve yönetmenler gerçek yağmur olmasını istediler. Tanrı bilir, neden. Bu yüzden orada birkaç hafta yağmur yağmasını bekledim. Bu arada Summer ve Wendy beni ziyarete geldi. Summer, Tate ile takılmaya başladı. Sonra bir anda Tate'in karısı sürpriz yapmaya geldi ve Tate, Summer'ı kolundan tuttuğu gibi kapı dışarı etti. Summer çok üzgündü."

"Sonra ne oldu?" Amythest anlatmam için beni teşvik ediyordu.

"Hiçbir şey," dedi Wendy. Bana kısa ve net bir bakış atmıştı.

Pekâlâ, tamam. Tate setteyken Summer'ın karısının otel odasını basıp ona her şeyi itiraf ettiği ve korkunç boşanmalarına sebep olduğu kısmı anlatmayacağım. "Gördün mü? Pek de heyecanlı bir şey değildi," diye ezik ezik hikâyemi bitirdim. "Gerçi, işler boka sarmadan önce çok eğlenmiştik." Wendy'ye dönüp, "Yanlışlıkla davetsiz olarak katıldığımız düğünü hatırlıyor musun?" dedim.

Wendy güldü. "O gece damadın sağdıcıyla takılmıştım. Bunun sadece üç sene önce yaşanmış olduğuna inanabiliyor musun?"

"Üç yıl içinde çok şey değişebilir," dedim.

Yokuşun sonundaki, neredeyse İtalyan dizileri için itinayla tasarlanmış gibi duran deniz kenarı kasabasına girerken kafamı arabanın deri koltuğuna yasladım ve camdan dışarıyı izlemeye başladım. Cadde boyunca sıra sıra mağazalar ve fırınlar vardı. Yüzyıllardır oradaymış gibiydiler.

Suburban araçlarımız, dev Amerikan arabaları için tasarlanmadığı besbelli olan dar Arnavut kaldırımlı sokaklarda ilerledi ve kırmızı tenteleri, geniş açık oturma alanını tamamen örten şirin ufak bir restoranın önünde durdu.

"Ne kadar tatlı," dedi Claire.

Summer, Rhonda ve Brittani öndeki araçtan indi, restoranın yanından yürüyüp ilerledi. Onlar bizim görüş açımızdan çıkarken Amythest, "Yemek yeriz diye umuyordum," dedi.

Haydut herif kapımızı açtı. Arabanın içi baharatlı ızgara et kokmuştu. "Herkes nereye gidiyor?" diye sordum.

"Summer bir mağaza gördü ve bakmak istedi."

Wendy, "O alışveriş yaparken biz de bu restorandan yiyecek bir şeyler alsak olur mu?" diye sordu. "Hepimiz çok açız."

Kafasını hayır dercesine salladı. "Birbirinizden ayrılmayın. Hadi."

Tek tek arabadan indik. Sokak boyunca bize eşlik etti ve köşeyi döndüğümüzde küçük bir butikte Summer, elleri kolları denemek üzere aldığı elbiselerle dolu bir şekilde takılıyordu. Turuncu bir elbiseyi biz görelim diye havaya kaldırdı. "Nasıl sizce?"

"Bu renk sana çok yakışıyor," diye yağlayıp ballamaya başladı Rhonda.

Yan taraftaki fırından gelen taze ekmek kokuları dükkânı doldurmuştu. Bu kadar aç olduğumda bayılabiliyordum. Raflardaki kıyafetlere göz gezdirdim: Prada. Miu Miu. Versace. Fiyatlar avro üzerindendi ve benim karşılayabileceğimden fersah fersah uzaktı.

"Bunlar harika parçalar!" Wendy çıldırmış gibiydi.

Claire gözlerini kocaman açarak bir mayonun etiket fiyatını bana gösterdi. 650 avro! Elimden büyük olmayan bir parça kumaş için! Butiğin ön tarafındaki köşede bir sandalyeye oturdum ve külahlarından dondurmalarını yiyen güzel vücut hatlı İtalyan kızlarını izlemeye başladım.

Summer'ın deneme kabinine götürdüğü bir kucak dolusu elbiseyi gördükten sonra mağaza çalışanı kız bir şişe şampanya

açıp hepimize birer kadeh doldurdu. Köpükler dilimi okşayıp mideme indiğinde alev topu gibi bir yanma hissettim ve tepeden tırnağa ısındım. Midemde bir parça bile yemek yoktu, kısa bir süre sonra biraz sersemledim ve kendi kendime eğlenmeye başladım. Mağaza çalışanı kız kadehlerimiz boşaldıkça doldurmaya devam etti ve çok geçmeden hepimiz ufaktan sarhoş olmuştuk.

Nihayet mağazadan çıktığımızda tahmin edildiği üzere Summer, Rhonda ve Brittani'yi zevkli elbiselerle baştan yaratmıştı ve Bernard'ın kolları, Summer'ın kocaman alışveriş poşetleriyle doluydu. Summer'ın ayak işlerini yapmaya istekli olduğunu görünce şaşırmıştım ama sanırım zaten başka da seçeneği yoktu. Onun peşinden Arnavut kaldırımlı yolda yürümeye başladık. Summer'ın her birimiz için satın aldığı, pek de kullanışlı olmayan ipek eşarplarımız boynumuza sarılmış bir şekilde yürüyorduk ve kahkahalarımız dar sokak aralarında yankılanıyordu. Arabaları önüne park ettiğimiz restoran tekrar görüş alanıma girince ne kadar acıkmış olduğumu hatırladım. Hemen o anda şampanyanın etkisi geçmeye başladı ve korkunç bir baş ağrısına dönüşmeye başladı.

Wendy koluma girip, "Kokuyu sen de alıyor musun? Yeni pişmiş pizza," dedi.

Fırında pişmiş hamur kenarının, domates sosunun ve füme etin kokusunu içime çektim. Herkese ayak uydurmam gerektiğini biliyordum ama açlığım beni ele geçirmişti. Dizkapaklarım güçsüzleşmeye başlamıştı. Summerr'a dönüp, "Lütfen burada biraz durup bir dilim pizza alabilir miyiz? Kurt gibi acıktık," dedim.

"Ah, sizin aç olduğunuz tamamen aklımdan çıkmış! Arabada yeterince meyve ve enerji barı yok muydu?"

İkinci araçta seyahat edenler olarak hep beraber kafamızı hayır anlamında salladık. "Hiçbir şey yoktu," dedim.

Summer, "Aman Tanrım, çok üzgünüm!" diye haykırdı. "Bizde vardı. Bu yüzden sizde de vardır diye düşündüm. Size yiyecek bir şeyler almamız lazım."

Bernard ceptelefonuna baktı ve başını salladı. "Tekneye gidiyoruz. John geldiğinde sizi orada görmek istiyor."

Summer iç geçirip hepimize sahici bir acıyla baktı. "Özür dilerim. Tekneye gider gitmez ne isterseniz yiyebilirsiniz," diye söz verdi.

Zoraki gülümsemeler eşliğinde başımızı salladık.

"Bizi tekneye götürecek küçük botlar denizde." Bernard az ilerideki denizi işaret etti. "Araçlar çok büyük. Yürüyeceğiz."

Bernard'ın peşinden başka bir pitoresk Arnavut kaldırımlı sokağa girdik. Güneş, denize doğru günlük yolculuğunu tamamlarken, binalar arasından yansıyan ışık altın rengini alıyordu. Aramızda konuşan tek kişi Brittani'ydi. Amythest'e bir seferinde bir partide nasıl da seks yaparken birinin üzerine kustuğunu, sonra onun yatağında çıplak bir şekilde kendinden geçip uyuyakaldığını ve uyandığında iki adamın onun üzerinde ayakta durup üstüne nasıl da bira döktüğünü anlatıyordu. Mide bulandırıcıydı. Üzerine biraz mantık atmak istiyordum, kadınlığın iyiliği adına... Ama bunun boş bir çaba olacağının da farkındaydım. Kısa bir an için, Brittani yerine benim küçük düşünceli ve akıllı kardeşimin burada olmasını diledim. Hah! Sanki Lauren, bir milyarderin yatında göz kamaştırıcı rolünü oynarken yakalanan genç bir çıtırmış gibi.

Yokuşun sonuna yaklaştıkça âşıkların el ele dolaştığı, çocukların birbirine çeşmeden su sıçrattığı, deniz boyunca uzanan bir gezinti yoluna çıktık. Güneş gökyüzünde kaybolmaya başlamıştı ve gün boyu süren yakıcılığını da beraberinde götürüyordu. Denizden serinletici bir esinti geliyor, omuzlarımdan saçlarımı havalandırıyordu. Yol boyunca denize nazır dizili restoranlar,

akşamüzeri atıştırmalıklarını yiyen insanlarla ve kahkahalarla doluydu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Esintiyi derimde hissederek tuzlu havayı soludum. Gerçek hayatıma döndüğümde kullanmak üzere önümdeki manzarayı hafızama kazıyordum.

Gözlerimi açtığımda diğerleri neredeyse koyun ucuna varmıştı ve Bernard'ın arkasındaki ahşap kalasların üzerinden büyük beyaz bir bota geçiyorlardı. Onlara yetişmek için koşmaya başladım. Beyaz üniformaları içinde bizim yaşlarımızda, uzun boylu, zayıf, yakasındaki isim etiketinde HUGO yazılı bir genç adam elini uzatıp tek tek bota binmemize yardımcı oldu. Omuzlarına değen kahverengi kıvırcık saçlarını arkadan toplamıştı. Gözleri havalı gözlüklerinin ardında saklıydı ama aksanlı İngilizcesiyle bize, "Dikkat, kaygan," ve "Islanmak istemiyorsanız arka tarafta oturun," derkenki gülümsemesi içten ve samimiydi.

Küçük teknenin arka tarafında, Summer'ın yanına oturdum ve biz koydan uzaklaştıkça kasabanın küçülmesini izledim. Wendy telefonunu çıkarıp fotoğraf çekmeye başladı ve diğerleri de onun peşinden gözden kaybolmaya başlayan kasabanın, denizin ve birbirlerinin fotoğraflarını çekmeye başladı. Kasabayı, tepesindeki dağlar ve önündeki deniz de görünecek bir şekilde fotoğrafladım ve *"Tatil başlasın!"* açıklaması yazıp sosyal medya hesabımda paylaştım. Kısa bir an için gizlilik sözleşmesini çiğneyip çiğnemediğimi merak ettim. Fakat Summer bir şey dememişti, yani bunun bir sorun olacağını sanmıyordum.

Kıyıdan biraz daha uzaklaştığımızda Hugo motorları gazladı ve "Hanımlar, şapkalarınızı sıkı tutun," dedi.

Brittani heyecanla çığlık atmaya başladı. Botun ön kısmı havaya kalkmaya başladığında ve üzerimize gelen dalgalara doğru gittikçe şapkama sıkı sıkı tutundum. Summer bana doğru eğildi ve bağırarak bir şeyler söyleme başladı: "Yemek konusunda

böyle bir şey yaşandığı için üzgünüm. Gezinin kalanında yiyecek bir sürü şeyimiz olacak, inan bana."

"Sorun yok. Buraya geldiğim için çok mutluyum. Bir süredir tatile ihtiyacım vardı. Barda çalışmak beni mahvediyor."

"Merak etme. Orada çok uzun süre çalışmayacaksın. Bir çaresine bakacağız. Çok yeteneklisin ve şimdi John da filmleri finanse ettiğine göre eminim ki sana uygun bir şeyler bulacağız. Yani demek istediğim, para onda. Onlara ne isterse yaptırabilir."

Bunun doğru olduğuna ne kadar inanmak istesem de John'un asla benim için böyle bir şey yapmayacağını ikimiz de biliyorduk. "Muhteşem olur," dedim.

Wendy yanıma yanaşıp, "Neler kaynatıyorsunuz bakalım kızlar?" dedi.

"Belle'in pek yakında kavuşacağı başarısını konuşuyoruz," dedi Summer. Kollarını omuzlarımıza atıp bizi sıkmaya başladı. "Burada olduğunuz için çok mutluyum. Şimdi sıra size uygun erkek arkadaşlar bulmakta."

Güldüm. "Sanırım senin 'uygun erkek arkadaş' tanımınla benimkisi pek uyuşmuyor," dedim.

"Her neyse," dedi. "Sana hep söylüyorum, o çulsuz oyuncularla takılma artık. Sana hak ettiklerini verebilecek gerçek bir erkek bulman lazım."

"Karşına kim çıkarsa onunla flört edersin," dedim. "Ben de çoğunlukla zor dönemlerden geçen oyunculara denk geliyorum. Dylan öyle değildi gerçi." Tepkisini ölçmeye çalıştım ama yüzü ifadesizdi.

"Onunla sadece bir kez çıktın," deyip güldü. "Yani buna görüşmek bile demem."

"Çünkü o farklı bir ülkede yaşıyor," diye itiraz ettim. "Ve ara sıra hâlâ birbirimize mesaj atıyoruz."

Kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Kardeşini kaybetmek onu yıktı, bu çok anlaşılabilir bir durum." Kendimden emin bir şekilde konuşmaya devam ediyordum. Summer'ın kanına girdiğime emin gibiydim. "Hem zaten büyükannesi buralarda yaşıyor. Ziyarete gelebileceğini söylemişti. 'Eğer yakınlarda bir yerlerdeysem görüşürüz,' demiştim ona."

"Bu seyahatte onu görecek kadar zamanın olacağını sanmıyorum." Summer omzunu silkti. Hâlâ ifadesini bozmadan konuşuyordu. "Ve her neyse, eğer gerçekten birbirinizden gerçekten hoşlanmış olsaydınız şimdiye kadar tekrar görüşmenin bir yolunu bulurdunuz."

Haksız sayılmazdı. "Konuyu açtığım için özür dilerim," dedim. Gerçeği ne kadar çarptırdığımın ikimiz de farkında mıyız diye merak ettim.

"Problem yok. Sadece John'un yanında Eric'ten bahsetmeyin." Hem bana hem de Wendy'ye bir bakış attı. "Hâlâ olanların etkisindeyim, biliyorsunuz. Herkesin bu konu hakkında konuşması istediğim son şey."

"John ne kadarını biliyor?"

"Hiçbir şey. Ve böyle de kalmasını istiyorum. Tamam mı?"

Wendy ve ben onaylarcasına başımızı salladık.

Summer dizime dokundu, sesini yumuşatarak, "Seyahat boyunca John'un arkadaşlarıyla birçok kez akşam yemeği yiyeceğiz. Belki biriyle tanışırsın. Böylelikle bir projede rol kapmak gibi dertlerin olmaz," dedi.

Biraz gücenmiştim ama güldüm. "Bu işi parası için yapmıyorum." Ama o, bunu asla anlamazdı. "Aman, her neyse. Şu an bekâr olmaktan mutluyum. Eğleniyorum."

"Biraz daha beklersen çok geç kalmış olacaksın," diye uyardı Summer. "Gittikçe gençleşmiyoruz. Otuz yaşında olduğumuzda işimiz bitmiş say."

"Of Tanrım! Lütfen hatırlatma şunu bana!" Halinden yakınan Wendy'di.

Otuz yaşıma yaklaştıkça endişe duyduğum şey, evlenebilme umutlarımdan ziyade kariyerimdi. Hollywood'da genç kız gibi görünmeyen kadınlara pek yer yoktu. Yine de Summer'ın nedenlerini duymak istiyordum. "Neden otuz?"

"Çünkü erkekler otuz yaş üstü kadınların bebek sahibi olmak istediğini biliyor."

"Tanrı beni aile kurmak isteyen kişilerden korusun," dedim.

"Evlenmeyi dört gözle bekliyorum," diye iç çekti Wendy. "Anaokulundan beri düğünümü planlıyorum."

"Biliyoruz," dedi Summer.

"Bir üzüm bağında, Vera Wang tasarımlı bir gelinlikle," diyerek güldüm. "Çok güzel olacak."

"Tabii ailesi kilise diye diretmezse," diye ekledi Wendy.

"John'un bir üzüm bağı var." Konuşan Summer'dı. "Kilisesi de."

"Sanırım Wes doğru kişi," dedi Wendy, gözleri dalmıştı.

Summer, "Birlikte olduğun herkes için aynı şeyi söyledin," diye takıldı.

"Yani, tabii ki. Yoksa onlarla takılırken vaktimi boşa harcamış olurdum."

"Bir ilişki sonsuza kadar sürmedi diye başarısız olduğu anlamına gelmez ki," dedim.

"Ha ha! Başarılı bir ilişki, evlilikle biten ilişkidir," diye son noktayı koydu Wendy.

Ona bir omuz atıp takıldım. "Pardon ya, hangi yüzyılda yaşıyoruz?" Dalga geçmeye devam ediyordum. "Bence bir ilişki, ondan bir şeyler öğrendiğinde başarılı olmuş olur. Sonu nasıl biterse bitsin."

"İkiniz de delisiniz," dedi Summer. "Başarılı bir ilişki, senin kazancın olan bir ilişkidir. Nokta. *Qui n'avance pas, recule.*"

En azından kendi bakış açısı konusunda dürüsttü. Atasözünün kullanım amacının bu olduğunu zannetmiyordum, ama sanırım bir atasözünün amacı birçok farklı duruma uygun düşebilmesiydi.

"Ne demek o?" diye sordu Wendy.

"Tam olarak 'işleyen demir pas tutmaz' demek." Gülümseyip Summer'a baktım. "Birileri lisede öğrendiği Fransızcayı hatırlıyor demek ki."

"Biraz paslanmıştım ama baharda Paris'teyken biraz tazeleme fırsatım oldu." Summer da bana gülümsedi ama gülümsemesinde eski günleri ima ettiğimi anladığını gösteren bir ifade yoktu.

"Fransızca konuşabildiğinizi bilmiyordum," dedi Wendy.

"Lisedeyken beraber kursa gittik," diye açıkladım. "Fakat sanırım fiil çekimlerine vakit ayırmaktansa öğretmeni süzmekle meşguldük."

Summer güldü.

"Gülümseyin!" Rhonda elindeki kamerayı üçümüze doğrultmuştu. Poz verdik, ardından *klik* sesi geldi.

Denizin üstü lüks yatlarla doluydu. Yolcu gemileri gibi devasa ve uzay gemileri gibi aerodinamik, beyaz, siyah gümüş; her biri kendi çapında ihtişamlıydı. Bizi taşıyan küçük teknemiz herhangi birinin standartlarına göre büyük ama ufukta görünen diğer teknelere kıyasla orta boyda, beyaz şık bir yata yanaştı. Yat, yaklaşık üç kat yüksekliğinde görünüyordu. İçine üç tane jet sığdırabilir genişlikteydi ama bir helikopter pisti için yeterince büyük değildi. *ASLANIN İNİ* yazısı, yatın kıç tarafına altın harflerle işlenmişti.

"Helikopter pisti olan yeni bir yat siparişi vermiştik aslında ama yapımı yıllar sürdüğü için hâlâ bunu kullanıyoruz," diye iç geçirerek konuştu Summer. "Bu yüzden her yere yeni bir yat siparişi için teklif vermek zorunda kaldık. Üzgünüm."

Yüzen saraya bakışlarımı dikip, "Bence harika," dedim. Aniden beynime kan sıçramışa döndüm. Bir haftayı bu şeyde geçirecektik, öyle mi?

Wendy yatın isminin yazılı olduğu kısmı işaret edip gülmeye başladı. "Muhteşem bir şey bu. Hani, sen de aslan burcu falansın ya?"

"Ah, doğru. Haklısın. Bu daha önce aklıma gelmemişti." Summer dalmış, bir şeyler düşünüyor gibiydi. "Adını John koydu. Aslanlara özel bir ilgisi gibi bir şeyi var. Soyadı yüzünden sanırım."

Beyaz üniformalı iki çalışan yattan çıkıp tekneye yardım etmeye yöneldi. Hugo bizim yata geçmemize yardım ederken, iki adam da ona yardım ediyordu. Yata ayak bastığımız yerde sıra sıra dizilmiş, beyaz üniformalar içinde birkaç çalışan daha yüzlerinde bir gülümseme ile ellerini arkada kavuşturmuş, bizi karşılamak üzere dikiliyordu.

Çalışanlardan biri elinde ayakkabıları koymak üzere bir sepetle yanımıza gelince, "Ayakkabılarınızı çıkarmanız gerek," diye hepimizi uyardı Summer. "Merak etmeyin, yarın sabah pedikürcüler gelecek."

"Bu iyi olur," diye kahkaha attı Brittani. "Sanırım ayak başparmağımdaki tırnağımın altında bir şeyler çıktı."

Onun yerine ben utanmıştım.

"*Aslanın İni*'ne hoş geldiniz," dedi Hugo. "Bir hafta boyunca burası eviniz olacak. Sizi Fransız tekne ekibimizle tanıştırayım."

Hepimiz sıra halinde bekleyen mürettebata yüzümüzü döndük.

Hugo, kovboy filmlerinden fırlamış gibi görünen, tıknaz beyaz sakallı adama bir bakış attı. "Bu, Bruno. Bizim muhteşem

kaptanımız." Bruno yüzünde ufacık bir tebessümle hepimizi kısaca süzdü.

Bruno'nun hemen yanında otuzlu yaşlarında, tıraş edilmiş saçları ve gömleğinden fırlayacakmış gibi duran kol kaslarıyla defans oyuncusu kılıklı bir adam vardı. "Bu da Jean. İkinci kaptan. Yatta yapılması gereken bütün ağır işleri o yapar, gördüğünüz gibi."

Jean'ın yanında nereli olduğu anlaşılmayan, koyu renk saçlı ve tenli, muhtemelen bizim yaşlarımızda yakışıklı bir genç adam vardı. "Bu Alexandre. İkinci zabit."

Wendy dirseğiyle beni dürttü. Alexandre bin volt gücünde bir gülümseme attı ve "Dre," dedi.

Sanırım bu elemanı unutmayacaktım.

Hugo sıradaki elemanlarla devam etti. Yirmili yaşlarında, kahverengi saçlı ve gözlüklü, bir teknoloji şirketinde çalışıyormuş gibi görünen zayıf küçük bir adamdaydı sıra. "Luc, bizim mühendisimiz. Teknolojiyle ilgili ne sıkıntınız olursa, hoparlör mü çalışmadı, iPhone'unuz mu düştü, Luc yardım edecektir."

Luc'un yanında otuzlarının sonunda, botokslu, uzun sarı saçlarını atkuyruğu yapmış, kulaklarında elmas top küpeler olan aşırı bakımlı bir kadın vardı. "Başkâhyamız, Julie." Julie bize yapmacık bir gülüş atıp kafasını salladı.

Julie'nin yanında keskin yüz hatlarına sahip, zayıf, esmer ve muhtemelen yine bizim yaşlarımızda, kalın dudaklı, kısacık kesimli saçlarıyla bir kız vardı. "Bu da Emmanuelle. İkinci kâhyamız."

Sıranın sonunda ufak, koyu tenli, çilli, örgülü uzun siyah saçları omuzlarına düşen bir kız vardı. Sanırım Kuzey Afrika kökenliydi ve en fazla yirmi yaşındaydı. "Bu Camille. Ekibimizin en küçük kâhyası. Ve bildiğiniz üzere, benim de adım Hugo. Ben size her konuda yardımcı olacağım. Her neye ihtiyacınız varsa, bize söylemeniz yeterli," diye Hugo biraz da eğilerek sözlerini bitirdi.

Beyaz şef üniforması içinde, saçları arkadan toplanmış, her iki elindeki gümüş tepsinin üzerindeki yiyeceklerle bir adam belirdi. "Ah," dedi Hugo. "Jacques'ı atlamadan geçmeyeyim. *Le meilleur* şefimiz. Eğer sofraya buyurursanız, sizin için bir şeyler hazırladık."

Jacques elindekileri gölgedeki yuvarlak masaya yerleştirdi. "Kimler acıktı?"

Emmanuelle şampanya bardaklarını dağıtırken, Julie elinde bir şişe Dom Pérignon ile yanımıza geldi. Bizler de kendimizi pelüş beyaz koltuklara attık.

"Sonunda!" dedi Brittani. Önümdeki İtalyan jambonuna ve kavuna uzanıyordu.

Aç kurtlar gibi önümüzdeki mezelere gömülmüştük ve masaya sessizlik hâkimdi. Tepemizde bir helikopter vızıldamaya başladı, yanımızdaki devasa siyah yata inmeye çalışırken denizde dalgalar yaratıyordu.

"Igor Rajinovsky," dedi Summer. Elindeki çatalı yandaki yatı işaret edercesine belli belirsiz sallıyordu. "Rus milyarder. John'un bir arkadaşı. Ve şuradaki de," az ilerideki, en az siyah olan kadar ihtişamlı beyaz yatı işaret ediyordu, "eşinin."

"Neden iki tane tekneleri var?" dedi Claire.

"Bir anlaşmaları var," diye açıkladı Summer. "Adamın yatında bir kat İsveç kızlarla dolu, bir kat Taylandlı, bir katta da Rus kızlar var. Her hafta dönüşümlü geliyorlar. Bu gelen de muhtemelen yenileri."

"Fahişeler," diye açıklama ekledi Brittani.

"Daha çok harem gibi," dedi Summer.

"Farkı ne ki?" diye kulağıma fısıldadı Claire.

"Her neyse, çocukları eşinin yatında. Yani adam iki dünyanın da tadını çıkarıyor," diye devam etti Summer.

"Kim demiş hem pastam dursun hem de kekim bitmesin," diye şaka yaptım.

"Neden boşanmıyorlar?" Soruyu soran Claire'di.

"Evli olmak daha ucuz," diye alaylı bir cevap verdi Summer. Hepimiz boş gözlerle ona baktık. "Eğer bu adamlar gibi zenginseniz boşanmak çok karmaşık ve masraflı bir iş oluyor. Bazen de uğraşmaya değmiyor."

"Yani, kadın da bunu hiç sorun etmiyor mu?" diye sordu Wendy. Bu duruma inanmadığını belirten bir ses tonunda sormuştu.

"Pek onun kararı olduğu söylenemez," dedi Summer. "Aman, her neyse. Elinin altında neredeyse yüz metrelik bir yat ve onun eşi olmanın ayrıcalığı var. Onun için fazla üzülemeyiz."

"Eşim bana yüz metrelik yat verecekse, canı istediği kadar beni aldatabilir," dedi Amythest.

Bu sözlerinin üstüne Summer'la bardaklarını tokuşturdular.

"Teknede çalışanları sen seçtiğin sürece tabii ki." Wendy gözlerini dikmiş, halatla bir şeyler yaparken kollarını kıvırmış ve kasları güneşin altında parlayan Dre'yi izliyordu.

"Sanırım birisi fena halde vuruldu," diye takıldım.

"Ben mi? Hayır. Erkek arkadaşıma âşığım ben." Wendy söyleniyordu ama pek de ikna edici değildi. "Ama tabii ki güzel bir manzaranın tadını çıkarabilirim."

Summer, Dre'ye gözlerini çevirdi. "Hepimiz öyle."

Okyanusa doğru bir göz attım. Açlığım sonunda bastırılmıştı. Şampanyanın etkisi ve uykusuzluğum bir araya gelince bende, nasıl desem, sanki suyun yüzeyinde duruyormuşum gibi bir etki yaratmıştı.

Ki zaten öyleydim. Bir yatta. Akdeniz'de. Her şey çok gerçeküstüydü. Neredeyse öforik. Sadece, aklımın içinde sanki bir motorda takılı kalmış kum tanesi gibi beni rahatsız eden ve bana

gerçeği hatırlatan bir şey vardı. Buraya ait değildim. Burada olmamalıydım. Ama yine de buradaydım, Summer sağ olsun. Benim eski arkadaşım. Onunla on altı yaşında tanıştığımda, bu son derece olası olmayan senaryoda beni bu yata kadar getirecek olaylar örgüsünü tahmin edebilir miydim?

"Belle? Belle?" Wendy beni dalıp gittiğim yerden çekip almıştı. "Dünyadan Belle'ye." Hepsi ayakta durmuş, oturduğumuz yerden kalkmaya çalışıyordu. Ve ben çıkış yolunu kapatmıştım. "Pardon," diye mırıldanıp kaydım.

Hugo'nun getirdiği kutudan hepimiz birer şişe soğuk su aldık. Ardından Julie'nin atkuyruğu saçını, açık hava yemek alanından denize bakan lacivert beyaz çizgili koltukların bulunduğu geniş bir oturma odasına doğru takip ettik. "Burası ana güverte," dedi.

Teknede arka odalara ilerledikçe daha geleneksel tasarlanmış başka bir oturma odasına götürdü bizi. Odanın tasarımı aşırıya kaçmadan, yine lüks detaylarla yapılmıştı. Yumuşak renk tonları, net çizgiler, kaliteli kumaşlar... "Gördüğünüz gibi, iki oturma odası ve bir de yemek odası mevcut." Bizi ortasında uzun bir yemek masasının ve üzerinde asılı bir avizenin olduğu yemek odasına götürdü. Başımı kaldırıp avizeye baktığımda, odanın tavanının köşesine takılmış ufak bir kamera fark ettim. Odanın dört köşesinde kameralar vardı. Kimin izlediğini merak etmiştim.

"Sağda Jacques'in harikalar yarattığı mutfak var," diye devam etti Julie. "Oraya gitmeye gerek yok. İhtiyacınız olan her şey buradaki barda ve ufak mutfakta mevcut." Buzdolabının kapağını açıp içindeki sodaları, su şişelerini, meyve sularını ve şarabı, alt raftaki taze çilekleri, yoğurdu, peyniri ve diğer atıştırmalıkları gösterdi. "İsteyin, ayağınıza getirelim." Julie, mutfak ve küçük mutfağın arasındaki döner merdivenin yanından geçen kısa koridordaki bir kapıyı işaret etti. "Bu kapının ardında Bay ve Bayan Lyon'ın odası var."

Belli ki yatta çalışan ekip, hanımefendinin eş olmadığı konusunda bilgilendirilmemişti. Summer bana göz kırptı ve Julie'ye, "Göster onlara," dedi.

"Tabii ki." Julie aramızdan geçerek ilerledi ve kral dairesinin kapısını açtı. Cilalı ahşap başlığı ve gömme komodinleri olan devasa yatak bir duvara ortalanmıştı. Dokuma bir altın yorganın üzerinde çeşitli boyda yastıklar diziliydi. Yatağın sağında ve solunda hanımefendinin ve beyefendinin dolapları, odanın her iki tarafındaki denize bakan pencerelerin altında ortalanmış koltuklar, yatağın karşı duvarına monte edilmiş büyük bir televizyon.

Julie, televizyonun solundaki kapıyı açtı. "Banyo."

Beyaz mermer banyonun duvarının tamamı deniz manzaralı camdan ibaretti. Manzarayı izlemek için camın hemen önüne yerleştirilmiş bir jakuzi vardı.

Brittani kendini jakuzinin içine attı. "Lanet olsun. Bu jakuzide kesinlikle banyo yapacağım!" dedi.

Jakuzinin hemen yanındaki duvarda Summer'ın çerçevelenmiş bir fotoğrafı vardı. Yan tarafına uzamıştı ve çıplaktı. Kolu meme uçlarını kapatacak şekilde önünde uzanıyordu ve üst bacağı da kasıklarını örtecek şekilde konumlandırılmıştı. Yatak odası mahremiyetini yansıtan gözleri direkt olarak kameraya bakıyordu. Burada herhangi bir sürpriz yoktu. Beni şaşırtan asıl şey, üzerinde yattığı yataktı. Fotoğraftaki ışık ve odak, onun tam arkasına düşüyordu ve odayı gölgede bırakıyordu. Ama ben orayı her şekilde tanırdım. Orası benim yatağımdı.

Ayrıca lensin arkasında kim olduğunu da biliyordum. İşte bu yüzden bu fotoğrafın burada sergilenmesine şaşırmıştım.

Tepkimi gizlemeye çalıştım, herkesin dikkati Summer'a kaymıştı. Sesi arkamızdan yankılanıyordu. "Julie, benim seçtiğim yorgan seti nerede?" diye sordu. "Bu yorgan sanki Holiday Inn'den getirilmiş gibi."

"Hemen bulacağım." Julie başıyla onayladı. Yüzündeki gülümseme hiç eksilmiyordu. "Her ne zaman olursa olsun, seyahatinizi daha konforlu hale getirmek için için neye ihtiyacınız varsa lütfen söyleyin."

Julie odadan çıktığında hepimiz onun peşine takıldık. Yatak odasının hemen yanındaki kapıya bakıp, "Bay Lyon'ın ofisi. Lütfen bu odaya girmeyin," dedi. Koridordaki geniş döner merdivene yöneldi. "Sizin odalarınız merdivenlerden inince. Tur bitince göreceğiz."

Rahat koltukların ve devasa bir televizyonun olduğu başka bir odaya girdik. Büyük bir çalışma masası ve iki tane çok şık bilgisayar vardı. "Burası üst güverte," dedi.

Odanın her yerine hâkimmiş gibi duran John'un gerçek boyutlu yağlı boya tablosuna baktım. Ben hareket ettikçe onun derin bakışlı gözleri beni takip ediyormuş gibiydi. Çok sinir bozucuydu.

Gücü kişiselleştirmişti. Bu konuda hakkını vermeliydim. Ve sanırım bazı kadınlar için para ve güç, düzgün bir çene yapısından ve paylaşılan kültürel değerlerden daha çekiciydi. Fakat John, Summer'ın babasından veya Üç Numara'dan ya da bütün üvey babalarından daha yaşlıydı. Bunu nasıl başarıyordu? Yani demek istediğim şu; beş, on, on beş yaş fark kabul edilebilirdi. Hatta insanlar yaşlandıkça yirmi bile. Ama otuz altı yaş? Belki de bu gerçek aşktı. Ama kabul etmek gerekirdi ki, böyle bir durum sadece aşırı zengin erkekler ve çok güzel kadınlar arasında görülürdü.

Kes sesini, Belle. Summer belli ki seçimini yapmıştı. Herkesin ihtiyacı birbirinden farklıdır. Ve Tanrı bilir, Rhonda gibi bir anne ve boktan üvey babalarla büyümüş olmak Summer'a neler yaşatmıştı.

Her neyse... Erkekler konusunda farklı zevklerimiz olsa da Summer'la ilişkimizdeki sorunlar, John'la olan ilişkisinden çok daha öncesine dayanıyordu. Keşke bu kadar basit olsaydı.

Julie uzaktan kumandayı alıp bir tuşa bastı. Üç tarafımızdaki pencereler yavaş yavaş siyah perdelerle kapanmaya başladı. Okyanus manzarasını kapatarak bütün odayı karanlığa gömdü. "Eğer gün içinde film izlemek isterseniz," dedi.

"Ya da geceden kalmaysanız," diye atladı Brittani.

Julie perdeleri açtı. "Luc size kumandayı nasıl kullanacağınızı sonra gösterir." Başka bir tuşa bastığında, kayan kavisli cam tavanlara sahip dairesel şekilde tasarlanmış gömme yemek odasına iki basamak indi ve bir anda içerisi dışarısı bir olmuştu. "Teknenin arka tarafındaki bütün kapılar açılabilir şekilde. Böylece dışarının güzelliğini izleyerek içerideki rahatlığı yaşayabilirsiniz."

Oturma alanlarıyla döşeli geniş güverte, yemek masasından güneşin altına kadar uzanıyordu. Julie başka bir düğmeye bastı ve güvertenin üstünde güneşlikler açılmaya başladı. "Çok fazla güneş varsa."

Teknenin dışına doğru kıvrılan bir merdivene doğru ilerledi ve hepimiz onu takip ettik. Amythest beni kolumdan yakalayıp merdivenleri tırmandıkça denize doğru bakmaya başladı. "İyi misin?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Sadece, yani ben... Bu kadar çok su beni biraz ürkütüyor," diye itirafta bulundu.

"Güvendesin." Elimle eline hafifçe vuruyordum. "Şu tırabzanları görüyor musun? Seni teknede güvende tutmak için var onlar."

Gergin bir şekilde güldü ama kolumu bırakmadı.

Teknenin en üst noktasına çıktığımızda gözlerimizi kısarak etrafımızdaki mavi sonsuzluğa baktık. Parlak bir güneş yansıması ve ılık, tuzlu hava bizi karşılıyordu. "Burası güneşlenme alanı," dedi Julie. "Jakuzi." Güvertenin bir ucundaki büyük yuvarlak jakuziyi ve ardından güverte etrafına döşeli dairesel,

yastıklı alanı işaret etti. "Ve güneşlenme alanı. Ayrıca içeceklerin ve atıştırmalıkların olduğu buzdolabı." Barın duvarına koyulmuş küçük gömme buzdolabını açtı.

"Bu işe yarar görünüyor," dedi Wendy ölü gibi cansız bir sesle.

"Şimdi sizlere odalarınızı göstereceğim," dedi Julie.

Dış merdivenlerden aşağıya, teknenin üst katına indik. Oradaki döner merdivenlerden bir kat aşağıya, Summer'ın bizden ayrılıp odasına çekildiği ana güverteye geçtik. Bir kat daha inip alt güverteye ulaştık. Burası üst katlarla karşılaştırıldığında daha küçük ve daha karanlıktı. Yine de yerler, beşikteymişiz gibi hissettiren kalın krem tüylü bir halı ile döşenmişti. Kısa koridorun her iki tarafında iki kapı vardı. Koridor sonunda ise MÜRETTEBAT yazılı bir kapı bulunuyordu.

Julie sağdaki ilk kapıyı açarken panodaki listeyi gözden geçirdi. "Wendy ve Claire."

Oda, iki adet tek kişilik yatağı ve arasına bir masayı, küçük bir dolabı ve ufak bir banyoya açılan kapıyı alabilecek kadar büyüktü. Küçük yuvarlak bir penceresi vardı ve denize bakıyordu. Wendy ve Claire kendilerini odaya attı. "Önce ben duş alırım!" dedi Wendy.

"İçecekler üst güvertede saat yedide servis edilecek," dedi Julie. Wendy ve Claire içeri girdikten sonra kapıyı peşlerinden kapattı ve odanın karşı hizasındaki birebir aynı odanın kapısını açtı. "Brittani ve Rhonda."

Brittani ve annesi usulca odaya girdi. "Saat yedide görüşmek üzere," dedi.

Brittani ve Rhonda'nın hemen yanındaki odanın kapısını açtı. "Isabelle ve Amy...thest," dedi. Amythest'in adını okurken telaffuzu korkunçtu.

"Amythest. Taş olan gibi," diyerek düzellti Amythest. "Bu oda kimin?" diye sordu. Bizim karşı koridorumuzda kalan odayı soruyordu.

Julie elindeki ajandasına baktı. "Bernard ve Vinny."

Kümesteki tilkiler.

Julie, "Yedide görüşürüz," deyip odamızın kapısını kapattı.

Amythest kapıyı açıp, "Bekle," dedi. Julie arkasını döndü, tek kaşını kaldırmıştı. "Wi-Fi nedir?"

"Misafir Wi-Fi'si yok. Bilgisayar kullanmak istiyorsanız, üst güvertede iki tane bulabilirsiniz."

Vay canına. İnternet yok. Bu yeni gelişmeye beynimi adapte etmek için birkaç saniye duraksadım. "İnternet yok mu?" Amythest az önce tokat yemiş gibi sersemlemişti. Mor taşlarla süslü telefonunu elinde sallayarak, "Telefonlarımız burada çekmiyor. Yani biz nasıl şey yapacağız? Herhangi bir şey?"

"İskelede çekiyor. Ya da bilgisayar kullanırsınız."

Lanet olsun. Pekâlâ. John ne kadar kontrolcü biri olursa olsun, buna çok da şaşırdığımı söyleyemezdim. Julie merdivenleri tırmanmaya başladığında sessizce teşekkür edip odanın kapısını kapattım.

"Tuhaf," dedi Amythest, "eğer hiçbir şey paylaşamayacaksam, yaşadığım bu harika tatille sosyal medyada nasıl hava atabilirim ki?"

Üzgün ve yıkılmış bir halde bana bakıyordu. Tek yapabildiğim omuzlarımı sallamak oldu. "Bunu bir internet detoksu olarak görmeye çalış. Ayrıca limana yanaştığımızda telefonunu kullanabileceksin," dedim.

Küçük yuvarlak pencerenin altındaki yatağa kendini attı. "Burayı ben alabilir miyim?"

"Tabii," dedim.

Dolabı açtığımda kıyafetlerimiz çoktan raflara dizilmiş ve asılmıştı. Amythest'in siyah kıyafetleri sağ tarafta asılıydı, benim renklilerim solda. Aradaki rafta ayakkabılarımız diziliydi.

Hmmm... Valiz boşaltmak zorunda olmamak hoştu ama özel alanıma girilmiş gibi hissediyordum. Ultra zengin insanlar onlar için yapılan her şeye, birinin eşyalarını kurcalamasını, bir rutinin parçası olacak kadar mı alışmıştı yoksa bu, John'un çantalarımızda ne olduğunu kontrol etme şekli miydi? İyi ki vibratörümü getirmemiştim.

Banyoya geçtim ve kişisel bakım çantamdan mide bulantısı ilacımı aramaya başladım. Şimdiden sersemlemiş hissediyordum. İlacımı tekneye ayak basmadan önce içmiş olmam gerekiyordu ama valizlerime dokunma fırsatım bile olmamıştı.

Bir şişe suyu kafama dikerek ilacı yuttum.

"İyi misin?" diye sordu Amythest.

Başımı salladım. "Beni biraz deniz tutuyor. Biliyorsun. Ama bir saate bir şeyim kalmaz."

"Harika. Seni deniz tutuyor, ben de denizden korkuyorum. Yatta bir hafta bizim için eğlenceli olacak gibi."

Güldüm. Küçük odamızı incelemeye başladım. "Aynı zamanda klostrofobiğim," dedim.

"Vay be! Senin burada ne işin var?"

Omuzlarımı salladım. "Reddedilemeyecek kadar iyi bir teklifti, değil mi? Eee, Brittani ile nasıl tanıştınız?"

"Benim oyunculuk sınıfımdan bir çocukla yatıyordu."

"Oyunculuk dersi mi aldın?" Aslında şaşırmamam gerekiyordu. Los Angeles'taki her iki kızdan biri oyuncuydu.

"Evet, şuna bak."

Yan tarafına uzanıp tişörtünü sıyırdı. Göğüs kafesinin yanına yaptırdığı komedi-trajedi maskesi dövmesini gösterdi.

"Güzelmiş," dedim. "Neyin üzerinde çalışıyorsun?"

Genelde kaçtığım şeyler yüzünden bu soruyu sormaktan kaçınırdım ama kendime hâkim olamadım. Gerçekten merak etmiştim.

"Korku gibi şeyler genelde. Çoğunlukla sonda ölen kaşar kızları oynuyorum. Çok eğlenceli oluyor. Birkaç filmde yer aldım." Parmaklarıyla saymaya başladı: *"İşkence Oteli 5, Ergen Kaşarların İntikamı, Kabak Yiyici Peter Peter, Altı Numaralı Hücredeki Vampir Kızlar."*

Olayı az çok anlamıştım. "Bayağı çalışmışsın. Ne zamandır Los Angeles'ta yaşıyorsun?"

"Ah, on sekiz yaşıma gelir gelmez Oakland'tan kaçıp geldim. Neredeyse iki sene falan oldu. O zamandan beri de çalışabildiğim kadar çok çalıştım." İki sene önce, bu durumda yirmi yaşındaydı. Vay be. Bir anda ayağa fırladı ve üzerindekileri çıkarmaya başladı. Sutyen giymemişti. "Ben duşa atıyorum kendimi."

Banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapatmadan klozete oturdu. Henüz bu kadar yakınlık kurduğumuzdan emin değildim.

Yatağıma uzandım. Göründüğünden daha yumuşaktı. Kollarım ve bacaklarım sanki bin ton ağırlığındaydı. Kafamın içi pamuk şeker gibiydi. Jet lag ve şampanyadan oluşan kokteylin etkilerine karşı koyamayacak kadar mayışmıştım. Gözlerimi kapattım.

Saat tam yedide, Amythest'in peşinden üst güverteye giden merdivenleri tırmanıyordum. Sırtının üst kısmındaki melek kanatları gibi görünen kemiklerini sergileyen sırtı açık siyah bir elbise giymişti. Amythest beni on dakika önce uyandırana kadar uyuduğum için kafamdaki örümcek ağlarını temizliyordum hâlâ. Yine de duş tarihinin en hızlı duşunu almıştım ve bir şekilde üstümü başımı toparlamayı başarmıştım. Islak saçlarımı tarayıp ensemde ufak bir atkuyruğu yaptım. Yüzümdeki makyajı temizleyip pembe maksi elbiseme uyması için pembe bir ruj sürdüm. Ne yaparsam yapayım Summer ve Wendy kadar şık olamayacaktım ama bu yeni bir haber değildi. Her neyse, kendimi

onlarla kıyaslamaya bir son vermeliydim. Hepimizin farklı güçlü yanları var, diye kendime hatırlattım. Ve zayıflıkları.

Dre, bizi elinde yaldızlı pembe bir şampanya tepsisiyle karşıladı. Mürettebat, akşama uyması için siyah giymişti. Kadınlar kokteyle uygun elbiselerini, erkekler ise smokinlerini geçirmişti üstüne. Ve Dre, smokini içinde daha da çekici görünüyordu. Tepsiden bardağımı alırken göz göze geldik ve bana seksi bir gülücük attı. John'un arkadaşlarıyla tanışmaktansa onu tanımayı daha çok isterdim.

Kes şunu, Belle. Bu kötü bir fikir.

Ama yani, kim bilebilirdi ki?

Dre'nin başının arkasından beni dikizleyen kameralara baktım. Tabii ya. Mürettebatla işi pişirmek yok.

Amythest ve ben, batan güneşin altın yansımalarının çarptığı avizenin binlerce ışıltı yaydığı oturma alanında diğerlerine katıldık. Herkes yenilenmiş görünüyordu. Claire ve Wendy, benim gibi uzun elbiseler giymişti. Brittani'nin üzerinde, tahminimce ablası tarafından seçilmiş, şaşırtıcı derecede şık bir elbise vardı ve Rhonda gümüş ışıltıları olan –ve yine şaşırtıcı derecede şık– bir bluz ve beyaz pantolon giymişti. Haydutlar da siyahlar içindeydi, sırtları bize dönük dikiliyorlardı. Denize bakıp derin derin bir meseleyi tartışıyorlardı. Summer henüz ortalıkta görünmüyordu.

"Sanki bir disko topunun içindeymiş gibi hissediyorum," dedim Wendy'ye. Birbirimize havadan öpücükler atıyorduk.

Güldü. "Elbisene bayıldım."

"Teşekkürler." Elbiseyi yirmi dokuz dolara Target'tan aldığımı söylememe lüzum yoktu. "Seninki de çok hoş."

Başını yana eğip gözleriyle beni süzdü. Boynundaki sayısız altın kolyelerinden birini çıkarıp bana taktı. "İşte," dedi. Bir adım geri gidip şaheserini inceledi. "Mükemmel."

"Teşekkür ederim," dedim elimle kolyeyi tutarak. Beni düzeltme ihtiyacı duymuş olmasına kafayı takmak yerine, cömertliği için ona minnettar olmaya kendimi ikna ettim.

"Bu seyahatte erkek arkadaş bulacak tek kişi siz değilsiniz kızlar," dedi Rhonda. Hepimize anons yapıyor gibiydi ve göz kırparak konuşuyordu.

"Anne, iğrençsin. Hem sen neredeyse milyon yaşındasın," dedi Brittani.

"Hiç de değil!" dedi Wendy. "Ve yaşına göre harika görünüyor."

"Teşekkür ederim tatlım," dedi Rhonda. Bize doğru eğilip fısıldamaya başladı: "Ben John'dan aslında tam on yaş gencim. Summer'ın babası da öyle."

"Evet ama bu tip adamlar şey kızlarla çıkmayı seviyor, yani... bizim yaşımızdaki kızlarla," diye gözlerini devirdi Brittani. "Hatta Summer'ın babasının karısı bile ondan on yaş genç falan. Adam zengin bile değil üstelik."

"Summer'a bütün bunları kim öğretti sanıyorsunuz?" diye karşılık verdi Rhonda.

Onun yerine utanıyordum.

"Demek istediğim, John yaşında biriyle çıkmam gerekmiyor." Rhonda sinsice konuşmaya devam ediyordu: "Ben kendime doksan dokuz yaşında ve tekerlekli sandalyeli bir tane bulacağım."

Herkes kıkır kıkır gülüyordu. "Rhonda, ne kadar komiksin!" dedi Amythest.

Fakat Rhonda kendinden ve mantığından çok emin bir şekilde konuşmayı sürdürüyordu: "Çok ciddiyim! O yaştaki erkekler zaten artık şeyini kaldıramıyor ve sizin yaşınızdaki kızlar da tam tersine ona çok ihtiyaç duyar. Yaşlı bir adamın tek istediği, bifteğini dilimleyecek ve öleceği günü beklerken yaptığı şakalara gülecek birisi. Sonrasında da adamın malı mülkü size kalacak."

"Ya da eski eşleri ve çocukları arasında bölüştürüldükten sonra kalan onda biri," diye lafa karıştım.

Ama Rhonda inanılmaz ciddiydi. "Adam doksan dokuz yaşındaysa, ödüle konmak için çalışmanız gereken zaman çok az demektir." Bu meseleyi enine boyuna düşünmek için mesai harcamış olduğu bariz belliydi.

Amythest başını salladı. "Zekice."

Kız kardeşim olsa gözlerini devireceğinden emindim ama benim gülmem gerekiyordu. Rhonda'nın her bir evliliği bir öncekinden daha kısa ama daha kazançlı olmuştu. Sonunda da kızı sayesinde asla hayal bile edemeyeceği zenginliğin içine düşüvermişti. Summer, *tam da* Rhonda'nın umduğu gibi birisi olmuştu. Ki sanırım bu durum, Rhonda'yı çok başarılı bir anne yapıyordu.

Tam o anda Summer merdivenlerin tepesinde belirdi. Göğüslerini neredeyse çenesine kadar kaldıran dar altın Harvé Leger elbisesi içinde parlak bir kupa gibi görünüyordu. John, düğmeli lacivert keten bir ceketle bol bir pantolon giymişti ve Summer'ın hemen arkasındaydı. Eli Summer'ın sırtındaydı. Summer'ın ayağındaki yaldızlı düztaban sandaletler ile John'un İtalyan derisi parlak ayakkabıları birbirine uygundu ve aralarındaki boy farkını da gizlemek için mükemmel bir seçimdi.

Emmanuelle bir kadehi hafifçe tıngırdattı ve biz onlara döndüğümüzde bir tür yeni evli çiftlermiş gibi bir sessizlik çöktü. John kadehini kaldırdığı sırada Summer resmen ışıldıyordu. Biz de kadehlerimizi kaldırdık. "Summer'a! Doğum günü seyahati için bize katıldığınız için hepinize teşekkür ederiz."

Hepimiz Summer'a içtik. Ardından Emmanuelle tekrar kadehi tıngırdattı. "Hepinizi aşağı kata davet ediyoruz. Jacques size *trés bon* bir yemek hazırladı."

Emmanuelle de ekipteki diğerleri gibi A kesim siyah bir elbise giyiyordu, ama kıvrımlı bedenine bir eldiven gibi tam oturmuştu

ve gündüz giydiği üniformanın gizlediği hatlarını şimdi çok iyi sergiliyordu. Summer ve John onun sallanan kalçalarını merdivenlere doğru takip etti, biz de peşlerine takıldık.

Masa, beyaz mumlar ve güllerle süslenmiş bir dizi kristal ve altın eşya ile donatılmıştı. Fonda yumuşak bir tonda caz müziği çalıyordu ve masanın üzerinde konumlandırılmış avize loş bir ışık yayıyordu.

John, masanın başındaki sandalyenin arkasında ayakta duruyordu. Sağında Summer vardı. Brittani fırladı ve Summer'ın karşısındaki sandalyeye oturdu. Julie anında arkasında belirdi. Brittani onun arkasından suratını buruştururken ustaca Brittani'nin kolunu kavramış ve ayağa kalkmasını sağlıyordu.

"Rhonda." John az önce Brittani'nin kaptığı sandalyeyi işaret ediyordu. Ardından bizi masadaki yerlerimize yerleştirdi. Summer ve Brittani'nin karşısında, Rhonda'nın yanı bana ayrılmıştı. Diğer yanımda Wendy oturuyordu ama huzursuz bir şekilde kıvranıyordu. Summer ve John'a yakın olmadığı için tedirgin hissettiğini söyleyebilirdim. Elimde olsa benim yerimi ona seve seve verirdim ama bu söz konusu bile olamazdı.

Biz yerlerimize otururken John, Emmanuelle'i yanına çağırdı ve onunla alçak sesle konuşmaya başladı. Emmanulle gülerek John'a hızlı hızlı bir şeyler anlatırken Summer'ın gözleri onun bronz omuzlarından ince beline kaymıştı. Kelimeleri tam seçemiyordum ama Fransızca konuşuyorlardı ve Emmanuelle, anadilinde konuşabildiği için halinden çok memnun görünüyordu.

Summer, masanın öteki ucundan bana bakıp gözlerimi yakaladı. "*Je suis ravi de boire le vin,*" diye bir açıklama yaptı. Bana söylüyordu ama masadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuşuyordu.

"*Moi aussi,*" dedim. Hangi şaraptan bahsettiğini bilmiyordum ama o anda en iyi cevap buymuş gibi gelmişti.

Emmanuelle bir anda arkasını döndü. Hazırlıksız yakalanmıştı. Summer ona buz gibi bir gülümseme attı. Hugo elinde, eminim ki süslü Fransızca isminden etkilenmemiz gereken, bir şişe kırmızı şarapla belirdi ve Emmanuelle aniden ortadan kayboldu.

"Belle, mozarellaya bayılacaksın." Güzelce tabağa yerleştirilmiş caprese salataları önümüze serilirken, Summer coşkulu bir şekilde konuşmaya başlamıştı. "Şef taze yaptı."

Önümdeki peynirden bir lokma kestim. Summer'ın bana karşı ani samimiyetine şaşırmıştım. "Peynir hakkında ne düşünürüm bilirsin." Mozarella hem çok zengin hem de çok hafif bir lezzet sunuyordu. Ağzımda eriyordu ve hemen ardından bir ağız dolusu çatal daha alma isteği uyandırıyordu.

"Bizi bu inanılmaz seyahate davet ettiğin çok teşekkür ederim." Wendy yüksek sesle konuşuyordu. "Burada seninle doğum gününü kutlayacağım için çok heyecanlıyım."

Herkes başını onaylarcasına salladı ve bir şeyler mırıldandı.

"Bu akşam," dedi John hepimizi süzerek, "her biriniz tek tek kadehlerinizi Summer'a kaldıracak ve nasıl tanıştığınızı anlatacaksınız. Rhonda, seninle başlayalım."

Rhonda güldü. "Yani, sanırım herkes Summer'la benim nasıl tanıştığımı biliyor. Benim kukumdan çıkıverdi!"

Plak takıldı. Ardından herkes kibarca kıkırdamaya başladı. "Lütfen, ayağa kalk," dedi John. Neşeli bir hali vardı.

Rhonda salına salına ayağa kalktı. "Hımm, pekâlâ. Benim güzel kızım Summer, tam yirmi yedi sene önce bu saatlerde doğdu. Canım, henüz yaşını söyleyebileceğimiz kadar gençsin, değil mi?"

"Otuzuma kadar, evet. O noktadan sonra hayatım boyunca yirmi dokuz olarak kalacağım," diye takıldı Summer. En yakın arkadaşımın ne zaman böylesine bir klişe haline geldiğini merak ettim. Fakat aslında bugünlerde onun hakkında daha birçok şeyi merak ediyordum.

"Texas'ta sıcak bir akşamdı, ben ve arkadaşım Charlane beraberdik. O zamanlar insanlar gerçekten epidural yapmıyordu, en azından bizim bulunduğumuz ülkede. Bu yüzden bana biraz Tylenol verdiler ama hepsi bu kadardı. Çok zor bir geceydi ama onu gördüğüm an her şeye değmişti. En başından beri ne kadar güzel olduğunu görebiliyordum ve her geçen yıl daha da güzelleşmeye devam etti."

Rhonda'yı daha önce hiç bu kadar içten görmemiştim. Neredeyse ağlayacaktı, ki bu da hepimizin gözlerinin dolmasına neden olmuştu. "Her zaman benim küçük kızım olarak kalacaksın ve biliyorsun ki senin için her şeyi yaparım. Sana kol kanat germesi için böyle kibar bir adam bulduğun için çok mutluyum. Bunu yapabileceğini hep biliyordum. Bu seyahati anneciğinle de paylaştığın için teşekkür ederim. Seni seviyorum."

Kadehlerimizi kaldırdık ve Summer annesine sarıldı. "Ben de seni seviyorum anne."

Brittani ayağa kalkmış ve etrafına bakınıyordu. Bu sırada Rhonda ve Summer da elleriyle gözyaşlarını siliyordu. Bu iyiye işaret olmalıydı. "Benim canım ablam. Her zaman akıllı olan o olmuştur." Hiç kimse tek kelime laf etmedi. "Aman ya. Herkes aynı anda protesto etmesin." Bir kahkaha patlattı. "Gerçekten ama, iyi ki onun kitap raporlarını ödünç alabildim. Öğretmenlerim her zaman raporlarımın öylesine iyi olmasını tuhaf bulmuştur. Zaten sınıfta kitap hakkında tek kelime edemezdim. Şaka yapıyorum. Asla onun kitap raporlarını çalmam."

Bariz bir şekilde bu noktada herkesin gülmesini bekliyordu, biz de öyle yaptık. Gerçi bu pek şaka sayılmazdı: Brittani okumaktan nefret ederdi ve ödevlerini Summer'a yaptırırdı.

"Dünyanın en iyi ablası o ve hayatı boyunca bana hep yardım etti. Ve şimdi, onun ve John'un sayesinde muhteşem bir üniversiteye gidebiliyorum. Yani John, beni almalarını sağladığın için

çok teşekkür ederim ve Summer, 'kendimi düzeltmek' üzere iki senelik üniversiteye gitmeye beni ikna ettiğin için teşekkür ederim. Şimdi yapmam gereken, mezun olmadan bir koca bulmak ki çalışmak zorunda kalmayayım. Şaka yapıyorum. Ama tam olarak da sayılmaz. Seviyorum seni."

"Ben de seni," dedi Summer ve masanın karşısından havadan bir öpücük gönderdi. "Ve tahmin ettiğinden çok daha akıllısın."

Bu tatlıydı ama tam olarak doğru sayılmazdı. Brittani, Tanrı onu kutsasın, Summer'ın doğuştan sahip olduğu akla ve mantığa sahip değildi ve konuşması da bunu ispatlıyordu.

John, masanın öbür ucunda bekleyen Vinny'ye bir bakış attı. Ayakta durmuş bir şekilde kadehini kaldırdı. "Summer'a! Dünyanın en güzel genç hanımı. Doğum günün kutlu olsun."

Sıra bendeydi. Ayağa kalkıp Summer'a gülümsedim. "Summer'la lise birdeyken tanıştık, Güney Georgia'daki evimizin yanına taşınmışlardı."

"Aman Tanrım!" dedi Summer gülerek. "Hatırlatma lütfen."

Bu tepkisini görmezden geldim. "Tanıştığımız anda en yakın arkadaşlar olmuştuk. Fakat en net hatırladığım anımız, lisede üçüncü sınıfken geçirdiğimiz yaz. Bir sürü roman okuyup birbirimize ödünç veriyorduk, Fransız filmleri izliyorduk, tenis oynuyorduk... Ve o yaz sürekli Rhonda'nın şarap soğutucusunu kurcalıyorduk."

"Ben de nasıl o kadar çok içebiliyorum diye şaşırıyordum!" diye haykırarak konuştu Rhonda.

Herkes gülmeye başlamıştı. Derin bir nefes alıp devam ettim. "O sene ne zaman ihtiyacım olsa Summer hep yanımdaydı ve bunu asla unutmayacağım. Binlerce kilometre uzağa taşındıktan sonra bile sanki hâlâ yan binamızda oturuyormuş gibi sık sık konuşmaya devam ettik." Ona ihtiyacımın nedeninin, öğretmenimizin dairesine kadar ona eşlik ederken neredeyse tecavüze

uğramam olduğundan bahsetmedim. Yirmi yaşıma kadar bakire olduğumdan ya da seks korkumu aşmış olmama rağmen Drakkar Noir'nın kokusunun hâlâ panik atağımı tetikleyebildiğinden de bahsetmedim. "Beraber birçok iniş çıkış yaşadık. Daha uzun yıllar sürecek arkadaşlığımız için sabırsızlanıyorum. İyi ki doğdun!"

"Teşekkür ederim," dedi Summer. Bir elini kalbinin üzerine koymuştu. Yerime otururken yüzünü inceledim ve onun ne kadar samimi olduğunu ve söylediklerimde ne kadar samimi olduğumu düşündüğünü anlamaya çalıştım ama gözleri parıldayan sığ bir havuzdan başka bir şey değildi.

Bernard ayağa kalktı ve kadehini kaldırdı. "İnsanlar, dünyayı erkeklerin yönettiğini düşünür. Fakat güzel bir kadın bütün o erkekleri avucunun içinde tutabilir. Ve sen, canım, bunu hak ediyorsun. Güzel bir gülüş, gözler, vücut. Her şeye sahipsin. Doğum günün kutlu olsun!"

Kart zampara. Yine de kadehlerimizi kaldırdık ve bir kez daha Summer'a içtik. "Çok tatlısın, teşekkür ederim Bernie." Gözlerini hızlı hızlı kırpıştırarak, "Spinning yapmanın işe yaradığını duymak mutluluk verici," dedi.

Sırada Amythest vardı. Daha dün tanıştığı Summer hakkında ne söyleyebilirdi merak ediyordum. Summer'ın yüzündeki hafif eğlenmiş ifadeyi fark ettiğimde onun da aynısını düşündüğünü söyleyebilirdim. Ayağa kalktığında beklenti içindeki bakışlar Amythest'e yöneldi. Çoktan boşalmış şarap kadehini parmaklarıyla döndürüyordu. "Yani, Summer ile dün tanıştım," diye başladı. "Muhteşem kardeşi vasıtasıyla tabii ki." Gülümseyerek Summer'a baktı. "Brittani'den seninle ilgili hep güzel şeyler duydum ve şimdi görüyorum ki hepsi tamamen doğruymuş."

Summer gülümsüyordu. "Ah, teşekkür ederim."

Amythest konuşmaya devam etti. "Örnek aldığım birisin. Umarım yaşlandığımda senin gibi biri olurum."

Amythest konuşmasını bitridiğinde Summer'ın yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Benim de bu seyahate gelmem için Brittani'ye izin verdiğin için teşekkür ederim. İyi ki doğdun!"

John, gergin bir şekilde bekleyen ve telaşlı ama yumuşak ses tonuyla konuşan Claire'i başıyla işaret etti. "Summer'la Wendy sayesinde tanıştım. Muhteşem bir arkadaşlığınız var ve biliyorum ki biz birbirimizi henüz o kadar iyi tanımıyoruz. Ama sen öyle tatlı bir insansın ki, ben de burada sizinle beraber olduğum için çok mutluyum. Doğum günün kutlu olsun."

Kadehini kaldırdı ve tek hamlede yerine oturdu, nefessiz kalmıştı.

"Tatlı olan sensin Claire," dedi Summer. "Gelebildiğin için çok sevinçliyim."

Wendy ayağa kalkıp masadaki herkese gülümseyerek baktı. "Ben ortalığı biraz karıştıracağım ama öncesinde kadehimi en yakın arkadaşıma ve muhteşem erkek arkadaşı John'a kaldırmak istiyorum. O olmasaydı hiçbirimiz burada olamazdık. Summer'a böylesine iyi davrandığın ve de bizleri de bu seyahate davet ettiğin için teşekkürler John."

Kadehini kaldırdı ve herkes bir ağızdan, "Teşekkürler John!" dedi.

John, Wendy'ye kocaman bir gülücük attı, tatmin olmuş görünüyordu. Wendy işinde işte böyle iyiydi. Kimin egosunu nasıl tatmin etmesi gerektiğini ve bunu yaparken yalakalık yapmadığından emin olmak için doğru kelimeleri seçmeyi çok iyi biliyordu.

"Şimdi..." Bakışları Summer'a çevrilmişti. "Summer'la tanışmama üniversiteden arkadaşım Belle vesile oldu."

"Kaliforniya Üniversitesi'nde beraber okuyorduk," dedi Summer.

Bu doğru değildi.

Eğer bu mevzudan bahsetmeye devam ederse sorun çıkacağını fark eden Wendy ustaca konuyu değiştirdi. "Kazadan sonra

Summer'ın benimle nasıl yakından ilgilendiğini asla unutmayacağım. Geçen sene atlayış yaparken bacağımı kırmıştım," diye açıkladı. "Atlar. Babam senatör olduğu için ailem ameliyatıma gelememişti çünkü tam da seçimlerden önce kaza yapmıştım. Tanrı'ya şükürler olsun ki o seçimleri kazandı." Babasının eyalet senatörü olduğunu söylemeyi atlamıştı ama çok takılmadım. "Summer benim için oradaydı. Ayak bileğime çiviler takılırken o hep yanımdaydı, elimi tutuyordu."

Pekâlâ, hayır, o bendim. Sırf orada onunla olabilmek için televizyon için yapılan bir işteki rolü geri çevirmiştim. Summer'ın da orada olması gerekiyordu ama son dakikada hoşlandığı bir çocukla randevu ayarlamıştı ve sonunda ekilmişti.

Wendy masadaki şeyleri incelemeye başlamıştı. Bana mı öyle geliyordu, yoksa benimle göz teması kurmaktan mı kaçınıyordu? "Bana kocaman bir demet ayçiçeği yaptırmıştı, ki benim favorimdir. Öyle büyük bir demetti ki kapıdan zor geçmişti."

Wendy'nin yüzünü dikkatle incelemeye başladım. Ya hafızasını tamamen yitirmişti ya da kasıtlı olarak yalanlar uyduruyordu. Çiçekleri benim gönderdiğimi unutmuş olamazdı. Öyle mutlu olmuştu ki bana teşekkür kartpostalı göndermişti.

Fakat benim kibarlıklarımı Summer'a yakıştırmayı henüz bitirmemişti "Sonra," Wendy durmadan konuşuyordu, "Summer her akşam ziyarete geldi. Bana ev yapımı yemekler getiriyordu, beni arabasıyla doktor randevularıma götürüyordu. Gerçek arkadaşlığın ne demek olduğunu işte o zaman anlamıştım ve hiçbir zaman da unutmayacağım."

Pekâlâ. Summer hayatı boyunca ev yemeği pişirmemişti. O zamanlar arabası bile yoktu. Benim evimdeki kanepede –ya da tercihen yatağımda– uyuyordu, çünkü beraber yaşadığı sevgilisi aldatıldığını anlayıp onu evden attıktan sonra hayatını yoluna koymaya çalışıyordu. Wendy'yi doktor randevularına götüren

kişi ben değildim, kabul ediyordum. Bir sürü arkadaşı vardı. Fakat eğer Summer böyle bir şey yaptıysa, yani arabayla onu bir yere bıraktıysa, ki bundan şüphe ederim, kullandığı araba benden ödünç aldığı arabam olurdu.

Wendy'nin ifadesiz yüzü öyle güçlüydü ki, kendi anlattığı hikâyeye inanıp inanmadığını ya da bütün bunları Summer ve John'la yakınlık kurmak için mi uydurduğunu anlayamıyordum. Sebebi her neyse işe yaramıştı. Summer gözlerinden ışıklar saçarak Wendy'ye baktığında John da onun elini tutuyordu. "Ah, ne demek. Arkadaşlar böyle günler içindir!"

Ortama ayak uydurabilmeyi başarmıştım ama yemeğin geri kalan kısmında sessiz kalmayı tercih etmiştim, Wendy'nin çarpıttığı hikâyenin yarattığı şaşkınlık içindeydim hâlâ. Gerçi John ve adamları, kulağa inanılmaz derecede karmaşık gelen bir iş geliştirme projesi gibi görünen bir konuda bazı Çinli yatırımcıları John'un şirketiyle ortak olmaya ikna etmek için en iyi strateji hakkında bir tartışmayla bütün masaya hâkim olduklarından sessizliğimi kimse fark etmemişti. Ben de sohbeti takip etmeye çalıştım ama tek anlayabildiğim John'un mülkü göstermeden önce adamlarla buluşmaya kararlı olduğu, Bernard ile Vinny'nin ise aynı fikirde olmadığıydı. Tartışmayı elbette John kazanmıştı.

Yemek bittiğinde John, Summer'a hediye aldığı zümrüt mücevher setini gösterdi: bir kolye, bileklik ve bunlarla uyumlu küpeler. Eğer "operadaki yaşlı Rus kadınlarla" aynı zevke sahipseniz muhteşem bir hediyeydi.

Sonrasında üst güverteye gittim ve John'un portresinden bizi izleyen gözlerinin altında bilgisayarlardan birini açıp e-postama girdim. Lauren_Carter812'ye kısa bir mesaj gönderdim:

Selam kardeşim,

Tekneye geldik! Çok tuhaf. Fransa ve İtalya sınırında bir yerdeyiz, Saint-Tropez'e doğru ilerliyoruz. Summer bize biraz mesafeli davranıyor. Sanki belinden bir şeyle John'a bağlı gibi. En azından bana iyi davranıyor. Brittani'nin getirdiği Amythest diye bir kızla aynı odada kalıyorum (aynen, doğru okudun). İsmiyle uyumlu gözleri var, merak ediyorsan. Rhonda da burada. Hiç değişmemiş. John yanında iki tane adam getirmiş, Bernard ve Vinny. Tam milyoner yandaşları. Telefon burada çekmiyor ve teknede kablosuz internet yok (kablolu interneti olan bilgisayarlardan birini kullanıyorum şu anda, hatırladın mı bunları?) Annemle babama, bana ulaşamazlarsa merak etmemelerini söyle.

Hava muhteşem ve uçakta uyuyamamış olmama rağmen iyi hissediyorum. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar.

Seni haberdar ederim.

Sevgiler,

Belle.

Okunduğundan emin olduğum e-postaları atarken rahatlamış hissetmek çok zordu. Fakat kendime şunu hatırlattım; duvardaki resmi ne kadar ürkütücü olursa olsun John'un benim e-postalarımla ilgilenmesi için hiçbir sebep yoktu. Yani, diğerlerindense benimkiyle ilgilenmesi için bir sebep yoktu. John'un güvenlik ile ilgili endişelerini düşününce kablosuz bir ağın kendi güvenliği için tehdit oluşturduğu muhtemeldi. Teknede olmalarına gerek olmadan çalışabilen bilgisayar korsanlarının verilerine ulaşmasını istemiyordu. Yine de bu durum beni rahatsız ediyordu.

Bu yüzden sosyal medya hesaplarıma bakmadan oturumumu kapattım. Bizi tekneye getiren bottan çektiğim ve paylaştığım fotoğrafın bir sürü beğeni aldığından emindim.

Sosyal medya midemi bulandırıyordu ama acı gerçek şuydu ki bugünlerde kariyerim için oldukça gerekliydi. Bazı oyuncular takipçi sayılarını özgeçmişlerinin en üstüne ekliyordu. Bu durumda benimkisi şöyle bir şey olurdu: *Isabelle Carter: 21,5K Instagram, 34K Twitter, 6K YouTube.* Harika değildi ama berbat da sayılmazdı. Birçok takipçim, birkaç sene önce rol aldığım Family Channel'daki ucuz komedi dizisinden tanıyıp takip eden hayranlarımdı. Takipçi sayımı arttırmak için çalışmam gerektiğini biliyordum. Yaptığım paylaşımlar karşılığında bedava ürünler alabilirdim ya da para. Ve paraya ihtiyacım vardı. Fakat korkunç bir Y kuşağıydım. "Hey, bana bakın!" diyenlerden biri olmak beni iğrendiriyordu. Oyunculuğa şöhret olmak için başlamamıştım. Sanat için başlamıştım.

Biliyorum, çok ezikçe.

Üst güverteden odama inerken tam yedi tane kamera saydım. Yatak odaları ve banyolar hariç bütün tekne kameralarla donatılmıştı. Tabii eğer orada da gizli kameralar yoksa. Düşüncesi bile ürpermeme yetmişti. Acaba görüntüleri kim inceliyordu? O ufak teknisyen mi?

Kendi kendime sadece paranoyaklık ettiğimi söyledim. Kimse beni çişimi yaparken izlemiyordu.

Odama döndüğümde tahmin ettiğimden de yorgun hissediyordum. Tekne hakkında heyecanla gevezelik eden, kimlerle tanışabileceğimiz ve bütün bunların ne kadar muhteşem olduğu hakkında dırdır eden Amythest ile muhabbet edemeyecek kadar yorgundum. Gözlerimi açık tutup o konuştukça başımı sallayarak kibar olmaya çalıştım ama gözkapaklarım kendiliğinden kapanıyordu. Bir süre sonra pes etti ve bir dergi okumaya başladı.

Sanırım teknedeki duvarlar pek kalın değildi, çünkü uyuyakalmadan önce yan odada konuşan Rhonda ve Brittani'yi duyabiliyordum. Sesleri çok boğuk geliyordu ama sanırım, bütün sorunları çözülsün diye John'u Summer'la evlenmeye ikna etmekle ilgili bir şeylerden bahsediyorlardı.

★★★

Gecenin bir yarısı korkunç bir baş ağrısı ve inanılmaz bir hararetle uyandım. Ne kadar şarap içmiştim ki? Su içme konusunda daha dikkatli olmam gerekiyordu.

Komodinin üzerindeki su şişesine uzandım ama içi boştu. Lanet olsun. Amythest'in şişesi de boştu. Üst kata çıkmak ise yapmak istediğim son şeydi ve öyle yorgundum ki susuzluğumu göz ardı edip tekrar uyuyakalabilirdim. Fakat bu, baş ağrımı daha kötü yapardı. Ayaklarımı yataktan çıkardım ve kendimi kalkmaya zorladım.

Kapı kolunu tutup çevirmeye çalıştım ama yalnızca birkaç milim oynatabildim. Tutup sallamaya başladım ve kapıyı itmeye çalıştım. Kımıldamıyordu. Ne oluyordu yahu? Omzumla kapıya dayandım ama boşunaydı.

İçeri kilitlenmiştik.

Amythest yaptığım onca gürültüden sonra uyanıp yatağında kımıldamaya başladı. Şaşkın bir halde bana baktı. "Ne oluyor?"

"Hiçbir şey," dedim. Onu endişelendirmek istemiyordum. "Kusura bakma. Hadi, uyu."

Lanet olası odaya kilitlenmiştik.

Musluktan akan suyla şişemi doldurdum ve uzanıp tavanı izlemeye başladım. Tekrar uykuya dalmam bu sefer saatler sürmüştü.

İki Sene Önce

Los Angeles

"Cennet'e hoş geldiniz. Benim adım Belle. Sizin meleğiniz ben olacağım!"

Gözlüklerimin arkasından, Hollywood manzaralı locadaki yedisi erkek üçü kız olmak üzere on kişilik grubu süzdüm. Yirmili yaşlarındaydılar, bronzlaşmışlardı ve gördüğüm kadarıyla çoktan kafayı bulmuşlardı.

"Bizim meleğimiz!" Hayat dolu bir sarışın ellerini çırparak konuşuyordu. "Kanatlarına bayıldım. Ben de istiyorum!"

Yüzüme zoraki bir gülümseme oturttum. "Hediyelik eşya dükkânında satılıyor." Bu kanatlardan, en az ışıltılı beyaz bikini üstüm ve kostümümün kalanını oluşturan minicik eteğimden nefret ettiğim kadar nefret ediyordum. Fakat işin parası iyiydi ve çalışırken spor ayakkabı giymeme izin veriliyordu, bu yüzden gururumu ayaklar altına almıştım.

"Şuna bir çift lanet olası melek kanadı alıp getir ve benim hesabıma ekle," diye buyurdu aynalı camlı güneş gözlükleri olan iri yarı çocuk. Kaslı kolunu omzuma atmıştı. Nemli koltukaltları tenime değdikçe iğrenip geri çekilmemek için kendimi zor tuttum.

"Pekâlâ." Hediyelik eşya dükkânı en alt katta olduğu ve ben de kalabalık bir terasta havuz kenarında çalıştığım için ta oraya gitmek canımı çok sıkıyordu ama misafirlerimize hayır dememiz gerekiyordu. İri çocuğun kolu omzumdan belime kaydı. Koltukaltının tenimde bıraktığı kaşınma, yerini midemde bile hissedebildiğim yapış yapış bir hisse bıraktı. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Başka bir ortamda olsaydık çoktan ona bir tane geçirmiştim. Fakat ikimiz de o anda bahşişe ihtiyacım olduğunu biliyorduk.

"Ben bir Pilsner birası alayım," dedi. "Bir teklik de Jack."

"Ben çilekli kokteyl istiyorum," diye atladı kızlardan biri. "Ve tavuklu salata."

"Tuzlu bir Cadillac margarita," dedi diğeri.

"Red Bull votka," dedi bir çocuk. Konuşurken beni itip havuza girmişti.

"Ben de," diye ekledi öteki. Diğerinin peşinden havuza atlamıştı. "Ve guacamole soslu cips."

"Üç olsun. Bir de çizburger."

"Tamamdır." Gülümsememi kaybetmemiştim. "Hepsi bir hesap mı olacak?"

İri çocuk açıkça beni elliyordu. Başparmağını belime bastırmıştı. "Kızlarınkini bana yaz, erkekler kendileri halletsin."

Tanrım, işimden nefret ediyordum. "Tamam," deyip ellerinin arasından sıyrıldım. "Şunları bir halledeyim, hemen döneceğim."

Siparişlerini bilgisayar ekranına girdim ve başka bir masaya götüreceğim bira dolu tepsiyi yüklendim. Sular içindeki eğlence düşkünü insanların arasından dikkatli bir şekilde yürürken omzumda birinin elini hissettim. Summer'dı. Islak saçlarını dağınık bir topuz yaparak toplamıştı ve üzerindeki seksi pembe bikini üstü, yeni yaptırdığı memelerini kapatmakta yetersizdi.

"Selam!" diye bir çığlık kopardım. "Ne yapıyorsun burada?"

"Takılıyorum ya. Bir dakika molaya çıksana. Gel benimle takıl."

"Oturmamıza izin verilmiyor. Misafirlerle takılmamıza da."

Gözlerini devirdi. "Ne salakça! Kaçta çıkıyorsun?"

"Beş."

"Aman Tanrım! Benimle şu sanat gösterisine gelmen gerek. Dünyanın en harika erkeğiyle tanıştım. Aşırı akıllı ve yetenekli, ayrıca inanılmaz seksi."

Elimdeki bira tepsisini bir kokteyl masasına bıraktım. "Brian'dan ayrıldın mı?"

"Hayır, orada yaşıyorum! Ondan ayrılamam. Zaten pek buralarda değil, o yüzden sorun yok. Ruhu bile duymaz." Bu bana hiç mantıklı gelmiyordu ama Summer'ın flört etme alışkanlıkları benimkilerden çok farklıydı, ayrıca söyleyeceğim hiçbir şeyin herhangi bir önemi yoktu. "Her neyse, işte o seksi çocukla bu akşam şu sanat gösterisinde buluşacağım ve erkek kardeşi de buralarda olacak. Ben de hep beraber çıkarız diye düşündüm."

"Kardeşi nasıl biri?"

"Bilmiyorum ama bir fotoğrafını görmüştüm. O da çok seksi. Gel işte benimle. Lütfen? Eğer çocuğu beğenmezsen kalmak zorunda değilsin."

Omuz silktim. "Pekâlâ."

"Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!" Sevinçten hoplayıp zıplıyordu ve o zıpladıkça görüş açısında olduğu her erkeğin gözleri memelerindeydi. "Yemin ederim çok eğlenceli olacak."

Summer'ın omuzlarının üstünden masasında oturmuş beni gözetleyen patronuma baktım. Bira tepsisini kokteyl masasından aldım. "İşe dönmem gerek."

Henüz iki adım bile atmamıştım ki ayı gibi bir erkek, arkadaşıyla konuşurken bir anda geri geri gelmeye başladı ve bana çarpıp ikimizi de Heineken'a boğdu.

"Önüne baksana," diye beni azarladı.

Kafamı çevirip patronumun oturduğu masaya baktım. Kafasını sallıyordu ve dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Harika. Dökülen içkilerin parasını bahşişlerimden ödemekle kalmayıp, kovulmasam bile iyi bir azar yiyecektim. En azından akşam duyduğuma göre yakışıklı bir erkekle buluşacaktım. Bu iyi bir şeydi. Bugünün sonunda dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olacaktı.

Saat tam altı buçukta, yeni duş almış halimle ve üzerimde bir sanat gösterisi için biçilmiş kaftan olan, seksi ve havalı olmak arasındaki çizgide gezinen siyah bir elbiseyle metronun merdivenlerini iniyordum. Neredeyse boş olan tren tünele doğru girerken, pencere kenarında bir yere oturdum ve dikkatimi telefonuma verdim.

Trenin kablosuz ağına bağlanmıştı ve Wendy'den bir mesaj ekranıma düştü:

> Selam canım, sende iki sene önce Coachella'da bir sahnede Summer'la otururken çekildiğimiz foto var mı? Doğum günü için çerçeveletip ona hediye etmek istiyorum ama bir türlü bulamadım.

Fotoğraf uygulamasını açıp harita özelliğini kullanarak bu seneki Coachella paylaşımlarını geçtim. O sene ne Summer ne de ben gidebilmiştik; o Brian ile Hawai'deydi, ben ise çalışmak zorundaydım. Fakat Wendy bize sürekli kendisinin ve her zaman beraber seyahat ettiği muhteşem kız arkadaşlarının fotoğraflarını atıyordu. Şapkalar, tüylü şeyler, çıplak göbekler ve güneş gözlüklerinin arkasında kalmış canlı gözler. Aralarından ismen tanıdığım tek kişi Claire'di. Her zaman kenarda köşede

takılıp en sorunsuz tip oymuş gibi görünürdü. Üzerindeki kusursuz giysileri, takındığı muhteşem pozu ve yüzündeki ışıltı yayan gülümsemesi ile Wendy bütün fotoğraflarda, tabii ki hep ortada dururdu.

Önceki senenin Coachella'sının fotoğraflarına geldiğimde kahkahamı tutamadım. Hiçbiri gerçekten Coachella'da çekilmemişti. Wendy, havuzlu villalarda yapılan DJ'li özel partilerin ve Coachella'nın düzenlenmesiyle sorumlu bir etkinlik ajansında çalışıyordu ve sarhoş ünlülere ve onların dostlarına içki ikramı işi için Summer'la beni işe almıştı. Wendy'nin patronu onun canına okurken, Summer ve ben de üzerimizde sırtında BARMEN BEBEKLER yazan transparan kısa bluzlarımızla öğle vaktinden gece yarısına kadar günde sadece üç yüz dolara –bahşişlere izin yoktu– ayakta dikiliyorduk. Üçümüzün parti evinin yan tarafındaki çalılıkların orada saklanmış, karanlıkta partiden kalan kanepeleri yiyip Red Bull votka içerken çekilmiş paha biçilemez bir fotoğrafı vardı. Bir de, Wendy'ye abayı yakmış bir adamın kiraladığı ve geceyi para vermeden geçirmemize izin verdiği evdeki çift kişilik yatakta deli gibi kıkırdarken çekildiğimiz bir fotoğrafımız vardı.

Sonunda iki sene önce çekilmiş fotoğraflara ulaştım, Wendy'nin asıl istedikleri bunlardı. Wendy ve ben o sene Kaliforniya Üniversite'sinde son sınıftaydık ve birisi ona bir avuç dolusu VIP bilet vermişti. Böylesi şaşalı işler Wendy'nin başına hep gelirdi. Henüz yeni yeni arkadaş olmaya başlıyorduk, çünkü önceki sene tanışmıştık ama onu Summer'la tanıştırmıştım bile.

Gerçeği söylemek gerekirse üniversiteye gittiğim yıllarda Summer'la ilişkimizi sürdürmekte pek de iyi iş çıkardığım söylenemezdi. Lisenin son iki senesinde arkadaşlığımızı sürdürmeyi başarmıştık. Devamlı mesajlaşmalarımız ve Skype görüşmelerimiz beni içinde boğuluyormuş gibi hissettiğim Georgia'daki hayatımdan çekip kurtarıyor gibi olmuştu. Kaliforniya

Üniversitesi'ndeki ilk senemde daha az konuşmaya başladık. Gerçi bahar tatili için Arizona'dan kalkıp geldiğinde çok eğlenmiştik. Fakat sonrasında Summer, Rhonda ve Brittani ile bana sadece bir saat uzaklıkta olan Inland Empire'a taşındığında birbirimizi sadece birkaç ayda bir görmeye başladık. Mesele sadece yol gitmek değildi. İkimizin de hayatı başka yerlere çekiliyordu. Summer, Hooters'da çalışıp kozmetoloji dersleri alıyordu, ben de derslerime çalışıp oyunlarda yer alıyordum. Los Angeles'a geldiği bir gece dışarı çıkmak ve erkeklerle tanışmak için kulübe gitmek istemişti, oysa ben o gece drama dersimden bir arkadaşımın evine gidip kafayı bulup enteresan müzikler dinlemek istiyordum. Summer ve Wendy'nin iyi anlaşabileceğini biliyordum. Bu yüzden Coachella grubumuzdaki kızlardan biri son dakikada vazgeçince, ben de Wendy'ye bileti Summer'a verip veremeyeceğimi sormuştum.

Haklı çıkmıştım. Hatta fazlasıyla haklı. Birbirlerini gördükleri andan itibaren Summer ve Wendy ayrılmaz ikili olmuşlardı. Kısa bir süre sonra onların peşinde gezen bir yancı gibi hissetmeye başlamıştım. Saçlarına taktıkları çiçekli taçlara akşamüzeri güneşi vururken kafa kafaya vermiş, birazdan hangi sahneye veya bara gitsek diye düşünüyorlardı. Wendy'nin Summer'a bu kadar hızlı ısınabilmesine şaşırmamıştım. Uğurlu eşya toplar gibi güzel kızları etrafında topluyordu ve Summer aralarında en gösterişli olandı. Beni asıl hazırlıksız yakalayan şey, Summer'ın Wendy'ye olan ilgi ve alakasıydı. Summer'ın hiçbir zaman çok fazla kız arkadaşı olmamıştı. Onlara ihtiyacı yoktu. Georgia'dayken tek sırdaşı bendim. Aslına bakılırsa onu tanıdığım bunca sene boyunca, beni sadece ikisinden de bir daha asla bahsetmediği iki kız arkadaşıyla tanıştırmıştı. Tabii ki Wendy'yi sevmesini istemiştim ama onlar aralarında fısıldaştıkları şey her neyse onu yapmak için çadırdan fırlayıp gittiklerinde, yerimizi kapmasınlar diye yalnız başıma bekleyeceğimi tahmin etmemiştim.

O günlerde çekilmiş fotoğraflarımız da bu dinamiği açıkça gösteriyordu: Summer ve Wendy mavi ve pembe sahne ışıkları altında dans ederken, Summer ve Wendy birbirinin aynısı güneş gözlüklerini takmış birbirinin aynısı içkilerini yudumlarken, sarışın görünebilmek için Summer'ın saçlarını omuzlarına atmış Wendy. Aralarında üçümüzün de olduğu birkaç fotoğraf da vardı ve Wendy'nin istediğini düşündüğüm fotoğrafı bulmuştum. Sahne arkasındaydık, tabii ki Wendy gruptaki çocuklardan birini tanıyordu. Festival takılarımızın üzerine taktığımız TAM ERİŞİM yazılı kurdelemiz boynumuzda, sahnenin kenarına tünemiş, güneş arkamızda turuncu alevler çıkararak batarken gülümsüyorduk. Denizden az önce yükselmiş üç denizkızı gibi görünüyorduk.

Fotoğrafı seçtim ve kalpli öpücük atan gülen yüzle beraber Wendy'ye gönderdim. Hemen geri mesaj attı:

Teşekkür! Bu akşam n'apıyorsun?

Cevap verdim:

Summer'la bir sanat gösterisine gideceğiz. Sen?

Şöyle yanıtladı:

Gelemediğim için özür! Eski patronun düzenlediği partiye gideceğim. Sonra gelmek isterseniz bana yaz.

Summer'ın belli ki benden önce onu davet etmiş olmasına karşı öfkemi bastırmaya çalışarak "tamam" anlamında bir emoji gönderdim.

Wendy ve Summer, Coachella süresince yaşadıkları balayından çıktıktan sonra üçümüzün arasındaki durum eşitlenmeye başladı. Wendy ve ben, mayıs ayında mezun olduk ve üniversite

sonrası özgürlüğün heyecanına kapılmıştık. Bütün şehri ateşe verebilecek gibiydik. Summer, hayatımızın bir demirbaşı olmuştu. Şehir merkezinde bir kulüpte garsonluk işi bulana ve Inland Empire'da beraber yaşadığı erkek arkadaşını Hollywood'da şık bir dairesi olan yatırım bankeri için terk edene kadar, bir benim kanepemde bir Wendy'nin kanepesinde kalıyordu. O daireyi de geçici olarak kaldığı rotasyon merkezlerinden biri olarak seçmişti. Henüz kendine ait bir yer kiralamamıştı; Wendy, ben –kesinlikle daha çok ben– ve hayatına girip çıkan erkekler arasında her zaman stilettolarını koyacak bir yer bulabiliyordu.

Üçümüzün son iki sene boyunca dibi boylamaktan kaçmaya çalışırken birbirimize nasıl destek olduğumuzu ve nasıl da üç tekerlekli bisiklet gibi yol aldığımızı anlatıp şakalaşıyorduk. Wendy'nin yeri doldurulabilir güzel kızlardan bir grubu, Summer'ın gelip geçen erkek arkadaşları ve benim oyunculuk hayallerim vardı. Fakat her şeyden çok, birbirimize sahiptik.

Yani olaylara uzaktan bakınca, Summer'ın bu gece önce Wendy'yi davet etmiş olması önemsiz görünmüştü ve akşamımı mahvetmesine izin vermeyecektim.

Tren istasyona vardığında merdivenleri hızla tırmandım ve betondan ormanda kendimi oyalamak için telefonumu çıkardım. Summer'dan bir mesaj vardı:

Gecikiyorum, 19.30'a doğru oradayım!

Harika. Gerçekten, tahmin etmeliydim. Summer hep geç kalırdı.

Yine de kafayı takmadım. Güzel bir haziran akşamıydı ve Art Walk en hareketli zamanındaydı. Modanın duayenleri ve vitrinlere bakıp geçenler galerilerden kaldırımlara taşmıştı. Katılımcılar yarı sarhoş bir halde plastik şarap bardaklarını beceriksizce saklamaya çalışırken, yüksek binaların arasından yansıyan ışıklar uğultulu sokakları başka bir dünyaya ait ışıltılarla aydınlatıyordu.

Açık bir kapıdan içeri girdim ve paradan yapılmış tuvallere boyanmış altın rengi çıplak kadınlardan oluşan bir alanı incelerken sunulan bir fincan sıcak Pinot Grigio şarabı kabul ettim. Bitişik duvarda ise boyunlarında kurdeleler ve fiyat etiketleri olan çiftlik hayvanlarının ana renklerle yapılmış resimleri vardı. İlginç bir birliktelikti.

Telefonumu kontrol ettim ve ana ekranıma üniversitedeki ev arkadaşım Hunter'dan bir mesaj düştü:

Bu akşam Abbey? Benim ikizim gibi olan herif çalıyor!

Mesajın sonunda bir dizi dans eden erkek, şampanya şişesi, tokuşturulmuş şampanya kadehleri ve konfeti emojileri vardı. Hunter, emojiler konusunda asla elini korkak alıştırmazdı. Hunter'dan bir mesaj daha geldi. Bu sefer barda dans ederken tanga giymiş kaslı siyahi bir adamın fotoğrafı ve bir sürü el ele tutuşmuş erkek emojisi gelmişti.

Gördün mü? Tam ikizim!

Öyle çok güldüm ki içtiğim şarap neredeyse burnumdan fışkıracaktı. Yanlış sayılmazdı, birbirlerine benziyorlardı, gibi... Eğer şaşı bakarsam ve işin içinde yüksek dozda hayal gücü varsa... Her ne kadar Hunter'la dans etmeye bayılsam da son haftalarda pek fazla öpülmemiştim ve bu akşam ayakkabılarımdan çok bedenimle ilgilenen bir erkekle tanışmayı umuyordum.

Çok isterdim ama Summer'la bir sanat gösterisine gidiyorum.

Anında ekranım gözlerinden gözyaşları fışkıran suratlar ve kaka emojileriyle dolmuştu. Ardından da şu mesaj:

Summer ve sanat mı?
Kesin yanlış okudum.

Biraz suçluluk hissetmiş olsam da buna gülmem gerekiyordu.

Aslında ilgilendiği şey, sanatçı.

Göz kırpan bir *drag queen* GIF'i gönderdi.

İşin içinde erkekler olduğunu biliyordum.
Eğer seni bunaltırsa beni nerede bulacağını biliyorsun!

Tam o anda Summer'dan bir mesaj geldi.

Sanırım gelmem sekizi bulacak. Brian aradı. Özür dilerim!

Zavallı Brian. Bir yıldan az bir zaman önce Summer için eşinden ayrılmıştı ve Summer çoktan onu aldatmaya başlamıştı bile. Gerçi önceden karısını aldattığı için hak ettiğini bulmuştu bence.

Başta, Brian'ın evli olduğunu bilmiyordum. Summer da ben de geçen yaz öyle meşguldük ki bir şekilde bu konu hiç açılmamıştı. Ben sanat lisansımı bitiriyordum, akşamları sergilediğimiz Shakespeare gösterileri ve ajans görüşmeleriyle final sınavlarımın arasında denge kurmaya çalışıyordum. Summer da Hollywood'da bir kulüpte içkileri getir götür yapıp, eve rockstarlar ve yapımcılarla dönüyordu. Ben nihayet Brian'ın karısı olduğunu öğrendiğimde Summer'a aldatmanın "kötü karma" olduğunu söylemiştim ama o sadece gülüp geçmişti. Karmaya inanmıyordu. Şimdi ise ben içki taşıyorken, o okyanus manzaralı lüks teras dairesinde gösterişli bir hayat yaşıyordu. Belki de haklıydı.

Summer'la buluşmak için sözleştiğimiz galeriye gitmeden önce bir bardaki karma medya gösterisini ve birkaç soyut sergiyi gezdim. Summer'a bir mesaj atıp içeri girdim.

Gerçek şampanya kadehlerinden şampanya içen rockçı şıklığında insanlarla dolu, oldukça havadar görünen endüstriyel alanın bir ucunda bir caz grubu müzik yapıyordu. Konu ise

sanat fotoğrafçılığıydı ve ortaya çıkan işin iyi olması içimi rahatlatmıştı. Bu konuda bilirkişi olduğumdan değil tabii ki. Şehirdeki bütün büyük müzeleri gezmiştim ve sanat gösterilerine katılmıştım –çoğu okuldan arkadaşım olan sanatçılarındı–. Fakat bir şeyi beğenip beğenmemem tamamen bana hitap etmesiyle ilgiliydi, herhangi sanat bilgisine ya da neyin "iyi" olması *gerektiğine* bağlı değildi. Her neyse, bu parçaları beğenmiştim: Güneşli bir kıyıyı döven fırtınalı denizin havadan çekilmiş fotoğrafı, çöplük üzerine inşa edilmiş bir kale, su altında gibi görünen bir tren istasyonu.

Gerçek boyutlarda yapılmış çıplak bir kadın portresinin önünde durdum. Vücudundaki bütün deliklerden çiçekler çıkıyordu. Gözler, burun, kulaklar, meme uçları, vajinası; hep çiçek açmıştı. Kadının vücudu siyah beyazdı, çiçekler ise renkli, bu da ortaya çıkan işe üç boyutlu bir hava katıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" dedi derin bir ses.

Gözlerim sesin sahibi olan adamı bulduğunda kalbim durdu sandım. Kör edici bir güzelliği vardı, güneşe bakmak gibiydi. Uzun boylu ve yanık tenliydi, deniz yeşili gözleri ve dağınık topuz yaptığı kıvırcık sarı saçları vardı. Yırtık siyah kot pantolon ve tişört giyiyordu ve kollarındaki dövmeler tişörtünün altından akıyor gibiydi. Sanki ruhumu görüyor gibi direkt gözlerimin içine bakıyordu. Lanet olsun!

Nefesimi düzene soktum ve resme bakmaya devam ettim. "Poposundan da çiçekler çıkıp çıkmadığını merak ediyordum," dedim.

O kadar çok güldü ki neredeyse şampanyasını dökecekti. Yüzümdeki gülümsememin, beni komik bulduğu için ne kadar mutlu olduğumu belli etmemesini umuyordum.

"Peki ya şu?" Başı arkaya atılmış ve dişleri görünen yarı kadın yarı kaplan resmi gösterdi.

Resme bakarken kısa bir an için bocaladım, bana gülmeye devam etmesini istiyordum. "Çok sinirlenmiş. Erkeklerle sevişemez,

kaplanlarla sevişemez; türünün tek örneğiysen hayat çok yalnız hissettirir."

"Böyle mi hissediyorsun?" diye sordu. Gözleri parlıyordu.

Sesimin tam bir göt gibi çıkmadığını fark ettiğimde omurgamdan belime doğru bir uyuşukluk hissettim. "Evet, kaplanları beceremediğim için her gün ağlıyorum."

Çok mu ileri gitmiştim? Hayır. Güldü ve beni yavaşça başka bir esere doğru sürükledi, bir ceylan tarafından yutulan aslan. Soruları ben sormak istedim ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Her neyse, zaten gayet iyi gidiyordum. Önümdeki resmi inceledim. "Kurban, kazanan oluyor. Gerçi bir ceylan aslanı böyle öldürmez."

Tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet," dedim. "Kurban da kazanan da yarışı kimin kazandığına göre belirlenir. Ceylan, yarışın sonuna kadar aslanın önünde kalmayı başarırsa sonunda onu yetersiz beslenmiş ve avlanamayacak kadar bitkin bırakır, böylece onu açlıktan öldürür."

Güldü. "Seni kovalamamam gerektiğini unutturma bana."

Aramızdaki sohbetin bu kadar kolay akıp gitmesine şükrediyordum ve flört etmeye oldukça hazır iki güzel kız yanımıza gelene kadar espriler yaparak bulunduğumuz alanda süzülüyordum. Kızlar bir ağızdan, "Selaaaam!" deyip kıkırdadı.

Kızlar ona sarılıp, kol kaslarını elleyip, kulağına bir şeyler fısıldarken bir yandan da ellerini göğsünde dolaştırıyorlardı. Bense kenarda durmuş, şampanyamı yudumlamakla meşguldüm. Bana sırtını döndüğünde ortamdan sıvışarak galerinin diğer ucuna gittim. Ufak flörtümüzden keyif almış olsam da bu çocuk baş belasıydı. Flört edilemeyecek kadar yakışıklı ve cilveleşemeyeceğim kadar çekiciydi. Olmaz. Telefonuma baktım. Summer'dan mesaj vardı:

Geliyorum! Özür dilerim!

"Şampanya?" Kafamı kaldırdığımda yine onu gördüm, elinde bir kadeh şampanyayla bana bakıyordu.

Kadehi elinden alırken fazla hevesli görünmemeye çalıştım. "Teşekkürler."

Kadehini benim kadehimle tokuşturdu. "Birini mi bekliyorsun?

Başımı salladım. "Arkadaşımı. Hep gecikir."

"Ben terasa çıkıyorum. Gelsene."

Ve böylece bir anda köşeyi döndü, binanın içine doğru gidip gözden kayboldu. Peşinden gitmemeyi düşündüm, fakat ayaklarım onun gittiği yöne doğru hareket etmeye başlamıştı bile. Summer gelene kadar onunla takılmanın bir sakıncası olmazdı ne de olsa.

Koridorun sonunda onu yakaladım, hayatımda gördüğüm en küçük asansörün kapısını tutuyordu. Tereddüt ettim.

"Klostrofobik misin?" diye sordu.

Başımı salladım, utanmıştım. "Biraz."

"Yardımcı olabilirim." İçeri girmem için kenara çekildi.

Mantığıma karşı gelerek içeri adım attım ve asansör kapısı kapandı. Birbirimize öyle yakın duruyorduk ki bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Arkama geçip elleriyle gözlerimi kapattı. "İzninle." Göğsü sırtıma değiyordu. Odunsu bir koku ve deterjan kokusu geliyordu. "Eğer duvarları görmezsen pek etkilemez," diye fısıldadı. O anda hissettiğim şey klostrofobi değildi gerçi.

Asansör yavaşça yükseldikçe, damarlarımın içinden yükselen tutku ateşiyle lüzumsuz bir savaş başlattım. Zor nefes alıyordum. Bu etkiyi her kadında yarattığını hatırlattım kendi kendime, galeride yanımıza gelen güzel kızlar da dahil.

"Şampuanın güzel kokuyor," dedi. Sesi boğuktu ve derinden geliyordu.

Ding! Ellerini gözlerimden çektiğinde asansör kapısı açılıyordu. Terasa adımımı attığımda ılık bir rüzgâr saçlarımı havalandırmıştı. Yaklaşık on kat yukarıda, panoramik şehir manzaralı bir çatı bahçesindeydik. Batan güneşin altın ışıkları binaların arasından süzülüyor, pencerelerde yansıyor, bulutları turuncuya ve pembeye boyuyordu.

Çatının diğer ucuna doğru onu takip ettim. Sessizce şehri dinliyorduk. İki kuş, binaların arasına dalarak birlikte süzülmeye başladı.

"Burayı nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Burada yaşıyorum." Bir sigara yaktı ve dumanını şehre doğru üflerken, çatının kenarı boyunca uzanan alçak bir duvara atladı.

"Ah, ne güzel. Bu binada dairelerin olduğunu bilmiyordum." Bunun kulağa aptalca geldiğini düşünerek ekledim; "Yani burada ev olup olmadığını bilecek bir işim olduğundan değil tabii. Daha önce buraya hiç gelmemiştim, fakat manzaraya bayıldım," diye ezik ezik cümlemi bitirdim.

"Ben de severim," dedi. "Her gece buraya gelmeye çalışıyorum." Alçak duvarın üstünde yürümeye başladı, onu izlerken nefesimi tutmuştum. Yüzümdeki kaygıyı anlamış olacak ki bir anda duvardan indi. "Sorun yok. Alt katta bir balkon var."

Bana sigara uzattı, ben de kabul ettim. "Yüksekten korkmaz mısın?" diye sordum.

Kafasını hayır anlamında salladı. "Nasıl düşmem gerektiğini biliyorum. Kaya tırmanışı yapıyorum."

"Başka neler yaparsın?"

"Yemek." Etrafımızdaki bitkilere baktı. "Bahçe işi."

"Annem her zaman, 'Yediklerin toprağa ne kadar yakınsa o kadar lezzetlidir,' der."

"Hem sağılığımıza da faydalı," diye katıldı. "Bugünlerde yiyeceklere koydukları şeyler akıl alır gibi değil. Peki ya sen?"

"Ben de bahçe işi yaparım. Dairemin balkonunda. Otlar ve domates falan. Çoğu zaman ellerimi kirletmekten hoşlanıyorum."

Bakışlarını bana kilitlemişti. "Peki, nerede bu balkon?"

"Beachwood Kanyonu."

"Eskiden Beachwood'ta yaşardım. İçinden çiçekler çıkan kadınların olduğu seriyi orada çekmiştim."

Neler olduğunu anladığım anda taşlarla dolu bir çuvalla dövülmüşe döndüm. Çok salak hissetmiştim. Aşağıda onun işleri hakkında yaptığım alaycı yorumları hatırladım, yanaklarım yanıyordu. Neden güldüğüne şaşmamak gerek.

"Tam bir gerzeğim," diye özür diledim. "Fark etmemiştim..."

Olanlardan etkilenmemiş gibi gülümsedi. "Hiç sorun değil. Alt kattaki insanlar bir gün ünlü olurum diye bana yalakalık yapıyor, ben de boktan işlerimi satın alsınlar diye onlara yalakalık yapıyorum."

"Ben senin işlerini gerçekten beğendim," diye kendimi savunmaya başladım. Eğlenmiş gibi yüzüme bakıyordu, ben de konuşmaya devam ettim: "Gerçekten. Zıtlıklarla oynama şeklinde sana has bir şeyler var."

Gözleri ışıldamıştı. "Teşekkürler. Çoğu insan bunu anlamıyor. Sadece fantezi olduğunu düşünüyorlar. Fakat bence bundan daha fazlası var; zıtlıkların birleşimi."

"Hayat gibi."

Gülüyordu. "Aynen öyle."

Uygunsuz düşüncelerimi okuyabileceği korkusuyla bakışlarımı kaçırdım ve sarı bir gülü koklamak üzere eğildim.

"Ey ağır hafiflik! Ağırbaşlı uçarılık!
Uyumlu biçimlerin biçimsiz karmaşası
Kurşun tüy, parlak duman..."

Şaşırtıcı bir şekilde cümlemi tamamlamıştı. İngiliz aksanı taklidi yaparak:

"Soğuk ateş, sayrılı sağlık
*Hep uyanık uyku... Bunların hiçbiri değil!"**

İkimiz de kahkahalara boğulduk. "Nereden biliyorsun bunu?" diye sordum.

"Üniversitede Romeo'yu oynamıştım."

"Ben de!" diye sevinçle parladım. "Karakterlerin cinsiyetlerini değiştirdiğimiz bir yapımda yer almıştım."

"Kulağa çok avangart geliyor."

"Ah, öyleydi. Oldukça avangarttı. Çok... üniversite işiydi."

Telefonum titremişti. Summer'dı.

Geldim. Neredesin?

"Ding!" dedim. "Arkadaşım gelmiş. Aşağı dönmem gerek."

"Benim de dönmem gerekiyor sanırım," deyip iç çekti.

Asansörün kapısı açıldı ve içeri girdik. Ellerini gözlerimin üzerine koydu ve bu sefer kendime ona yaslanma konusunda izin verdim. Kalbinin nasıl attığını hissedebiliyordum, benimki gibi hızlıydı. Belki de onun hakkında yanılmıştım. Belki de flört edilebilir biriydi. Shakespeare biliyordu. İnsanları dış görünüşüyle yargılamamalıydık sonuçta.

---

* *Romeo ve Juliet*, William Shakespeare, çev: Özdemir Nutku, Remzi Kitabevi, İstanbul, 2012, sayfa 11.

Asansör giriş kata yaklaştıkça bütün gücümü topladım ve yüzümü ona döndüm. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. "Tur için teşekkür ederim."

Gözleri dudaklarımda geziniyordu. "Adını bilmiyorum sanırım."

"Belle."

"Tanıştığıma memnun oldum, Belle."

Ding! Asansörün kapısı açıldı ve büyü bir anda bozuldu. Takım elbise giymiş iki adam ve koyu saçlı, siyah çerçeveli gözlükleri olan çok şık bir kadın lobide sanki bizi bekliyormuş gibi duruyordu. Kadın başıyla onu selamladı.

Onlara gülümseyip ardıma bakmadan koridor boyunca yürüyüp uzaklaştım.

Üçüncü Gün

Pazartesi sabahı, Varazze, İtalya

Kapının tıklatılma sesiyle uyandım. Uzun örgülü saçları olan genç görevli Camille kapıyı nazikçe açtı, elinde iki kupa kahve vardı. Kupaların üstünde altın harflerle ASLANIN İNİ yazıyordu.

"Günaydın," dedi. "Saat sekiz." Elindeki kahve tepsisini yataklarımızın arasındaki komodinin üzerine bıraktı. Amythest kıpırtısız uyuyordu. "Kahvaltı üst güvertede, yarım saat sonra. Spor kıyafetlerinizi giyinin. Şehre gideceksiniz, özel bir şey için..." Elleriyle pedal çeviriyormuş gibi yaptı. "Yani, şey işte..."

"Spinning?" diye sordum.

"Heh, evet ondan."

Bütün bu sohbetimiz boyunca Amythest horlayarak uyumaya devam etmişti. Camille bakışlarını ona çevirdi. Amythest'i uyandırmaya hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

Amythest'i omuzlarından sarstım. Uyku bandını gözlerinden çekip mahmur gözleriyle bize baktı. Kafası karışmış görünüyordu. "Saat sekiz," dedim.

Başı ile onaylayıp tekrar yastığına gömüldü. Mırıldanarak, "Neden böyle yorgunum?" dedi.

Koridordan birisi Camille'e seslendi. Kapımızı yine yavaşça kapatıp gitti.

"Kalkmamız gerek," dedim, "kahvaltı edip spinninge gideceğiz."

Yatağında doğruldu. Yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. "Spinning mi?"

Başımı salladım. İfadem onunkinin aynısını yansıtıyordu. "Hı hı."

Kendini yatağına geri attı. "Şaka mı bu?"

"Maalesef, hayır. Summer spinningi hep çok ciddiye almıştır ve belli ki şimdi de bizimle paylaşmak istiyor."

"Of. Peki ya biz paylaşmak istemiyorsak?" Amythest yorganı kafasına kadar çekmişti. "Henüz uykuyla işim bitmedi."

Taytımı giymek üzere ayaklandım. "İçimden bir ses bu konuda pek seçme şansımız olmadığını söylüyor. En azından şehre gidince telefonunu kullanabileceksin."

"Pekâlâ." Yorganı indirmişti. "İşte bunun için kalkarım. Dün gece ne oldu? Kapıya bir şeyler yapıyor gibiydin?"

Bir an tereddüt ettim. "Belli ki bizi gece odamıza kilitliyorlar."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Ne?"

"Aynen. Tuhaf, değil mi?"

"Bu hiç hoş değil," dedi. Ürpermişti.

Ona tamamen katılıyordum.

Küçük bottan anakaraya giderken Bernard ve Vinny bize eşlik etmişti. Simsiyah takım elbiseleriyle bu güneşli ve parlak güne

zıt bir görüntü oluşturuyorlardı. Cam gibi parlak denizde karaya doğru giderken hiçbirimizin sesi çıkmıyordu. Motor sesini bastıracak kadar yüksek sesle konuşacak enerjimiz yoktu. Wendy ve Claire'e onların da kapılarının kilitli olup olmadığını sormak istedim, ama o anda ortalığı velveleye vermemenin daha doğru olacağına karar verdim. Ciddi anlamda.

Spinning yapacağımız deniz manzaralı açık hava stüdyo tepede bir yerde, kısa bir patikanın sonundaydı. Dersin hocası kafası hafif dumanlı, ne dediği neredeyse anlaşılamayacak kadar ağır aksanlı bir İtalyandı. Hocanın yönergelerine uymaya çalışırken ilk etapta çok yoruldum, ilk birkaç şarkıda sanki çamurda ilerlemeye çalışıyor gibiydim. Fakat esinti çok güzeldi, manzara nefes kesiciydi ve ısındıktan sonra buraya geldiğim için mutlu bile olmuştum.

Antrenmanımız bittiğinde hava iyice ısınmıştı. Yüzümüzdeki teri, soğuk ve okaliptüs kokulu havlularla silip yokuş aşağı yürümeye başladık. Summer'ın arkasından yürüyordum ve Rhonda'nın ona eğer John'u kaybetmek istemiyorsa yapması gereken tek şeyin ondan hamile kalmak olduğunu söylediğini işittim. Grubun kalanı küçük rıhtımdaki bir kafeye girerken, Summer da annesini kolundan yakalayıp kenara çekti.

Summer'ın ona ne dediğini bilmiyordum fakat Rhonda kafeye gelip bize katıldığında oldukça sessizdi. Arkadaki manzarayı da kadraja alarak önümdeki espressonun fotoğrafını çekiyordum, Summer kolunu omzuma attı.

"Güzel fotoğraf," dedi.

Bu arkadaş canlısı halinin yüzeysel olduğunu biliyordum ama yine de öbür türlüsüne tercih ederdim. "Teşekkürler!"

Sahilde gölgede kalan bir banka tünedik ve içeceklerimizi yudumladık. Summer, "Sence Emmanuelle güzel mi?" diye sordu.

"O hangisiydi?"

"Biliyorsun ya, dün akşam John'la flört eden kısa saçlı çalışan."

"Yani, evet. Ama güzellik konusunda senin yanına bile yaklaşamaz."

"Çok tatlısın," dedi. "Resmen John'un üzerine abandı. Kızlar benim gözlerimin önünde bunu hep yapıyor. Bu çok kaba."

"Bence o hiçbir şey..."

Brittani yanımıza geldi ve kolunu ablasının omzuna attı. "Onu şöyle bir sarsıp kendine getiririm."

"Ondan hoşlanmadım," diye mırıldandı Summer, "kovduracağım onu."

"Bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum," diye karşı çıktım. "Bence sadece işini yapmaya çalışıyordu."

"Konu nedir?" dedi Wendy.

"Şu dün akşam John'la flört eden kız," dedi Summer.

"Ah, ben fark etmedim." Wendy başını yana eğmişti. "Hangisi?"

"Kısa saçlı seksi kız," dedi Brittani.

"Görüyor musun? Onun seksi olduğunu düşünüyorsun," diye canlandı Summer. "Bu bir sorun işte."

"Ama sen ondan çok daha güzelsin," diye onu rahatlatmaya çalıştı Wendy. "Demek istediğim, kendine bir baksana. Daha demin bir antrenmandan çıktın ve resmen ışıldıyorsun. Terlemedin bile. Sahi, senin gözeneklerin var mı ki?"

"Seni bir nedenden dolayı yanımda tuttuğumu biliyordum." Summer gülüyordu. "Bilemiyorum. Kız Fransız falan. Ve sanırım ondan kurtulmam gerekecek."

Söylediğim hiçbir şeyin Summer'ın fikrini değiştirmeyeceğinden emindim. Ben de diğer kızlar onu övgülere boğmakla meşgulken oradan sıyrılıp kaçtım. Onun davetiyle burada olsak

da, oynamak istediğim türden bir oyun değildi bu. İskeleye inen merdivenlere oturup telefonuma baktım. Sinyal pek iyi değildi ama internetim yeterince çekiyordu. Ekranıma bir mesaj düştü. Akıllı saatim ve telefonum eş zamanlanmıştı. Tanrı bilir internet faturam ne kadar gelecekti ama kablosuz ağ olmadığında elimde kalan tek çare, telefonumun hücresel verisini kullanmaktı.

Neredeyse yirmi dört saattir sosyal medya hesaplarıma bakmamıştım ve bir anda ekranıma tonlarca bildirim düşmüştü. Birçoğu kızlarla jetin merdivenlerinde çekildiğimiz fotoğrafa (2.684 beğeni) ve botta çektiğim kıyı fotoğrafına (1.736 beğeni) gelen yorumlardı. Yorumları okuduktan sonra mesaj kutuma baktım. Altı yeni mesaj vardı ve hiçbiri beklediğim kişiden değildi.

Dylan'ın profiline girdim. Bomboştu. İsminden ve profil fotoğrafı olarak kullandığı dağ fotoğrafından başka bir şey yoktu. Başka herhangi bir bilgi veya fotoğraf yoktu. Bizim jenerasyondan olup, bütün hayatını sosyal medyada paylaşmaktan kaçınan son kişi olmalıydı. Ki bu havalı bir şeydi, aynı zamanda da sinir bozucu. Onun neler yaptığını bir internet sapığı gibi takip etmek imkânsızdı.

Direkt mesaj imgesine tıkladım ve şöyle yazdım:

Selam yabancı! Ligurya kıyısının oralardayım ve Saint-Tropez'e geçiyorum. Buralarda mısın?

Mesajı yazdığım gibi sildim.

Belki paylaştığım fotoğrafları henüz görmemişti. Bunu sık sık yaptığını aslında içten içe biliyor olsam da paylaştığım gönderileri çoğu zaman beğeniyordu, muhtemelen akışta paylaşılanlara pek bakmamıştı. Bir gün daha beklemeye karar verdim. Eğer mesaj atmazsa ben atacaktım.

Ertelediğim için mutsuz sayılmazdım. Onunla görüşmekle ilgili karmaşık duygular içindeydim en azından. Ve söylemeye

bile gerek yok ama Summer'ın bunun yaşanmasına izin vereceğini de pek sanmıyordum.

Her neyse, Dylan henüz bana yazmamıştı, bu yüzden meseleyi kafamda evirip çevirmenin anlamı yoktu. Konum bilgisini de eklediğimden emin olduktan sonra espresso bardağımın fotoğrafını paylaştım.

Bota geri giderken telefonumu elimde tuttum. Sadece bir kez titreşmişti, o da Hunter'ın yazdığı bir yorumdu:

Espresso mu? Gerçekten mi? Bize şu tekneyi göster, şıllık!

Mesajın peşinden bir ton tekne ve şampanya emojisi göndermişti. Güldüm, onu deli gibi özlemiştim. Keşke ona bu muhteşem görünümlü gezinin ardındaki çılgın gerçekliği anlatabilseydim. Fakat ona cevap yazamadan internet bağlantısı gitti.

Teknedeki alana geldiğimizde Julie hepimize birer şişe su verdi ve alt güvertede bizi bekleyen manikür-pedikür uzmanlarımızın yanına geçmeden önce duş almamız gerektiğini söyledi. Summer, Wendy, Claire ve ben aynı gruptaydık ve onlarla beraber olmaktan mutluluk duyarak hızlıca duş aldım.

İlk gelen bendim. Alt güverteye adımımı atarken hoş bir esinti elbisemi havalandırıyordu. Emmanuelle, elinde bir kadeh pembe şampanya ile beni karşılamayı bekliyordu. Kadehin ağzına bir çilek kondurulmuştu. Ona teşekkür edip bir yudum aldım. Güneş ışığında parlayan denizi izlerken hoş bir tatlılık dilimi kaplamıştı. Rus milyardere ait yatların yerini, şimdiye kadar gördüğüm en büyük yelkenli ve bizimki kadar büyük mavi bir tekne almıştı. Aralarında iki jet ski ufka doğru ince çizgiler çizerek ilerliyordu.

Denize bakan koltukların olduğu alanın önüne dört pedikür masası yerleştirilmişti ve beyaz üniformalı bir manikürcü beni

birine doğru yönlendirdi. Saatime dokunup çıkarmamı işaret etti ama reddedip ayaklarımı sıcak suya soktum. Hâlâ büyülenerek manzarayı izliyordum. Bir şeyin ayağımı gıdıkladığını hissettim ve içgüdüsel olarak ayaklarımı sudan çekmemle şampanyamı dökmem bir oldu. Suya baktığımda içinin küçük balıklarla dolu olduğunu fark ettim.

"Cilde iyi geliyor," dedi manikürcüm yüzünde bir gülümsemeyle. Eliyle küçük bir balığı gösteriyordu ve tırnaklarıyla ayak bileklerime dokunuyordu.

Bir kahkaha patlattım. "Bunu beklemiyordum!" Tahmin ettiğimden daha endişeliydim.

Ayaklarımı suya geri soktum ve en az elli küçük balık anında ayağıma yapışıp küçük lokmalar koparmaya başladı. Ayağınız uyuştuğunda hissettiğiniz ufak karıncalanma hissine benziyordu fakat dayanamayıp tekrar kıkırdadım. Wendy'nin tırnaklarını omzumda hissettim, arkamı döndüğümde Summer ve Claire, Wendy'nin koluna girmiş duruyordu. Hepsinin elinde şampanya kadehi vardı.

"Neye gülüyoruz?" diye sordu Summer. Ses tonu yumuşaktı ama sesinde çok net bir gerginlik vardı. Ayaklarımdaki balıkları işaret ettiğimde rahatladı. "Ah, müthişler." Yanıma oturdu. "Cildindeki ölü deriyi yiyorlar. Harika bir temizlik."

"Ve söylendiğine göre afrodizyak etkileri varmış," diye söze karıştı Claire. Diğer yanıma oturmuştu.

"John'un neden bunları sipariş ettiğine şaşmamak gerek," diye yorumladı Summer. "Ona beni banyo camına yapıştırıp becermesi için tekrar izin vermemi umuyor."

"Tam bir azgın!" dedi Wendy.

"Tahmin bile edemezsin," dedi Summer dümdüz bir şekilde. "Ama yine de bir kız üzerine düşen neyse onu yapmalı, değil mi ama?"

Ben canı kimi isterse onunla yatan kızlardandım, yine de diğerleriyle beraber ben de güldüm.

"Ben üstteyken aletini kaldıramaması çok kötü. Öylesi daha eğlenceli olurdu," deyip içini çekti Summer. Pekâlâ. Bunu gözümde canlandırmasam da olurdu. "Aman, her neyse. Zaten pek uzun sürmüyor."

Vay canına. Eric'le olduğundan beri ayarları cidden değişmişti. Ondan tek istediği seks yapmaktı. Gece veya gündüz, Summer için fark etmezdi. Tam bir canavardı ve her seferinde daha fazlasını istiyordu. Hatta ona iyi gelmediğini bilmesine rağmen.

Camille elinde meyve, peynir, yoğurt, fındık ve jambondan oluşan bir tepsiyle beliriverdi. Elindekileri koltuğun arkasındaki masaya bıraktı. Arkamı dönüp bir dilim jambon alacaktım ki Emmanulle tepsiyi alıp götürmeye çalıştı.

"Pardon," dedi Summer, "tepsi kalsın."

"Affedersiniz," dedi Emmanuelle, "Bay Lyon öğle yemeğinizi geçiştirmenizi istemedi."

Summer'ın bu kadar zayıf olmasına şaşmamak gerek.

Emmanuelle elinde tepsiyle uzaklaşırken Summer arkasından bakıp, "Son gününün tadını çıkar," diye sessizce mırıldandı.

Tırnaklarımıza pembe ve kırmızının parlak tonlarında ojeler sürüldükten sonra –turkuaz oje istemiştim ama ellerinde yoktu, belli ki John "tuhaf" renkleri hoş bulmuyordu– Summer masaj ve cilt bakımı yaptırmak için odasına gitti. Ben de elimde haftaya katılacağım bir oyuncu seçmesi için ezberlemem gereken metinle güneşlenme alanına geçtim.

Merdivenlerden çıktığımda pürüzsüz beyaz zeminin üzerindeki güneş yansımaları çok parlaktı, öyle ki jakuzide derin bir sohbete dalmış iki kişiyi neredeyse göremeyecektim. Sırtları bana dönüktü, kızın uzun saçları topuz yapılmıştı, başı adamın

gümüş saçlarına doğru eğikti. Adamın ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinliyordu. Birbirlerine öyle yakın duruyorlardı ki, romantik bir kaçamağı böldüğüm için endişelenmiştim. Merdivenlere dönüp inmeyi düşündüğümde Amythest arkasını dönüp bana el salladı. John başını çevirmiş, bana sırıtıyordu.

"Bize katılsana!" diye neşeli neşeli beni çağırdı Amythest. Sanki küçük kaçamakları çok normal bir şeymiş gibi davranıyordu. "Tam da John bana yapımcılığını üstlendiği filmden bahsediyordu. Çok heyecanlı."

"Ne güzel." Ne kadar rahatsız olduğumu belli etmemiştim. "Ben de birkaç işimi halletmek için buraya gelmiştim ama burada çok fazla ışık var. Sanırım aşağı döneceğim. Az önce pedikürlerimiz bitti. Sırada siz varsınız. Aşağı inmek istersin belki."

"Tamam." Ellerini samimi bir şekilde John'un omzuna koyup kulağına bir şeyler fısıldadı ama jetlerin gürültüsünden ne dediğini anlayamadım. Bir anda Venüs gibi yükselip sudan çıktı. Üstsüzdü. Kocaman siyah gözlüklerim sağ olsun, onun mükemmel memeleri suyun yüzeyinde parlayarak yüzerken gözlerim şaşkınlığımı ele vermedi. Ergen bir çocuğun ıslak rüyası gibiydi. Tangadan daha da küçük bir şey olmasına rağmen şükürler olsun ki bir bikini altı giyiyordu. Jakuzinin içinde John'un önünden süzülerek diğer taraftaki elbisesini aldı ve başının üstünden geçirdi.

"Sonra görüşürüz!" deyip küçük dalgalar yaratarak sudan çıktı. Merdivenlerden aşağı hiç ses çıkarmadan onu takip ettim. Yani Riviera'daydık ve burada üstsüz güneşlenmek neredeyse bir zorunluluktu. Fakat bu baş başa buluşma, herhangi bir şekilde uygun bir davranış olarak yorumlanabilir miydi? İyi ki Summer yerine yukarı ben çıkmıştım, yoksa Amythest çoktan uçağa binmiş evine dönüyor olurdu.

Ana güverteye indiğimizde tekrar sağ salim düşünmeye başladım ve elini tuttum. Kısık bir sesle, "Bir arkadaş tavsiyesi;

dikkatli ol. John konusunda. Summer biraz kıskançtır ve sen hem çok genç hem de güzelsin. John ortalıktayken bikini üstü giysen fena olmaz," dedim. Bunu beklemiyormuş gibiydi.

"Ah," dedi, sesinde masum bir tını vardı. "Özür dilerim. Sanırım Güney Fransa'da olduğumuz için. Ya da İtalya mıydı? Her neyse." Gülüyordu.

"Eğer diğer herkes bunu yapıyorsa, bu normaldir. Ama ilk kişi sen olma. Özellikle John etrafta dolanırken."

"Teşekkürler," deyip ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Komiktir, ben de John'a Summer için hediye aldığı kanarya elmasının ne kadar da zevkli bir seçim olduğunu söylüyordum. O da bana onun elmas değil, safir olduğunu söyledi."

Bir cevap arar gibi yüzümü inceledi. Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Yani, safir de iyi hoştur da Summer bize taşın elmas olduğunu ve değerinin iki milyon falan olduğunu söyledi. Yani yalan söyledi."

Başımı salladım, şaşırmamıştım bile. "Seninle benim aramda bu," diye fısıldadım. "Bunu sık sık yapar."

"Ah!" diye bir çığlık kopardı. "Ve bizim kablosuz internete erişimimiz yok ya hani," dedi. Başımı salladım. "Onların var. Yani, John'un ve adamlarının sanırım. Muhtemelen Summer'ın da. Biz jakuzide olduğumuz süre boyunca telefonuna sürekli yeni bildirimler düştü ve e-postalarını falan yanıtladı."

Yine başımı salladım. Yine şaşırmamıştım. "Olabilir, evet."

"Amythest!" Brittani güverteden sesleniyordu. "Buraya gel. Şampanyan ısınıyor!"

Amythest bir hışım manikür alanına gitti, ben de yeniden üst güverteye gitmek üzere merdivenlere yöneldim. Wendy bilgisayarlardan birinde erkek arkadaşıyla mide bulandırıcı derecede

tatlı bir Skype görüşmesini sonlandırıyordu. Aramayı bitirmeden önce birbirlerine sesli öpücükler atıp sonsuz aşklarını itiraf ederken onları rahatsız etmemek için geri çekildim. Wendy bana döndü. Gözleri yaşlarla doluydu.

"Kusura bakma. Bölmek istememiştim," dedim.

"Sorun değil," deyip omuzlarını salladı. "Zaten neredeyse bitirmiştik."

"Onu gerçekten özlüyorsun, öyle mi?" Gözyaşlarını ima edip sormuştum.

"Ah." Elleriyle gözyaşlarını sildi. "Yok, tam sayılmaz aslında. Ben şey yüzünden..." Tekrar gözleri dolmuştu. Yanına oturup elini tuttum. "Onun benim için doğru kişi olmasını gerçekten istedim, bilirsin ya. Ama..." İç çekti. "Çoooook tatlı birisi. Sadece, dürüst olmak gerekirse bana çok ahmakça geliyor. Bunun yanlış olduğunu biliyorum..."

"Hayır, değil," deyip onu rahatlatmaya çalıştım. "Eğer doğru hissettirmiyorsa, muhtemelen doğru kişi değildir."

"Ve yatakta çok kötü," diye itiraf etti. "Bana oral seks yaparken sanki süt içen bir kediymiş gibi yapıyor. Bu çok..."

Gülmemek için kendimi zor tuttum ama bir anda patladım. Hemen elimle ağzımı kapattım, onu kırmak istemiyordum ama o da gülmeye başlamıştı, ki bu da beni daha çok güldürüyordu.

"Aynı şöyle..." dilini çıkardı ve süt yalayan bir kedi taklidi yaptı.

Öyle gülüyordum ki ağlamaya başlamıştım. Gözyaşları şimdi mutluluk gözyaşlarına dönmüştü. "Tanrım, Wendy!" dedim. "Defol git ya!"

"Ama onunla bir senemi ziyan ettim ve bence yakında o malum soruyu soracak," diye yakındı.

"O zaman acele etsen iyi olur," dedim. "Hayatının geri kalanı boyunca *sadece* onunla yatmak istediğine emin misin?"

Hiddetle başını hayır anlamında salladı.

"Şu evlenmek zorunda olmakla ilgili boktan fikirlere nereden kapıldın bilmiyorum ama bu doğru değil," diye devam ettim. "Sen akıllı bir kızsın, başarılısın, güzelsin. Her şeye sahipsin ve bir erkeğe ihtiyacın yok. Eğer onsuz yaşayamayacağını düşündüğün biri karşına çıkarsa ne âlâ. Ama sırf hayatında olsun diye birine *ihtiyacın* yok. Ve bence Wes'den daha iyisini hak ediyorsun. İnan bana."

Başını salladı. "Haklısın. Ondan ayrılmam lazım." Derin bir nefes aldı. "Buradayken olmaz ama. Eve döndüğümde hallederim. Ben sadece... Ben gerçekten bir ailem olsun istiyorum."

"Ve eminim ki olacak," dedim, "daha çok vaktin var! Ama eğer Bay Kedicik ile devam edersen hayallerinin erkeğiyle nasıl tanışacaksın?"

Güldü ve bana sarıldı. "Teşekkür ederim."

Wendy aşağı inip öğle yemeği için yiyecek bir şeyler aramaya gittiğinde, ben de John'un tablosundan bana ulaşan bakışları altında bir bilgisayarın başına geçtim.

Tam arkamda yer alacak şekilde yerleştirilmiş ve ekranı direkt gören kameraya bir bakış attım. Tabii görüntünün ne kadar net olduğunu veya birinin izleyip izlemediğini bilmiyordum ama beni huzursuz ediyordu. Yine de birinin bilgisayarları gözetlediğini varsaymam gerekiyordu. Bir yandan da bir şeyler karıştırdığımı düşünsünler istememiştim çünkü bilgisayarın ekranının açısıyla biraz oynamıştım. Biraz salakça gelmişti bana bu, ama pencereden bilgisayar ekranına yansıyan ışıklar yüzünden net göremiyormuş gibi davranıp bu gösteriyi izleyenlere bir şov yapıyordum. Sonrasında ekranı kameranın açısından çıkarıp, biri gelip ekranı düzeltmem konusunda uyarmadan hızlıca elektronik posta hesabıma giriş yaptım.

Gelen mesajlar kutumu kontrol ettim ve aralarında okunmaya değer tek mesajı açtım.

Selam Abla,

Eğleniyor olmana sevindim. Instagram'da paylaştıkların muhteşem. Kıskandım. Burası da güneşli ama çok sıcak. Bir tatile ihtiyacım var. O aldığın saati nasıl çalıştıracağını çözebildin mi? Ha ha!

Şunu gördüm, aklıma sen geldin. (İndirmesi bir dakika sürebilir, sabırlı ol!)

http://tyrlus.grx.au/sdlkvnpq2083r39jfaoijv-84rn82hfpidfnpq9843yt92nv-9rejfkjsdhf874gpijnv9

Haberleşiriz!

Kardeşin.

Linke tıkladım ve döner teker gösteren bir pop-up açıldı. Birkaç saniye sonra tekerleğin altında "indiriliyor" yazısı ve küçük bir kutu boyunca ilerleyen mavi bir çizgi belirdi: Yüzde beş, yüzde 23, yüzde 46... Sonsuza kadar sürecek gibiydi.

"Ne indiriyorsun?"

Havaya zıpladım. Bernard omzumun arkasından doğru ekranıma bakıyordu. Bilgisayar ekranına öyle dalmıştım ki onun odaya girişini duymamıştım bile.

"Beni şaşırttın," diye kekeledim, "geldiğini duymadım. Kardeşimin gönderdiği bir bağlantı. Birbirimize hep komik şeyler atarız. Neden?"

"Bir bakalım," dedi.

Kalkıp karşısına dikildim. Bedenimle ekranı kapatmıştım. "Ben şey... affedersiniz. Bu beni biraz rahatsız etti." Konuşurken kekeliyordum çünkü kalbim yerinden çıkacak gibiydi. "Ne gönderdiğini bilmiyorum. Özel bir şey olabilir." Bana sanki bir suçluymuşum gibi bakıyordu. "Geçen hafta bana özel bölgesindeki bir kıl dönmesinin fotoğrafını atmıştı, eğer sen böyle bir şeyi görürsen bu onu çok kırar," diye düşünmeden konuşmuştum.

"Bu bilgisayarlara bir şey indirilmesine izin vermiyoruz," dedi.

"Tamam," diye belli belirsiz bir cevap verdim. "Bilmiyordum. Bir daha olmaz."

Ve sonrasında arkasını dönüp odadan çıktı.

Görünüşe bakılırsa pek de paranoyak olduğum söylenemezdi. Sandalyeme çöktüm, kalbim patlayacak gibiydi. Ekrana baktım. Pop-up ekranı kapanmış ve yerine bir GIF açılmıştı. 1920'lere ait oldukları bariz belli, tüylerle kaplı kostümleriyle bir grup kız şarkı söylüyordu.

Parıldayan her şeyi altın sanma;
Sık işitmişimdir bunu, sakın aldanma.
Dış görünüşüme bakan
Bu yüzden hayatını satan
Sayısız bunca insan.
Yaldızlı mezarlardan gözün kamaşır,
*Ama içlerinde kurtlar kaynaşır.**

Venedik Taciri, tabii ya. Gülesim gelmişti ama... Bir hiç için neler olmuştu. Ne beklediğimi bilmiyordum ama eğer bu kadar basit bir GIF olduğunu bilseydim Bernard'tan saklamak için böyle agresif hareketler yapmazdım. Bernard ile az önceki iletişimimiz beni sarsmıştı. Cevap vermeden hesabımdan çıkış yaptım, ekranı düzelttim ve merdivenleri inerek odama geçtim. Yatağıma uzanıp nefes aldım. Kalbimin atışının yavaşlaması için yalvardım.

---

* *Venedik Taciri*, William Shakespeare, çev: Özdemir Nutku, İş Bankası Kültür Yayınları, Hasan Âli Yücel Klasikler Dizisi, İstanbul, 2012, sayfa 43.

İki Sene Önce

Los Angeles

Terastan indiğimde galerideki kalabalık dağılmıştı ve müzik bitmişti. Summer elinde şampanyayla bir tabloyu inceliyordu. Tabloda dev bir okyanus dalgası, alevler içinde yanmakta olan bir eve çarpmak üzereydi. Tablonun altındaki etikete baktım: *ATEŞ VE SU*, ERIC THOMAS. İsmin kulağa nasıl geldiğini duymak için sesli bir şekilde tekrar okudum.

"Bir şey anlamıyorum," diye fısıldadı Summer. "Bu resimlerin hiçbiri bana bir şey anlatmıyor."

"Zıtlıklarla ilgili," diye açıkladım, "yin yang gibi. Siyah içinde biraz beyaz ve beyazın içinde de biraz siyah."

"Ah, geç kaldığım için kusura bakma." İç geçirdi. "Seninle havuzda görüştükten sonra Rhonda ve Brittani evden atılmasınlar diye para vermek için Pomono'ya kadar arabayla gitmek zorunda kaldım. Sonra nihayet hazır olduğumda Brian aradı ve evde takılıyormuşum gibi yapmak zorunda kaldım."

"Kahretsin, üzüldüm."

"Evet, çok boktan çünkü gelirimi biriktirmek zorundayım yoksa hiçbir zaman Brian'ın evinden taşınamayacağım. Ama her seferinde parayı anneme vermek zorunda kalıyorum."

"Gelirin mi?"

"Brian benim için kenara para ayırıyor. O şehir dışındayken elimde para olsun diye falan."

Demek bu yüzden parası vardı. "Sana Cennet'te iş ayarlayabilirim," diye önerdim.

"Asla!" Eliyle fikri savuruyormuş gibi yaptı. "Daha yeni o dünyadan çıktım ve en az senin kadar nefret ediyorum. Ah! İşte geldi."

Elimden tuttu ve beni salonun diğer ucuna doğru çekmeye başladı. Gittiğimiz yönde Eric, takım elbise giymiş yakışıklı bir adamla bir sohbetin ortasındaydı.

Tanrım. *Lütfen takım elbiseli olan olsun,* diye dua ettim.

"Eric." Yanlarına yaklaştığımızda Summer mırıldanmaya başlamıştı.

Lane olsun! Tabii ya. Şaşırmamam gerekiyordu. Summer'ın benim hoşlanabileceğim erkekleri çoktan tavlamış olması ilk kez yaşadığım bir şey değildi ve muhtemelen de son olmayacaktı. Her zaman ilk seçen o oluyordu, hayatında birinin olup olmadığı da önemsizdi üstelik.

Ama haksızlık ediyordum. En azından bu seferlik. Eric'i *önce o* görmüştü.

Summer, "Harika bir iş," diye mırıldandı. Kollarını boynuna sarıp dudaklarına şehvetli bir öpücük bıraktı. Eric ise Summer'ın omuzlarının üstünden bana bakmaya çalıştı ama bakışlarımı kaçırmıştım. Summer bana döndü. "Arkadaşım, Belle."

İlk kez tanışıyormuş gibi yaparken gözleri yüzümdeki ifadeyi inceliyordu. Fakat ben bilerek ifadesiz duruyordum. Başka ne yapabilirdim ki? Summer'la yaşadığımız bu durumdan ne kadar sıkılmış olsam da bir erkek için arkadaşlığımızı kenara atacak değildim. Benim tepkimi ölçmeye çalışırken onu izlemeye devam ettim. Sonunda bana uyum sağladı ve elini uzattı. "Eric."

Elini nazik bir şekilde sıktım, tıpkı terbiye eğitimi almış gerçek bir Güneyli gibi. "Kardeşim, Dylan."

Evet. Summer hep istediğini elde ederdi, ben de şeyi... Kardeşleri. Bakışlarımı kardeşine çevirdim. Onu ilk kez görmüştüm.

Hmmm. Belki de bu fikre çok hızlı karşı çıkmıştım.

Hem birbirlerine tamamıyla benziyorlardı hem de alakaları yoktu. Eric'in gözleri ve saçları açık renkken, Dylan'ın kahverengiydi. Eric biraz daha uzun ve kaslıydı ama ikisi de aynı köşeli çeneye, burna ve ışıltıya sahipti. Dylan'ın elini tuttuğumda aynı gecede ikinci kez yıldırım çarpmışa döndüm. "Memnun oldum Belle," dedi.

"Kardeşim sadece bu gece burada," dedi Eric. "Ama sakın yanılmayın. Sadece tesadüf eseri benim gösterime gelmiş oldu."

"Şans," diye düzeltti Dylan.

"Nereden geldin?" diye sorguya başladım. Eric'i umursamıyordum.

"Çin'deydim ama yarın tekrar Londra'ya dönüyorum."

"Çin mi? Vay canına. Ne yapıyordun orada?"

"Altın için ruhunu satıyor," diye yanıtladı Eric.

"Yani, özetle bunun gibi bir şey," diye katıldı Dylan.

Eric gözlerini Dylan'ın koyu gri takım elbisesine dikerek sırıttı. "Hoş takım."

"Çin'de beraber çalıştığımız şirketin Los Angeles ayağıyla az önce bir toplantımız vardı. Adabımuaşeretten hoşlanıyorlar," diye açıkladı Dylan.

Eric, "O yüzden mi böyle giyindin?" diyerek onu kışkırtmaya devam etti.

"Pek seçeneğim yoktu. Bütün eşyalarım şehrin diğer ucunda, babamın evinde."

"O herife şöyle deme!" diye çıkıştı Eric.

"Ne dememi istersin Eric?"

"Pislik, canavar, şeytan... Pek çok şey sıralayabilirim." Eric, kardeşinin elindeki şampanyayı alıp kafaya dikti ve onun bakışları altında tek sefer bitirdi. "Gidelim şuradan."

"Ama bu senin partin." Summer odaya şöyle bir bakış attı. Bakışları, fısıldayarak ona ve Eric'e bakan bir grup genç kıza kaydı. Tatmin olmuş bir şekilde kolunu onun boynuna dolayıp başını da omzuna koydu. Gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Hatun resmen kendisine yöneltilen sağlıklı bir doz kıskançlıktan başka bir şeyi fark etmiyordu fakat Eric söz dinlemez biriydi.

"Yeterince kaldım. Bu saatten sonrasını temsilcim halleder." El sallayarak partinin bittiğini söyledi ve hızlıca dışarı çıktı, Summer da peşinden gidiyordu.

Dışarıda rüzgâr şiddetlenmişti ve gökyüzü rengini kaybediyordu. Biz arabayı beklerken Summer da Eric'e yaslandı. "Sonunda yaptığın işleri gördüğüme sevindim," diye mırıldandı. "Zıtlıklarla oynama şeklini seviyorum. Yin ve yang gibi."

"Teşekkürler," dedi. Bana attığı bakışı görmezden geldim. "Tam olarak öyle. Karşıtlıkların oyunu. Çoğu insan anlamıyor."

Bu sözleri kaç kıza söylemiş olduğunu merak ettim. Buna düştüğüme inanamıyordum; ona düştüğüme inanamıyordum. Eric, Summer'ın olabilirdi. En başta hakkında ne düşündüysem oydu; tam bir flört canavarıydı. En azından içgüdülerim beni yanıltmamıştı. Bir sonraki sefere onlara daha çok kulak verecektim. Tek umduğum ise tanışmamızdan Summer'a bahsetmemiş olmasıydı.

Siyah bir Suburban kaldırıma yanaştı ve sürücü kapıyı açtı.

Biz arabaya tırmanırken Eric, "Bir taksi de yeterdi aslında," dedi.

"Dört kişiyiz," diye cevap verdi Dylan. "Üstelik bedava."

"Hayatta hiçbir şey bedava değildir kardeşim," diye yanıtladı Eric.

Hal ve hareketleri rahattı, ama sivri bir yanı olduğu da belliydi. Eric'in üzerine çöken kara bulutlarla uğraşması gereken kişinin Summer olmasına içten içe sevindim.

Dylan arabaya binince ceketini ve kravatını çıkardı, yakasını gevşetti ve gömleğinin kollarını yukarı sıvadı. "Daha iyi mi?" dedi yüzünde bir gülümsemeyle.

"Gerçeği söylemek gerekirse takım elbiseli erkekleri beğeniyorum," diye itiraf ettim.

Gülüşü çok yumuşaktı, sohbetimiz de akıp gidiyordu. Bu sırada Suburban, 10 numaralı otoyoldan 405 numaralı yola sapmıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Bel Air'de bir partiye," dedi Dylan. "Birlikte büyüdüğüm bir adam düzenliyor, yani aslında onun kardeşiyle beraber büyüdüm ama biz lisedeyken bize sürekli içki ve erotik dergiler alırdı. Şimdi şu kocaman stüdyoları olan kodamanlardan biri oldu ve her sene çılgın yaz ortası partileri veriyor. Bugüne kadar hiç gidemedim, gelmişken bir görmek istedim."

Summer, "Sen de tanıyor musun?" diye sordu Eric'e.

"Hayır," dedi Eric, "pek beraber büyüdük sayılmaz."

"Aynı baba, farklı anneler," diye açıkladı Dylan.

"Yine o kelime!" dedi Eric.

Summer, "Kim daha büyük?" diye sordu.

Dylan elini kaldırdı.

"Dört ay farkla," diye homurdandı Eric. "Sperm donörümüz mükemmel bir adamdı."

Suburban, Bel Air'in devasa kapılarından içeri süzülüp rüzgârlı sokaklarında ilerledi. Ağaçlar, duvarlar ve dev çalılıklarla gizlenmiş bir evin önüne durdu. Vale hizmeti için bekleyen

biz dizi egzotik araba, uzun araç yolundan kıvrılarak sokağa dökülüyordu.

"Eğer sizin için de sorun yoksa burada arabayı bırakıp yürüsek daha kolay olacak," diye önerdi Dylan.

"Hiç sorun değil," dedim. Yüksek topuklu ayakkabı giymediğim için mutluydum. Summer'ın karanlıkta ışıl ışıl parlayan sim kaplı 10 santimetre topuklularına baktım. Bundan pek hazzetmeyecekti ama şikâyetçi de olmazdı.

Arabadan indiğimiz an müzik sesinin uğultusunu duymaya başlamıştım. Dylan bana kolunu uzattı, ağaçları ışıklandıran pembe lambaların arasından yürüyerek ilerlemeye başladık. Köşeyi döndüğümüzde ev karşımızda belirmişti. Gerçi "ev", gördüğüm şeyi tanımlamak için yanlış bir kelimeydi. Bütün Los Angeles'ı ayaklar altına seren bir manzaraya sahip, otel büyüklüğünde bir İspanyol çiftliğiydi.

Kapıda, elinde ajandası ve kulağında kulaklıklarıyla siyahlar içinde bir kız vardı. "Dylan Ross," dedi Dylan. "Artı üç."

Kız listeden ismini kontrol etti ve Summer'la bana çok hafif peri kanatları verdi. Ardından bizi çiçeklerle kaplı geçişe doğru götürdü. "Periler ülkesine hoş geldiniz."

Parıldayan ışıklar ve devasa çiçeklerle aydınlanmış büyülü bir bahçede ilerlemeye başladık. Salıncakta sallanan bir peri kızını ve kulağa başka dünyadan geliyormuş gibi gelen müziğin ritmiyle renk değiştiren bir çeşmede su sıçratan perilerin yanından geçtik. Gül yapraklarıyla kaplı bir gölgeliğin altında bir peri, orkide çiçekleriyle süslenmiş bir tür parlak mor içecek verdi ve parıldayan kocaman bir ağacın gövdesindeki kapıyı açmadan önce elindeki değnekle başımıza hafifçe vurdu.

Açılan kapıdan geçtiğimizde birkaç yüz peri ve cinin şampanya içip, kulakları zonklatan house müziği eşliğinde dans ettiği ana çimliğe vardık. Büyük çiçeklere benzeyen renkli

ampullerle çevrili dev yuvarlak aydınlatmalar bir uçtan bir uca gerilmiş iplerden sarkıyordu. Vücutları boyalarla kaplı periler araba büyüklüğünde ışıltılı mantarların üzerinde uzanmıştı ve çıplak bir grup kadın havuzda senkronize bir dans gösterisi yapıyordu. Her biri farklı bir temaya sahip, desenli ve dokulu kumaşlardan yapılmış bir dizi çadır çimlik alan boyunca dizilmişti.

Karşımdaki görüntüye şaşkınlıklar içinde bakakalmıştım. "Bu inanılmaz bir şey."

"Keşke Tinker Bell kostümümü giymiş olsaydım," diye ekledi Summer.

"Kusura bakmayın," dedi Dylan, "kostüm partisi olduğunu bilmiyordum. Senin üzerinde en azından takım elbise yok."

Eric elindeki boş bardağı yanından geçen bir garsonun tepsisine bıraktı ve yere çömeldi. Bir gül çalısının yanına çömelmişti ve çatıdan indiğimizden beri bana ilk kez gülümsemişti. "Osiria gülleri."

"Çok güzeller," dedi Summer. İkimizin ortasına geçip eğildi ve çiçekleri kokladı.

"Ortası beyaz, kenarları renkli," diye açıkladı Eric. "Çok nadirdirler."

Bakışlarını bana çevirdi. "Terasta kırmızı olanlardan yetiştiriyorum ama daha önce mor gülleri hiç görmemiştim."

Summer doğruldu ve kaşlarını çatarak bana baktı. Eric'in elini tutarak, "Etrafı gezelim mi?" dedi.

"Ben sigara kısmına gitmek istiyorum," dedi Eric. "Benim malı evde unuttum." Tekrar bana baktı. "Gelmek isteyen?"

"Ben ev sahibini bulmaya çalışacağım," dedi Dylan.

Summer ve Eric'ten kaçabilmek için önüme bir fırsat çıkmıştı. "Ben de seninle geleyim. Hem mekânı da görmüş olurum."

Bizi duyamayacakları kadar uzaklaştığımız anda Dylan bana dönüp, "Kardeşimin kusuruna bakma lütfen," dedi. "Babama ve onunla ilgili her şeye çok öfkeli."

"Belli oluyor."

"Ben bu olaya karışmak istemiyorum ama babam için çalışmaya başladığım için bana da çok kızgın. Sattığım şeyler yüzünden de."

"Ah, öyle mi?"

"Evet." Bir süre duraksadı. "Ben Eric gibi dünyanın mükemmel olması gerektiğini düşünenlerden değilim. Daha ziyade bir pragmatistim."

"Ve o da bir idealist mi?"

"Aynen."

"Belle!" Biri yüksek sesle bana sesleniyordu ve uzun tırnaklı bir elin sırtımda gezindiğini hissedebiliyordum.

Arkamı döndüğümde Wendy, yanardönerli peri kostümü içinde ışıldıyordu. Koyu renk teninin üzerine sürdüğü pembe simler parlıyordu. Demek şu patronunun düzenlediğini söylediği parti buydu. "Selam!" diye ufak bir çığlık kopardı. "Summer'la beraber şu sanat gösterisine gideceksiniz sanmıştım."

"Bitti bile," dedim.

"Selam. Ben Wendy." Elini Dylan'a uzattı. "Sen kimsin?"

Dylan gülümseyerek Wendy'nin elini sıktı. "Dylan."

"Ben de Los Angeles'da herkesi tanıyorum sanıyordum..."

"Bir geceliğine buradayım. Kardeşim onun arkadaşıyla tanışıyor," diye açıkladı.

"Summer," diyerek arkadaşımın kim olduğunu netleştirdim.

Yüzünde bir süreliğine şaşkın bir ifade vardı, sonra gözlerini kocaman açarak durumu anladığını belirtti. "Ahhh. Sen sadece bu gece için burada olan kardeşsin."

Dylan güldü. "Aynen, o benim."

"Hoş geldin. Gel, dans et," dedi. "DJ harika çalıyor."

"Senin de kostümün harika," diye ona iltifat ettim. "Basbayağı ışıldıyorsun."

"Aynen öyle! Şuna bir bak." Kıyafetinin altında saklanmış olması muhtemel bir düğmeye bastı ve anında bütün kostümü mor ışıklar yaymaya başladı. Üçümüz dans pistine doğru ilerlerken elimdeki içkimi bitirdim. "Seksi biri," diye kulağıma fısıldadı Wendy. "Ezik biri olur diye düşünmüştüm ama şimdi onunla buraya gelen kişi ben olmadığım için üzgünüm. Tavla onu bebeğim!"

Güldüm ve Wendy'nin koluna hafifçe vurdum. Dylan beni elimden tutup dans pistine çekti. DJ, insanların modunu iyi inceleyip şarkıları kusursuz bir şekilde bir araya getirerek dans pistini bir coşturup bir yavaşlatıyordu. Yer döşemeleri ışıltılar saçarak hareket edip yer değiştiriyor gibiydi. Müziğin tınısı çok etkileyiciydi, çok geçmeden Dylan ve ben senkronize hareket etmeye başladık. Sanki müziğin bir parçasıymışız gibi dans ediyorduk. Bedenlerimiz müziğin ritmini canlandırıyor gibiydi. Wendy, Dylan'ın arkasından bana göz kırparak eliyle "oldu bu iş" hareketi yaptı ve gözden kayboldu.

Her yerimiz simlerle kaplanana kadar yıldızların altında dans ettik ve oradan çıkmadan önce bara gidip içecek bir şeyler aldık. Sonra kalabalığın içinden havuza doğru ilerledik. Parlak ışıklarla kaplı tünelden geçip çimlik alana ulaştık. Sıra sıra dizili çeşmeler farklı renkli ampullerle aydınlatılmıştı. Bir çeşmenin etrafında bir grup insan anahtarlarından kokain çekiyordu, diğer çeşmenin kenarında bir çift sarmaş dolaş birbirini öpüyordu. Daha yakından baktığımda bu çiftin Summer ve Eric olduğunu fark ettim.

Dylan elimi tuttu ve beni parlak mor lalelerle kaplı oldukça bakımlı ağaçlık alana doğru götürdü. Bir ağaca asılı tabelada

"Büyülü orman, riski alıyorsanız girin!" yazılıydı. İnsan yapımı olduğundan şüphelendiğim bir dere boyunca uzanan patikada yürümeye başladık. Ağaçların dallarında minik ışıklar parıldıyordu. Yaseminin tatlı kokusu havada asılı kalmıştı.

"Eee... Baban için ne iş yapıyorsun?" diye sordum.

"Genellikle ileriye dönük yatırımlar için araştırmalar yapıyorum. Nereye ne inşa edilmeli ve nasıl en iyi şekilde yapılmalı gibi işlere bakıyorum."

Dediği şeylerden hiçbir şey anlamamıştım ama yine de başımı salladım. "Peki, babanla çalışmaya başlamadan önce ne yapıyordun?"

"Gazeteciydim. Üç senemi Ortadoğu'da geçirdim. Dünyayı değiştirebileceğime inanıyordum."

"Ah, demek ki geçmişte sen bir idealisttin," dedim.

"Aynen." Dudağını büzdü. "Dersimi aldım diyelim." Omuzlarını salladı. "Peki ya sen? Sen neler yapıyorsun?"

"Ben bir oyuncuyum," diye itirafta bulundum. "Tıpkı bu partideki diğer kızların yarısı gibi."

"Ah. Kim olduğunu çıkaramadığım için embesil gibi durmuyorumdur umarım."

Güldüm. "Family Channel izlemediğin sürece tanıyamazsın beni. Ya da sadece bir cümlesi olan ve televizyonda öldürülen kadın oyunculara özel bir ilgin yoksa. Bugünlerde Hollywood'da havuzlu bir barda içki getir götür işi yapıyorum."

"Kulağa çok heyecan verici geliyor. Peki, bugüne kadarki hangi rolün favorin oldu?"

"Hmm... Zor bir soru oldu. Birkaç kez televizyon projeleri için misafir oyunculuk yaptım. Harika bir deneyimdi. Demek istediğim, setlerde işler çok yolunda gidiyor, parası iyi ve dönemlik oyuncularla beraber iş yapıyorsun. Ama sanırım en sevdiğim

iş, son zamanlarda üzerinde çalıştığım bir internet dizisi işi. Bir tıp fakültesi öğrencisi eroin bağımlısı oluyor ve hem okula devam edip hem de bağımlılığının üstesinden gelmeye çalışıyor."

"Sertmiş."

"Büyük bütçeli bir iş değil zaten," diye devam ettim, "ama benim ilk başrolüm ve iyi bir proje. Yan rolleri oynamaktan ne kadar bunaldığımı sana anlatamam. Bir avuç diyaloğum var zaten, onları da ilginç bir hale getirmeye çalışıyordum."

"Sana hayran kaldım," dedi. "İnsanın kendisini böyle ortaya koyabilmesi büyük cesaret ister."

"Ben seviyorum." Güldüm. "Çocukken her karakteri tek başıma oynadığım inanılmaz derecede karışık ve uzun oyunlar hazırlar ve oturma odasında beni izleyen zavallı annemlere oynardım."

"Komikmiş." Gülüyordu. "Sanırım bir şeye yeteneğin varsa bunun farkına varabiliyorsun. Eric ve ben yazları büyükannemizle Fransa'da geçirirdik. Yaz sonunda Eric, yaz boyunca yapmış olduğu bütün sanat eserlerinin sergilenmesi için bir etkinlik düzenlerdi. Çalışanlara kanepe ve şampanya kadehlerinde sodalı elma suyu servis ettirirdi."

"Evinizde çalışanlar mı vardı?"

"Her zaman beni de işin içine katmaya çalışırdı ama bende o artist hamuru yok işte."

Sorumu gerçekten duymamış mıydı yoksa bilerek duymazdan mı geliyordu anlamamıştım. Her neyse, üstelememiştim. "Ama sen gazeteciydin. Yazı yazmak sanattır," dedim.

"Aynısı değil." Tekrar omuzlarını salladı. "Neyse, zaten çok uzun zaman oldu."

Daha fazlasını öğrenmek istiyordum ama ormanın derinliklerinden gelen bir inleme sesi bizi böldü. Sesin nereden geldiğini hemen anladım. Patika yolun hemen yanındaki ağaca dayanmış,

iş üstünde bir çift vardı. Onları görmemek imkânsızdı. Kızın sırtındaki kanatları karanlıkta ışıl ışıldı ve bacakları adamın bedenine sarılmış vaziyetteydi. Adamın pantolonu ayaklarının dibindeydi. Dylan da çifti benimle aynı anda gördü. Onlar da bizim izlediğimizi fark etmişti ama pek umursamıyor gibiydiler. Varlığımızdan zevk alıyor gibilerdi, daha yüksek sesle inlemeye başlamışlardı. Dylan ve ben patikaya doğru gülüşerek koşmaya başladık.

"Büyülü Orman'mış. Siz ona Düzüşme Ormanı desenize!" diye fısıldadım.

"Gösteriş meraklıları," dedi gülerek.

Elimi tuttu ve şehrin parıldayan ışıklarının manzarasını geçtik. Patikadan yukarı doğru, yerde yüzüyormuş gibi duran mumlarla aydınlatılmış bir mağaraya doğru ilerledik. Her yer yaseminlerle kaplıydı ve şaşırtıcı bir şekilde içeride kimse yoktu.

Mumlardan yansıyan titrek ışıklarla aydınlatılmış mağarada akan su boyunca yürürken elini belimde ve sırtımda gezdirdi. "Çok güzel ve akıllı bir kızla tanıştım," dedi. "Muhteşem dans ettiğinden bahsetmiyorum bile. Ama yarın Avrupa'ya gidiyorum. Şansa bakar mısın?"

"Bütün bunları benimle yatmak için söylüyorsun," diye alay ettim.

Bakışımı yakaladı ve gözlerini gözlerime kilitledi. "Bu çok kötü bir fikir mi sence?"

Elleri, bacaklarımın arasında dolaşmaya başlamıştı. Eteğimi hafifçe yukarı kaldırıyordu. Bacaklarıma dokunan ellerine baktım ve aniden kendimi asansörde Eric'le berabermişim ve onun nefesi ensemdeymiş gibi hissettim.

Hayır, hayır, hayır, Eric olmaz. Dylan. En az onun kadar seksiydi ve Summer'la bir ilişkisi de yoktu. Başımı kaldırdım ve koyu renk gözlerine korkusuzca baktım. Elleri şimdi daha yukarılarda geziyordu. *Aman, her neyse,* diye düşündüm. Ertesi gün gidiyordu ne de olsa. Tek şansımız bu olabilirdi. Beni öpmesine izin verdim.

Şaşırtıcı derecede ateşliydi. Cildinin bende bıraktığı his çok sertti. Seksi bir andı ama şehvetine biraz hazırlıksız yakalanmıştım. Beni duvara doğru çekerken topuğum bir taşa takıldı ve dengemi kaybettim. Beni hiç duraksamadan yakaladı, gömleğinin altından kaslarının sertliğini hissedebiliyordum. Beni duvara yasladığında eliyle başımın arkasını tuttu. Her şey ateşli bir film sahnesi gibiydi, ama bu bir film değildi ve bir anda kendimi yeniden on altı yaşında ve aşırı büyümüş bir cemiyet çocuğu tarafından kirli bir kanepenin köşesine sıkıştırılmış hissettim.

Hadi ama Belle. Toparla kendini. Bu adamdan hoşlandın. Tadını çıkarmaya bak.

Anda kalmak için inanılmaz bir çaba harcayarak kötü anılarımı belleğimin derinliklerine ittim. Duvardaki bir taş omurgama batıyordu. Biraz kenara kaymaya çalıştım ama üzerimde inanılmaz bir ağırlık hissediyordum. Onu nazikçe bedenimden uzaklaştırmaya çalıştım. Bir anda durdu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim, "sırtıma bir taş battı da."

Beraber yana kaydık. Elleriyle duvarı kontrol edip taş olup olmadığına baktı. Ve sonra beni aynı şehvetle öpmeye devam etti. Sakalları zımpara gibi cildimi kazıyordu sanki. Yüzümü ondan hafifçe çektiğimi anlamış olmalıydı ki tekrar durdu. Bana bakıp, "İyi olduğuna emin misin?" dedi.

"Evet!" deyip güldüm. "Sakalların biraz battı da."

"Kusura bakma. Çim adam gibiyim. Daha bu sabah tıraş olmuştum."

"Biraz daha yavaştan alalım mı?" diye öneride bulundum.

Ona doğru eğilip onu yavaş yavaş öpmeye başladım. Zihnimden geçenlerin, mükemmel bir adamla geçirdiğim bu müthiş akşamı bozmasına izin vermemeye kararlıydım. Telefonum titredi ama umursamadım. Dudaklarının dudaklarıma değmesinin tadını çıkarıyordum. Kontrol bendeydi ve her şey şimdi daha

yumuşak hissettiriyordu. Çok geçmeden vücutlarımız birbirine kenetlendi ve nefesimiz hızlandı. Penisinin sertleştiğini hissedebiliyordum ama acele etmedi ve ellerini belimde gezdirmeye devam etti. O koltuktaki on altı yaşındaki kız değildim artık. Yirmi dört yaşındaydım ve tahrik olmuştum. Kontrolün bende olması hoşuma gitmişti. Sonunda zihnim de bedenimle uyum içindeydi.

Telefonum tekrar titremeye başladı.

"Açman gerekiyor mu?" diye sordu.

"Acelesi yok," dedim.

Elini elbisemin arasından bacaklarımın üst kısmına doğru götürdüğümde telefon titremeyi kesmişti.

Sonra telefonum yine titremeye başladı.

Patikadan geçen bir grup insanın sesi ve kahkahası mağaranın içinde yankılandı. Dylan ve ben sessiz bir şekilde onların geçip gitmesini bekledik.

"Bakın! Bir mağara!" dedi içlerinden biri.

"Siktir," diye mırıldandı Dylan.

Mağaranın girişinden ayak sesleri geliyordu. Üstümüzü başımızı düzeltip çok normal bir şekilde sohbet ediyormuşuz gibi sırtımızı duvara yasladık. Bu sırada yeni gelenler mağaranın içine yerleştirilmiş çeşmenin kenarında toplaşmış, kokain çekiyordu.

Üzerine neredeyse hiçbir şey giyinmemiş gibi duran bir genç kız, "Vay canına, çok havalı!" diye cıvıldadı.

"Bu mekânın satış değerinin yetmiş beş milyon dolar olduğunu duydum," dedi içlerinden bir adam.

"Satılık mı ki burası?" diye sordu bir diğeri.

"Bu tip yerler el altından satılır, salak!" diye cevapladı biri.

Bir anda bizim varlığımızı fark ettiler. "Selam millet!" dedi kızlardan biri. "Çok güzel, değil mi? Ne kadar harika bir gece! Büyülü gibi."

Diğer kızın elinden tuttu ve akan suyun kenarında umarsızca dönmeye başladılar, ta ki biri dengesini kaybedip Dylan'ın üstüne düşene kadar. Dylan kalkmasına yardım ederken kız da ellerini Dylan'ın üzerinde gezdiriyor, bir kedi gibi sırnaşıyordu. "Ah, selam yakışıklı."

Kıza kısaca gülümseyip elini diğer kız arkadaşına verdi. "Biz de tam gidiyorduk. Size iyi eğlenceler."

"Hayır, gitme!" diye peşimizden sızlanmaya başladı.

Mağaradan çıkıp patikaya vardığımızda telefonum tekrar titremeye başladı. Çantamdan çıkardım. Arayan Wendy'di.

"Alo," dedim.

Sesi ağlıyormuş gibi geliyordu. "Sana... ulaşmaya... çalıştım..." Söylediği şeyler anlaşılmıyordu.

Bir anda endişelenmeye başlamıştım. Wendy hiçbir zaman koyvermezdi. "Sen iyi misin?"

"Hayır. Şey gibi... İçkim. Sanırım içkimde..."

"Neredesin?"

"Bir ağaç," dedi. "Nargile çadırı... arkasında..." Sesi kesilmişti.

"Wendy?"

Telefonu yere düşürmüş olmalıydı.

Dylan ve ben çimlik alandaki nargile çadırını bulmaya çalışırken, parti de yavaştan sönmeye başlamış gibiydi. Wendy'yi bir ağacın dibinde gözleri kapalı ve sızmış bir halde bulduk. Peri kanatları darmadağın bir şekilde yerde duruyordu. Yavaşça yanaklarını tokatladım.

"Wendy!"

"Belle." Gözleri bir saniyeliğine açıldı ve hemen kapandı.

"Biri içkisine bir şey katmış olmalı," dedim. "Wendy hiç böyle sarhoş olmaz."

"Ambulans çağırayım mı?" dedi Dylan.

"Hayır!" diye inledi Wendy. "Ambulans... yok... Ev..."

"Konuşabildiğine göre eve gidebiliriz." Ayılsın diye biraz onu sarstım. "Kötüleşmediğinden emin olmak için onunla kalmam lazım."

Göğüskafesi sanki kusacakmış gibi inip kalkmaya başlamıştı. Dylan onu kaldırdı ve dizlerinin üzerine oturttu. Wendy çalılara mor sıvılar kusarken, ben de saçlarını tutuyordum. Dylan'a bakıp, "Özür dilerim," diye mırıldandım. Wendy'nin sırtını okşayarak, "Bir şey yok, iyi olacaksın," diyerek onu yatıştırdım.

"Hadi, onu eve götürelim," dedi.

"Ön kapıdan olmaz," diye direttim. "Utancından ölür."

Başını salladı ve düşünmeye başladı. "Bahçenin diğer ucunda bir kapı görmüştüm. Oradan çıkabiliriz. Ben arabayı oraya getirteceğim," dedi.

"Summer'ı bulmam lazım," dedim.

"Eric bana mesaj atmıştı. Onlar çoktan gitti."

Summer her zaman zengin kalkışı yapmayı sevmiştir. Özellikle işin içinde bir adam varsa. Elimde olmadan içimde bir öfke hissetmiştim. Ya Dylan malın teki olsaydı? Ya çekip gitseydi ya da Wendy'ye olan şey bana da olsaydı? Dylan arabayı çağırırken ben de Wendy'nin yerde paramparça bir şekilde duran kanatlarını, dağılmış ayakkabılarını ve çantasını topladım ve elbisesini düzelttim. Dylan, Wendy'yi bahçenin bir ucundan ağaçlık yere doğru kolundan tutmuş götürürken her şey o kadar normal görünüyordu ki kimse bize dönüp ikinci kez bakmazdı. Kısa bir süre sonra kapıyı bulduk. Suburban kapının hemen dışında bekliyordu.

Arabaya bindiğimizde şoför bize normalde uçaklarda görmeye alışık olduğumuz kusma torbalarından verdi. "Teşekkürler," dedim. Etkilenmiştim.

"İlk kez yaşanmıyor bu," dedikten sonra, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Babamın evi buraya yakın. Oraya gitmek isterseniz eğer," diye bir teklifte bulundu Dylan. "Orada şimdi sadece ben kalıyorum. Babam evde yok."

Geceyi Dylan ile geçirme fikri çok cazipti ama bu gece pek muhtemel görünmüyordu. "Sanırım onu benim evime götürsem daha iyi olacak," dedim ve şoföre evimin adresini verdim.

Wendy kusmak için torbayı açarken, ben de başımı Dylan'ın omzuna dayadım. İşi bittiğinde torbayı elinden aldım ve ağzını kapattım. Wendy başını dizlerime koydu. "Daha iyi misin?" diye sordum.

Bir şeyler homurdandı.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum," diye geveledi. "Summer ve o sarışın adamlaydım. Sonra onlar gitti. Ben iyi hissetmedim. Seni aradım."

"Biri sana bir şey verdi mi? Hap ya da şeker? Ya da içkine bir şey katmış olabilirler," dedi Dylan.

Wendy parmağını salladı. "Hayır. Summer'laydım. Minik bir sandalyede. Küçük Hanım Muffet gibi."

"Etrafta başka birileri de var mıydı? Biri geçerken içkine bir şey atmış olabilir mi?" diye üsteledim.

Tekrar parmağını sallamaya başladı. "Şu adamla hemencecik bir dans etmek için kalktım. Summer istemedi dans etmek."

"Eric'le mi?" diye sordum.

"Hı hı," deyip gözlerini kapattı.

Dylan ve ben bir an göz göze geldik. "*Summer olabilir mi*?" dedi Dylan dudaklarını kımıldatarak.

"*Mümkün değil,*" diye aynı şekilde cevap verdim. Bunu düşünmüş olmasından rahatsız olmuştum. "Onlar iyi arkadaşlar."

Omuzlarını salladı. "Pardon. Sadece bir fikirdi."

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Zihnime ektiği fikri yok etmeye çalıştım. Summer asla böyle bir şey yapmazdı.

Kesinlikle yapmazdı.

Evin önüne vardığımızda Wendy'yi içeri taşımama ve kanepeye yerleştirmeme yardım etti. Arabası ise dışarıda, motorundan sesler çıkartarak bekliyordu.

Ayakkabılarımı çıkarıp fırlattım ve ona bir emlakçı havasıyla savaş öncesi döneme aitmiş gibi duran ama bence çok konforlu evimde bir tur attırdım. "1936'da inşa edilmiş bu tek odalı evde bir de oturma odası var. İşte buradan da sokağı gören Fransız balkonuna doğru geçiyoruz." Neşeli neşeli anlatıyordum. Güldü. "Koridorun bu tarafında karşınıza siyah beyaz desenlerle kaplı, çok sevimli ve orijinal bir banyo çıkacaktır. Diğer tarafta da ayaküstü bir şeyler yemek için bir mutfak mevcut. Ve işte, koridorun sonunda da yatak odası."

"Beğendim," dedi, "bohem bir havası var."

Demir başlıklı yatağımın her iki yanındaki kavanozlarda parıldayan beyaz Noel ışıklarına ve dolabın üzerinde Bette Davis ve Katharine Hepburn'ün fotoğrafları arasına koyduğum ve huzurlu bir şekilde yeri izleyen pirinç Buda heykeline baktım.

"Bu fikre nereden kapıldın?"

"Burada kaç yıldız adayının yaşamış olduğunu merak ettim, *Hollywood* yazısının gölgesinde," diye mırıldandı.

Tekrar beni öpecekmiş gibi bakıyordu. Yüzümü tamamen ona döndüm ve beni kendisine doğru çekmesine izin verdim. Oturma odasındaki kusmuk sesi kovaya çarptığı anda bizim de dudaklarımız buluşmuştu.

"Tam isabet," diye iç geçirdim. "Kusura bakma. Wendy'ye bir bakmam gerek."

"Benim de gitmem gerekiyor zaten," dedi. "İki saat sonra havalimanında olmam lazım."

Oturma odasında gittiğimde Dylan üstünü toparlıyordu. Wendy koltukta yan yatmış bir şekilde kovaya bakıyordu. "Bok gibi hissediyorum."

"Biliyorum." Ağzını bir peçeteyle sildim. "Ama düzeleceksin."

Dylan kapıda belirdi. Sertleşmiş penisi hâlâ pantolonunun altından belli oluyordu. "Yarın Londra'ya gelmek ister misin?"

"Keşke." Gülümsedim. Pantolonuna bakmamaya çalışıyordum. Bir işim vardı ve bir kariyer sahibi olmaya çalışıyordum. Ve her ne kadar tatlı olsa da sadece birkaç saat önce tanıştığım bir adam için bütün hayallerimden vazgeçecek değildim. "Los Angeles'ta birkaç gün daha kalmak ister misin?"

"Keşke."

Onu kapıdan geçirdim. Beni son kez öptü ve buraya tekrar geldiğinde beni arayacağına dair söz verdi. Suburban'ın gün doğumuna doğru gözden kayboluşunu izledim. Onu bir daha göremeyeceğimden emindim.

Dördüncü Gün

Salı sabahı, Cannes, Fransa

Sürü bize yaklaştıkça gelen toynak sesleri ve sıcak nefes... Toprak parçaları havada uçuşuyor, öğlen güneşinde gölgelerin rengi keskinleşiyordu. Renkler o kadar doygundu ki neredeyse gerçek değil gibiydi. Yeşil çimen, mavi gökyüzü, kırmızı ve beyaz üniformalar. Bir yerde bir sopa kaldırıldı ve bir top fırlatıldı. Kestane, tunç ve siyah renginde kaslar güneşin altında dalgalanır gibi ışık saçıyordu. Kenardaki gölgelik alandaki ağaçların altında piknik masalarında pembe şaraplarını yudumlayan küçük ve topuklu ayakkabılı gruptan alkışlar yükseliyordu.

Kollarımı seyirci alanını çevreleyen beyaz çite dayadım ve atlara baktım. Onlarla ilgileniyormuş gibi yaparak masamızın etrafında avlanmaya çıkmışçasına dönüp duran akbabalardan kaçmaya çalışıyordum. Bugünkü maça gelen erkek arkadaşlarının sayısına bakılırsa, John'un yanında bir haremle seyahat ettiği yayılmış olmalı diye düşündüm. Ne de olsa bunun için burada olduğumuzu da hatırlamış oldum böylece. "İş için iyi." Hayatımı kurtarmak için gözümü topta tutamıyordum ama atlar, onlara binen birçok adam gibi çok güzeldi. Keşke bizimle yemeğe gelecek kişiler, babası yaşlarındaki o diğer iki herif yerine,

az önce önümden geçişinde gözüme çarpmış olan İskandinav görünüşlü yakışıklı olsaydı.

Summer maçtan sonra birkaç polo oyuncusunun bize katılacağını söylediğinde gerçekten umutlanmıştım halbuki. Polo hakkında çok az şey biliyordum ama anladığım kadarıyla iki grup oyuncu vardı: Ralph Lauren reklamından fırlamış gibi görünen profesyoneller ve genç hissetmek için bu oyunu oynayan zengin adamlar. John ve arkadaşları ise bariz bir şekilde ikinci gruba aitti.

Önceki gece nihayet çok daha kaliteli bir uyku çekmiş olduğumdan, o gün kendimi daha iyi hissediyordum. Gece yine kapımızın kilitlenip kilitlenmeyeceğini görmek için uyanık kalmayı planlıyordum ama sanırım güneşten ve jet skiden o kadar yorulmuştum ki, akşam yemeğinden sonra izlediğimiz film boyunca bile gözlerimi açık tutamadım ve uykudan bayıldım. Normalde uykum oldukça hafiftir ama söylenene göre odalarımıza gitme vakti geldiğinde Vinny'nin beni uyandırması beş dakika sürmüştü ve bedenim o kadar ağır hissediyordu ki merdivenleri zar zor inmiştim.

Wendy'nin tırnaklarını kolumda hissettim ve arkamı dönüp baktığımda diğerleri kapıdan çıkmaya başlamışlardı bile.

"Gidiyoruz," dedi.

"Neden?" diye sordum. Kafam karışmıştı. John hâlâ alandaydı.

"Sakın o tarafa baktığını belli etme ama şurada kocaman çirkin şapkalı bir kadın var. Görüyor musun?"

Omzunun üstünden çaktırmadan baktım ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük ve en mavi şapkayı takan kırk yaşlarında Waspy görünümlü bir kadın gördüm. Kaymak tabakadan olduğu belli, beyaz Amerikan protestanları gibiydi.

"Koluma gir. Gidelim buradan," dedi. Sonra kapıdan çıkarken, "O görmüş olduğun kadın, John'un karısının en yakın arkadaşı. Bu yüzden gitmek zorundayız."

"Bekle bir dakika. John hâlâ evli mi? Ama hani Summer'la tanıştığında boşanıyordu, altı veya sekiz ay önce miydi?"

Bunu yüksek sesle söylemek bana, Summer'ın yeni yaşam tarzına ne kadar çabuk uyum sağladığını hatırlatmıştı. Wendy kaşlarını çattı. "Bundan daha uzun oldu."

"Hayır," dedim, "Noel zamanı tanışmışlardı."

"Hah, sanki daha fazlaymış gibi geldi bana. Her neyse. Durumlar karışık. Boşanmayla ilgili bir şey çok masraflıymış şu an. Bu yüzden teknik olarak henüz evliler. O da zaten dördüncü mü beşinci karısı mı ne? John'la ayda bir görüşüyorlarmış ve Summer'ı biliyor. Ama 'Summer ve o asla aynı ortamda bulunmayacak' diye bir anlaşma yapmışlar. Bu konudaki öncelik de karısına ait. Yoksa John'un hayatını cehenneme çevirir. Yani, o ve arkadaşları bir yerdeyse, Summer oraya gidemez."

Suburban araçlarımızdan ilki tozu dumana katarak bizi almaya geldiğinde öyle çok toz kaldırdı ki ellerimizle yüzümüzü kapatmamız gerekti.

Aracımıza binip ilerlemeye başladığımızda Claire, Wendy, Amythest ve ben kendi dünyalarımızda yok olmuştuk. Sahili kucaklayan bir yolda hızla ilerlerken, camdan dışarıdaki parlak güne bakmaya başladım. Düşüncelerim, içinde bulunduğum sakin ortamdan tamamen uzaktaydı. Summer'ın John'un medeni durumu hakkında yalan söylemesine şaşırmamalıydım. Bu, uydurduğu yalanların en küçüğüydü ama yine de beni bir şekilde şaşırtmayı başarmıştı. Yerini sağlama almak için uyguladığı o ufak taktikleri düşündüğümde... Hâlâ evli olduğu gerçeği durumu daha da kötüleştiriyordu. Ve bu durumdan Wendy'nin haberi vardı ama benim yoktu, öyle mi? Daha dikkatli olmalıydım.

Bu yolculuğa çıkmayı kabul ederek kendimi neyin içine soktuğum hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark etmiştim. Muhtemelen evde kalıp Lauren ile büyükannemi görmeye

gitmem daha iyi olacaktı. Şu anda dedikoducu yaşlı teyzelerle su aerobiği yapıyor olacaktık, ki bu kesinlikle çok daha cazip geliyordu. Ancak geri dönmek için artık çok geçti.

Lauren ve Hunter burada olsaydı, böyle bir yolculuğun nasıl olacağını hayal ettim. Daha fazla kitap okuma zamanı (Lauren) ve daha fazla dans (Hunter) olurdu. Ve kesinlikle kimse bize nerede oturacağımızı ve ne hakkında konuşacağımızı söylemezdi. Başkasının parasıyla bir yere gitmiş olmaktaki sorun işte buydu; onların keyfine göre hareket ediyordun. Ben en azından bir haftalığında gelmiştim. Tüm hayatımı bu şekilde, Summer'ınki gibi yaşamayı tercih ettiğimi hayal bile edemiyordum.

Telefonumu çıkardım. Hâlâ yeni bir mesaj olmadığı için hayal kırıklığına uğradım. Telefonumu yerine koyarken üstteki küçük uçak simgesini fark ettim ve teknede hat çekmediği için güçten tasarruf etmek için uçak moduna aldığımı hatırladım. Hücresel veriyi açtım ve bildirim yağmuruna tutuldum. Bildirimlere bakarken aslında aralarında sadece bir kişiyi arıyordum. Ve işte oradaydı; @drl1991'den iki saat önce gelen tek satırlık bir mesaj:

Neredesin?

Dudaklarımı ısırdım. Demek ki paylaşımlarım işe yaramıştı. Eee, şimdi ne olacak? Dylan'ı gerçekten görebileceğim için gergin hissediyordum. O odada yalnız kalmamızın üzerinden çok zaman geçmişti ve çok şey yaşanmıştı.

Ligurya sahili açıklarında bir yerlerdeyiz, Saint-Tropez'e gidiyoruz. Sen?

Wendy omzumun üstünden sarktı. "Kimle yazışıyorsun?"

Ona cevap vermeden önce bir an duraksadım. "Dylan'ı hatırlıyor musun? Eric'in kardeşi. Onunla telefonda konuştuk,

Eric şey yaptıktan sonra... Ah! Sen tanıştın onunla. Peri partisinde, iki sene önce."

"Aman Tanrım, birinin beni hapladığı gece," dedi ürpererek. "Pek hatırlamıyorum ama beni beladan kurtardığını hatırlıyorum."

"Yazı geçirmek için buralarda bir yerde. Saint-Tropez'de sanırım."

Şaşırmış bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Siz hâlâ konuşuyor musunuz?"

"Yani, eh işte," deyip omuzlarımı salladım. "Londra'da yaşıyor. Bu yüzden hiç görüşmedik ama evet. Eric ile ilgili olanlardan sonra onunla birkaç kez konuştum."

"O nasıl peki?.. Yani olanlardan sonra..." diye sordu.

"İnan bilmiyorum. Bu yüzden onunla görüşmek istedim."

"Ne kadar tatlısın." Bana sarıldı. "Çok şey yaşadı. Eminim bir arkadaşla konuşmak ona iyi gelecektir. Bir dakika, bu çocuk inanılmaz seksiydi, değil mi? Ve bir de başarılı falandı? Hmmm..." Beni tepeden tırnağa süzdü. "Senin de aptal olduğun söylenemez."

Vay be! Arkadaşlarıma bakın... "Sağ ol," deyip güldüm. "Ama ben erkekleri kafalamakla falan uğraşmıyorum. Sadece iyi olup olmadığını merak ettim."

"Hı hı," deyip göz kırptı.

Tanrım.

Telefonum öttü.

Bu ay boyunca Saint-Tropez'in hemen güneyinde Ramatuelle'deyim.

Cevap verdim:

Ne kadar yakınız! Buradan kaçabilir miyim bilmiyorum ama eğer olursa seninle görüşmeyi çok isterim. Yeni haberler var mı?

"Summer asla onunla görüşmene izin vermez, biliyorsun değil mi?" dedi Wendy.

"Evet, biliyorum. Ama bu denemeyeceğim anlamına gelmiyor."

Telefonum tekrar öttü:

Yoğun olmana üzüldüm. Eğer bu gezide denk getiremezsek ben sizin oralara tekrar geldiğimde sana haber veririm. Görüşmeyi çok isterim.

Soruma bir cevap yoktu. Bu, Eric'in başına gelenlerle ilgili hiçbir yeni gelişme olmadığı anlamına geliyordu. Ya da benimle paylaşası yoktu. Tabii bu da çok normaldi. Acaba onunla yüz yüze görüşebilseydim daha açık sözlü olur muydu?

Tozlu bir yolda zıplayarak ilerledik ve nihayet alçak bir uçurumun kenarına inşa edilmiş bir restoranın önünde park ettik. Arabadan indiğimde denizden kayalara çarpan hafif meltemin yüzümde bıraktığı tuzun tadını aldım. İçinde bulunduğum durum ne kadar çılgınca olursa olsun, bu geziye evet dediğim için kendimi anında takdir ettim. Sonuçta güzel vakit geçirmeme izin vardı. *Daha doğrusu, bu gerekliydi.*

Restoran aslında yukarıdaki uçurumun kenarı tarafından doğal olarak gölgelenen bir alandaydı. Driftwood masalar dalgaların aşındırdığı kayalıklara bakıyor ve akşam güneşinde altın ışıltılar saçıyordu. Sakin deniz, aydınlık gökyüzünü yansıtıyordu ve uzakta dizili tekneler sallanıyordu. Summer, Rhonda, Brittani ve iki haydut avlunun diğer ucundaki bir masaya çoktan oturmuşlardı ve yanlarında gömleklerinin içinde terleyen iki Çinli işadamı vardı. Summer'ın yanındaki sandalyeye oturdum.

"Burası muhteşem bir yer," dedim yüzümde gülümsemeyle.

"Burada John oturuyor," dedi. Summer bana gülümsemiyordu.

"Tabii." Bir yandaki sandalyeye kaydım.

"Sen şuradaki sandalyeye geçebilir misin?" Masanın diğer ucunda, Amythest ve iki haydutun yanındaki yeri işaret ediyordu. "İş konuşacağı adamların yanında oturmasını ister. Buraya ta Çin'den geldiler."

"Sorun değil." Bu çok fazlaydı. Masanın diğer ucuna gittim ve menüye baktım. Kurt gibi açtım.

"Menüye bakmakla uğraşmayın," diye buyurdu Summer. "John ne yiyeceğimizi biliyor. Geldiğinde halleder."

Onun için söylemesi kolaydı. Buraya gelirken yolda beş kez yemiş olmalıydı.

Wendy tam karşısındaki sandalyeye geçip, biri uzun biri kısa Çinli işadamlarını işaret edip yerine kurulduğunda Summer'ın buna ses çıkarmadığını fark ettim.

"Gelin, oturun lütfen." Wendy büyüleyici gülümsemesiyle parlıyordu. "Çin hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum. Hep gitmek istemişimdir."

Adamlar beceriksiz hareketlerle John'un boş sandalyesinin yanına oturdular ve birkaç dakika sonra Wendy onları güldürmeye başlamıştı bile. Kıskançlık sancıları hissediyordum. Onun sosyal becerilerine sahip olsaydım tüm bu yolculuk daha sorunsuz geçecekti.

Wendy'nin tek kişilik gösterisine katılamayacak kadar uzakta oturuyordum ve Brittani ile Amythest manzaranın önünde birbirlerinin fotoğraflarını çekiyordu. Bu yüzden Bernard ve Vinny ile sohbet etmeye çalıştım.

"Eee, ne kadar zamandır John ile çalışıyorsunuz?" diye sordum.

İkisi de pek oralı olmadı. Birkaç dakika sonra diğerinin cevap vermeyeceğini ve benim de cevap gelene kadar beklemekten vazgeçmeyeceğimi anladığında Barnard mırıldanmaya başladı. "Uzun zaman oldu."

"Peki ya sen Vinny?" diye sordum.

"Otuz sene," diye geveledi.

Bir ıslık koyuverdim. "Bütün cesetlerin nerede gömülü olduğunu biliyor olmalısınız o halde," dedim.

İşte şimdi dikkatlerini çekmiştim ama ikisi de gülmüyordu.

Kulağıma doğru eğilirken Vinny'nin kan çanağı gözlerinde bir uyarı okudum gibi geldi.

"Misafirler görülmek içindir, duyulmak için değil," diye tısladı.

Omurgamdan aşağı doğru bir ürperti hissettim.

Vinny aniden telefonunu çıkardı ve ekrana bir şeyler yazmaya başladı. Nefesime odaklanarak hızlanan kalbimi yavaşlatmaya çalıştım. Diğerleri bizim gergin sohbetimizden bihaber, sohbetlerine devam ediyordu.

Bernard bir telefon görüşmesi yapmak için izin isteyip ayağa kalkarken, cebinden düşürdüğü ilaç şişesi sandalyemin altına doğru yuvarlandı. Bernard ne olduğunu anlamadan ilacı almak için eğildim ve şişeyi ona geri verirken etikete bir göz attım. *Diazepam.* Tanıdık gelmişti ama tam çıkaramamıştım. Göz göze gelmekten kaçınarak şişeyi elimden kaptı ve masadan uzaklaşırken cebine soktu.

Telefonumu çıkardım ve Google'a "diazepam" yazıp arattım. Ah, doğru ya. Valium'du. Bernie, Valium mu kullanıyordu? Sanırım bu mantıklıydı. John için çalışmak muhtemelen çok stresliydi.

Tekrar telefonuma odaklandım ve posta kutumu açtım. Lauren_Carter812'den yeni bir mesaj vardı.

Selam Abla,

Seyahat nasıl gidiyor? Umarım oradaki hava da buradaki kadar güzeldir. Son e-postamı aldın mı?

Sevgiler,

Kardeşin.

Hemen yazmaya koyuldum:

Son e-postanı aldım ve Shakespeare alıntısını indirdim ama cevap verecek zamanım olmadı. Bernard omzumun üstünden bakarken sözüm yarıda kaldı. Başım belaya girdi çünkü görünüşe göre bilgisayarlarını kullanırken hiçbir şey indirmememiz gerekiyormuş. Diğer bir haber de, bizi geceleri odamıza kilitliyorlar. Bu biraz ürkütücü. Bütün bu yolculuk biraz çılgınca. Summer'ın koro repliği gibi peşinden dolaştırılıyoruz ve John aşırı kontrolcü birisi. Evet, burası güzel ve yemekler çok lezzetli (şu anda denize bakan bir restoranda John'un birlikte çalıştığı bazı Çinli işadamlarını eğlendiriyoruz) ama buna eğlenceli diyemem. Telefonumdan bağlanıp yazdığım için daha rahat yazıyorum ama bu mesajı aldığında hemen sil ki bir dahaki sefere tekne bilgisayarına giriş yaptığımda sistemde kalmasın. Öpüyorum.

Wendy'nin üstümdeki bakışlarını fark ettim. Anlamlı bir şekilde telefonuma baktı ve sonra çantama doğru başını salladı. Görev bilinciyle telefonumu bir kenara koydum. Davranışlarımı izlemeyi kendisine görev bilmesinden rahatsız olmuştum.

Sonunda John ve iki İtalyan polo arkadaşı geldiğinde uzun zamandır beklenen yemekler sipariş edildi. Yemeklerin her bir lokması manzara kadar müthişti. Dikenli denizkestanesi tabakları, tuzlu levrek, kurutulmuş İtalyan füme ve sulu kavun. Restoranın kardeş işletmesinden gelen pembe şarap, gün ışığı gibi o kadar kusursuzdu ki bir şişeyi göz kırpmadan kendi başıma içebilirdim.

Kollarımı masaya dayadım, John ve polodan dostları Çinlilerle şakalaşırken sohbetlerine kulak misafiri oldum. Çin'de inşa ettikleri koca bir şehrin başarısına iltifat ederek, orada başardıklarının burada daha da iyi olacağına dair onları ikna etmeye çalışıyorlardı. Anladığım kadarıyla, John'un planladığı gelişmeden kastı yeni lüks apartmanlar, tatil köyü, spa, mağazalar, restoranlar, golf sahası, yat limanı ve mücevhercilerle çevrilmiş,

denize bakan İtalyan Rivierası'nda bir kumarhaneydi. Bu, görünüşe bakılırsa polo adamlarının da bir şekilde dahil olduğu gerçek bir zaferdi.

Kadınlar sohbete katılmaya davet edilmemişti tabii ki ama ben yine de dikkatle dinliyordum. İşte, endüstrinin devleri. Doğal ortamlarında birbirlerine kur yaparken aralarında değişen hassas güç dengesi. Tuhaf bir kur dansı yapan kuşlar gibi otoritelerini ve nüfuzlarını övüyorlardı. Büyüleyiciydi.

Daha da ilginç olanı, erkeklerin masada oturan yedi kadına hiç saygı duymadığı gerçeğiydi; sanki tartıştıkları herhangi bir şey hakkında fikir sahibi olmamız imkânsızmış gibi davranıyorlardı. Açık bir şekilde söylenmeyen çok şey varken çevresel etkiler ve minimum nakliye maliyetleri gibi konularda ne kadar pragmatik bir şekilde konuştuklarına hayret ediyordum. Olay, onlar için sadece rakamlardı. Gezegene verilen gerçek hasarın boyutundan veya canavar tatil beldelerine yer açmak için yer değiştirmeye mecbur bırakılacak insanların yaşamları hakkında en ufak bir endişe duymuyorlardı.

İtalyan –veya daha çok Amerikan– iş düzenlemelerinin iyi veya kötü yanları hakkında çok bilgili olduğumu iddia etmiyordum ve elbette bunların hiçbiri tam olarak yasadışı olmayabilirdi, ancak onların böylesine gelişigüzel yetki sahibi olmaları açık bir ahlaki iflası sergiliyor gibiydi. Ama bu şaşırtıcı değildi. Sanki daha önce Rus milyarderin karısı ve çocuklarının bulunduğu teknenin hemen yanında bir tekne dolusu fahişesinin olduğunu görmemiştim.

Boş boş gülümsemekle ve büyüyen öfkemi bastırmak için bol miktarda şarap içmekle geçen güzel bir saatin ardından çakırkeyif olmuştum. Öyle ki kim olduğumu ve neden burada olduğumu unutarak bulunduğum ortamdan keyif almaya başlamıştım. Ama John neden burada olduğumuzu hatırlatmak istercesine hayallerimi böldü.

Kalamar mürekkebiyle kaplı makarnasından ısırıklar alırken, "Hadi annelerimizden bahsedelim," diye buyurdu.

Bu buyruğu tüm masaya yönelik olsa da aslında bu dünyadaki tek amacı erkekleri eğlendirmek olan kadınlara hitap ettiği çok açıktı. Annelerimizden bahsetmek, ortamda mevcut olan her erkekten daha genç olan babalarımızdan bahsetmekten daha güvenliydi.

"Wendy, sen başla," deyip yüzüne kocaman sahte bir gülümseme oturttu.

"Annemin adı Sandra ve muhteşem biridir." Wendy gülümseyerek bütün masayı süzüyordu. "Bildiğiniz üzere babam Ohio'da senatör." *Hah, başladık yine.* "Bu yüzden annemin birçok sosyal sorumlulukları var. Cincinnati Şehir Kulübü'nün başkanı, ben hazırlıktayken okul aile birliğinin başkanıydı ve annemle birlikte kaldığım kız yurdunda beraber müdirelik yapmıştık. Ve inanılmaz bir tarzı vardır. Eve her gidişimde dolabını kurcalayıp bir şeyler yürütürüm. Tenis konusunda neredeyse Summer kadar iyidir ve üstelik inanılmaz bir aşçı."

Söylediği şeylerin hepsi doğruydu. Ancak Wendy bir seferinde attan düşüp ameliyat olması gerektiğinde annesinin gelmemesine ne kadar üzüldüğünü, aldığı ağrı kesicilerin sersemletici etkisiyle bana itiraf etmişti. Sandra'nın ona neredeyse hiç vakit ayırmadığını ve her zaman tek çocuğundan ziyade sosyal statüsüyle ilgilendiğini söylemişti. Armut dibine düşermiş işte...

Summer kadehini kaldırıp, "Sandra'ya!" dedi.

Hepimiz kadehlerimizi kaldırdık. Wendy'nin bir yanında polo oyuncuları vardı, diğer yanında da ben oturuyordum. Bu yüzden konuşma yapma sırası bana gelmişti.

"Annemin adı Beth ve bence o da harika birisi ama farklı şekilde," dedim. "Kendisi bir hemşire ve çalışmadığı zamanlarda bile herkesin iyi olduğundan emin olmak için çabalar. Küçükken halka açık belediye havuzuna giderdik ve yüzme bilmeyen

çocukları gördüğünde onlara yüzme öğretmeye çalışırdı. Eğer ağaçtan yavru bir kuş düşmüşse, iyileşene kadar onu şişe mamalarla beslerdi. Ve bahçe işiyle ilgilenmeyi çok sever. Mümkün olan her şeyi yetiştirebilir."

"Ah, onu hep bahçede elleri toprak içinde çalışırken görürdüm," diye araya karıştı Rhonda. "Şalgam kamyonundan düşmüş gibi şapka ve tulum giyerdi hep." Kendi şakasına sadece kendisi gülmüştü.

Ah... Rhonda sarhoş olmuştu... Sarhoş olduğu yetmiyormuş gibi bir de anneme laf çakıyordu. *Harika.* "Yani, hepimiz senin kadar stil sahibi olamayız Rhonda," diye tersledim. *Eyvah.* Belli ki şarabın ölçüsünü kaçıran tek kişi Rhonda değildi. Yüzümde sahte bir gülümsemeyle sesimi yumuşattım. Oyunculuk geçmişime minnettar olarak konuşmaya devam ettim: "Sizin yan binamıza taşındığınız zamanı hatırlıyorum. Annem bahçemizden topladığı limonlarla size hoş geldiniz demek için limonlu tart yapmıştı. Hatırladın mı Summer? *Özel Bir Kadın* izleyerek bütün keki tek seferde yemiştik. Sonra da karnımız ağrımıştı. O zamandan beri arkadaşız."

Bir anlığına kimseden çıt çıkmadı ve yanlış bir şey mi söyledim acaba diye düşünmeye başladım, ama sonra Summer gülümsediğinde rahatladım. "Şimdi olsa o tarttan yine yiyebilirim." Bakışlarını John'a çevirdi. "Limoncello söylesek mi?"

"Çok iyi fikir," diye Wendy de katıldı ve bizler de başımızı salladık.

John limoncello sipariş ettikten sonra Amythest'e döndü. "Amythest, bize annenden bahsetsene."

Amythest sandalyesinde biraz kıpırdandı. "Annem Filipinler'den ben altı yaşındayken buraya gelmiş. Çok zor günler geçirmiş. Konuşulan dili bilmiyordu ve hiç tanıdığı falan da yoktu."

"Üvey annelerini anlatsana ya," diye araya girdi Brittani. "Çok deli saçması şeyler. Annesi onu terk edip gittikten sonra Amythest'in çok manyak üvey anneleri olmuş."

Amythest ne diyeceğini bilemez bir halde Brittani'ye baktı. Yüzündeki ifadede hem şaşkınlık hem de üzüntü vardı. "Ben... Yok, öyle değil. O gitmedi..." Sesi titriyordu.

"Annesi bir bağımlıydı. Aşırı dozdan bir gün bayıldı ve bir ıslahevine gönderildi," diye masaya bir açıklama yapmaya başladı Brittani. "Ve zavallı Amythest devletin görevlendirdiği insanlarla birlikte yaşamak zorunda kaldı. Gerçekten çok boktan bir süreçti. Hatta tacize bile uğradı. Çok korkunç."

Sanki bulunduğumuz ortam bir anda donakalmıştı. Kimse kıpırdamıyordu. Amythest hızlı hızlı gözlerini kırpıyordu. Rengi bembeyaz olmuştu.

Sandalyemi geri itip ayağa kalktım. Peçetemi tabağıma bırakarak neşeli bir gülümsemeyle masada oturanlara baktım. Bakışlarımı Amythest'e kaydırdım. "Ben tuvalete gidiyorum. Gelen var mı?"

Amythest başını hafifçe sallayarak ve titreyerek ayağa kalktı. Masanın geri kalanı hâlâ heykel gibi hareketsiz duruyordu. Amythest'i kolundan tutup engebeli yoldan yürüyerek tuvalete götürdüm. Gülümsememi bir saniye bile bozmamıştım.

Tuvaletin kapısı arkamızdan kapandığında içeride sadece ikimizin olduğundan emin olmak için kapıların altından baktım. Amythest duvara yaslanmış, denize bakan küçük pencereden dışarıyı izliyordu. Parmakları dalgın dalgın başının arkasından tuttuğu bir tutam saçla oynuyordu.

"Brittani sarhoş oldu," dedim.

Başını salladı. Saç telleri gevşeyip beyaz mermer zemine birer birer düşene kadar saçlarını çekiştirmeye devam etti. Yerde siyah çizgilerden bir desen oluşmuştu.

"Yapma." Nazikçe ellerini tutup saçından uzaklaştırdım.

Lavabonun üzerindeki aynada yansımasına baktı, tezgâhta nane ve parfümün yanında duran sigara paketini fark etti. Restoranın adının yazılı olduğu kutudan bir kibrit çıkarttı ve derin bir nefes alarak bir sigara yaktı.

"Tanrım, günlerdir canım sigara içmek istiyordu," dedi nefes verirken.

Ona eşlik etmek için bir tane de ben yaktım ama nefes aldığım gibi öksürmeye başladım. Sigara içmeye çalıştığım her seferinde aynısı oluyordu. O anda iyi bir fikirmiş gibi geliyordu ama sonrasında pişman oluyordum.

Duvarın iki yanında karşılıklı yaslanarak pencereden dışarıyı izledik. Sigara dumanlarımızı pencereden dışarı, okyanusa üflüyorduk. Süslü kan kırmızısı tırnaklarını pencere pervazında tıkırdatıyordu.

"Bunu nasıl yaptırdın?" diye sordum. Çenemle tırnaklarını işaret ediyordum. "Katı kurallar vardı. Sadece pembe veya kırmızı. Süs yok."

"Kendi tırnak süslerimi getirmiştim," dedi kıkırdayarak. "Her ihtimale karşı."

Manzaraya bakıp sigarasından derin bir nefes aldı, sonra dumanını burnundan üfledi. "Oldukça güçlü biriyim aslında ama bazı şeyler hiç... İnsanlara boktan hayatımla ilgili bir şeyler anlatmam. Ona güvenmiştim."

"Siz çok iyi arkadaşsınız, değil mi?"

"Yani, evet. Beraber partiliyoruz. Eğleniyoruz." Omuzlarını salladı. "Neden böylesine sürtüklük yaptı anlamış değilim."

"Bazen insanlar farklı ortamlarda farklı davranabilirler. Özellikle de mevzu paraysa."

Başını salladı. "Ama o zaman ne bokuma beni buraya davet etti ki?"

Aklıma Brittani'nin onu buraya sırf altın kız kardeşi Summer'a gıcıklık olsun diye davet etmiş olabileceği ihtimali geldi. Ama bunu ona söyleyecek değildim. "Seni daha iyi hissettirecekse," dedim sempatiyle, "aynı şeyi ben de Summer için düşünüyorum."

"Eğer oyun oynamak istiyorsa ben oynarım."

Striptizci ayakkabısının topuğuyla sigara izmaritini ezdi ve tuvaletten çıktı. Ben de benimkini söndürüp peşinden çıktım. Tuvaletten çıktığımızda kızlar manzaranın önünde poz veriyordu. Polo oyuncularından biri onların fotoğraflarını çekerken, diğeri de kızlara tezahürat ediyordu. "*Charlie'nin Melekleri*'ni gösterin bana! Şimdi de *Mavi Çelik*!" Onuncu kez gözlerimi devirdiğimi kimse görmeden kendimi toparladım.

John, adamların geri kalanıyla masada oturuyordu. Ciddi bir tartışmanın ortasındaymış gibi görünüyordu.

John'un söylediklerini gizlice dinlerken, restoranı ziyaret eden ünlü kişilerin yer aldığı fotoğrafların bulunduğu duvarı öylesine inceliyordum. Fransızca konuşmaya başlamışlardı ve sanırım ben haklıydım. Tartıştıkları şey kulağa pek yasal bir şeymiş gibi gelmiyordu. Uzun boylu olan Çinli işadamı öyle alçak bir sesle konuşuyordu ki söylediklerinden sadece bazılarını anlayabiliyordum. Söylediği bazı şeyleri tam anlamıyordum ama çevirebiliyordum: "...hafta sonuna doğru çelik ithalatına tarife uygulanacak... öncesinde pozisyonumuzu ayarlamak için iyi bir zaman..."

"Yardımcı olacak... bağlantılar," diye cevapladı John. "... son gelişmeler... inşaat maliyetlerini düşürebiliriz... başkası olsa onaylanmayacak malzemeler... Ama... sorun olmaz..."

Kaliforniya haritası şeklindeki altın yüzüğümü yan masanın altına düşürmüş gibi yaptım ve eğilip almaya çalışırken onları daha iyi duyabilmek için biraz daha yaklaştım. Kısa boylu Çinli, boğazını temizledi. Beni fark etmiş olabileceğinden şüphelendim.

Ama benden tamamen habersiz, birbirlerine doğru eğilmiş, konuşuyorlardı. "Maliyeti düşük tutmak isteriz," dedi, "ancak güvenlikten ödün veremeyiz."

Bir anda sessizleştiler. Sonunda John konuşamaya başladı. İngilizceye geçmişti. "Endişeni anlıyorum ama gereksiz. Yaşanan çöküş trajikti ama onayladıktan sonra planları değiştiren müteahhitin hatasıydı. Lionshare yapılan suçlamalardan aklandı."

Yüzüğümü almak için çömeldiğim sandalyeden başımı uzattığımda diğerlerinin ciddi bir şekilde başlarını sallayarak onayladıklarını gördüm.

"N'apıyorsun burada?" Wendy tam arkamda duruyordu. Heyecanlanıp başımı masaya çarptım. "Pardon, seni korkutmak istememiştim."

Wendy'nin elinde benim çantam vardı. Claire de yanında duruyordu. Fotoğraf çekimi bitmişti anlaşılan. "Yüzüğümü düşürdüm," dedim. Parmağıma taktığım yüzüğü göstererek, "Buldum ama," diye ekledim.

Wendy bana çantamı uzattı. "Duydun mu? John'un bize bir sürprizi varmış!"

"Şehir merkezindeymiş," dedi Claire.

"Harika!" Suburban araçlarımıza yürürken olabilecek en iyi şeyi umut etmeye başlamıştım.

Polo oyuncuları beyaz Lamborghini arabalarına binmeden önce hepimizi üç kez öperek vedalaştı. Bir toz bulutu içinde motorları kükreyerek uzaklaştılar. İlk defa John'un adamları onunla ve diğer yöneticilerle kalıp, biz kızları şoförlerle yalnız bıraktı. Küçük bir mucize gibiydi.

★★★★

Rhonda'nın başı ağrıyordu –şaşılacak bir durum değildi– ve Amythest de ağrısı olduğunu iddia etti. Bu yüzden ikisi tekneye

dönerken gelen ilk araca binip gitti ve biz de ikinciye yığıldık. Öğle yemeğinde içtiğimiz şaraptan ve limoncellodan sonra herkesin keyfi yerindeydi. Engebeli yolda ilerlerken anaokulu öğrencileri gibi itişip kakışıyorduk. Radyoda "Papa Don't Preach" çalmaya başladı ve Summer "Sesini aç!" diye çığlık attı.

Çok geçmeden hepimiz şarkıya eşlik edip oturduğumuz yerden dans ediyorduk.

Wendy cırlayarak, "Sanki bekârlığa veda partisindeyiz!" dedi.

"Bir striptizcimizin olmaması çok kötü," dedi Claire gülerek.

Onun bugüne kadar söylediği en terbiyesizce şeydi sanırım. En az benim kadar limoncello içmiş olmalıydı. Olayları akışına bırakmaya çalışarak güldüm.

"Umarım yakında o da olacak!" diye cevapladı Summer.

"Striptizci tutacak mısın?" diye takıldı Wendy. Brittani sevinç çığlıkları atıyordu.

Summer, "Hayır, sizi sersemler. Ama umarım yakında bir düğünümüz olacak!" diyerek güldü.

Brittani cıvıldayarak, "Aynen! John'u o yaşlı cadalozdan kurtarmamız lazım!" dedi. "Belki de ölüp gider. Bu harika olmaz mıydı?"

"Brittani!" diye kardeşine şakadan bağırdı Summer. "Ben Wendy'den bahsediyorum. Benim düğünüm için biraz daha vakit var."

"*Petit à petit, l'oiseau fait son nid*," deyip takıldım.

"Ne demek bu?" diye sordu Wendy.

"Dişi kuş yavaş yavaş yuvasını yapmaya başladı," diye çevirdim. Duruma uygun düşen bir Fransız atasözü bulabildiğim için kendimle gurur duyuyordum.

Summer bana pek de sevecen olmayan bir gülüş atarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Parmağımı havaya kaldırarak, "*Paris ne s'est pas fait en un jour!*" dedim.

"Paris bir günde kurulmadı." Summer gözlerini devirmişti. "Neden Fransızca özlü sözler söylüyorsun?"

"Yeri geldi diye düşündüm," dedim alınarak. "Ve Fransa'dayız," diye ekledim.

"Burada biz bizeyiz." Dizimi sıvazlıyordu. "Ne kadar akıllı olduğunu ispat etmene gerek yok."

Sesi cana yakın gibiydi ama sarf ettiği sözler saldırgandı. Önceki gün kendisi Fransızca atasözleriyle konuşuyor olsa da beni sevmesinin nedenlerinden biri zekâmdı ya da bunu öylesine söylemişti. Sanırım şimdi onun gözündeki yerimi daha iyi anlamam için oluşan bu fırsata minnettar olmalıydım.

"Özür dilerim. Demek istediğim..." Cümlemi nasıl bitireceğimden emin değildim. Sohbet etmeye mi çalışıyordum? Eski dostluğumuzu canlandırmak mı istiyordum? Eski samimiyetimizin yüzeyselliğinden midem bulanmamış gibi yapmaya çalışıyordum?

"Bir bakmışız Shakespeare'den alıntılar yapıyorsun," diye alay etti.

Seni bir zekâ savaşına davet ederdim ama görüyorum ki silahsızsın. Kahkaha patlatmadan önce kendime engel olmayı başardım. Dilimi öyle ısırmıştım ki kan tadı alabiliyordum. Ancak daha sonra bu alayla başka bir şey ima edip etmediğini merak ettim. Summer e-postalarımı mı okuyordu? Hayır, bu olamazdı. Sadece şanslı bir atış yapmıştı.

Arabadaki şenlik havası bozulmadan önce parke taşlı bir sokaktaki bir mağazanın önüne yanaştık. Şoför kapımızı açtı ve bizi birer birer indirdi.

Penceresinde bohem plaj kıyafetleri ve altında *LE REVE* yazan bir tabela asılı bir butiğin önünde durduk. Dükkânın camında

daha küçük harflerle *MAILLOTS DE BAIN* yazıyordu. "Mayolar," dedim otomatik olarak. Dediğim gibi de pişman oldum çünkü diğerleri gösteriş yaptığımı düşünebilirdi. Gerçi herhangi bir salak bile bu dükkânın vitrinine bakarak mayo sattığını anlayabilirdi. Aman Tanrım, belki de gerçekten çekilmez biriydim. Günün geri kalanında çenemi kapalı tutmaya karar vermiştim.

Bizim yaşlarımızda güzel bir Fransız kız dükkânın kapısını açtı ve gülümseyerek "*Entrez, mademoiselles,*" dedi. "*Aidez-vous à faire du champagne.*"

Bu sefer çeviri yapmadım. Dükkâna girerken kapının yanındaki solmuş deniz mavisi masanın üzerindeki tepsiden bir kadeh şampanya aldım ve diğerleri de beni takip etti.

Mağazadaki her şey beyaz, kum, deniz köpüğü ve turkuaz gibi plaj renklerindeydi ve bohem-salaş arası bir tarzdaydı. Raflar dalgaların karaya attığı odunlardan yapılmıştı ve zarif detaylara sahip mini bir bikini koleksiyonunu sergiliyordu. Nakışlarla işlenmiş çiçek desenleri, güzel bir yere konulmuş dantel parçaları... Hatta bazılarında deri detaylar bile vardı. Bir rafta "*Prêt à porter, vente! €500*" yazılıydı. *"Hemen giyinmeye hazır! Beş yüz avro."* Bu sürprizin John'un hediyesi olduğunu varsaymak zorundaydım çünkü hiçbirimiz bunu karşılayamazdık.

Dükkânın sahibi olduğu her halinden belli olan, güzelce bronzlaşmış Fransız bir kadın, dökümlü gri keten takımının içinde mağazanın ortasında oturuyordu. Kollarını kavuşturmuştu ve biz dükkâna girerken hepimizi baştan aşağı yargılayarak süzmüştü. Asistanı kapıyı arkamızdan kapattığında bize nihayet bir gülümseme bahşedebilmişti.

Ağır aksanlı İngilizcesiyle, "Hoş geldiniz," dedi. "Ufak tefek olmanıza çok sevindim. Bazı Amerikalılar şeyler..." Kollarıyla öyle bir hareket yaptı ki iyi beslenmiş turistlere karşı hoşnut-

suzluğunu açıkça gösterdi. "Ama siz, *trés belle*. İşimi kolaylaştırdınız."

Görünüşe göre insanları kilolarıyla yargılamanın artık *trés* havalı bir davranış olmadığını anlamamıştı. Her neyse, ne olduğundan pek de emin olmayarak ve "*Merci*," diyerek iltifatlarını belki de fazla hevesli bir şekilde kabul ettik.

Bizi karşılayan güzel kız duvara yaslı bir sıra sandalyeyi işaret etti ve "*Asseyez-vous s'il vous plaît*," dedi. Summer'ın yanına oturdum ve mağaza sahibi tam karşımızda dikilmeye başladı. "Stil seçeceksiniz, kumaş seçeceksiniz, süslemeleri seçeceksiniz. Ölçüp dikeceğiz."

Beşimiz heyecanla mırıldanmaya başladık. Mağaza sahibi kadın ellerini iki kez çırptı ve kapının ardından incecik bir model belirdi. Siyah bikiniler içindeydi. "Burada modelleri görüyorsunuz. Bunlar siyah olanlar ama istediğiniz kumaşı seçebilirsiniz."

Model kendi etrafında bir kez dönerken, asistan kız da bize not alabilelim diye kalem kâğıt getirdi.

Model sıradaki bikiniyi giyinmeye gittiğinde Summer bana doğru eğildi ve suratında hınzır bir gülümsemeyle fısıldadı. "Fransızca konuştuğumda hep aklıma Ryan geliyor. Yoksa Monsieur Stokes mu demeliydim? Hatırladın mı?"

"Nasıl unutabilirim ki?"

"Kovulmasına neden olmam kötü oldu," deyip iç çekti.

Şok içinde bakakaldım. "O sen miydin?"

Başını salladı. "Arkadaşının sana yaptığından sonra bütün yaz onun sınıfında oturmana göz yumamazdım."

Bunu bana birkaç ay önce söylemiş olsaydı ona inanırdım. Hatta bu cüretkârlığından etkilenirdim. Ama birkaç ay içinde çok şey olabilirdi. Yine de elimi kalbime götürüp gözlerimi kocaman açarak, "Bunu benim için mi yaptın?" dedim.

"Evet. Arkadaşlar bu zamanlar için vardır, değil mi? Birbirimizin sırtını kollamak için. Ayrıca zaten o ara taşınıyordum. Beni kınayacak fırsatları yoktu."

"Vay canına. Teşekkür ederim."

Modelin başka bir bikini takımı içinde önümüzde salınışını Summer'ın zamanlamasının şoku içinde izledim. Bunu bana neden şimdi söylüyordu? Bir fark yarattığı falan da yoktu ayrıca. On yıl boyunca arkamı kollasa bile yaptığı şeyi geri alamazdı. Bunu hiçbir zaman açık açık konuşmamıştık ama aptal biri değildi. Olayların ne kadarına hâkim olduğumu fark etmemiş olabilirdi, ama benim için sadık bir arkadaş olmadığını kabul etmesi gerekiyordu.

Yine de beni bu geziye davet etmişti ve ben de buralara kadar gelmiştim. Beni satın almaya mı çalışıyordu?

"Bu sana çok yakışır bence." Modelin üzerindeki takımdan bahsediyordum.

"Aynen. Şimdiye kadar benim de tek favorim bu. Belki gözlerime uysun diye yeşili daha iyi olur."

Suburban'da tekneye geçmek üzere ilerlerken telefonuma baktım.

Selam Abla,

Yatta geziyorsun diye zavallı olamazsın diye bir şey yok. Işıldayan her şey altın değildir. Ha ha! Ve endişelenme, sana daha fazla uygunsuz içerik göndermeyeceğim. Ev sahibi oldukça paranoyak biri gibi geldi bana. Ama unutma, bunun seninle bir ilgisi yok. Sen sadece olayları kenardan izleyen birisin. Demek geceleri odanıza kilitleniyorsunuz? Pekâlâ, evet bu tuhafmış ama sadece bir haftalığına, değil mi? Başını dik tut ve Summer'ın akıl oyunlarına kanmamaya çalış. Göz açıp kapayıncaya kadar eve dönmüş olacaksın ve eğer istemezsen Summer'la

bir daha görüşmek zorunda da değilsin. Nefes al. Güneşi içine doldur. Her şey güzel olacak!

Summer ile o kadar uzun zamandır arkadaştık ki onsuz bir hayatı hayal etmek çok zordu. Ama itiraf etmeliyim, onu bir daha görmemek fikri beni çok mutlu etmişti. Bu, onunla geçireceğim son günler olabilirdi. Evet... Özgürlük virajın hemen sonunda pusuda bekliyordu, tabii eğer bu haftayı atlatabilirsem ve onun beni kandırmasına izin vermezsem. Yine de içimden bir ses, onun kolay kolay gitmeme izin vermeyeceğini söylüyordu.

Tekneye dönüğümüzde tazelenmek ve akşam yemeği için hazırlanmak üzere bir saatten az vaktimiz vardı. Amythest odamızdaki duşu meşgul ettiğinden ben de kıyafetlerimi hazırladım. Soluk yeşil bir maksi elbise ve gümüş sandaletlerimi seçtim. Takılarımı koyduğum seyahat çantamı açtığımda küpelerimden biri yere düştü ve Amythest'in yatağının altına yuvarlandı.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp yatağın altındaki peluş halıyı yoklamak için telefonumdaki el feneri uygulamasını kullandım. Bir gümüş pırıltısı gördüm ve elimi uzatıp almak üzereyken parmaklarım başka bir şeye çarptı. Ürküp zıpladım. Karanlıkta elime değen nesnelerin kemirgenler grubundan bir canlıya ait olması fikrine saplanmıştım. Ancak telefonumu o yöne tuttuğumda, bana bakan bir çift göz yerine bir çift güneş gözlüğü gördüm.

Güneş gözlüğünü yatağın altından çıkarıp ışıkta incelemeye başladım. Gözüme bir yerden tanıdık gelen Oliver Peoples marka erkek güneş gözlükleriydi ama daha önce nerede gördüğümü hatırlamıyordum. Amythest havluya sarılı bir halde banyodan çıkarken, ben de gözlükleri komodinin üzerine koydum. Bakışları gözlüklere kaydı.

"Yatağın altında buldum," dedim. "Muhtemelen bu odada bizden önce kalan birisi düşürmüştür ama akşam yemekte yine de bir sorayım diyorum."

Gözlüklere doğru yöneldi ama sonra duraksadı. "Ah, evet. Muhtemelen."

Ama banyoya girip arkamdan kapıyı kapatmaya yeltendiğimde gözlükleri çantasına koyduğunu gördüm. Bugün zavallı kıza gülünç derecede pahalı bir bikini tasarlayamadığı için üzülmüştüm ama belli ki benden daha ilginç bir öğleden sonra geçirmişti.

Saat tam sekizde Amythest ve ben güvertedeki ordövr servisine yetişmek için döner merdivenlerden çıkarken ana güverteye ulaştığımızda, Summer ve John'un odasından gelen kargaşa sesleri duyduk. Summer'ın sesi başka bir kadının sesini bastıracak kadar yüksek çıkıyordu. İkisinin de sinirli olduğunu anlamak mümkündü. Claire, Wendy ve Brittani kapı eşiğinde durmuş içeride olanları izliyordu. Onların omzu üstünden baktığımda Summer'ın yatağın ucunda oturduğunu ve elinde John'un ona hediye etmiş olduğu zümrüt kolyeyi tuttuğunu gördüm. Rhonda'nın eli Summer'ın sırtını sıvazlıyordu ve Julie de elini gözyaşları içindeki Emmanuelle'in sırtına koymuştu.

Brittani burnundan soluyarak, "Belli ki Emmanuelle, Summer'ın kolyesini çalmaya çalıştı," dedi.

Julie ve Emmanuelle, kelimeleri tam olarak anlamayacağım kadar hızlı ve sessiz bir şekilde Fransızca bir şeyler anlatıyorlardı ama Emmanuelle'in suçlamaları kabul etmediğini anlayabilmiştim.

"Cebine koyduğunu gördüm!" diye ısrarla devam etti Summer.

Omzumda bir elin ağırlığını hissedip döndüğümde karşımda Vinny ve hemen onun dibinde John'u buldum. Kenara çekildik ve iki adam odaya girdi. Summer, "Oh, Tanrı'ya şükür buradasın. Onu yakaladım," dedi John'a yapışarak, Emmanuelle'i işaret ediyordu. "Bana verdiğin bu güzel kolyeyi çalmaya çalışırken yakaladım."

"Bu doğru değil!" Emmanuelle itiraz etti. "Kolyeyi kutuya koydum." Summer'ın altın mücevher kutusundan bahsediyordu. "Hepsi bu. Yemin ederim."

"Yalancı!" diye çıkıştı Summer.

John yorgun bir şekilde iki kadına baktı.

"Emmanuelle dürüst bir insandır," diye söze girdi. "Onunla üç senedir beraber çalışıyorum ve bugüne kadar hiç sorun yaşamadık. Sadece bir yanlış anlama olduğundan eminim."

"Suçunun üstünü örtmeye çalışıyorsun," diye suçladı Summer. "Polisi aramalıyız."

"Pekâlâ," dedi John. "Emmanuelle, Julie, ofisime gelin." Dikkatini Summer'a çevirdi. "Misafirlerimiz az önce geldi. Şimdi lütfen arkadaşlarını al ve ben dönene kadar onları eğlendir. Ve bu konuda tek kelime etmek yok. Anlaşıldı mı?"

Başını salladı. John ve Vinny, azarlanmış köpekler gibi onları peşinden takip eden Emmanuelle ve Julie ile beraber odadan çıktı. Geri kalanımız odaya doluşup Summer'ın etrafında toplanırken Rhonda kızına sarıldı.

"İyi misin?" Rhonda ve Brittani ona sarılırken, Wendy de Summer'ın sırtını sıvazlıyordu.

Summer başını salladı ve sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Kendimi çok kullanılmış hissediyorum, anlıyor musunuz?"

Summer'ın daha dün hepimize bu kızı kovduracağını söylediğini hatırlayan tek kişi ben miydim? John odadan çıkıp gittiğine göre hâlâ neden rol yaptığını anlayabilmiş değildim. Diğerleriyle uyum içinde olabilmek için yüzüme bir sempati maskesi oturttum ama Emmanuelle'in o ihtişamlı kolyeyi çalmaya teşebbüs ettiğine bir an bile inanmamıştım. Summer, ilk geceden beri Emmanuelle'in tekneden gitmesini istiyordu ve

kuşkusuz o zamandan beri saldırmak için doğru anı bekliyordu. Zavallı kızın hiç şansı yoktu.

Rhonda'nın omzunun üstünden Summer ile göz göze geldik ve bana göz kırptı. Ve sonra, bir anda yine gözyaşları içindeydi.

Bir Sene Önce

Los Angeles

Ağustos sonlarında boğucu bir salı akşamüstünde koltuğumda uzanmış buzlu kahvemi yudumlarken, serinlemeye çalışarak *Buzul Dünyası*'nı izliyordum. Perdeler kapalı olmasına ve odamdaki pencereden çok uzakta yatıyor olmama rağmen sıcaklık her yeri yün gibi sarıp sarmalamıştı.

Hunter pencerede durmuş, perdelerin arasından dış dünyayı izliyordu. Yolda koşu yapan birisi geçtiğinde, "İşte bir tane daha," diyordu. "Üstsüz. Aman Tanrım, şu kaslara bak! Bugün şimdiye kadar beşinci oldu. Kısa olanları da sayarsan sekiz."

"Bu yüzden New York'tan buraya dönmeli ve alt kattaki boş daireyi tutmalısın. Eski günlerdeki gibi takılırız." Hunter sekiz ay önce bir müzikalde yer almak için New York'a taşınmıştı ve şimdi orada bir albüm kaydediyordu. Bu yüzden onu istediğim kadar sık göremiyordum.

"Ama kanepende bedava kalabilirim," diye mantıklı açıklamalar yapmaya başladı. "Ve bu sayede senin de New York'ta kalacak bir yerin var. İki okyanusa da kıyısı olan ülkeler gibiyiz. Aman... Tanrım... Bir tane daha!"

"Sokağın sonundaki yürüyüş parkuruna gidiyorlar. Onları sinek gibi çekiyor o mekân."

"Bir bebek havuzu alıp ön tarafta oturmalıyız," diye bir öneride bulundu.

"Böylece onları kaya gibi sert kaslarınla alt edebilesin diye, öyle mi?" diyerek kıkırdadım.

"Evet." Elimden tutup beni oturur pozisyona getirdi. "Bu evden çıkmamız lazım. Ölüyorum sanki."

Perdeleri aralayıp dışarıyı izlemeye başladığında mızmız bir şekilde inledim.

"Ölmekten bahsetmişken, bitkilerin de pek iyi görünmüyor doğrusu," dedi. "Hadi, şunları sulayalım. İçerisi dışarıdan daha serin değil. Şemsiyemizi açarız, bir hava alırız."

Belli ki geri adım atmayacaktı, bu yüzden sulama kabını doldurdum ve onu balkona kadar takip ettim. Hemen gömleğini çıkardı ve pürüzsüz koyu teninin altında dalgalanan kaslarını sergiledi. Evin önünden geçen iki kız ona bakarken neredeyse sokaktaki tabelaya çarpacaktı. Hunter onlara el salladı.

"Maalesef diğer takımdasın," dedim ve güldüm.

O tırabzana yaslanıp, beyaz atlı prensini bekleyen Adonis gibi poz keserken ben de zavallı buruşmuş bitkilerimi suladım. Kendimi tutamadım ve onun da üzerine su sıçratmaya başladım. Bana saldırmaya başladı ama bu sadece ona daha fazla su sıçratmama neden oldu. "Cazibene katkıda bulunuyorum sadece," diye dalga geçtim.

"Her neyse," deyip arkasını döndü, "iyi geldi."

Bir Uber apartmanın önüne yanaştı ve arka koltuktan sarışın bir kafa çıktı. "Düşündüğüm kişi mi?" Hunter güneş gözlüklerinin üzerinden baktı.

Şoför, Summer'ın bagajdan iki büyük çanta almasına yardım etti. Dişlerini göstererek ışıl ışıl bir gülümsemeyle Summer'a el sallarken bana, "O serseri benim koltuktaki yerimi alamaz," dedi.

"Ah, hadi ama. Akşama kadar şu yürüyüş yapanlardan birini tavlayacağını ve aylarca ortadan kaybolacağını ikimiz de biliyoruz."

"Yani beni haftaya Los Angeles Uluslararası Havalimanı'na sürükleyene kadar mı? Çünkü biliyorsun ki bundan kurtuluşun yok kızım."

Güldüm. Kabadayılık taslamasına rağmen Hunter çok kibar biriydi ve Summer'a çantalarını taşımasında yardım etmek için merdivenlere doğru yönelmişti bile.

Summer kapıdan sürünerek girdi ve perişan bir halde kendini koltuğa attı.

"Ne oldu?" dedim.

"Ah." İç geçirdi. "Brian, Eric'i öğrendi ve beni kovdu."

Sonunda. Bunun daha ne kadar süreceğini merak ediyordum.

"Nasıl öğrendi?" diye sordum.

"Lanet olası bir prezervatif yüzünden."

İnanamayarak ona bakakaldım. "Onun evinde mi yaptınız?"

"Ama işin iyi yanı en azından korunuyormuşsun," diye lafa atladı Hunter.

"Çok aptalca, farkındayım," diye kabul etti. "Ama onunla son zamanlarda neredeyse hiç görüşmüyordum. Yaptığı bir çalışma için fotoğraflarımı çekmek istedi ve manzara çok güzeldi ve sonra da bilirsin işte... Bir anda olayların akışına kapıldık."

"Eee, ne yapacaksın peki?" diye sordum. Halbuki cevap çok basitti.

"Bir süre burada kalabilir miyim? Bir iş bulana kadar. Inland Empire'a dönüp Rhonda ile yaşamak zorunda kalırsam gerçekten ölürüm. Lütfen lütfen?"

"Hunter'la kozlarını paylaşmalısın," dedim. "Koltuğun ona ait olduğunu iddia ediyor."

"O zaman senin yatağında seninle uyurum." Yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalıydı ki, "Sadece bir süreliğine, gerçekten," diye devam etti. Kollarını boynuma doladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Yanımda olduğun için teşekkür ederim."

"Yeni erkek arkadaşında kalmak istemiyor musun?" diye sordu Hunter.

Kafasını hayır anlamında salladı. "Şehir merkezinde bir atölyede kalıyor şu anda. Ve sürekli seyahat ediyor. Orada tek başıma kalmak istemem."

Geçen bir yılda Summer'la Eric meselesini konuşmaktan, konuyla ilgili hassasiyetimi anlayıp şüphelenmesinden korktuğum için kaçmıştım. Ama soru havada asılı kalmıştı ve sormak zorunda hissediyordum: "Ee, olayınız nedir peki sizin şimdi?"

"Yani, benimle olmak istiyor kesinlikle," dedi Summer. "Ama o beş parasız gibi bir şey. Bu yüzden bu ilişki bir yere gider mi bilmiyorum."

"Ama o bir sanatçı," dedim. "Bu işten hiç para kazanmıyor mu?"

"Sanırım kazanıyor." Omuzlarını salladı. "Para konusunda çok tuhaf davranıyor. Hiçbir şeye para harcamıyor. Arabası bile yok. Ama sanat galerisinin olduğu bütün bina ona ait. Belli ki ailesi ultra zengin ve sanırım onun da oradan hiç dokunmadığı belirli bir geliri var."

"Bu konuda ona yardımcı olabilirim," diye önerdi Hunter.

"İnan bana," dedi Summer, "eğer ben ona para harcatamadıysam kimse yapamaz."

★★★

Çarşafları çalmak gibi iğrenç bir alışkanlığı olsa da Summer fena bir oda arkadaşı sayılmazdı. Akşamları birer kadeh şarap

içip sohbet edebilecek birinin olması güzeldi ve Summer tam bir temizlik delisiydi. Benim daha aklımın ucundan geçmezken Summer bulaşıkları yıkayıp evi temizliyordu.

Beni en çok rahatlatan şey ise Eric'in kalkıp gelmemesiydi. Milyonlarca yıl geçse de bunu kimseye itiraf etmezdim ama onunla terasta geçirdiğimiz o birkaç saati unutabilmiş değildim. Aptalca olduğunu biliyordum. Mantıklı yanım onun flörtöz biri olduğunu ve işin içinde Summer olmasa bile muhtemelen asla benimle olmayacağını söylese de ikisinin hâlâ beraber olması fikri kalbimi kırıyordu. Başlangıçta Eric'le ilgili yanlış düşüncelerimi Dylan'la takılarak değiştirmeye çalıştım ama işe yaramamıştı. Tabii ki Dylan'dan hoşlanmıştım ve eğer önce kardeşiyle tanışmamış olsaydım ondan daha fazla etkilenebilirdim ama rüyalarıma giren kişi Dylan değildi. Müstehcen derecede seksi, inatla tekrar eden rüyalarıma.

Şansıma Eric'in geldiği tek yer rüyalarımdı. Şehre nadiren gelirdi ve geldiğinde kavga etmedikleri sürece, ki bunu düzenli olarak yapıyorlardı, Summer her zaman onun evinde kalmayı tercih ederdi. İkisinin de inanılmaz derecede kıskanç olduğunu gözlemlemiştim ama yine de sadakat konusunda ikisi de iyi iş çıkarıyor sayılmazdı. Summer, Eric'i çektiği çıplak kadın fotoğrafları veya yabancı dillerdeki aşk dolu mesajları yüzünden bir daha asla görüşmemekle tehdit etmişti. Eric de onunla flört ettiği diğer erkekler veya yeni bir hayranı tarafından alınan yeni bir çift Jimmy Choos ayakkabı yüzünden kavga edip ayrılırdı. Onları takip etmekte zorlanıyordum.

Bu tip olaylar Summer'ın alıştığından farklıydı. Normal şartlarda Summer bir erkeği tavlar ve parmağında oynatırdı. Zamanı geldiğinde kendisine mücevherler aldırırdı ya da alacak yeni birini bulduğu için adamı terk ederdi. Ama Eric, ona teslim olmadığı ve önünde diz çökmediği için Summer karşısında gücünü koruyordu. Summer itiraf etmekten korkacak kadar âşık

olmalıydı ve sanırım –Summer aksini iddia etse de– Eric daha az seven taraftı, bu da onu deli ediyordu. Eğer Eric, onun kız arkadaşı olmasını gerçekten isteseydi, Summer Lamborghini süren milyonerlerle French Laundry'de ramen yemek yerine onunla metroya binmeyi tercih ederdi. Hayatında ilk kez işler planladığı gibi gitmiyordu. Ve bu, kabul etmekten utansam da beni bir nebze mutlu ediyordu.

Bir cumartesi akşamı tüm günü havuz kenarında içki içerek geçirdikten sonra eve geldiğimde yatak odamın kapısının kapalı olduğunu fark ettim. Wendy'yi kırık bacağı için fizik tedavi seansına götürmek için neredeyse gün doğumunda kalkmıştım ve fena halde kestirmeye ihtiyacım vardı. Ama Summer'la uyumak istemiyordum. Tek başıma uyumak istiyordum.

Sinirli bir şekilde kapıyı açtım. Summer, tamamen çıplak bir şekilde beyaz kuştüyü yatağıma uzanmış, Eric onun fotoğraflarını çekerken baştan çıkarıcı bir şekilde poz veriyordu. Olduğum yerde donakaldım. Hareket edemiyordum.

Üstünü başını örtmeye gerek duymadan yatakta kenara kaydı. "Selam. Biz de tam fotoğraf çekimi yapıyorduk. Az sonra işimiz biter."

Sadece göz kırpabilmiştim. Eric kamerasını indirerek, "Kadın erotizmi üzerine bir seri hazırlıyorum," dedi.

"Benim yatağımda?" Sesim beklediğimden de yüksek ve tuhaf çıkmıştı.

"Güzel bir yatak," dedi Eric. "Demir başlığı severim. Fotoğraflarda iyi çıkar."

Nasıl oluyordu da ikisi de bu durumun oldukça tuhaf olduğunun farkında değildi? Başka ne diyeceğimi bilemediğim için odadan çıktım. Kapıyı arkamdan kapatırken Summer'a bakmamaya çalıştım. Nereye gittiğimi bilmez bir halde mutfağa geçtim ve kendime bir tekila doldurdup kafaya diktim. İçki boğazımı yakıyordu.

Yatağımda seks yapmış olabilirler miydi?

Bunu kafama takmamam gerektiğini biliyordum. Birçok kez otelde kalmıştım. Tanrı bilir insanlar o yataklarda kim bilir kaç kere akla hayale gelmeyecek şeyler yapmıştı. Ama bu *benim* yatağımdı.

Ve neden Eric'in benim yatağımda sevişmiş olması düşüncesi beni tahrik etmişti ki?

Offf! Gözlerimi sımsıkı kapattım ve aklımdan geçen düşünceleri silmeye çalıştım. Gözlerimi açtığımda Eric mutfağın kapısında durmuş bana bakıyordu. "Bahçeni beğendim."

"Teşekkürler," diyebilmeyi başardım.

"Kardeşimden hiç haber aldın mı?"

"Beni Londra'ya davet etti," dedim.

Bu tabii ki yüzde yüz doğru değildi. Tam bir sene önce onunla tanıştığım gece bunu öylesine söylemişti. O zamandan beri birbirimize gönderdiğimiz e-postlarda bu davetten bir daha hiç bahsetmemişti. Bahsetmiş olsa bile kalkıp oraya gideceğimden şüpheliydim.

"Gidecek misin peki?"

Omuzlarımı salladım. "Belki."

"Bir gün senin fotoğraflarını çekmeyi çok isterim," dedi.

Yatağımda çıplak bir şekilde yatan Summer'ı düşündüm. "Almayayım, teşekkürler."

Yatak odama doğru baktı. "O şekilde değil," dedi. "Tasarladığım bir seri için bir kraliçeye ihtiyacım var. Senin yüzün, halin, tavrın bu işe çok uygun."

Eric'in omzunun arkasında Summer belirdi. Üzerine yazlık ince bir elbise geçirmişti. Kollarını Eric'in bedenine sardı ve kulağına, "Neler kaynatıyorsunuz bakalım?" diye fısıldadı.

"Belle'in benim için modellik yapacağından bahsediyorduk," dedi Eric. Gözlerini benden ayırmıyordu.

Keşke üstüne biraz akıl ve mantık atabilseydim ama tek yapabildiğim salak gibi dikilip kalmak oldu.

Summer onun yanından ayrılıp bana doğru geldi ve kolunu omzuma dolayıp beni hafifçe sıktı. "Çok güzel bir kız, değil mi?" diye sordu saçımı okşayarak. Ve sonra kibar bir şekilde, "Ama ona elini sürersen seni öldürürüm," dedi.

Beşinci Gün

Çarşamba sabahı, Saint-Tropez, Fransa

John'un kapkaranlık bakışları, ışıl ışıl günün aksine portresinden uzanıp beni yakaladı. Hareket ediyormuş gibi gelen bakışlarının altında kendimi huzursuz hissederek, bilgisayarın ekranını güvenlik kamerasının açısından çıkardım ve hızlıca bir şeyler yazmaya başladım.

Selam Kardeşim,

Hemen cevap yazamadığım için özür dilerim. John'un İtalya kıyılarında bir yaşam kompleksi yapmak için ihtiyaç duyduğu yabancı yatırımcıları eğlendirmekle meşguldük. Bugün burada hava muhteşem ve Saint-Tropez'e yakın bir yerlerde teknedeyiz. Sonrasında birtakım zengin insanlarla şık bir yere yemek yemeye gideceğiz.

Diğer bir haber; Summer dün gece sırf tipinden hoşlanmadığı için teknede çalışan zavallı bir kızı işten attırdı. Etkileyiciydi. Ben de senin önerdiğin gibi iyi davranıp, huyuna gitmeye çalışıyorum. Kendimi tekneden kovdurmadan bu yolculuğu bitirebilirim umarım, ha ha!

Sen nasılsın? Her şey yolunda mı?

Sevgiler,

Ablan.

Biri e-postalarımı denetliyorsa nankörlükle suçlanacağımın farkındaydım ama bu saatten sonra artık umurumda değildi. Lattemi ve dizüstü bilgisayarımı alıp parıldayan denize bakan kanepelerden birine kuruldum.

Teknenin arka kısmının tamamı, sudan yansıyan sabah ışıltılarıyla parlıyordu. Kızlar güneşin altında şezlonglarında uzanıyordu. Tekne hafifçe sallanırken bir yandan ellerindeki güzellik ve magazin dergilerini kurcalıyorlardı. John'un satın almayı düşündüğü arsaları acilen görmesi gerektiği için yoğun programımıza mutlu bir mola vermiştik. Summer da John'la beraber gitmişti ve bizi kendi halimize bırakmıştı. İşte bu, sonunda cennet gibiydi.

Bilgisayarımı açıp kulaklıklarımı taktım ve Jimmy Buffett açtım. Sonuçta sahilde sayılırdık.

Dün gece Emmanuelle'le ilgili yaşanan dramadan sonra teknedeki akşam yemeği çoğunlukla olaysız geçti. Çünkü jet lag, alkol ve güneşin birleşimi bizi o kadar yorgun bırakmıştı ki önümüzü bile göremeyecek haldeydik. Brittani bile sessiz sakindi. Sonrasında Çin'den gelen yatırımcılar tekrar bize katıldı ve erkekler bazı meseleleri tartışabilsin diye biz hanımların sessizce bir kenarda beklemesi gerekti. Summer, konuştukları meselelerin ne kadar önemli olduğunu anlatıp duruyordu.

Hassas kulaklarımızın duyabildiği kadarıyla bahsettikleri şeyler tam olarak yasadışı sayılmazdı ama yine de bir şeyi çok net anlamıştım. John, yatırımlarını hiçbir şeyden taviz vermeden,

mümkün olan en ucuz şekilde yapabilmenin peşindeydi. Çevresel sonuçlar hiç umurunda değildi. Özetlemek gerekirse; sürpriz olmayan bir şekilde pisliğin tekiydi ve bu sayede çok ama çok zengin olmuştu.

Kanıma dokunuyordu. Birçok insan en ufak gündelik ihtiyaçlarını karşılayabilmek için çile çekerken John tahtında oturmuş, her birine sahip olmayı hak ettiğini düşünerek altınlarını sayıyordu. Çünkü o bir aslandı, kükremeliydi! Üniversiteyken zooloji dersi almıştım. Çünkü neden almayayım? Hayvanlar âleminin yüce yöneticileri hakkında en net hatırladığım şey, onların cesaretlerinden çok kurnazlıklarıydı. Kuraklık dönemlerinde hayvanların kralı daha küçük hayvanları su kenarından kovar, kendisi kana kana içerdi. Sonra da zafer kazanmış gibi onların zayıf vücutlarının peşine düşer, susuzluktan kurumuş etlerinin üzerine çullanırdı.

Aslanı aslan olduğu için suçlayamayız. Sadece hayatta kalmaya çalışıyorlar. Peki ya ahlaksızlığını örtbas etmek için kendini aslan yerine koyan bir insanı? İşte o, bir yırtıcıdan başka bir şey değildir.

Ama tabii ki benim fikrimi soran yoktu.

John'un arkadaşları gittikten sonra o ve Summer odalarına çekildiler. Ben de birer içki içmek için Wendy ve Claire'in yanına, üst güverteye çıktım. Aslında hiçbirimizin bir kadeh içkiye daha ihtiyacı yoktu ama yarım şişe Dom kalmıştı ve onu bırakmak savurganlık olur diye düşünmüştük. Akşam saatleri güzeldi, ortalık çok berraktı. Tekne gelgitte hafifçe sallanırken, göz kamaştırıcı bir dizi parıldayan yıldız gökyüzünü aydınlatıyordu. Manzaranın tadını çıkarmak istiyordum ama gözlerimi açık tutamadım. Claire, Wendy'nin omzuna başını yaslamıştı, Wendy de benim omzuma. Öyle uykumuz vardı ki odalarımıza dönüş yolculuğu neredeyse imkânsız gibi geliyordu. Wendy esneyerek,

"Kazadan sonra kullandığım ağrı kesicilerden beri böyle uykumun geldiğini sanmıyorum," dedi.

"Sanki haplanmış gibiyim," diye ekledi Claire esneyerek. "Güneş yüzünden olmuş olmalı."

"Ve şampanya," diye ekledi Wendy. Şişeden bir yudum daha almıştı.

Birden Bernard'ın cebinden düşen Valium'u hatırladım. Her gece ne kadar garip bir şekilde yorgun olduğumu, ne kadar derin uyuduğumu, bir türlü atlatamadığım sallantı hissini düşündüm. *Bizi uyuşturuyor olabilirler miydi?*

Hayır, kesinlikle yanılıyordum. Ama fena fikir değildi. Wendy ve Claire'e konuyu açmayı düşündüm. Onları telaşlandırmak istemiyordum, ama benim fark ettiğim şeyleri onların da fark edip etmediğini merak etmiştim.

"Sizce..." Olduğumdan daha sarhoşmuş gibi davranarak sesimi alçalttım. "Bize ilaç veriyor olabilirler mi?"

Claire doğruldu, gözlerini kocaman açarak, "Ne?" dedi.

Wendy gülüyordu. "Aman Tanrım. Tabii ki de bizi *haplamıyorlar.* Bu çılgınca."

"Evet," diye fısıldadım. "Ama beni bir dinleyin. Geceleri çoook bitkin oluyoruz ve her yerde kameralar var, internet yok... *Karanlık* bir şeyler dönüyor gibi gelmiyor mu size de?"

Wendy gözlerini devirdi. "Aman Tanrım. Dramatik olmayı bırak. Bu senin korku filmlerinden biri değil."

Gülerek şişeyi elinden aldım. "Çooook fazla korku filminde yer aldım." Baloncuklar şişeden ağzına dökülerek dilimin üzerinde patladı.

"Bahsettiğimiz kişi en iyi arkadaşımız," diye devam etti sessizce. "Ve bizi buraya davet etmesi büyük incelik. Minnettar olmalıyız, tamam mı?"

Daima diplomatik davranan Wendy, işlerin tıkırında olduğunu varsaymak istiyordu. Konuyu ona hiç açmamam gerekirdi. İç çekerek şampanyayı Claire'e uzattım. "Tamam anneciğim."

Gökyüzünde bir yıldız kaydı. Konuyu değiştirebildiğime sevinerek yıldızı işaret ettim.

"Gördünüz mü?"

"Dilek tut," dedi Wendy.

Claire ciyakladı ve eliyle ağzını sildi. O kadar heyecanlandım ki üzerime şampanya döktüm. Yanımdaki koltuk minderini kaldırdım, altından lacivert-beyaz desenli havlular çıktı.

"Al sana bir havlu." Claire'e bir havlu fırlattım. "Sana da bir havlu." Wendy'ye de bir havlu fırlattım. "Vee bana da bir havlu! Herkese havlu!"

Kahkahalara boğulduk ve havlularımızın altında iki büklüm olduk. Gözlerimiz elmas gibi ışıldayan gökyüzündeydi.

Gece yarısına doğru odalarımıza çekildik. Kapıdan gelen kilit sesini duyana kadar kendimi uyanık kalmaya zorladım. Ben gizlice yataktan kalkıp kolu açmayı denediğimde ve gerçekten de kilitli olduğumuzu anladığımda Amythest çoktan derin uykudaydı. Demek ki delirmemiştim. Klostrofobi bir yılan gibi etrafımı sinsice sardı. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve gevşeyebilmek için nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

Bizi içeri kilitleyen kişi çalışanlardan biri olamazdı. Bu hiçbir şekilde güvenli olmazdı. Gemi batarsa kaçışımız yok demekti.

Demek ki koridordaki gardiyanlarımız Bernard ve Vinny olmalıydı. Ama neden?

Ne kadar yorgun olsam da uykum kaçmıştı. Bir saatten fazla bir süre boyunca yatağımda sağa sola dönerek alev almış zihnimi yatıştırmaya çalıştım. Sonra, teknenin yakınlarında bir yerde bir motor sesi duydum. Dikkatlice Amythest'in tarafına geçtim

ve küçük yuvarlak pencerenin gölgeliğini açtım. Gümüşi ay ışığında teknemizin kıç tarafındaki iskelede yalpalayan bir rölantiyi seçebiliyordum. İki adam *Aslanın İni*'ne binmek üzereydiler ama onlardan önce birilerinin binip binmediğini anlayamamıştım. Beyaz kaftan giymiş olmaları ve bazı Ortadoğu ülkelerinden gelen kraliyet mensuplarının tercih ettiği türden başlıklar takmış olmaları dışında kim oldukları hakkında bir şey söyleyemezdim.

Bu adamlar her kimse, üst düzey Amerikalı işadamlarının sadece gizli kapaklı ortamlarda arkadaşlık ettikleri gölge iş ortakları olmalıydı. Geceleri kilitli kalmamızın tek nedeni bu muydu? Yoksa daha fazlası mı vardı? Summer'ın ayrıcalıklarını ve John'un akşam olunca dindirilemez seks susuzluğunun ötesinde onun üzerinde ne kadar kontrol uyguladığını merak ettim. Peki ya çalışan ekip? Bunu biliyorlar mıydı, yoksa onlar da belirli saatlerde odalarına kapatılıyorlar mıydı?

Gölgeliği yarı açık bırakarak yatağıma geri döndüm. Ziyaretçiler ayrılırken onları daha iyi görebilmek umuduyla beklemede kaldım. Ama motorun bir daha çalıştırıldığını duymadım ve bir noktada uykuya dalmış olmalıydım. Çünkü sonrasında hatırladığım tek şey, Camille'in bizi şafak sökerken spinning için giyinmiş bir halde yemek odasına rapor vermemiz için talimatlarla uyandırdığıydı. Summer yanımıza gelip spinning'in iptal olduğunu, çünkü John'la beraber arsa bakmaya gideceğini söyleyene kadar bir saat boyunca masanın etrafında oturmuş bekliyorduk. Son derece neşeli bir ruh hali içindeydi. Hatta benim keyifsizliğimi fark ettiğinde bana kendi Dramanine haplarından birini verdi. O ve John tekneden ayrıldıktan sonra yatağıma geri dönebilirim diye düşünüyordum. Ama öyle çok kahve içmiştim ve beni öyle etkilemişti ki birkaç işimi halletmeye karar verdim.

İşte, bir başıma oturmuş, bir televizyon projesi için senaryo okumaya çalışıyordum. Gelecek hafta seçmelerim vardı ama

midem sabahtan beri kötüydü ve dikkatim dağınıktı. Summer'ın Emmanuelle'i gaddarca ortadan kaldırması, özellikle de bu sabah bana karşı alışılmadık dostluğuyla birleştiğinde beni geriyordu. Sürekli değişen kurallarla oynanan ve sürekli artan bir bahis oyunu oynuyor gibi hissediyordum.

Elbette bu geziye katıldığımda Summer'ın artık sırlarımı paylaştığım kız olmadığını biliyordum. Yine de onu yıllar süren dostluğumuzun pembe gözlükleri olmadan tekrar gördüğümde zar zor tanımıştım. Ve bunu daha önce bu kadar net göremediğim için kendime kızıyordum.

Onun entrikalarına kapılmamanın aslında basit bir yolu var, diye düşündüm. Ama kendimi çözemiyor gibiydim ve benden bu kadar açık bir şekilde nefret ederken beni buraya getirme nedenini merak etmekten kendimi alamıyordum. Tabii ki daveti ilk sunduğunda aramızdaki şeyler farklıydı. Tanrım, sadece altı hafta önce miydi olanlar? Eric'in başına gelenlerden bu yana ilk defa beraber kaliteli zaman geçiriyorduk.

Eric... Her ne kadar bu hafta boyunca onu düşünmeyeceğime dair kendime söz vermiş olsam da aklıma geldiğinde kalbim sızlıyordu.

Ama şimdi buradaydım. Bu yüzden devam etmeli, her şey harikaymış gibi davranmalı ve harika vakit geçirmeliydim. Şimdiye kadar oynadığım en yorucu roldü ve her şey midemi bulandırıyordu. Kahvemden bir yudum aldım. Midem bulandı. Kahveyi yere bıraktım. Bu sabah yeterince kahve içmiştim. Umarım bunun sebebi sadece aç karnına çok fazla kahve içmiş olmam ve daha kötü bir şey değildi. Düşüncelerimi ve çalkantılı midemi rahatlatmak için gözlerimi ufka diktim.

Camille görüş alanımda belirdi ve duyamadığım sözler sarf etti. Kulaklığı kulağımdan çıkardım. "Pardon, sesi yüksekti."

"Sorun değil," dedi. "Bot öğlen kalkacak."

"Ah!" Saatime baktım. 11.43'tü. "Bu kadar erken yola çıkacağımızı tahmin etmemiştim."

Başını salladı. "Lyons Hanım herkesi orada erkenden görmek istiyor."

"O Lyons Hanım değil, biliyorsun değil mi?" dedim hemen. "John'un metresi."

Camille nasıl cevap vereceğinden emin olamayarak gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bana baktı. Dizüstü bilgisayarımı kapatırken terk edilmiş güneşlenme alanından havluları ve dergileri toplayan Dre'yi ve Hugo'yu gördüm. Camille bakışlarımı takip edip özür diledi.

"Otuz dakika önce aşağı indiler. Sizin burada olduğunuzu görmedim. Özür dilerim."

Ayağa kalkarken midem guruldadı.

Hayır, olamaz.

Merdivenlerden aşağı koşarak indim ve odama gittim. Amythest çoktan hazırlanmış, parlak mor bikinileri içinde aynanın karşısında durmuş saçlarını kıvırıyordu. Ona dışarı çıkmasını işaret ederek tuvalete koştum. "Sonra aynanı geri alabilirsin ama burası bana şimdi lazım," dedim.

"Yanımda işeyemez misin?"

"İşemeye ihtiyacım yok..."

Ve tam o anda dizlerimin üstünde klozetin önüne yığıldım. Sabah kahvesini ve kruvasanı kustum.

"Ha siktir!" Amythest elindeki maşayı yere atıp yanıma geldi ve saçlarımı tutmaya başladı.

İşim bittiğinde havluyu ıslatıp bana verdi. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "Şimdi daha iyiyim."

"Bu sabah Dramamine'ini mi içmeyi unuttun?" diye endişeyle sordu.

Kafamı hayır anlamında salladım. "İlaç kutumu bulamadım. Summer kendi ilaçlarından verdi."

Amythest gözlerini kıstı. "Dramamine olduğundan emin misin?" dedi.

"Hayır," dedim dudaklarımı ısırarak. Durumu kavramıştım.

Haydutları Valium konusunda zekâmla alt etmiştim, ama Summer'ın beni ilaçla zehirleyebileceği hiç aklıma gelmemişti. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim?

"Aynı etkiyi yaratan başka bir marka olduğunu söylemişti."

Amythest tek kaşını kaldırdı. Derin bir nefes alıp verdim. "Ama neden? Neden hasta olmamı istesin ki? Kıymetli teknesinin her yerine kusup batırabilirim!"

Omuzlarını silkti. "Senden hoşlanmıyor. Bu çok bariz belli."

"Sağ ol ya."

"Hadi ama. Sanki sen de farkında değilsin."

Haklıydı. Farkındaydım.

"Belki de öğle yemeğine gelmesen iyi olur," diye önerdi.

Kafamı salladım ve ayaklarımın üzerinde durmaya çalıştım. "Ve o da kazandığını düşünsün, öyle mi? Asla olmaz."

Aynadaki hayaletimsi yansımama bakarak ağzımı çalkalayıp dişlerimi fırçaladım. Amythest haklıydı. Öğle yemeğine gitmesem iyi olacaktı. Ama buna izin vermeyecektim. Amythest eğlenmiş bir şekilde bana bakarken, ben de mide bulantımı bastırmak için onun yatağının tarafındaki pencereden ufka bakmaya odaklandım.

"Pekâlâ," dedi. "Gideceğimiz yer bir plaj kulübü. Yani yanına bikinilerini al, yemekten sonra yatıp güneşleniriz falan. Eğer yemeği midende tutmayı başarabilirsen tabii."

Bana alaycı bir gülümseme atıp aynasına geri döndü.

Plaj kulübü. Bu, duş almama gerek yok demekti, değil mi? Duş almaktan vazgeçip bir fıs parfüm ve biraz deodorant sıktım. Düz beyaz bikini takımımın üstüne yazlık kırmızı bir elbise geçirdim. Bir kat maskara, dudaklarıma da biraz parlatıcı. Odadan çıkmadan önce son bir kez Dramamine kutumu aramak için biraz vaktim kalmıştı. Ama hiçbir iz yoktu. Tuhaftı. Ya da olan biten düşünüldüğünde belki o kadar da tuhaf değildi.

Amyhtest'in saç spreyi ve parfüm bulutundan kurtulduğuma şükrederek çantamı alıp odadan çıktım. Botun gelmesini beklerken koridorda Claire ve Wendy ile birbirimize methiyeler düzdük.

Üst kata çıktığımızda Brittani ve Rhonda çoktan şezlonglarda uzanmış şampanyalarını yudumluyordu. Camille bize de bir tepside sundu ama reddettim. Onun yerine Dramamine istemiştim. Camille hemen bir tane bulmak için aceleyle uzaklaştı.

"Oyunbozan!" dedi Brittani.

"Biraz başım dönüyor," diye açıkladım.

Claire bir yandan bana sarılıyordu. "Üzüldüm. Bütün bu sarsıntılar bana da iyi gelmiyor."

"Öğle yemeğine gelebilecek kadar iyi hissediyor musun?" diye sordu Wendy.

Başımı salladım. "Tekneden inmek bana iyi gelecek."

Enteresandır, Camille teknenin hiçbir yerinde bir tane bile mide bulantısı giderici ilaç bulamadı. Ama pes etmeyecektim. Kararlı ve kendimden emin bir şekilde bota bindim, plaj kulübüne giden dalgalı yolculukta kusmamak için dua etmeye başladım.

Vinny yanımdaki koltuğa oturdu. Beni bir şahin gibi izliyordu. Motorun titreşimi ve botun yukarı aşağı çarpmaları beni neredeyse çok daha kötü hissettirecekti. Ama biraz yana eğilip parmaklarımı suda gezdirmeye başladığımda, denizin serinliğine odaklanarak kendime hâkim oldum. Vinny bana doğru eğildi.

Siyah ceketinin içinde terlemişti. Terinin kokusu burun deliklerimi yakıp boğazımdaki safraya kadar ulaşıyordu. Bakışlarını uzaklara dikmiş, mırıldanarak, "Emmanuelle güzel olduğu için değil, kolye çaldığı için kovuldu. Unutma," dedi.

Vücudumdaki her bir sinir titremeye başlamıştı sanki. Ona bir bakış attım. Büyük siyah gözlüklerim, gözlerimdeki ifadeyi gizleyecek kadar kara olduğu için şükrettim. Pürüzlü çenesinde ve gölgelenmiş gözlerinde anlaşılmaz bir ifade vardı. Diğer tarafımda Bernard bir şeyler mırıldanıyordu ama ben kafamın içinde çalan tehlike çanları yüzünden ne dediğini anlayamıyordum. Vinny dikkatini ona verdi. Bütün bu konuşmamızın hayal ürünümün bir parçası olup olmadığını sorgulamaya başlamıştım.

Hayır. Midem bulanıyor olabilirdi ama deli değildim. Bu bir uyarıydı. E-postalarımı okuyordu. Aman Tanrım. Kullandığım o kablolu internetli bilgisayardan alıp gönderdiğim bütün e-postaları düşünmeye başladım. Çok çirkin bir şey yoktu bence. Dikkatli davranmıştım. Ama yine de...

Kıyıya doğru yalpalayarak yanaştık. Dre ve Hugo botu kıyıya çekip bizi kuma indirdiler. O kadar huzursuzdum ki altın rengi kumsalı ve turkuaz denizi zar zor fark ettim. Rüzgârın taşıdığı ısıyı veya kumsalda ve suda oynayan tatilcilerin neşeli kahkahalarını idrak etmekte zorlandım.

Sandaletlerim elimde, denize doğru birkaç adım atıp ayaklarımı serinletici suya soktum ve ufuk çizgisine odaklandım. Vinny e-postalarımı okuyorsa başka kim okuyordu? John? Summer? Ne kadar aptaldım. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Ama şimdi biliyordum. Bir daha o bilgisayarlardan e-posta atmak falan yoktu.

"Hadi, Belle!" Wendy'nin lanet olası tırnakları koluma batıyordu. Elini uzaklaştırdım. "Kusura bakma," dedim. "Pek iyi hissetmiyorum."

Elbisemi çıkarmak, suya dalmak ve beni tüketmesine izin vermek istiyordum. Dalgaların hafızamı silip süpürmesini istiyordum. Summer'la tanışmamı, bu boktan yolculuğu, Eric'i ve her şeyi unutmak istiyordum.

Bunun yerine isteksizce dönüp Wendy'yi takip etmeye başladım. Kumun üzerinde yürüyerek mavi beyaz şemsiyeler ve şezlonglardan oluşan bir labirentin içinden geçtik. Gölgelik yerdeki ağır masaların yanından ve tuhaf bir şekilde av köşkü gibi duran kapalı resepsiyon alanından ilerleyip ön kapıdan dışarı çıktık. Tozlu bir park yerine atılmıştık.

Güneş acımasızca yakıyordu ve sahildeki serinleten esintiden eser yoktu. Vinny'nin botta yaptığı açıklama mide bulantımı daha da kötüleştirmişti. Bu böyle ne kadar sürebilirdi ki? Artık karaya indiğimize göre sarsıntı olmayacaktı. Google'da arama yapmayı düşündüm ama telefonuma bakmayı hayal bile edemiyordum.

Vinny ve Bernard, restoranın önündeki banka oturmamız gerektiğini söylediler. Birbirimize şaşkın bakışlar attık. "Ama içeride bir bar var ve tekerlekli sandalyede doksan dokuz yaşında birisini gördüm," dedi Rhonda.

Ben hariç herkes kıkırdıyordu. Önümde hareket eden zemini durdurmakla öyle meşguldüm ki bunun komik olduğunu düşünmeye dahi çalışmamıştım.

"Anne!" diye haykırdı Brittani. "Bu imkânsız. Kumda tekerlekli sandalyeye gezemezsin ki!"

"Pekâlâ, tamam. Belki de sadece bir yürüteçti. Emin olamadım."

"Bir arada kalmalısınız," diye bize emir verdi Bernard. Yoksa Vinny miydi? Kumla kaplı yere bakarken seslerinin arasındaki farkı anlamakta zorlanmıştım.

"Barda hep beraber bekleyebiliriz," diye göz kırparak önerdi Wendy. "Siz de susamadınız mı? Size içecek bir şeyler alayım."

"Bay Lyons burada beklememizi söyledi. O yüzden burada bekleyeceğiz," dedi. "Banka oturabilirsiniz."

Bankın kaygan yeşil ahşabı dokunulamayacak kadar sıcaktı ama oturmak beni biraz dinlendirmişti. Şoförlü araçlardan plaj çantaları, şapkalar ve güneş gözlükleriyle donanmış yolcular inerken bunaltıcı bir sessizlik içinde bekliyorduk. Keşke lanet olası bir şapka getirseydim. Wendy bile ne kadar sinirlenmiş olduğunu gizleyemiyordu.

"Bu çok saçma," diye fısıldadı bana doğru. Bir eliyle yüzünü gölgeliyor, diğeriyle saçlarını ensesinden topluyordu. "Ter içindeyim ve daha fazla güneşte kalamayacağım. Ten rengimden daha da koyulaştım resmen."

"Çişim geldi," dedi Brittani.

Vinny iç çekti. "Tamam. Bir seferde iki kişi gidebilirsiniz. Ama hemen geri dönün. Buraya vardıklarında herkes burada olmalı."

Brittani, annesini elinden tutup içeri geçti. Midemden yine guruldamalar yükseliyordu. Aman Tanrım. Burası kusmak için iyi bir yer değildi. Brittani ve Rhonda geri dönse bile –ki bundan çok şüpheliydim– tuvaletin burunlarını pudralayan yaşlı kadınlarla ve kokain çeken sosyetiklerle dolu olacağını biliyordum. Bu yüzden daha iyi bir seçenek bulmak için bulunduğumuz yeri taramaya başladım. Sol tarafımda plaj vardı, işe yaramazdı. Ama sağımda... Binanın diğer tarafında nelerin gizlendiğini Tanrı bilirdi ama diğer seçeneklerimden daha iyi olmalıydı.

Amythest benim gitmek için bir yer aradığımı fark edip koluma girdi. Ayağa kalkmamama yardım edip, "Yanındayım," dedi.

Bernard ve Vinny'nin yanından geçerken, "Kendini iyi hissetmiyor," dedi. Bernard iri gövdesiyle yolumuzu kesti. "Diğerlerinin dönmesini bekleyin. Sonra siz gidebilirsiniz."

Amythest korkusuzca Bernard'a baktı. Daha önce böyle kazulet heriflerle uğraşmış olduğu belli oluyordu. "Kenara çekil yoksa üstüne kusar." Onu kenara itip beni de peşinden sürükledi.

Binanın köşesini dönmemize sadece on metre kalmıştı ama bana sanki Sahra çölündeymişiz gibi geliyordu. Elini bir cankurtaran botuymuş gibi sımsıkı tuttum ve beni kusma vahası olduğunu umut ettiğim bir yere doğru yönlendirmesine izin verdim. Binanın köşesini döndük ve çöpü gizleyen yeşil boyalı bir duvarın önüne geldik. Koku beni daha da kötü yaptı, en yakınımdaki çöp kutusuna koştum ve kustum.

"Aman Tanrım," dedi Amythest. "Üzgünüm... Yapamam... Bu koku..."

O gittikten sonra midemde kalanları zenginlerin çürüyen atıklarının arkasındaki pisliğe boşaltmaya devam ettim. Bir ara genç bir çocuk çöp kutusuna bir poşet çöp attı ve benim dizlerimin üzerinde orada ne yaptığımı inceledi ama hiçbir şey söylemedi. Görünüşe bakılırsa kimseye haber de vermemişti, çünkü huzur içinde kusarken tek başımaydım.

Bataklığımı yeterince kuruttuğumda üstüme başıma bulaşan tozu silkeledim ve kristal küreme dönmeden önce oturmak ve kendimi toplamak için daha hoş bir yer bulmak amacıyla çöp bidonlarının diğer tarafına geçtim. Toprak araba yolu, otobüste çalışan gençlerin duvarın dibine yaslanıp sigara içtiği yükleme alanına kadar uzanan, rampalı bir yükleme alanına gidiyordu. Çocuk benim ortaya çıktığımı görünce cebinden bir şişe su çıkarıp uzattı. Şişeyi minnet duyarak aldım ve içindeki suyla ağzımı çalkaladım. Midemdeki canavarı uyandırmaktan korktuğum için suyu yutmaktan korktum. "*Merci*," dedim.

"*Un moment.*" Kırık bir kapıdan içeri girip gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra buz gibi bir havluyla geri döndü. Ben havluyla kendimi silip ona verene kadar sigarasını bitirdi. "*Merci beaucoup.*"

Arka cebinde bir paket sigara çıkarıp bana uzattı ama reddettim. "*Tu es mon sauveur*," dedim.

Başını sallayıp içeri girdi. Ben de keşke bir diş fırçam olsaydı diye düşünerek ve kendimi çok daha iyi hissederek banka geri döndüm. Rhonda ve Brittani henüz dönmemişlerdi, Vinny de ortalıkta yoktu. Grubun geri kalanı hâlâ aynı yerde oturmuş, güneşte eriyordu. Bana gözlerinde bir umutla bakıyorlardı.

Bir paket naneli sakız uzatarak, "İyi misin?" dedi Wendy. Ona minnet duyarak ağzıma bir sakız attım.

Başımı salladım. "Sadece deniz tutması. Yaşasın."

Claire kolumu okşadı. Amythest ve onun arasına oturdum.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Neredeyse iki," dedi Wendy.

"Bir saat geç kaldılar," diye ekledi Amythest.

"Her an burada olabilirler," dedi Bernard.

Sanki sözleşmişler gibi tam o anda gümüş bir Cabrio Ferrari bir toz bulutu içinde yanımıza yanaştı. Bernard hepimizin ayağa kalkmasını işaret etti. Amythest telefonunda bir şeyler yaparak oturmaya devam etti. Bernard onu kolundan tutup ayağa kaldırırken taş işlemeli telefonunu yere düşürmesine neden oldu. Amythest kolunu ondan çekip kurtardı, ben de telefonunu yerden alıp ona verdim.

Summer beyaz elbisesi ve dev güneş gözlükleri içinde çok dinç görünüyordu. Arabadan indi ve John'un yanına gelip elini tutmasını beklerken mavi çiçekli fularını saçından çözdü. John keten takım elbisesi ve güneş gözlükleri içinde bize doğru gelirken, taktığı gözlüğü tanımıştım. Dün Amythest'in yatağının altında bulduğum gözlüklerdi.

Farkına vardığım an soğuk bir duş almış gibi hissettim. Sadık bir arkadaş olsaydım bu beni çileden çıkarırdı ama yapabildiğim tek şey gülmemek için kendimi zor tutmaktı. İşte, Summer. Sanki malikânede doğmuş ve bizler de onun nedimeleriymişiz

gibi takılıyordu. Halbuki burnunun dibindeki genç kadın, onun yaşlı ve zengin sevgilisini kolayca baştan çıkarmıştı. Ama zaten ne bekliyordu ki? Karısından gizli, kendisinden otuz altı yaş küçük bir kadınla yatan bir adam, tabii ki metresinden gizli bir şekilde kendisinden kırk bir yaş küçük biriyle yatacaktı.

Summer bana havadan öpücükler gönderdi ve içeri doluşmaya başladık. Girişteki karanlık, dışarının parlak güneşiyle öyle tezattı ki iki adım önümü zar zor görebiliyordum. Gölgelendirilmiş yemek yeme alanının bulunduğu terasa çıktığımızda deniz meltemi tenimi okşadı ve anında on kat daha iyi hissetmemi sağladı. Sakin salon müziği dalga seslerinin altında tınlıyor ve yeşil polo tişörtlü garsonlar tatil yapan hali vakti yerinde Fransız ailelerin, Rus milyarderlerin ve onların dostlarının, iş toplantıları yapan Yunan denizcilik patronlarının oturduğu masaların arasında koşturuyordu. Riviera'da oldukça sıradan bir ağustos öğleden sonrasıydı.

Köşedeki deniz manzaralı bir masaya geçtik. Yemekte bize katılacak dostlarımız, adını duyduğum ama haritada yerini bulamayacağım bazı ülkelerden gelen en zengin insanlardı. Letonya? Litvanya? Bilmiyordum ve gerçekten de umurumda değildi. Onlara şöyle bir baktığınızda, Balkan ülkelerinden gelen lise futbol koçu ve karısı olduklarını düşünürdünüz. Orta yaşlarında ve orta beyaz tenli, beş kez tanışsanız bile hâlâ hatırlamayacağınız türden insanlardı. Ne yazık ki onlar hakkında daha fazla şey öğrenmem mümkün değildi, çünkü Summer ve John ile masanın bir ucunda oturuyorlardı ve ben de onların iki genç oğlu, koruması ve dadısıyla diğer uçta oturuyordum.

Çocuklardan biri muhtemelen on altı yaşındaydı. Yan masamızda oturan ailenin çocuklarıyla sahile koşmadan önce onu tam olarak inceleyememiştim. On üç yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim diğer çocuk ise sol tarafımda dadısının yanında oturuyordu ve sivilceli suratını sonsuza kadar elindeki oyun cihazına

çevirmeden önce bana gülümsedi. Sağımda bana siyah takım elbisesi içinde, İngilizce bilmediği söylenen korumaları vardı. Bence işverenlerine daha yakın durmalı ve herhangi bir kriz anında işe yarar pozisyonda olmalıydı. Ama sanırım bulunduğumuz yer yüksek riskli yerlerden biri değildi. Yine de yanımdaki insanlarla sohbet etme konusunda endişelenmeme gerek olmadığı için memnundum. Tek istediğim, öğle yemeğini olabildiğince az etkileşimle atlatmak ve biraz kestirebilmek için tekneye geri dönmekti. O an ciddi ciddi suratımı masaya dayayıp uyuyabilirdim. Yemek yemenin önemini idrak edemiyordum.

Brittani ve Rhonda son bir saattir barda kendilerine koca arıyorlardı ve Vinny onları masaya getirdiğinde kıkırdıyor, çoktan kaygan bir yokuştan yokuş aşağı gidiyorlardı. Neşeli halleri, onları ustaca masanın ucuna, Letonyalılardan olabildiğince uzağa yönlendiren Summer'dan kaçmamıştı. Amythest karşımdaki sandalyeye otururken, saatlerce süreceği belli olan "Rhonda ve Brittani, Avrupa'yı beceriyor" konuşması için kendimi hazırladım.

Amythest. Benim menekşe gözlü en iyi arkadaşım. Başlangıçta onunla aynı odayı paylaşmak zorunda olduğum için rahatsız olmuştum. Şimdi ise başka biriyle aynı odayı paylaşmak zorunda olmadığım için çok mutluydum.

Garsonlar, yemekte bize eşlik eden dostlarımızdan bir hediye olarak her birimizin önüne votka gibi görünen bir kadeh içki koydu. Adam, kendi ülkelerinde bunu iyi talih için içtiklerini ve bu şişenin iki yüz yıllık olduğunu söyledi. Bu doğru olamazdı. Muhtemelen doğru duyamayacak kadar uzakta oturuyordum. Her neyse. On üç yaşındaki çocuk da dahil olmak üzere herkes kadehini dikti. Bir shot votkaya ihtiyacım vardı. Summer'ın bakışlarının bana kaydığını hissettim ve bu sabah bana her ne verdiyse, ona rağmen oldukça iyi olduğumu kanıtlamak için kadehi kafama diktim.

Midem anında isyana başladı ama zihnim durgunlaşıyordu. Zihin bedenden üstündür. Zihin bedenden üstündür. Zihin bedenden... Eyvah...

Ayağa fırladım ve tuvaleti bulabilmek için gözlerimle restoranın arka tarafını taramaya başladım. Amythest bana eşlik etmek için masanın etrafından dolanmaya başladı ama Wendy yanıma geldi ve elimden tutarak beni restoranın diğer ucuna götürdü. Konuşmaların, tabakların, müziğin ve dalgaların gürültüsü kulaklarımda dayanılmaz bir uğultuya dönüştü ve başım dönmeye başladı. *Dayan, Belle! Dayan.*

Derin bir nefes alarak bir ayağımı diğerinin önüne koymaya zorladım. Bu sırada Wendy beni tuhaf bir şekilde karanlık bir bardan geçirip arka kapıdan dışarı, bir kafesle örtülmüş, duvarları çalı çırpı kaplı bir patikadan geçirirken elini sıkıca kavradım. O votkayı neden içmiştim ki? Aklımdan ne geçiyordu? Aptal. Aptal. Aptal.

"Tuvalet ayda mı?" diye söylendim.

"Bunlar aynı zamanda soyunma kabinleri. Kulübü kullananlara da hizmet ediyorlar," diye açıkladı Wendy kapıyı iterek.

İçerisi soğuk beyaz mermer kaplıydı ve mucizevi bir şekilde kusmamıştım. Kusarım gibi hissediyordum ama yapamadım. Engelliler tuvaletinde duvara yaslandım. Başım ellerimin arasında, yavaş yavaş nefes alırken Wendy de başımı okşuyordu.

"Özür dilerim," dedim. "O votkayı içmemeliydim."

Hafifçe gülerek, "Evet, aptalca bir hareketti," dedi. "Sorun yok, senin hatan değil. Sana Dremamine bulabilirsek daha iyi hissedeceksin."

"Bende var!" Yanımızdaki kabinden İngiliz aksanıyla konuşan birinin sesi yükseldi. "Kulak misafiri olduğum için özür dilerim ama ben de bir tekne gördüğümde bile fenalaşıyorum. Çok berbat bir şey."

"Siz bir meleksiniz," dedim.

Kusursuz manikürlü parlak mavi tırnaklı solgun bir el, kabinin altından küçük yuvarlak yarabandı gibi görünen bir şey uzattı.

"Bu bir bant," dedi. "Boynuna yapıştır, seni hemen iyileştirir."

Wendy bandı alırken, "Çok teşekkür ederiz," dedi. Paketi açıp bana uzattı.

O an tuvalette yabancı insanların uzattığı ilaçları reddedemeyecek kadar kötü hissediyordum. Boynuma yapıştırdım. Yanımızdaki sifonun çekilme sesini duydum. "Bol şans," dedi içerideki ses.

"Tanrı sizi kutsasın," dedim peşinden.

"Sanırım şimdi daha iyisin?" diye sordu Wendy. "Summer kaçtığımızı düşünmeden masaya dönsek iyi olur."

Başımı salladım. "Sanırım kaçtığımızı düşünmesi benim bütün masaya kusmamdan daha iyidir."

"Bu kadar midenin bulandığını bilmiyordum," dedi Wendy.

"Ben de. Ama şimdi bir düşününce, daha önce bir hafta boyunca teknede kalmamıştım."

"Bu yapıştırdığımız şeyin mucizeler yaratması lazım," dedi.

Psikosomatik miydi emin değildim ama Wendy konuşurken bile daha iyi hissetmeye başlamıştım. Duvarlar artık hareket etmiyordu. Ayaklarımı hissedebiliyordum. Kabinden çıktığımda dünya bin parçaya ayrılıyormuş gibi gelmiyordu.

Wendy makyajını ve saçını düzeltirken yüzüme soğuk su çarptım ve bir havluyla kurulandım. Wendy kendi görünüşünden tatmin olduğunda bakışlarını bana çevirdi.

"Yüzüne biraz renk katmalıyız."

Makyaj çantasını kurcalamaya başladı. Hiçbirini ten rengime uygun bulmadığı beş farklı renkte ruj çıkarttı ve sonunda

işe yarayacağını düşündüğü gül tonlarında bir rujda karar kıldı. İtaatkâr bir şekilde ruju yanaklarıma ve dudaklarıma sürdüm.

Üzerime parfüm püskürterek, "Fena olmadı," dedi.

Tuvaletten çıkarken ağzıma bir tane daha naneli sakız attım. Sonunda diğer insanların masalarında gördüğüm taze ekmeklerden bir parça yemeğe can attığım için şükrediyordum.

"Kıçını kurtaran kimdi biliyor musun?" Tuvaletleri restorana bağlayan patikada kol kola yürürken Wendy fısıldıyordu. "Tamara von Klein. Avusturya Düşesi? Avusturya'ydı sanırım. Ama belli ki İngiltere'de büyümüş."

"Bunu nereden biliyorsun Tanrı aşkına?"

"Böyle şeyleri bilirim."

"Ama onu görmedik bile."

Omuz silkti. "Onu önümüzde yürüyüp tuvalete girerken gördüm ve tırnaklarından tanıdım."

Barın ağır kapısını iterek içeri girdim. Ahşap döşeli odanın loş ışığına gözlerim alışırken birkaç kez kırpmak zorunda kaldım. Kadife perdeler ışığı engelliyordu. Koyu yeşil duvar kâğıdının üstünde birbirini parçalayan vahşi hayvanların korkunç yağlı boya tabloları asılıydı. "Burası neden bu kadar karanlık?" diye sordum.

Soruma cevap beklemiyordum ama elbette Wendy cevabı biliyordu. "Bu restoran yüz yıldır burada ve bu bar hep böyleydi. Ünlü bir yer burası."

Gözlerim, özenle oyulmuş maun barda uzun boylu, siyah saçlı bir adamla sohbet eden John'a takıldı. İkisinin de arkası bize dönüktü.

Biz yaklaşırken John onun sırtını sıvazladı ve bizi fark etmeden uzaklaştı. Adam arkasını döndü. Kalbim duracak gibiydi.

Dylan'dı.

Onu bir seneden fazla bir süredir görmemiştim ama hiç değişmemişti. Kırışmış beyaz gömleği ve solmuş kırmızı şortu içinde, güneş yanığı teni ve dağılmış koyu renk saçlarıyla kusursuzdu. Bu mekâna aitmiş gibi bir havası vardı ve çok rahat görünüyordu; kardeşini yeni kaybetmiş birinin olamayacağı kadar rahattı.

İkimiz de kıpırdamadan öylece kalakaldık. Hazırlıksız yakalanmıştık. Ve sonra yüzünde bir gülümsemeyle kollarını açarak bana yaklaşmaya başladı. Wendy eğlenerek bakarken beni kucakladı.

"Seni göreceğimi tahmin etmemiştim," dedi beni bırakırken.

"Evet. Dünya küçük," diyerek ona katıldım. Öyle şaşkındım ki söyleyecek daha enteresan bir şey bulamamıştım. "Dylan," diye açıkladım Wendy'ye.

"Hatırlıyorum," deyip gülümsedi. "Beni o peri partisinde kurtardığın için teşekkür ederim."

"Önemli değil."

"Hangi rüzgâr attı seni buraya?" diye sordum.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Sen niye buradaysan, ben de o yüzden buradayım galiba."

"Öğle yemeği!" diyerek araya girdi Wendy.

Beni gördüğü için beklediğimden daha az heyecanlı görünüyordu. Geçen seferki rahatlığımız yerini gerginliğe bırakmıştı. Hem zaten onu son gördüğümden beri berbat şeyler yaşamıştı.

"John'u nereden tanıyorsun?" diye sordu Wendy.

Ağırlığını diğer ayağına verdi ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek boğazını temizledi. "Biz... birlikte çalışıyoruz."

İlginç. Tepkimi ölçmek için gözlerini bana dikti ama Wendy soru sormaya devam ediyordu. "Peki, sen ne iş yapıyorsun Dylan?" diye sordu.

Omuzlarının üstünden arkaya doğru bakarak sanki birini arıyormuş gibi yaptı. "Gelecek temelli saha araştırması ve gelişimi."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Wendy hafifçe elini kol kaslarına koyarak. "Ne demek bu tam olarak?"

Kollarını kavuşturup arkamızda kalan restoranı süzdü.

"Ticari gelişim için potansiyel konumlar hakkında uygulanabilirlik raporları hazırlıyorum."

Neden bu kadar tuhaf davranıyordu?

"Güzel," dedi Wendy. "Summer, John'un buralarda bir tatil yeri inşa etme planlarından bahsetti. Onunla bunun üzerinde mi çalışıyorsunuz?"

Dylan kaşlarını çattı ama cevap veremeden yanımıza bir garson geldi. Dylan ise garsonun gelişinden açıkça rahatlamıştı. "*Monsieur, votre compagnon est arrivé.*"

Misafiri, hah. Bir randevusu vardı. Tabii ya. Bütün bu durumu açıklıyordu.

Başını salladı. "*Merci.*"

Garson ortalıkta dolaşmaya devam etti. Kendimi gülümsemeye zorladım. Keşke Wendy dibimde olmasaydı ve onunla daha çok vakit geçirebilseydim. "Seni daha fazla tutmayalım."

"Kusura bakmayın," dedi. "Büyükannem. Doksan yaşında. Onu bekletmek istemem."

"Tabii ki," dedim. "Seni görmek güzeldi."

"Kardeşin için çok üzgünüm," dedi Wendy samimiyetle.

Dylan başını salladı. Yüzündeki melankoliyi ilk defa dışarı vuruyordu. "Teşekkür ederim."

Fırsat bu fırsat diyerek sordum: "Hiç haber var mı?"

Başını hızlıca salladı.

"Buralardayken birkaç saat boşluğun olursa lütfen beni ara," dedi. "Düzgün bir şekilde görüşmeyi çok isterim."

Eğildi, yanağıma kuru bir öpücük kondurdu ve garsonun peşine takılarak yanımızdan ayrıldı. Wendy onun gidişini izlerken iç çekti. "Ne kadar üzücü."

Başımla onayladım. "Evet."

Elimi sıktı ve gülümsedi. "Ne kadar hoş biri olduğunu unutmuşum."

"Evet."

"Görünüşe göre senden hoşlanıyor," diye ekledi.

"Bilmem. Bana pek öyle gelmedi."

"Bence sadece seni gördüğüne şaşırdı ve Eric'le ilgili yaşananlardan sonra Summer'ın buralarda bir yerlerde olduğunu bilmek ona iyi gelmemiştir. Bu... çok zor bir şey olmalı..."

"Evet," diyerek ona katıldım. Huzursuzdum.

"Ve John'u tanıyor... Summer'la ilişkisini biliyor olmalı," diye gevezelik etmeye devam etti. "Buna üzülüyor mudur merak ediyorum. Demek istediğim, muhtemelen öyledir, değil mi? Kardeşi ona deli gibi âşıkken, onu burada John'la beraber görmek... Tanrım, ne korkunç bir şey! Zavallı Summer..." Restorana açılan kapıda beliren Vinny'yi gördüğümüzde sesi kesildi.

"Kızlar!" Bize sesleniyordu. İyi eğitimli köpekler gibi onun olduğu tarafa yürümeye başladık. "Artık masayı terk etmek yok."

Vinny ellerini sırtımıza koymuş bizi masaya yönlendirirken, Summer'ın mutsuz bakışları bizi takip ediyordu.

Tabağımdaki balığa aldırmadan boş gözlerle bakarak yerime oturdum. Brittani, Rhonda ve Amythest birlikte sessizce gevezelik ederken Summer, Wendy, Claire ve masadaki diğer herkes dikkat kesilmiş, beraber yemek yediğimiz zengin kadının en az yirmi beş milyon dolara satın aldıkları şato hakkında anlattığı şeyleri dinliyordu. İçinde yaşanılmaz bir haldeymiş elbette. Orayı yaşanabilir bir yer haline getirmek için bir yirmi milyon daha ödemeleri gerekiyormuş.

Gözlerimle restoranı taramaya başladım, Dylan ve büyükannesini bulmaya yönelik boş bir çaba harcadım. Masaları incelerken

önceki değerlendirmemin yanlış olduğunu fark ettim: Müşterilerin hepsi dev birer patron ve ünlü biri değildi. Karşı masamda bir güvenlik görevlisi oturuyordu ve kapının yanındaki masada yaralanmış küçük bir çocuğu kontrol altında tutmaya çalışan bir çocuk bakıcısı genç vardı. Asistanlar ve yakın çevreleri masalara dağılmıştı. Patronlarının onlardan istediklerini yapmak için zıplayana kadar onlardan bir farkları yok gibiydi. Ve bir de rezervasyon buldukları için şanslı olan birkaç turist vardı. Ortama göre fazla giyinmişlerdi ve içeride video kaydetmenin yasak olduğunu belirten uyarılar olmasına rağmen cep telefonlarıyla gizlice görüntü kaydedip, menüde fiyatı belirtilmemiş ürünleri arıyorlardı.

Restoran, kendi besin zincirini oluşturmuş bağımsız bir ekosistem gibiydi.

Ağzımın içi çöl gibi kuruydu ve başım ağrımaya başlamıştı. Muhtemelen tüm o kusmalardan sonra susuz kalmıştım. Yanımızdan geçen bir garsonu durdurdum.

"*Excusez moi, un verre d'eau, s'il vous plaît?*"

Başını sallayıp koşarak uzaklaştı. Başımı kaldırdığımda Summer'ın anlaşılmaz bir şekilde sert bakışlarını bana kilitlediğini fark ettim. Bernard'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Bunun üzerine Bernard zengin ailenin genç çocuğunun boşalttığı sandalyeye ağır ağır oturdu.

"Siparişleri John verir," diye kulağıma doğru homurdandı.

"Tamam. Sadece bir bardak su istedim." Sesim kendi kulağıma çıldırtıcı derecede uysal geliyordu. Oyunu kurallarına göre oynadığımı bilmesini istiyordum.

Garson bir bardak su ile belirdiğinde, "Saygısızlık etme," diyerek tükürerek konuştu.

Garson bardağı önüme koymadan önce Bernard ona bir bakış attı ve garson bardağı masaya koymadan geri götürdü.

İnanamıyordum. Sinirden bütün bedenimi alev almıştı sanki. Ellerimi Summer'ın boynuna dolamak ve gözleri şişene kadar sıkmak istiyordum. Onun yerine sadece başımı salladım ve bakışlarımı restorandaki kaosun ötesine, her zaman sakin olan okyanusa çevirdim.

Misafir olmak ile esir olmak arasındaki çizgi, deniz dalgası tarafından silinip süpürülen kumdan bir kale gibi ne çabuk yok oluyordu. Ama bu oyunda kartlar her zaman yeniden dağıtılırdı.

Dokuz Ay Önce

Los Angeles

Oldukça kasvetli bir kasım sabahında oyuncu seçmesinden çıktığımda dışarıdaki hava soğumuştu ve gökten boşalırcasına yağmur yağmaya başlamıştı. Ayağımda en pahalı topuklu ayakkabılarım ve üzerimde yeşil saten elbisemle, sabahın on birinde, yuva yıkan kadınlardan biri gibi görünüyordum. Arabamı üç blok ötede bulabildiğim en ucuz park yerine bırakmıştım.

Yanımda şemsiyem de binanın lobisi de yoktu, sadece asansörün bulunduğu küçük bir antre vardı. Bu yüzden yağmurun durmasını dileyerek olduğum yerde durup dışarıyı izlemeye başladım. Dışarıdaki alan sanayi bölgesiydi. Dükkân veya restoran yoktu. Ama birkaç bina yandaki çiçekçi dükkânını hatırlamıştım. Wendy attan düşüp ameliyat olduğunda ona o çiçekçiden ayçiçekleri almıştım. Arabamı bıraktığım yönün tersinde olsa da olduğum yerde durmaktansa seçmeler için okuduğum senaryoyu şemsiye gibi başımın üstünde tutarak dışarı doğru çılgın bir adım attım.

Daha on adım gidebilmiştim ki bunun ne kadar korkunç bir fikir olduğunu anladım. Şimdiden sırılsıklam olmuştum, bu yüzden koşar adım ilerlemeye devam ettim. Suda boğulmuş bir kedi

gibi çiçek pazarının girişine vardım, elbisem ve ayakkabılarım mahvolmuştu. Kapıdan girdiğimde yerde döşeli zemin yağmur yüzünden öyle kaygan bir hal almıştı ki, yüksek topuklu ayakkabılarımla içeri adım atar atmaz dengemi kaybettim ve kıçımın üstüne sert bir şekilde düşerken kasada bekleyen herkese fuşya rengi külotumu sergilemiş oldum.

Harika.

Güvenlik görevlisi koşarak yanıma gelip kolumdan tutup beni ayağa kaldırırken, kasiyer ve müşteriler endişe içinde bana baktılar. "İyi misiniz?"

Başımı salladım, utançtan yerin dibine girmiştim. En azından bu insanların hiçbirini bir daha görmeyecektim. Elbiseme baktım ve sağ tarafımdaki etek kısmının kalçama kadar sıyrılmış olduğunu fark ettim. Muhteşem.

"Belle," dedi derinden bir ses.

Aman Tanrım. Kimdi bu?

Arkamı döndüğümde kollarında açık pembe güllerden oluşan kocaman bir buket tutan Eric'i gördüm. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Müthiş. Tam da beni bu halde görmesini isteyeceğim kişi.

"İyi misin?" diye sordu. "Bu zeminin acıması yoktur. Kuyruk kemiğini çok fena vurdun."

"Ah, merhaba." Sanki her şey yolundaymış gibi omuz silkmeye çalıştım. "İyiyim ya."

Güvenlik görevlisi Eric'i başıyla selamladı ve beni onunla yalnız bırakarak yanımızdan uzaklaştı. Zonklayan kıçımı ovuşturdum. "Evim hemen yan binada. Bana gelip kurulanmak ister misin?" diye bir teklifle geldi. "Sana pantolon ödünç verebilirim."

Elbisemin kenarını tutup avucumun içinde sıkmaya başladım. Özellikle son zamanlarda kıskançlık krizleri had safhada

olan Summer'ın hâlâ benimle yaşadığı ve Eric'le çıkmaya devam ettiği düşünülürse, onunla eve gitmenin korkunç bir fikir olduğunun farkındaydım. İncinmiş gururum ve kıçımdan bahsetmiyordum bile. Ama yağmur bardaktan boşalırcasına yağmaya devam ediyordu ve elbisem mahvolmuş, ayakkabımın topuğu kırılmıştı. "Olur," dedim, "sağ ol."

Çiçekleri bir elinden diğerine geçirdi ve boşta kalan elini bana uzattı. Elini tutmaktan başka çarem yoktu, kırık topuğuma ağırlığı vererek kalktım. "Sırtımda taşımamı ister misin?" diye sordu.

"Göründüğümden daha ağırım."

"Göründüğümden daha güçlüyüm. Sen çiçekleri tut, ben seni taşırım."

"Herkes götümü görecek," diye zırladım.

"Şanslılar. Hadi, atla."

Ayakkabılarımı çantama atıp çiçekleri aldım, sonra da sırtına atladım. Beni sırtında kolayca taşıyarak çiçekçideki değişik çiçekleri işaret edip, sanki normal bir günde bir depoda yürüyüş yapıyormuşuz gibi konuşuyordu. Dışarıda yağmur aynı şiddetiyle yağmaya devam ediyordu. Sırtında beni taşıyarak ara sokaktan hızla ilerledi. İkimiz de gülüyorduk. Binanın arka tarafındaki bir kapının önünde aniden durdu. "Anahtarlarım sol cebimde. Onları alabilir misin?"

Elimi cebine soktum. Cep kumaşı ince ve ıslaktı. Bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Ve başka bir şeyi daha. Aha! İç çamaşırı giymiyordu!

Anahtarlar, Belle. Anahtarları al.

Cebinden anahtarları alıp ona uzattım. Kapıyı açtı ve kendimizi içeri attık. Üzerimizden sular damlıyordu. Sırtından indim. "Teşekkür ederim."

"Zevkle." Asansörün düğmesine bastı.

Apartmanı incelemeye başladım, ortama alışmaya çalışıyordum. "Yaşadığın yerin bu kadar yakında olduğunu bilmiyordum."

"Şehir merkezi çok karışık."

Asansörün kapısı açıldı ve önden buyur dercesine elini uzattı. Tereddüt ettim, o da gülümsedi. "Hatırlıyorum. Klostrofobiksin."

Başımı salladım. "İnanılmaz küçük bir asansör bu," dedim.

"Geçen seferki gibi gözlerini kapatırım," diye bir öneride bulundu.

Geçen sefer... Summer'a ait olduğunu bilmediğim sefer...

Başka şansım olmadığı için asansöre bindim. Elleri kolları güllerle dolu bir şekilde peşimden geldi. Kapı kapandı. "Güllerin dikenleri sana batsın istemem," dedi, "şöyle dönsene."

Ona doğru döndüm, yüzümüz birbirine çok yakındı, kalbim patlayacak gibiydi. Asansör, güllerden gelen tatlı bir kokuyla dolmuştu.

"Gözlerini kapat ve başını göğsüme koy," dedi gülleri kenara çekerek.

Buna gerek yoktu. Duvarların üstüme gelmesini engellemek için gözlerimi kapatmam yeterdi. Ama salak gibi alnımı onun göğsüne koydum. Ve işte yine başlamıştık. Baharat ve deterjan kokusu, ıslak tişörtünün altından hissettiğim bedeninin sıcaklığı. Çenesini çok yavaş bir şekilde benim başımın üstüne koydu.

Asansörden *ding* sesi geldi ve kapı açıldı. Bir an kıpırtısız kaldık. Kendimi ondan kazıdım ve evine girdim. Yanaklarım kızarmıştı.

Bütün mesele kimyaydı. Bana yasak olan bir erkeğe duyduğum aptalca bir çekim. Bu ilki değildi, sonuncu da olmayacaktı.

Işıl ışıl aydınlatılmış dairesini incelerken onu ilk başta neden istemediğimi kendime hatırlattım. Onunla tanıştığım gece sanat galerisini ve çatı katı dairesini görmüştüm elbette ama onun kişisel

yaşam alanına hiç girmemiştim. Onun evinde, onun eşyalarıyla çevrili olmak garip bir şekilde samimi hissettiriyordu.

Çatı katında bulunan dairesi çok büyüktü. Binanın bütün çatısını kaplıyordu ve Summer'ın anlattığının tersine, pis bir bekâr evi olmaktan fersah fersah uzaktı.

Evini incelerken bana baktığını hissedebiliyordum.

O, Summer'a aitti. Onun üzerinde hak sahibi değildim. İstediğim kişi o değildi ve onun da istediği ben değildim. Sadece flört edilecek birisiydi, bir çapkın. Ve sırf onun zaferlerinden biri olacağım diye Summer'ı sırtından bıçaklayacak değildim.

"Burası muhteşem bir yer," dedim.

"Teşekkür ederim. Ben de severim."

Bu kasvetli günde bile yerden tavana kadar uzanan pencerelerden içeriye ışık doluyor, beton zeminde yansımalar oluşturuyordu. Açık renkli egzotik kilimler ve yüzyıl ortası modern mobilyalar açık dairede farklı alanlarda kümelenmişti. Etkileyici bir kitap ve albüm koleksiyonuna sahip bir yaşam alanıydı. Tavanından sarkan Sputnik avizesiyle yemek yeme alanı, sanat alanı, bitme aşamasında tuvaller ve köşede İtalyan Carrara mermer tezgâhlı ve endüstriyel fırınlı bir mutfak vardı. Ve bir de bitkiler. Her yerdeydiler.

Hayallerimdeki evdi.

O ise çapkın bir zamparaydı. Karamsar biriydi. Ve öfke kontrolü yaşıyordu.

Kendimi onun resim atölyesinde durmuş, resimlerin arasında dolaşırken buldum. Hepsi farklı tarzlardaydı; soyut, karışık teknikler, bazı fotoğraflarından alınmış rüya gibi görseller... Ama bir şey onları birbirine bağlıyordu. Vahşice bir kapris, kontrollü kaos. Çektiği fotoğraflara ilham veren zıtlıklar oyununun aynısı.

Kameradan gelen klik sesiyle arkamı döndüm. Filmli fotoğraf makinesi Nikon'unu gözünün hizasında tutuyordu. Yüzümü

kapatamadan hızlıca bir kez daha fotoğrafımı çekti. "Aman Tanrım, n'apıyorsun? Çok dağılmış görünüyorum," dedim dudaklarımı büzerek.

"Güzel bir dağınıklık," dedi. "Yüzünü ışığa doğru dön."

"Hayır Eric. Cidden mi?"

"Lütfen?"

Kahrolası deniz yeşili gözleri. Işığa doğru baktım.

Ona sadece birkaç poz çekmesi için izin verdim ve hemen arkamı döndüm. "Tamam. Donuyorum ben. Kazakların nerede?"

Odasına giden aralığa doğru peşinden gitmem için eliyle bir işaret yaptı. Misafir beklemeyen bir bekâr için oldukça düzenliydi. Yatağını toplamamıştı ve karartma perdeleri kapalıydı.

Yatağa atlayıp üzerimizdeki ıslak kıyafetleri yırtıp attığımız bir hayal canlandı zihnimde. Göz kırpıp uzaklaştırdım.

Birkaç çekmeceyi açıp siyah uzun kollu bir üst ve kadın taytı çıkardı.

Deniz mavisi taytı elimde tuttum. "Bu Summer'ın mı?"

"Hayır. Senin olabilir. Taytı için dönüp geleceğini sanmam."

Güldüm. "Anladım."

"Summer'ın arkadaşın olduğunu biliyorum ve buna saygı duyuyorum." Bakışlarımı yakalamıştı. "Sana ne anlattı bilmiyorum ama biz beraber değiliz. Ona bu konuda çok açık ve net davrandım."

Dudağımı ısırdım. "Neden?"

Omuz silkti. "Uyuşmuyoruz."

Bunun beni ilgilendirmediğini biliyordum ve en iyisi daha fazla kurcalamamaktı. Ama aylardır her şeyi Summer'dan dinlediğim için olanlara bir de onun gözünden bakmak istemiştim. "Ne demek istiyorsun?"

"Kulağa pisliğin tekiymiş gibi gelmeden nasıl anlatsam?" İç çekti. "Kafayı paraya takmış, yani bence. Statüye. Anlıyorum,

para içinde büyümemiş ve kendisine güvenli bir liman arıyor. Ama benim aradığım şey bu değil. Tam tersi, benim çocukluğum açgözlü babamın enkazı olmakla geçti. Yirmili yaşlarımın çoğunu, dünyadaki bütün kötülüklerin sebebinin para olduğunu düşünerek geçirdim. Ama tabii ki bu da doğru bir düşünce değil."

"O zaman neden onunla hâlâ görüşüyorsun?"

"Bilmiyorum. Onu incitmek istemiyorum. Ve onun yanında olmaktan keyif alıyorum. Tıpkı senin gibi, bence. Küçük dozlarda. Asla ciddi bir ilişkimiz olmayacağını biliyor ve buna razı."

Summer'ı bu kadar iyi tanımışken böylesine kör olmasına şaşırmıştım. "Eric," dedim gülerek, "buna razı falan değil."

"Ama öyle olduğunu söylüyor," diye itiraz etti. "Ona karşı gerçekten dürüst oldum."

Kaşlarımı çattım. "İnan bana," dedim, "değil. Summer istediğini elde etmeye alışkın. Ve seni istiyor. Sana sahip olamayacağını anladığı zaman... yani vakti gelince göreceksin." Yavaşça başını salladı. Beni hâlâ anlamadığı çok belliydi. "Zaten birkaç haftaya New York'a taşınıyorum. Yani buna bir son vermeli."

İçimde beklenmedik bir hüzün hissetmiştim. "Temelli mi?"

Omuz silkti. "Bilmem. Buradaki evi kapatmayacağım, eminim gelip giderim ama bir değişikliğe ihtiyacım var."

Bambu ve arduvaz taşı kaplı banyonun ışığını yaktı ve suyun açıldığını işittim. "Bir duş seni ısıtır," dedi kapıyı arkasından yavaşça kapatırken. Titreyen bedenimi sıcak suyun altında ısıtırken konuşmamız kafamda yankılandı. Nasıl olur da Summer'ın bir ilişkide olmadıklarına ses etmeyeceğini düşünmüş olabilirdi? Summer rolünü oldukça iyi oynamış olmalıydı.

Duştan ferahlamış bir şekilde çıkıp mutfağa geçtiğimde onu gülleri bir vazoya koyarken buldum. Bana bakıp gülümsedi. "Daha iyi misin?"

Başımı salladım. "Güzel çiçekler."

"Annemin doğum günü," diye açıkladı. "Çay?"

"Olur." Bir kupaya çay doldurup bana uzattı. "Burada mı yaşıyor? Annen yani?"

Başını hayır anlamında salladı. "Annem ben on bir yaşındayken öldü."

"Ah," dedim, "çok üzüldüm."

"Sağ ol. Beni bahçe işlerine bulaştıran oydu. Gülleri severdi, bu yüzden her doğum gününde gül alırım."

"Ne kadar tatlı." Nasıl öldüğünü sormak istedim ama bunun kibar bir davranış olmayacağını biliyordum. "Annen vefat ettikten sonra seni baban mı yetiştirdi?"

Yüzü gölgelendi. "Hayır. Büyükannem."

"Özür dilerim, burnumu sokmak istememiştim."

"Sorun değil," dedi. "Babam hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

"Gerçekten korkunç biri ha?"

Göz göze geldik ve gözlerinde kaybolmuş küçük bir erkek çocuğu gördüm.

Kupamı tezgâha bıraktım ve kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne koydum. "Çok üzgünüm."

Bana sıkıca sarıldı ve yüzünü ıslak saçlarımın arasına gömdü. Vücutlarımızı birbirimize bastırarak uzun bir süre öylece kaldık. Göğsü inip kalktıkça kalbinin atışını duyabiliyordum.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda gözleri yaşlarla dolmuştu. Kazağının koluyla gözlerini sildi. "Kusura bakma. Bu konu hakkında konuşmak benim için çok zor. Özellikle de bugün."

"Sorun değil." Bir şeyler daha söylemek ve daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Ama tehlikeli bir yola giriyorduk. Ve dışarıda yağmur dinmişti. "Gitsem iyi olur."

"Arabanı getireyim."

Evden çıkıp gittiğinde ben de albüm ve kitap koleksiyonunu inceledim. Daha karanlık şeylerden hoşlansa da zevkimiz uyuşuyor gibiydi. *Siddhartha* ve *Karanlığın Yüreği* hakkındaki düşüncelerini sormak, en sevdiği Mevlânâ şiirini öğrenmek isterdim. Ama bütün bunları Summer'a bırakmalıydım.

Summer, lanet olsun.

Eric döndüğünde ağzımdan dökülen ilk kelimeler, "Summer'a buraya geldiğimden bahsetmeyelim," oldu.

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Öğle yemeğine kalmak istemediğine emin misin?"

Başka hiçbir şeyi daha fazla isteyemezdim. "Kalamam."

Summer'la ilişkisini tamamen bitirse, başka biriyle evlenip mutlu olsa bile Summer'la olan arkadaşlığımı kalıcı olarak bitirmeye hazır olmadan Eric'in yanına yanaşamazdım.

Bunun farkındaydım. Yine de asansörde yüzümüz birbirimize dönük duruyorduk. Gözleri benim gözlerimdeydi. Vücudumdan elektrik akımı geçti ve tarif edemediğim bir güçle beni ona doğru çekti. Kafamda mı kuruyordum? Kör edici güzelliğine karşı bir tepki miydi? Yoksa o da benim gibi mi hissediyordu? Birkaç hafta sonra New York'a taşınan, parayı reddetme lüksüne sahip bir vakıf fonu çocuğu olduğunu bir kez daha kendime hatırlattım.

Kanma sakın, Belle.

Ve sonra bir anda, sanki aramızdaki çekim karşı koyamayacak kadar güçlenmiş gibi dudakları dudaklarımdaydı. Bedenlerimiz arasında binlerce güneş alev alev yanıyordu, kollarımız birbirimizin bedenlerine dolanmıştı. Kasıklarını bana yasladı. O anda aramızdaki kıvılcım daha da alevlendi.

Ding!

Asansör kapısı açıldı ve içeriye ışık doldu. Geri çekildim. "Eric," diye onu uyardım.

"Belle." Sesi arzuyla dolmuştu.

Bana yaklaştı.

"Yapamayız," dedim. "Bu yaşanmadısay." Ve arkama bile bakmadan asansörden indim, apartmandan çıkıp arabama doğru ilerledim.

Ertesi hafta Summer özel bir havayollarının kabin memurluğu eğitiminden döndüğünde yatağımda uzanmış, replik ezberliyordum. Kendini yorganın üzerine bırakmasıyla kâğıtlarım havada uçuştu. "Hey," diye tersledim. "Onları kullanıyordum."

"Özür dilerim, çok yorgunum," diye sızlandı. "Bütün gün ayakta dikildim. Biraz kestirmeye ihtiyacım var." Yanıma uzanıp yorganın altına girdi. "Sen diğer odada yapabilir misin işini?"

"Summer..." Avuçlarımın içini gözlerime sinirle bastırdım. Üç aydır benimle yaşıyordu ve kiraya bir kuruş bile katkıda bulunmamıştı. Ama ikimiz de benim ondan kira isteyemeyeceğimi biliyorduk. Yataktan çıkıp odayı toparlamaya, yığılmış kirli çamaşırları kirli sepetine atmaya başladım.

"N'oldu? Kızgınsın. Kızgın olduğunu görebiliyorum," dedi.

Yatağımın başucundaki komodinin üzerine sıra sıra dizilmiş dergileri ve kitapları ayıkladım. "Kız kardeşim önümüzdeki güz dönemi için Güney Kaliforniya Üniversitesi'ni araştırıyor..."

"Bu harika!"

"... bu yüzden annemler de tatilde onunla birlikte geliyor."

"Güzel. Nerede kalacaklarmış?"

"Burada," dedim. "Yatağımda. Lauren ve ben de koltukta yatacağız. Los Angeles'da bir hafta boyunca otelde kalmak çok

pahalı ve ben de zaten onlarla vakit geçirmek istiyordum. Her neyse, bu durumda senin kalacak başka bir yer bulman gerekiyor, öyle değil mi?"

Dirseklerinin üzerinde yükseldi. "Ah. Demek kafayı buna taktın."

"Kafayı takmadım. Sadece... seni sonsuza kadar destekleyecek gücüm yok."

Dramatik bir şekilde iç çekti ve kendini yastıkların üzerine bıraktı. "Sonsuza kadar değil. Söylediğim gibi, sadece birkaç ay."

"Sadece birkaç hafta demiştin."

Bana baktı. Kırılmıştı. "Beni kovuyor musun?"

Şimdi de ben pisliğin teki gibi hissediyordum. "Hayır, seni kovmuyorum. Ben sadece... Ne zaman kendine ait bir evin olacak, onu merak ediyorum."

"Bilmiyorum. Yani haftaya eğitim bitiyor ama bir iş bulmam gerek ve depozito parasına ihtiyacım var ve bir de arabaya... Hepsi çok fazla. Sen şanslısın, sana yardım eden bir ailen var. Benim yok."

"Ailemin bana yardım etmediğini biliyorsun," dedim düz bir şekilde.

"Evet, ama istesen ederler."

Başımı salladım. Annemlerin bana sunduğu tek şey, karşılıksız sevgi ve Noel'de verdikleri yüz dolardı. Bundan başka bir şeye güçleri yetmezdi, ben de istemezdim zaten. Tabii ki kendi başıma geçinemezsem Georgia'ya evime gidip çocukluğumu geçirdiğim odada kalabilir, orada bir iş ayarlamaya çalışabilirdim, ama bunu hiçbir zaman bir seçenek olarak görmedim.

"Seni seviyorum. Biliyorsun bunu. Ama üç ay oldu ve ben de kendi başıma geçinmekte zorlanıyorum. Eğer burada yaşayacaksan, en azından biraz kira ödeyebilirsen gerçekten çok yardımı dokunur."

Gözlerini kocaman açtı. "Özür dilerim. İşlerin senin için bu kadar kötü olduğunun farkında değildim."

Ona "deli misin" dercesine baktım. "Benim için işlerin iyi gitmediğini nasıl bilemezsin ki? Sence çok sevdiğim için mi her akşam makarna yiyorum?" Çiçekçide düşüp topuğunu kırdığım ayakkabılarımı yerden alıp dolabımın içine tıktım. "Topuklu ayakkabılarım giyilmekten paramparça oldu. Geçen hafta yağmurda bunları giydiğimde neredeyse kıçımı kırıyordum."

"Ben de peş parasızım," dedi. Geçen hafta eve gelirken yanında getirdiği bir çift Prada ayakkabıyı elime alıp tek kaşımı kaldırdım. "Onları ben almadım," diye itiraz etti.

İç çektim. "Az da olsa katkıda bulunamaz mısın? Kira sekiz yüz dolar. Sana yarısını öde demiyorum. En ufak bir miktarın faydası olur."

Başını salladı. "Tabii tabii. Elbette... Babam haftaya buraya geliyor. Ondan isterim."

"Baba" derken kastettiği kişinin, Rhonda'nın üçüncü kocası ve Summer'ın şaşırtıcı bir şekilde son zamanlarda kendine baba figürü olarak seçtiği, şimdi Vegas'ta şatafatlı bir malikânede bizden sadece on yaş büyük eşiyle beraber yaşayan "Üç Numara" olduğunu anlamam bir dakika bile sürmedi. Rhonda'nın eski kocalarının en iyisi –ya da en zengini– olduğunu düşünüyordum. On sene önce çok vasat bir insandı ve pek değişmiş olduğunu sanmıyordum. Biz lisedeyken Summer ondan nefret ederdi ama şimdi düzenli aralıklarla ona para gönderdiğinden fikrini değiştirmişti. Son zamanlarda ona "baba" diye hitap ediyordu ve "fırsattan faydalanabileceği" için, bu ne anlama geliyorsa artık, onun sözünden çıkmıyordu.

"Ya da kendine bir iş bulabilirsin," diye önerdim. Ama çoktan başını sallıyordu. "Eğer Cennet'te çalışsaydın en azından bir gecede birkaç yüz dolar kazanırdın."

"Sana söyledim, o işi bir daha asla yapmam."

Yere ve yatağın üzerine saçılmış senaryoyu sinirli bir şekilde topladım. Resmen üzerine konduğu evin kirasını ödemek için benim kulüpte çalışmam normal, ama sıra ona gelince orada çalışamayacak kadar iyiydi. Ama lanet olsun ki, onu evden kovamayacak kadar iyi bir insandım.

Yarım kalan işimi tamamlamak için salona doğru geçerken arkamdan, "Kira için para bulacağım, söz!" diye bağırdı.

Birkaç gün sonra başarısız geçen bir Tinder buluşmasından eve döndüğümde yatak odamın kapısının kapalı olduğunu fark ettim. İçeriden sevişme sesleri geliyordu. Bütün vücudumu alev aldı sanki. Çığlık atmak istiyordum.

Eric'le beraber geçirdiğimiz o öğleden sonradan bu yana daha iki hafta geçmemişti ve şimdi Summer'ı benim yatağımda becerme cüretini nasıl gösterebilirdi? Summer da hâlâ söz verdiği iki kuruşu ödememişti. Canları cehenneme! Odanın kapısını açıp onları kovmayı düşündüm. Elimi kapının koluna koyup başımı kapıya yasladım. Sadece erkeğin sesi geliyordu. Summer'ın çıtı çıkmıyordu. Ve ses, Eric'in sesi değil gibiydi. Yani... Eric'in seks yaparken çıkardığı sesleri bildiğimden değil tabii de.

Ne yapacağımdan emin olamayarak sessizce kapıdan uzaklaştım. Evden çıkıp gitmek istedim ama saat akşamın onuydu ve Summer yatağımı kirletebilsin diye kendi evimden gitmenin yanlış olduğunu düşünmenin yanı sıra gidecek bir yerim de zaten yoktu. Ama Summer ve içeride becerdiği kişi her kimse, kaçamakları sona erip odadan çıktıklarında oturma odasında oturmak istemiyordum. Özellikle de içerideki Eric ise.

Balkonda bekleyebilirdim. Evden çıkış yolunu da net bir şekilde görebilirdim. Bu yüzden evdeki adam çıktığında içeri

girip Summer'a nasıl bir pislik olduğunu söylemek için doğru zamanı kollayabilirdim. Koridordaki dolaptan bir kapüşonlu aldım ve balkona adım attım. Oturma odasından görünmemek için perdeleri Fransız pencerelerim boyunca kapattım. Tanrım, işlerini çabucak bitirmelerini umuyordum çünkü dışarısı buz gibiydi. Balkondaki demir sandalyeye oturup elektronik okuyucuma gömüldüm ama konsantre olamıyordum. Şimdiye kadar oldukça sürükleyici ilerleyen romanın sayfalarını baştan okumak zorunda kalmıştım.

Sonunda bana yüzyıllar kadar sürmüş gelen ama duvardaki saate göre yalnızca on dakika sonra, önce oturma odasında, ardından merdiven boşluğunda ayak sesleri duydum ve sonunda binadan bir adamın çıktığını gördüm. Eric değildi. Uzun boylu ve kel bir adamdı. Spor bir ceket giyiyordu ve onu bir yerden tanıyor gibiydim. Az önce sarışın bir afeti becermiş olmanın verdiği özgüvenle kaldırım boyunca yürüyerek arabasına doğru ilerledi. Arka koltuğa otururken, binaya bir bakış attı. Sokak ışığı yüzünü aydınlatmıştı.

Üç Numara'ydı.

Beni görmemiş olması için dua ederken hemen eğildim. Summer, lanet olası Üç Numara'yı beceriyordu. Tanrım. Lanet olsun!

Arabanın kaldırımdan uzaklaştığını duyunca masanın altından çıktım ve balkon kapısını kaydırarak açtım. Perdelerin arasından geçtim ve Summer'ı kanepede kıvrılmış, kırmızı gözlerle bana bakarken buldum. "O adam Üç Numara mıydı?" diye cevabı bildiğim halde sordum.

Başını salladı ve gözyaşlarına boğuldu. Yanına oturup kollarımla onu sardım. "Ne oldu?"

"Kirayı ödeyecekse gelip burayı bir görmek istediğini söyledi." Hıçkırığını bastırdı. "Geldi ve yatak odasına girdiğimizde

kapıyı kapattı ve o... o..." Bir anda kendini bırakıverdi. "Tamam," diyerek ona sarıldım. "Ona hayır dedin mi?"

"İlk başta evet, ama..." Gözyaşlarını sildi. "Ne yapacağımı bilemedim. Paraya ihtiyacım vardı ve o..." Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Ona 'babacığım' dememi istedi."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Tanrım, ne?"

Kapüşonlu kazağıma sokulmuş ağlarken ben de onun saçlarını okşadım.

"Çok üzgünüm. Bütün bu olanlar çok iğrenç. Çok üzgünüm, Summer. İşin bu noktaya varacağına dair en ufak bir fikrim olsaydı senden kira falan istemezdim."

"Sorun sadece bu değil." Geri çekildi. "Parasız kaldım ve annem bir süredir çalışmıyor. Ona pislikmiş gibi davranan bir adamla beraber yaşıyor." Ağlamayı keserek bir anda ayağa kalktı. "Duş almaya ihtiyacım var."

"Dur, bekle. Polise gitmeden duş almamalısın," dedim.

Kısa bir kahkaha attı. "Polise gitmeyeceğim."

"Ama sana tecavüz etti."

"Ee? Söz verdiği beş bin doları göndermesine mani olmaktan başka ne işe yarayacak?"

"Ama Summer, o..."

"Karar benim kararım," diye araya girdi. "En azından parasını verdi. Bir seneden fazla bir süredir Eric'le yatıyorum ama bana bir kuruş verdiği yok."

Yavaşça koridora ilerlemeye başladı ama yarı yolda durup arkasını döndü. "Sonsuza kadar böyle yaşamayacağım."

"Hayır," dedim yanına gidip. "Sen çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Sert bir kararlılıkla bana baktı. "Bu konuyu bir daha hiç açmayalım."

Beşinci Gün

Çarşamba öğleden sonra, Golfe de Saint-Tropez, Fransa

Kocaman bir tekne, masmavi gökyüzünün altında tepemize biniyor gibiydi. Bizimkinin neredeyse iki katı kadardı ve bir helikopter pisti vardı. Yaklaşan teknenin gölgesinde serinledik. Teknenin siyah dış kaplamasına öyle yakındık ki botumuz, teknenin arkasından yavaşça alçalmaya başlayan güneşin parıltılarına doğru yol alırken yansımamızı görebiliyordum. Teknenin kıç kısmına altın harflerle *TYGER* yazısı işlenmişti.

Tekneden bir merdiven indi ve bembeyaz üniformalı iki mürettebat birer birer kalkmamıza yardım ederken gözlerimizi yere indirip çantalarımızı topladık. Mürettebattan bir kadın, bir tepsi şampanya ikram etti. Ben de ağustos ayında Riviera'da dünya şampanya stoğunun yüzde kaçının tüketildiğini merak ederek bir kadeh almak için memnuniyetle uzandım. Kameraya doğru kadehlerimizi kaldırmış poz verirken bir fotoğrafçı da bizim fotoğraflarımızı çekiyordu.

John'un bize hediye ettiği önü kısa, arkası uzun mavi elbiselerimiz içinde çok iyi görünüyorduk. Elbiselerin kesimleri birebir aynı olsa da renkleri mavinin farklı tonlarındaydı: çapraz sırt dekoltesi belinde biten ip askılı tiril tiril parlak elbiseler. Rhonda

hariç. Onun elbisesinin dekoltesi daha azdı. Teknedeki kâğıt gibi ince duvarlardan Rhonda'nın bu konuyla ilgili Brittani'ye mızmızlandığını duymuştum. Ama bildiğim kadarıyla Summer'a bundan bahsetmemişti. Summer'ın aynı tasarımcının benzer kesimli elbiselerini giymiş nedimeleri gibiydik, ki o da aynı elbisenin beyazını giyiyordu.

Elbiseler çok güzeldi ve eminim ki oldukça pahalılardı ama bütün bu olanlar tuhaftı. Mavi benim favori rengim değildi, özellikle benim elbisemin rengi olan koyu mavi. Summer bunu bilerek seçmiş olsa şaşırmazdım. Wendy'nin giydiği tondaki elbise bana daha çok yakışırdı, aynı şekilde benimki de ona. Ama Summer değiştirmemize izin vermezdi. Bahane olarak da ben daha uzun olduğum için onunkinin bana kısa geleceğini, benim elbisemin de ona fazla uzun kalacağını söylerdi.

Summer saatime baktığımı fark etti. "Sana onu takmaman gerektiğini söylemiştim sanki," dedi.

Ona gülümseyerek baktım. "Pardon. Unutmuşum."

İkimiz de unutmadığımı biliyorduk.

"Çantama koyabilirsin," dedi.

"Yok, sorun değil." Şampanyamı kafama diktim. "Sevdim böyle."

Kolumu parçalamak istediğine emindim ama John elini tutup onu durdurdu.

Doğruydu; alt kata odalarımıza gelip elbiselerimize bakmak için uğradığında saati takmamam gerektiğini söylemişti. Ki bu elbette beni durdurmayacaktı. Sedef bir kaşıkla bir kavanozun içinden bir şeyler yiyordu.

Ne olduğunu bilmeme rağmen "Ne yiyorsun?" diye sordum.

"Mmm... Havyar. Çok iyi. Kurt gibi açım ve odamızdaki dolapta sadece bu vardı. Şu işe bak!" Bana hiç ikram etmedi, ben de zaten istemedim.

Takılarımızı inceleyip saçlarımızı düzleştirsek mi yoksa kıvırcık mı yapsak diye önerilerde bulundu. "Yani demek istediğim, çok iyi görünmeliyiz. Marlena Falgione'nin kim olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Hepimiz "hayır" anlamında başımızı sallayıp cehaletimizi kabullenince neşeyle bize bilgi vermeye başladı: "Şu anda yıldızı parlayan ve önde gelen sanatçılardan biri. Herkes onun işleri için deli oluyor. John geçen ay onun resimlerinden birini bir nokta ikiye aldı, ki bu düpedüz bedavaya getirmek gibiydi. Kadın aynı zamanda bir tasarımcı, çok stil sahibi biri. Bu elbiseler de onun yaz kreasyonundan. Ve kocası Charles Bricknell, kim olduğunu biliyorsunuzdur. Dünyanın en büyük teknoloji şirketlerinden birinin sahibi ve John da son zamanlarda üzerinde çalıştığı büyük girişim için onun da yatırımcılardan birisi olmasını istiyor. Dolayısıyla kızlar, bu gece en iyi halinizle olmalısınız. Sen de Brittani."

"Merak etme tatlım. Ben ona göz kulak olurum," diyerek göz kırptı Rhonda.

Rhonda'nın Brittani'ye göz kulak olması demek bir ayının, insanlara saldırmasın diye kurdu tutması gibi bir şeydi ama Summer halinden memnun görünüyordu.

"Neden beni suçluyorsun ki?" dedi Brittani. "Bugün restoranın bahçesinde etrafa kusan Belle'ydi, ben değildim."

Summer şaşırmış gibi yaparak, "Ne?" dedi.

"Deniz tutması yüzündendi, alkol değil," diye açıklama yaptım. "Sanırım bana verdiğin ilaç işe yaramadı."

Hiç bozuntuya vermedi. "Şimdi iyi misin? Çünkü bu gece böyle şeyler yapamazsın."

Summer hepimize onun imza kokusu olan Chanel No.5'ten sıkıp kendi odasına doğru yola koyulduğunda Amythest kendisi için çoktan seçmiş olduğu, tahmin edilebileceği üzere siyah kısa

elbiseyi giymeye çalıştı ama onu bunu yapmaması için ikna ettim. Menekşe rengi lensleri için yapılabilecek bir şey yoktu gerçi. Summer onu bu lenslerden de vazgeçirmeye çalışmıştı ama Amythest lenslerinin reçeteli olduğu ve takmazsa önünü göremeyeceği konusunda ısrar etmişti.

Koca tekneye binerken Amythest gözlerinde batan güneşin ışıltılarıyla bana dödnüğünde menekşe renginin altında siyah irislerinin kenarları görünüyordu. Biraz ürkütücü ve rahatsız ediciydi, sanki ölümsüzlerden biri gibiydi. "Bu teknede bir odam olması için kimi becermeliyim?" diye fısıldadı.

Tıknaz bir çalışan bizi merdivenlerden alt güverteye götürüp, gösterişli bir avize, bir kuyruklu piyano ve dev bir akvaryum içeren oturma odasına doğru yönlendirdi. Ama burada durmamıştı. Ana güverteye çıkan geniş bir döner merdivenden yukarıya çıkıp onu takip ediyorduk. Salonda yirmi kişilik bir yemek masası beyaz üniformalı personeller tarafından hazırlanıyor, birkaç müzisyen de müzik ekipmanlarını test ediyordu.

Dev bir televizyonun, bilardo masasının, poker masasının, langırt masasının ve herhangi bir restoranda olsa da şık görünecek bir barın olduğu oyun odasına doğru onu takip ederken, "Günbatımı için herkes üst güvertede," diye bizi bilgilendirdi. Bir döner merdivenden daha çıktık. Bu merdivenlerin ortasındaki demirler kristal süslemelerle aydınlatılmıştı ve basamaklar beyaz yumuşak halıyla kaplanmıştı. Merdivenler bizi üst güverteye çıkarmıştı.

Akdeniz'de nirvanaya ulaşmak gibi bir şeydi. Uzun saçlı gitarist gözleri kapalı bir şekilde melodilerle oynarken notalar, güverteye dağılmış bir avuç şık giyimli misafire ordövr tabaklarını sunan garsonların arasında havanın sıcaklığını arttıran hafif bir esintiyle havada uçuşuyor gibiydi. Işıldayan denizin üzeri gelgitle sallanan teknelerle doluydu, denizin bittiği yerde yükselen

tepelerde benek benek duran villaların pencerelerine yansıyan güneş ışınları bütün manzarayı altın rengine boyuyordu.

Dilimin üzerinde eriyen bir dilim ızgara ahtapot yedim. Ardından da ceviz aromasını yoğunlaştıran köpüklü şampanyadan içtim. Kırklı yaşlarının sonlarında görünen çarpıcı güzellikte bir kadın gülümseyerek yanımıza yaklaştı. Siyah saçlarının önü uzun, arkası kısaydı ve saçlarındaki mavi tutamlar buz mavisi gözleriyle çarpıcı bir ahenk oluşturmuştu. Bronzlaşmış yüzünde ruj dışında makyaj yoktu. Kulağa korkunç gelen ama onun ince vücudunda inanılmaz şık görünen krem rengi bir takım giyinmişti.

Summer, onun yanımıza gelişiyle adeta ışıldamaya başladı. Kadın ise Summer'ın ellerini tutup havadan öpücükler atarak gözlerinin içine baktı ve İtalyan aksanlı İngilizcesiyle, "Summer, seni görmek ne güzel. Ve John, tabii ki seni de. Her zaman bir zevk," dedi. Sonra bize dönüp, "Ben Marlena," diye devam etti.

Kendimizi tanıtırken sırayla ellerimizi tutup ilgiyle gözlerimizin içine bakarak bizi dinledi.

Tanışma faslı bitince, "Bizi davet ettiğiniz için çok teşekkür ederiz," diye alçak bir sesle mırıldandı Summer. "Ve arkadaşlarımın gelmesine izin verdiğiniz için de." Marlena ışık saçan gülümsemesiyle hepimizi kucakladı. "*Tyger*'a hoş geldiniz."

"*Tyger, Tyger, ışıl ışıl yanmakta?*" diyerek tehlikeli bir girişimde bulundum. Summer'ın keskin bakışlarını göz ardı etmiştim.

"*Gecenin ormanında,*" diye tamamladı Marlene.

Kızlar bize boş gözlerle bakıyordu.

"Kelimenin yazılışını tekneye binerken fark ettim," diye açıkladım. "Nedenini sormamda bir mahsur var mı?"

"Eşimle benim aramda bir şey. Yani nasıl denir? Gizli komik?"

"Aramızdaki bir şaka?" diye öneride bulundum.

"Hah, aynen öyle. Otuz senedir bir İngilizle evliyim ama kelimeler hâlâ benden kaçıyor gibi." Koluma girip beni bara doğru çekti. "Eşim ve oğlumla tanışmalısın." Marlena diğerlerinin de peşimizden gelmesini işaret etti. Güvertede zikzak çizerek ilerlemeye çalışırken koluma iyice sarılmıştı. Kızlar John'un ardı sıra açmış bir çiçek gibi yürüyerek gidiyorlardı.

"Muhteşem bir akşam," dedim.

"Gerçekten öyle," diyerek bana katıldı Marlena. "Hiç eskimez. Her gece buradayım, güzelliği içime çekiyorum. Hayatta olmak çok önemli bir şey, sence de öyle değil mi?"

Onunla aynı yaşlarda sırım gibi bir adamın beline kolunu doladı ve boynuna ruj izi bırakan bir öpücük kondurdu. Yüzünü bize döndüğünde kıvırcık saçları gözlüğünün üzerine dökülüyordu ve yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. "Eşim, Charles."

"Merhaba hanımlar," dedi. "Ve John. Bu kadar kısa bir sürede gelebildiğine sevindim."

"Ani partiler en iyi partilerdir." Marlena, barmenle derin bir muhabbete dalmış olan gofre kumaştan takım elbisesi giymiş genç bir adamın omzuna dokundu. "Canım, böldüğüm için kusura bakmayın ama misafirlerimizle tanışmanı istiyorum." Ve sonra barmene dönüp, "Ve Emelio, bir martini rica edeceğim," diye ekledi.

"Annem şampanya içmez," dedi genç adam. Babasının gülümsemesinin aynısını takınıp bize döndü. "Ben Michael."

Michael neredeyse bizimle aynı yaştaydı. Yakışıklıydı ve metroseksüel olmaktan çok daha fazlasıydı. Paisley desenli ipek mendili takım elbisesini süslüyordu ve içine de düğmeleri sonuna kadar açılmış, tüysüz göğsünü ortaya seren pembe bir gömlek giymişti. Kadehini bize doğru kaldırdı, biz de aynısını yaptık. "Şerefe," dedi.

Manzara karşısında büyülenmiş bir halde günbatımını izleyip şampanyalarımızı içerken, fotoğrafçı bizim fotoğraflarımızı

çekmeye devam ediyordu. John, Charles ile muhabbet ederken Summer onun koluna girmişti, gözleri istemsiz bir şekilde Marlena'ya kayıyordu. Ama Marlena, Summer ile havadan sudan boş muhabbetler yapmak yerine, oğlu ve görünen o ki oğlunun sevgilisi barmenle müstehcen şakalaşmaları tercih ediyordu.

Birkaç misafir daha bize katıldı ama samimi bir davetti ve bizim on kişilik grubumuz yemek masasının yarısını kaplayacağa benziyordu. Wendy güvertenin diğer ucunda aşırı uzun bir adamla sohbet ederken, Claire de bana erkek arkadaşını ne kadar özlediğiyle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Wendy ve adamın sırtı bize dönüktü, ama siyah ışıltılı saçlarını omzundan atıp elini adamın koluna nazikçe koyarak her bir kelimesini ilgiyle dinleyişinden anladığım üzere Wendy flört etme modundaydı.

"Wendy kendisine bir arkadaş bulmuş," dedim.

Claire bakışlarımı takip etti. "Evet. Adamı bir yerden tanıyormuş ama nereden olduğunu hatırlamıyorum. Sanırım Summer da tanıyor."

Wendy sırtını teknenin korkuluklarına yaslayıp bana döndü. Bizi eliyle yanına çağırdı. Yanlarına yaklaşırken adam yüzünde bir gülümsemeyle bize baktı. Bir yerden tanıdık geliyordu ama tam olarak çıkaramamıştım.

Biz yanlarına vardığımızda Wendy'nin yüzü mutlulukla parlıyordu. "Belle. Claire. Bu Leo Martin."

Elim onun avucunun içinde yüzüyor gibiydi. Boyu neredeyse iki metreydi ama vücudu orantısız değildi. Çok fit bir vücudu vardı ve çok da şık biriydi.

"Memnun oldum," dedi.

"Gianni'yi hatırlıyor musunuz?" diye sordu Wendy.

Gianni. Summer'ın, Eric'in New York'a gitmesinden sonra ve John'la tanışmasından önceki o kısa zamanda görüştüğü

İtalyan tasarımcı. Onunla sadece bir veya iki kez bir araya gelmiştim. İlişkileri kötü bitmişti ama detayları hatırlayamıyordum.

"Ve Gianni'nin doğum günü partisini hatırlıyor musunuz?" diye devam etti. "Newport Sahili'ndeki o güzel evde, hani herkes gecenin sonunda havuza atlamıştı?"

Ah, evet.

"Orası Leo'nun eviydi! Gianni'nin arkadaşı. Partiyi onun için organize etmişti."

İşte şimdi her şeyi hatırlıyordum. Leo zengindi. John gibi bir zengindi. Kont ya da baron gibi bir şeydi. Gianni'den çok daha zengin ve çok daha yakışıklıydı. Summer o partide alışılmadık bir şekilde sarhoş olmuştu ve kendisini Leo'nun üstüne atıyordu. Leo da arkadaşına saygısından Summer'ı terslemişti.

"Dünya küçük," dedim. "Partide kısaca tanışmıştık. Seni görmek güzel. Gianni nasıl?"

"Gayet iyi. Geçenlerde Sardinya'da evinde onunlaydım," diye cevapladı Leo. "Bu ay boyunca orada olacak, kız arkadaşı ve çocuklarıyla."

"Summer'a selam verdin mi?" diye sordum yüzümde kocaman gülümsemeyle. "Eminim seni gördüğüne çok sevinecektir."

Sesimi kesmeliydim. Ama ikinci büyük kadehimi içiyordum ve birilerinin yardımına koşmaktan çok sıkılmıştım. Summer'ın kıvrandığını görmek istiyordum. Her neyse, yirmi kişilik bir partideydik ve bütün akşam birbirlerinden kaçacak halleri yoktu.

Tam ondan bahsederken Summer bizim tarafa döndü ve yüzünde Leo'yu tanıdığına dair bir ifade belirdi. John'un kolundan çıkıp yüzüne bir gülümseme yerleştirerek bizim olduğumuz yöne gelmeye başladı.

"Selaaam," dedi yaklaşırken.

Leo eğilip onu kızarmış yanaklarından öptü. "Leo'yu hatırlamışsındır," dedi Wendy.

"Tabii ki," dedi Summer gülümsemesini bozmadan. "Nasılsın?"

"İyiyim. Sardinya'da ortak arkadaşımızın yanından geldim."

"Ahhhh." Summer Leo'yu dikkatle inceliyordu. "Ne güzel. Ben de erkek arkadaşımlayım, John'la."

"Evet, Wendy söyledi," dedi Leo. "John'u tanırım. Yanında sizin gibi güzel kızlar olduğu için şanslı bir adam."

Summer biraz gevşemiş görünüyordu. "Evet, arkadaşlarımı burada doğum günümü kutlamak için getirdim. Sanırım Marlena ve benim doğum günlerimiz birer gün arayla."

"Doğum günün kutlu olsun," dedi Leo gülümseyerek.

"Teşekkürler."

"Çok delice," dedim Summer'a. "Herkesin ağustos ayında Riviera'da olacağını söylemiştin ama bu kadar çok insanı tanıyacağımı tahmin etmemiştim. Leo..."

"Hıı hıı." Bakışları benden kayıp hâlâ Charles'la sohbet etmekte olan John'u yakaladı.

Uyuyan devi uyandırmamalıydım, biliyordum. Ama kendime engel olamadım. "Ve öncesinde de restoranda Dylan'a rastladım," tepkisini merak ederek konuşmaya devam ediyordum. "John'la beraber çalıştıklarını biliyor muydun?"

Gülüşünün biraz bozulduğunu gördüm gibi oldu ya da sadece kafamda kuruyordum.

"Ne tuhaf." Omzundan doğru John'u izliyordu. "Gitsem iyi olur. Seni görmek güzeldi," dedi Leo'ya ve eğitilmiş güvercin gibi John'un yanına döndü.

Güneş battıktan sonra tıknaz çalışan zili çaldı ve hepimizi ana güvertedeki yemek masasına davet etti. Wendy, Leo'nun yanından ayrılmıyordu. Bay Kedicik'ten başka biriyle görüşme fikrine ısındığını görmek beni mutlu etmişti. Ama aynı zamanda Summer'la aralarında geçen şeylerden sonra onun gözünün

önünde Leo'ya ilgi göstermesi beni şaşırtmıştı da. Wendy çoğu zaman inanılmaz sadık bir arkadaş olmuştur, ama sanırım Leo sadakatten daha önemliydi.

Yemeğe giderken Leo, John'a Summer ile ortak arkadaşları olduğundan bahsediyordu ve Summer bu sohbet boyunca Leo'nun elinin Wendy'nin çıplak sırtında dolaşmasını izliyordu. Leo'nun anlattıklarında Summer'ın John'a anlatmış olabileceği hikâyeyi bozacak hiçbir detay, ima veya böbürlenme yoktu. Geçmişte yaşananların üstünü örtmeye alışkın bir beyefendiydi.

Summer'ın John ile ilişkisinde şüpheleri var mı diye merak ediyordum. Daha iyisini bulabilirdim, diye düşünüyor muydu acaba? Ama çoktan bir yola girmişti.

Sofra beyaz güllerle donatılmıştı, gümüş ve kristal takımlar da mum ışıklarının parıltılarını yansıtıyordu. Gökyüzü maviliğini kaybederken, müzik grubu da Akdeniz cazı diyebileceğim bir tür müzik çalıyordu. Şampanya kadehlerimiz şarap kadehleriyle değiştirilmişti. Adımın yazılı olduğu kartı buldum, Brittani ve Rhonda'dan uzak, masanın öbür ucunda Michael'ın yanına oturtulduğumu görünce çok şaşırdım.

Marlena masaya doğru yürürken adamlardan biriyle hararetli bir konuşmanın ortasındaydı. "Hayır, vergileri ödemekten memnunum," diyordu, "eğer bizler birbirimizin ihtiyaçlarını gidermeyeceksek lanetlenmişiz demektir. Çünkü başka kimse bunu yapmaz."

"Ama sen daha çok ödüyorsun." Adamın Amerikan aksanı vardı ve saati benim arabamdan çok daha pahalıydı. "Eğer sabit vergi olsaydı kendi payına düşeni öderdin ve sen çok kazandığın için yine de çok ödemiş olurdun. Ama bu sayede çok kazandığın için cezalandırılmış olmazdın."

"Ah, zavallı adam. Çok kazandığı için *cezalandırılmak*." Eliyle havada duran fikri savuşturur gibi yaptı. "Ben şanslı bir

kadınım. Benden çok daha iyi ama şanssız olan birçok sanatçı var. Şimdi insanlar benim çizimlerimi seviyor. Benim iyi bir sanatçı olduğumu düşünüyorlar. Onları kandırıyorum. Yarın benim çizimlerimi beğenmeyecekler belki, kimbilir. Artık favorileri olmayabilirim."

"Fazla alçakgönüllüsün." Adamın aşırı süslü eşi araya girmişti. "Resimlerin muhteşem."

Yine bir şeyleri savuşturan o el hareketini yapmıştı. "Gören gözün güzelliği. Hata, sahip olduğumuz şeyleri hak ettiğimizi düşünmemizde."

"Sen her şeyi hak ediyorsun Marlena," dedi adam yavaşça.

"Bu tekneyi seviyor muyum? Elbette seviyorum," diyerek devam etti Marlena. "Bu tekneyi seviyorum ama bunu hak etmiyorum. Bu tekneye ihtiyacım yok. Bu tekne olmadan önce de mutluydum."

"Çünkü daha önce hiç teknen olmamıştı da ondan," dedi adam.

Herkes gülüyordu.

"Anne, son kez söylüyorum. Lütfen tekneyi satma," diye yalvardı Michael.

"Pekâlâ. Tekneyi satmıyoruz," dedi gülümseyerek. "Şimdilik."

"Kadeh kaldıralım." Charles masanın başında durmuş kadehini kaldırıyordu. Herkes sessizleşip kadehini kaldırdı. "Güzel eşime, onun..."

Yaşını söyleyip söyleyemeyeceğinden emin olmak için masanın etrafında gözlerini dolaştırdı. Marlena gözlerini devirip, "*Cinquantaquattro*! Elli beş! Ve her sene daha da mutlu!" dedi.

"... onun elli beşinci doğum gününe!" diye bitirdi cümlesini Charles.

Marlena eşine havadan bir öpücük attı ve hepimiz içmeye başladık. "*Grazie mille.*" Kadehini bize kaldırmıştı. "Ve bu partiyi düzenlediğiniz için hepinize. Partileri çok severim."

Tekrar içtik ve yerlerimize geçtik. Oturur oturmaz çalışanlar önümüze tabaklarımızı koymaya başladı. Tıknaz çalışan servis yaparken, "Bresaola, roka, Grana Padano ve taze limon," dedi.

Muhteşem zamanlamayla önümüze konulan tabakların sayısını tutamıyordum. Her biri fazla gelmeyecek kadar az doldurulmuştu ama aynı zamanda da yemeğin yarısına gelmeden doymuştum. Yine de bu leziz yemekleri geri çevirecek halde değildim ve bu yüzden yemeğe devam etmiştim.

Tatil başladığından beri sohbetin liderimiz tarafından domine edilmediği ilk akşam yemeğimizdi ve her şey çok güzeldi. İnsanlar birbirleriyle fikirlerini paylaşabiliyor, hazırcevaplık yapabiliyordu.

Fakat Viktorya dönemi çocukları gibi, John'un kızları konuşmak için değil sadece görünmek için oradaydı. Onlara soru sorulursa konuşabilirlerdi. Geçen birkaç günde eğitilmiştim. –Bohem dairemde bu seyahat için valizimi hazırlayalı sadece bir hafta mı olmuştu?– Ve göze batmamam gerektiğini çok iyi öğrenmiştim.

Bu, elbette yeni arkadaşım Michael ile sohbet etmeme engel değildi. Michael, Hunter'ın yaptığı müziğin büyük hayranı çıkmıştı ve onunla arkadaş olduğumu duyunca delirecek gibi olmuştu.

"Hunter Rogers'a bayılırım!" diye sevinç çığlıkları kopardı. "Çok zarif biri. Sesi de pekmez gibi tatlı ve pürüzsüz. Ve de muhteşem biri."

"Bunu dediğini duysa çok sevinirdi," diye güldüm.

Hunter'ın yaptığı müziği tanımlamanın en iyi yolu, "Cole Porter'ın İbiza'ya gitmiş hali" demek olabilirdi. Caz standartlarında orijinal şarkılardı ama ilerledikçe dans müziğine dönüşüyorlardı. Aşırı ünlü biri değildi, ama Broadway'den ve dans müziği sevenlerden oluşan sadık takipçileri vardı. Yani genellikle eşcinsel erkekler. Ki bu da ona çok yakışıyordu.

"Bizi tanıştırmalısın," diye yalvardı Michael. "O benim ruh eşim. Tam burada teknenin ortasında düğünümüz olabilirdi. Sen

de bizim başnedimemiz olabilirdin. Ama kendimi aşıyorum şu anda. Siz nasıl arkadaş oldunuz?"

"Üniversitede bir müzikal hazırlarken tanıştık. *Grease*. Ben Sandy'dim, o da Danny. Sonra o ilk Broadway gösterisi için New York'a taşınmak zorunda kalana kadar beraber yaşadık."

"Ben de New York'ta yaşıyorum! Tam olarak nerede yaşıyor? Yani onu takip falan edecek halim yok tabii." Göz kırptı.

"Meatpacking bölgesinde bir dairesi var."

"Ben SoHo'dayım. Ciddiyim, bir dahaki sefere geldiğinde beni kesin aramalısın. Beraber takılırız. Söz veriyorum tuhaf davranmam." Sesini alçalttı. "Tatlıdan önce gidip biraz dumanlanacağım. Gelmek ister misin?"

Summer'ın oturduğu tarafa bir göz gezdirdim. Marlena'nın az önce vergi konusunda sohbet ettiği adamın eşiyle bir sohbete dalmıştı ve sırtı bize dönüktü. Tekneden düşsem bile John'un ruhu duymazdı ve Wendy de masanın karşısında benim solumda oturuyordu. Ama masaya oturduğumuzdan beri bana bir kez olsun bakmamıştı çünkü Leo'nun içine düşecek gibiydi. Claire de onların yanında yancıydı. Brittani, Rhonda ve Amythest limoncellolarını içiyorlardı. Bernard ve Vinny ise ortalıkta görünmüyordu.

Dikkatimi tekrar Michael'a verdim. "Tabii."

Tabii ki de sandalyelerimizden kalkıp masanın arkasındaki döner merdivenlere yöneldiğimizi fark eden tek kişi Marlena'ydı. Michael ile göz göze gelip başını salladı.

Michael kendini alt güvertedeki koltuklardan birine atıp elindeki sigarayı yaktı. "Senin şu arkadaşın Wendy. Eğer bir gecelik eğlenceden fazlasını arıyorsa büyük hüsrana uğrayacak. Leo tam bir zamparadır." Nefesini çekti.

"Zaten onun bir erkek arkadaşı var," dedim. Bir anda aile kurmaya çok hevesli zavallı Wendy'yi koruma içgüdüsü hissetmiştim.

"Hepsinin yok mudur zaten?" Halkalar çıkararak dumanını üfledi.

"Havalı hareket."

Esrarı bana uzattı. Katran ve tütünün tadını içime çektim. Bu esrar Kaliforniya'da içtiğim esrardan farklıydı ve şahsen yeşil olanları tercih etsem de elimde olanla yetinmiştim.

"Annem öğretti," dedi.

Güldüm. "Annen çok havalı biri."

"Çocukken annem neden diğer anneler gibi değil diye acayip sinirlenirdim. Sonra ben de diğer çocuklar gibi olmadığımı fark ettim ve o günden beri annemle daha samimi olmaya başladık. Demek istediğim, annem beni nasıl hissediyorsam öyle yaşamam için cesaretlendirdi ve bence içten içe eşcinsel bir oğlu olduğu için seviniyordu. Spor, arabalar ve avcılık gibi erkeksi olaylardan tiksinir."

"Avcılık mı? New York'ta kim avcılık yapar ki? Sen orada büyüdün, değil mi?"

Başını salladı. "Tüm geleneksel bölgelerde fakirler kardeşleriyle birbirini yerken, her zaman zavallı bir canavar sizi tepeden izler. Erkeklere ormanın kralları olduklarını hatırlatırlar."

"Annenin böyle yerlere gitmiş olmasına şaşırdım."

"Ah, vebadan kaçar gibi kaçar aslında bu insanlardan. Babam beni arada bir peşinden sürükler. O da babasıyla gidermiş. Gelenekleri sever. Annemle babamın nasıl anlaştıkları hakkında hiçbir fikrim yok ama bir yolunu buluyorlar."

"Muhtemelen birbirlerini dengeliyorlardır. Bu ortamda birbirini gerçekten seven iki insan görmek güzel. Diğer ilişkilerin çoğu biraz fazla şey... Karmaşık."

Kaşlarını kaldırdı. "Arkadaşınınki gibi mi?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Arkadaşım?"

"Tahmin edeyim; yaşlı zengin sevgilisine abayı yakmıştır. Gerçek aşk budur."

"Onun için her şeyi yapabilir diyelim."

"Sana bir sır vereyim. Annem ona katlanamıyor," diye fısıldadı. "John'a da. Bir kariyer seçimi olarak altın aramaya felsefi olarak karşı."

Seyahatin başından beri Summer hakkında pek kötü bir şey söylememiştim ama şarap ve esrar dilimin ayarını gevşetmişti, üstelik içimi açabileceğim birini bulduğum için heyecanlanmıştım. "O her zaman böyle biri değildi. Ya da belki de böyleydi. Bilemiyorum. Para insanlara tuhaf şeyler yaptırabiliyor. Budur yani, aksi takdirde ben insanlardan anlamıyorum."

"Para insanları değiştirmez," dedi, "sadece insanın içinde var olan şeyleri ortaya çıkarır."

Başımı salladım. Eskiden tanıdığım Summer'ı düşünüyordum. On altı yaşındayken bile erkeklerin onu beğenmesine ve onaylamasına ihtiyaç duyardı. "Mantıklı."

"Babamın satın aldığı şirketlerin sahipleri hep böyleydi," diye açıklamaya devam etti. "Para, gerçekte nasıl insanlar ise öyle davranmalarını sağlıyordu, sınırlar olmadan. Cömert birisi daha da cömert olur; özgüvensiz insanlar da iyice pislikleşir."

"İyi bir gözlemcisin."

"Hayatım boyunca insanların aileme kur yapmasını izledim. Arkadaşının yaşlı manitasının burada olmasının tek sebebi, babamdan para koparmak. Onlar arkadaş değiller, idealleri taban tabana zıttır ve babam John'un projesine asla yatırım yapmayacak."

"Nereden biliyorsun?"

"John bir kez onu rezil etmişti zaten. Şimdi de yüzlerce yıllık bir köyü tamamen yok etmek, nesiller boyu orada yaşamış insanların hayatlarını altüst etmek ve o kötü ultra zengin insanlar

için bir tatil yeri yapmak istiyor. Ailem bana hayatım boyunca köyleri ve orada yaşayanları yok etmeyi değil, güçlendirmenin ve alanlarını o insanlara geri vermenin önemini öğretti. Bu ölçekte bir projenin çevresel etkilerini göz önünde bulundurmanız gerektiğini söylememe gerek dahi yok bence. Bu bölgenin ekosistemi çok hassas bir denge üzerine kurulu."

Kulağa tanıdık geliyordu. "Sanırım birkaç gün önce bu projeden bahsediyordu."

"Zaten kasabanın çoğunu gülünç derecede düşük fiyatlarla satın aldı, geri kalanını da mülklerini alıkoymakla ve diğer her türlü uydurma bahanelerle hapse attırmakla tehdit etti."

"Yasal olarak bunu nasıl yapabilir?" diye sordum.

"Yeterli parayla her şeyi yapabilirsin."

Summer'ı ve onun yanına kâr kalanları düşündüm.

"Bir dakika." Ayağa fırladı. "*Grease* oyununda Sandy'yi canlandırdığını söylemiştin, değil mi? Yani şarkı söylüyor musun?"

Başımı onaylarcasına salladım. "Yeteri kadar sarhoş olduğumda."

"Ben piyano çalabiliyorum. Her enstrümanı çalabilirim. Yani hepsini. Hadi."

Beni oturma alanından kuyruklu piyanoya sürüklerken vücudum esrarın etkisiyle titriyordu. Akdeniz'de bir teknedeydim ve hayat güzeldi. Bu gece nihayet tatildeymişim gibi hissettiriyordu. Michael kuyruklu piyanonun parlak siyah kapağını kaldırıp yerine yerleşirken ayak parmaklarımı peluş halıya geçirdim. "Teknede ihtişam," dedi notalara hızla ve kesik kesik basarak. "Ne büyük bir savurganlık. Tuzlu hava yüzünden öyle zarar görüyor ki her birkaç senede bir bunları denize atmamız gerekiyor."

"Bu söylediğin gerçek mi?"

Omuzlarını silkti. "Bilmem. İyi hikâye ama, değil mi? Bunu bilir misin?"

"Fly Me to the Moon" çalmaya başladı. Kollarımı iki yana açarak dönmeye başladım. "Birkaç nota yüksel."

Michael yükseldikçe ben de şarkının bildiğim kısımlarını söylemeye başladım. Sonra fark ettim ki aslında şarkının çoğu kısmını biliyormuşum.

"Bellissimo!" deyip alkışlamaya başladı. "Hangi şarkıyı söylemek istersin? Söyle bana."

"'God Bless the Child'?"

Şarkının başlangıcını çalmaya başlayıp başını arkaya attı ve gülmeye başladı. "Ne demek istiyorsun?"

Ona eşlik etmeye başladım ve çok geçmeden Marlena masada onun karşısında oturan İtalyan çiftle beraber odaya girdi. Bizim dans ettiğimizi görünce yüzü aydınlandı. "Sana iyi bir sebepten dolayı piyano dersleri verdiğimi biliyordum. Şey var mı?" deyip parmaklarını ağzına götürdü.

Michael bir eliyle cebindeki esrarı çıkardı, diğer eliyle de anahtarı tutmaya devam ediyordu. İtalyan adam, Marlena'nın sigarasını yaktı. Michael ve ben iyice ısınmıştık; mükemmel bir uyum içinde havada uçuyor gibiydik. Bir anda yumuşak bir geçişle "Summer Nights" çalmaya başladı ve mutluluktan ufak bir çığlık attım. Akşam yemeğindeki diğer misafirler odaya girdiğinde kendimizi Sandy ve Danny rollerimize kaptırmıştık.

Wendy, Leo ile cilveli bir şekilde dans ederken, Brittani ve Amythest bizimle dans etmeye başladı. İtalyan çift de Wendy ve Leo'ya katılmıştı. Diğer misafirler, ev sahiplerinin cömertliğinden sonra bedenlerini taşıyamayacak hale geldikleri için mobilyaların köşelerine dayanmış veya zemindeki yastıkların üzerine bırakmışlardı kendilerini. John ve haydutları ortalıkta yoktu ama Summer'ın Claire'le kanepede oturduğunu, platin saçlarının lambanın ışığı altında sarıya döndüğünü, başını müziğe uygun bir şekilde sallarken kulaklarındaki taşların ve parmağındaki

elmas olmayan büyük aptal taşın parıldadığını gördüm. Dişlerinde ruj izi vardı ve gülümsemesi biraz buruktu.

Tekne çalışanları inanılmaz lezzetli görünen tiramisuyu getirdi ama ben şarkı söylemekten öyle keyif alıyordum ki bir şeyler yemek için durmak istemedim. Brittani, porselen dükkânında dans eden bir boğa gibi görünüyordu. Amythest, ışığın altında dönerek dans ederken elbisesinin altında iç çamaşırı olmadığı belli oluyordu. Soluk mavi elbisesi üzerinde öyle dalgalanıyordu ki sanki uçup gidecekmiş gibi görünüyordu,ki bu durum Amythest'i delici bakışlarla kesen Summer dışında kimsenin pek de umurunda değildi.

"The Girl form Ipanema" parçasını çalmaya başladığımızda John'un gelmiş olduğunu fark ettim. Kapının eşiğinde dikilmiş, dans eden Amythest'i röntgenliyordu. Bir dakika sonra da Summer John'u kesmeye başlamıştı. Yutkundu ve kanepedeki yerine iyice yerleşip bir nefes aldı. Sonra John'a baktı ve başarısız bir şekilde onun dikkatini çekmeye çalıştı. Aynı anda Amythest, John'un onu izlediğini fark edip ona göz kırptı.

Summer oturduğu yerden kalkıp John'a doğru gitmeye çalıştı ama Bernard, John'un omzuna dokunup onu koridora çekti ve gözden kayboldular. Summer odanın ortasında öylece kalakalmıştı. Elini tuttum ve onunla dans etmeye çalıştım, ama kendini geri çekti ve arka güverteye çıkıp John'un peşinden gitmeden önce bana kem gözleriyle baktı. Rhonda da onun peşinden koştu.

Sıradaki şarkıdan sonra mikrofonu, Marlena'nın İtalyan arkadaşlarından birine uzattım ve tuvaleti aramak üzere koridora çıktım. En yakın tuvalet doluydu, bu yüzden kalın halılarla kaplı merdivenleri tırmanarak üst kata çıkıp başka bir tuvalet aradım. Artık dans etmediğim için teknenin sallantısını hissetmem tuhaf oldu. Ya da sadece ben mi böyle hissediyordum? Etrafta dolaşırken korkuluklara tutunarak yürüyordum. Buna rağmen elbisemin eteğine basmayı ve gaz kaçırmayı başarmıştım. Merdivenlerin

tam ortasına oturdum. Duvardan bana bakan büyük soyut resme odaklanmaya çalıştım ama renkler birbirine karışmak istiyor gibiydi. Telefonumun küçük el çantamın içinde titrediğini hissettim ve çıkarıp baktığımda internete bağlı olduğunu fark ettim. Sanırım tüm zengin insanlar delice paranoyak değildi. E-postalarımda gezindim, mesajlar gözümün önünde yüzüyor gibiydi.

Ablacığım!

Burada da güzel bir gün oluyor. Tabii Akdeniz'de süzülmek gibi olmasa da gayet iyiyim, her şey yolunda. Biraz zor günler geçirdiğin için üzgünüm. En azından yemekler iyi. Hiç denizkestanesi denedin mi? Duyduğuma göre çok lezzetliymiş. Umarım elenip adaya veda eden isim sen olmazsın ha ha! Beni durumlardan haberdar et. Aklımdasın. Xoxo.

Anında cevap yazmaya başladım:

Selaaaaaaam kardeşim n'aber biz şu anda çılgın bir teknedeyiz ve kafam dumanlı o yüzden yazım yanlışlarım için özür dilerim hahhahahaa. Bütün sabah kustum z çünkü mide rahatlatıcım ortadan kayboldu sorna Summer bana bi' şey verdi ama o şey, şey değildi. Veeeeee vinnyden öğrendim ki tekneden attığım e-postalar kesssinlikle okunuyo o yüzden artık oradan sana e-posta atmayacağım. Ve alsa tahmin edemezsin yemekte kime rasssladım bil? Dylan. Evvet. Büyükannesine gelmiş bn tanışmadm gerçi ama ben onu gördüğümde Johnla konuşuyodu. Onu arıcakmışım, öyle dedi haha. Sence ariiim mi?

Henüz denizkestanesi yemedm.

Sanırım dalgalı denzlere açılıyoz.

Dalgalı denizler diyorum sana. F!RTIVNA !!1!

Ve hahaa Amythest! JOhnla yatıyooo!! HA!!!

Tekrar okumadan gönder tuşuna bastım ve ayaklarımın üzerinde sallanarak durmaya çalıştım. Şşşşşş. Kafam bir milyon olmuştu. İyi ki teknelerde ayakkabı giyilmiyordu, yoksa topuklu ayakkabılarla başım büyük belaya girerdi. Pekâlâ. Nereye gidiyordum? İşemem lazımdı. Üst kat. Üst kata işemeye gidiyordum.

Merdivenlerin başında kendimi biraz toparlamak ve tuvaletin nerede olduğunu anlamak için biraz duraksadım. Ortamda kimseler yoktu ama kapısı kapalı bir odadan birkaç adamın konuşma sesleri geliyordu. Sarhoş olduğumun ve muhtemelen çok da sessiz hareket etmediğimin farkındaydım ama bu gizlice onları dinlemek için çok iyi bir fırsattı. Seslerden biri diğerlerini bastırırken, karanlıkta durup dinlemeye başladım. İngiliz aksanı; konuşan Charles olmalıydı.

"...mesele bize dönüşü değil, ki bence bu konuda sen haklısın. Bu bir ilkedir. Geçen konuştuğumuzda bunu kendi yönetim kurulundan geçiremezdin."

"Kurulla ilgili bir sorun yok," dedi John düz bir şekilde.

Charles, John'a karşı geliyordu. İşte bunu iyi duymam gerekiyordu. Ofisle tuvalet arasında, görüş alanından uzakta bir yerde kendimi duvara yaslayarak dinlemeye başladım. Burada görünmezdim.

Charles anlaşılmaz bir şey söyledi, başka bir ses de anlaşılmaz bir şeye cevap verdi.

Kendimi zorlayarak Charles'ın geri dönmeden önce kasvetli bir şekilde iç çektiğini duydum. "Son projemizde olduğu gibi, yasaları aşma becerisine sahip olabilirsin ama bu, yapman gerektiği anlamına gelmez. Bizim sorumluluğumuz bir emsal oluşturmak, toplumları ve topraklarını gelecek nesiller için korumak; ortaya çıkan her fırsatta yağmalamak ve yok etmek değil."

Kapıya bir adım daha yaklaştım.

"Düşünmem gerek," dedi John. "Son projedeki rolünden sonra ailenin bir parçası olarak kalmak istersin bence."

"Ben sadece bir yatırımcıydım. Kaza olana kadar standart altı ürünler kullandığına dair en ufak bir fikrim yoktu!" diye sinirlendi Charles.

"Ve o zaman bile bunu rapor edip bildirmedin," diye cevapladı John.

Charles, "Sen beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu.

"Bence sebep olduğun hasarın..." John'un sözü merdivenleri çıkan misafirlerin kahkahalarıyla bölündü ve anında odanın kapısı kapandı. Hemen tuvalete girip kapıyı kapattım, ama çok ses çıkartmıştım. Lanet olsun! Ama sanırım kimse duymamıştı. Hepsi ofisteydi.

Michael, babası hakkında haklıydı. Bu ihtişamlı hayatta en azından bir kişinin ahlaki pusulası vardı. Bahse girerim John, Charles'ı geçen gün akşam yemeğinde çocukların bahsettiği çöken alışveriş merkezi işine bulaştırmıştı. John *kötü* bir adamdı. *Gerçekten* çok kötü biri adamdı. Ama ben bunu zaten biliyordum.

Altı yıl kadar bir süre boyunca işedikten sonra ayılmak için boşuna bir çaba içerisinde yüzüme su çarptım ve makyajımı düzelttim. Tuvaletten çıktığımda Bernard ve Vinny, mavi elbiseler içindeki haremi bota bindiriyordu. John ve Summer çoktan bota binmiş, diğer herkesin gelmesini bekliyordu.

Çok dağılmıştık ama aynı zamanda çok da seksiydik. Amythest'in elbisesi yırtılmıştı. Brittani'nin maskarası akıyordu ve Claire bile bota binerken neredeyse okyanusa düşüyordu. Wendy çok çekici görünüyordu. Ruju dağılmıştı ve çenesini bir yere sürtmüştü, Leo'ya veda eden gözlerinde özlem dolu bir ifade vardı.

Summer botun kıç tarafında John'un yanında oturuyordu. Tekneden uzaklaşırken gözlerini denize dikmiş öylece bakıyordu ama geri kalanımız oldukça neşeliydi. Brittani "Summer

Nights" şarkısını söylemeye başladı. John, Vinny'ye bizi susturmasını söyleyene kadar herkes ona eşlik etti.

Teknenin parıldayan ışıkları ufukta kaybolmaya başlamıştı ve müzik sesi gitgide uzaklaşıyordu, ta ki geriye kalan tek şey yumuşak botun zonklaması ve biz suyun üzerinde kayarak ilerlerken dalgaların çarpma sesi olana kadar.

Yedi Ay Önce

Los Angeles

Mantarları ağzıma attıktan kısa bir süre sonra gökyüzündeki deliği fark ettim. Toz mavisi içinde belirgin siyah bir iğne deliği gibiydi, sanki biri dikmiş gibi. Bunu daha önce nasıl görmemiştim? Belki de sadece bir uyduydu. Ya da uyuşturucunun etkisi. Hareket ediyor muydu? Bizi izliyor muydu? Oturmaya çalıştım ama bunun için gerekli kasları koordine edemedim. "Bir delik var," dedim ama kulağa *gluk gluk* gibi geldi. Diğer her şey gibi.

Gluk, gluk, gluk, gluk. Neden her şey kulağa aynı geliyordu? Belki de evrenin sesi *ommm* değil, *gluk* idi.

Hunter'ın başının tepesinin benimkine değdiğini hissedebiliyordum, aynı beyni paylaşan yapışık ikizlermişiz gibiydi. Ona bir mesaj göndermeye çalıştım. "*Gluk gluk,*" dedi.

İkimiz de kahkahalara boğulduk. Gülüşmelerimiz bittiğinde gökyüzü kararda ve palmiye ağaçları sokak lambalarının aşağıdan vuran ışıklarıyla aydınlandı.

"Film setine benziyor," dedim. Sözlerimin kelimeler gibi çıkmasından memnundum.

"Filmin yıldızları biziz," diye beni onayladı.

Bir itiş kakış dikkatimizi eve açılan kapıya çekti ve sarı bir kafa belirdi. Summer çatıya çıkmıştı. Özel jet hosteslerinin giydiği üniformaları üzerindeydi ve buraya tırmanmak kolay bir iş değildi. Üzerine oturan lacivert bir elbise giymişti ve kalbinin hizasında çalıştığı şirketin altın renkli logosu vardı. Boynunda da ipek bir Burberry eşarp. "N'apıyorsunuz burada?" diye sordu.

"Büyülü mantar." Hunter yanardöner mantar torbasını ona doğru salladı. "İster misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Geri dönmek için arkasını döndü ama elinde bir şişe su tuttuğunu fark ettim ve bir yudum su içmeye çok ihtiyacım vardı. "Bekle!" diye seslendim aceleyle şişesini işaret ederek. "Bir yudum içmem lazım."

Yanıma geldi ve şişeyi bana verdi. Ne yapacağımdan emin olamayarak ona baktım. İç çekti ve kapağını açtı. "Ağzına da dökmemi ister misin?"

Şişeyi kaptım ve Hunter elimden alıp bütün suyu bitirmeden önce kafama diktim. Tutarlı bir cümle kurabilme yeteneğimle gurur duyarak, "Yarından önce dönmeyeceğini sanıyordum," dedim.

"Yolculuk kısaldı." Hunter'ın sürüklediği katlanır sandalyelerden birine oturdu, ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarına masaj yapmaya başladı. "Ama bir müşteriden iş teklifi aldım."

"Süper!" dedim. Söylediklerine odaklanmak inanılmaz derecede zordu ama bu habere sevinmem gerektiğini biliyordum. Bir sonraki mantıklı sorunun ne olması gerektiğini düşündüm. "Kim?"

"Adı John Lyons ve emlak sektöründen sinemaya kadar her şeye yatırım yapan devasa bir şirketin sahibi. Jetini satmış ve yenisinin yapımının bitmesini bekliyormuş, bu yüzden JetSafe ile uçuyordu. Japonya, Singapur ve Bali'ye onunla gitmemi istiyor

ve eğer uyum sağlarsak sözleşme yapıp yapmayacağımıza karar vereceğiz."

Bu işin nihayet koltuğumdan, daha doğrusu benim yatağımdan taşınacağı anlamına mı geldiğini merak ettim. Ancak soruyu anlaşılır bir şekilde soramayacağımı fark ettim, bu yüzden sadece başımı onaylarcasına salladım ve destekleyici olduğunu umduğum bir şekilde gülümsedim.

"Paralar!" Hunter bağırıyordu. Summer ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Paralar mı?"

Hunter ifadesini değiştirip soru sorma ses tonuna geçti. Anladığım kadarıyla bu işten ne kadar kazanacağını öğrenmek istiyordu ama Summer bunu anlamamıştı.

"Ne kadar kazanacaksın?" diye onun için çevirdim.

Omuz silkti. "Detayları henüz konuşmadık ama asistanının söylediğine göre oldukça yüksek bir maaş ödüyor ve ilk seyahatimizden sonra bana işe giriş ikramiyesi verecekmiş."

Summer'ın ayık olması bana da ufaktan bulaşıyor gibiydi çünkü mantarların etkisi azalmaya başlamıştı. Bu kafayı yaşamanın ne kadar zor olduğunu düşününce ayılmam çok can sıkıcıydı. Belki biraz kendime gelebilir, ciddi bir boyuta geçebilir ve onunla iletişim kurmak için Summer'a ayak uydurabilirdim. Summer alt kata gitmeden önce onunla ciddi bir konuşma yapabilmek için sadece beş dakikalık yoğun bir konsantrasyona ihtiyacım vardı. Sonrasında Hunter'la başrollerini oynadığımız filme geri dönebilirdim, ki bu komedide Ayık Summer'a yer yoktu.

Odaklan. "New York'a gittiğinde Eric'i gördün mü?" Kafası tamamen ayık bir yetişkin gibi sormuştum.

Bunu asla itiraf etmese de, Eric birkaç hafta önce New York'a taşındığında kalbini kırdığını ve ilişkilerinden geriye kalanları fiilen sonlandırdığını biliyordum. Bir İtalyan giyim tasarımcısıyla tanışıp kendini çabucak toparlamıştı ama ilişkileri çabucak

bitivermişti ve Summer yıllardır ilk kez gerçek anlamda bekârdı. Eric'in gidişi ve Üç Numara ile yaşadığı korkunç olay onu değiştirmişti. Bir nevi yontulmuştu.

Başını salladı. "Yanına taşınıp onunla New York'ta beraber yaşamamı istiyor ama tabii bu asla olmayacak."

Aramızda kara bir bulut gibi havada asılı duran yalanı görebiliyordum. Öyle belirgindi ki neredeyse uzanıp ona dokunabilirdim. Neden bana yalan söyleme ihtiyacı hissetmişti? Çok aptalcaydı. Tabii o zamanlar yalanını görebildiğimin farkında değildi. Ayrıca Eric'le geçirdiğimiz o öğleden sonrası ya da tomurcuklanan arkadaşlığımız hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bu, Eric'in suçuydu. Benim değil. Öpüşmemizden sonra onunla bir daha konuşmamaya karar vermiştim, ama onu sosyal medyadan takip etmeyi bırakacak değildim. Hem ne zararı vardı ki? Paylaştığı şeyler çoğunlukla sanat eserleriydi ve binlerce takipçisi vardı. Bu yüzden fazla etkileşime girmeden gizlenmek kolaydı. Çatı katı dairesinde geçirdiğimiz o günden sonra beni takip etmeye başlamıştı. Sonrasında birkaç fotoğrafımı beğendi. Bunların hepsi tamamen halka açık bir şekilde yaşandı, yasadışı bir şey yoktu ve zaten Summer sosyal medya kullanmıyordu. Sonra Eric bana mesaj atmaya başladı ve cevap vermemek kaba olurdu, değil mi? Pek çok şey olabilirdim ama kaba olmak onlardan biri değildi. Mesajlaşmalarımız da zaten izlediği bir film, okuduğum bir kitap ya da ikimizi hatırlatan komik fotoğraflar üzerineydi. Aptalca olduğunun farkındaydım. Son derece aptalca. Biz elbette "sadece arkadaştık", ama Summer öğrenseydi beni öldürürdü. Bunu kendisi söylemişti. Bu düşünce beni tekrar çatıya, Summer'ın Hunter'a yalanlar söylediği yere getirdi.

"Eric'in yaşam tarzı benim uzun vadedeki planlarıma uymuyor," diyordu.

"Çulsuzdu," diye hatırlattı Hunter. "Hatırlıyorum. En son şehre geldiğinde bu muhabbeti etmiştik."

"Tam olarak öyle değil gerçi..." diye itiraz ettim. "Onun..." Çatı katı dairesinin ne kadar muhteşem olduğuyla ilgili bir şeyler söylemek üzereydim ama kendimi çok doğru bir anda durdurdum ve sözlerimi şöyle tamamladım: "Eserleri çok satıyor."

"Yine de fakir gibi yaşamak istiyor sanki," diye ısrar etti Summer. "Bu çok tuhaf. Ailesinin şirketinde kabul etmeyeceğini söylediği bir hissesi var, biliyor musun?"

"Hisleri mi var?" diye sordum.

"Hisli erkekleri severim," dedi Hunter.

Biz kıs kıs gülerken, Summer bizi duymazdan geldi.

"Yönetim kurulunda bir sandalye, binlerce hisse, yatırımlarda ve koca koca binalarda onun adı... Ve o bütün bunlar yerine delikli tişörtler giyiyor ve tüm parasını çelimsiz Burning Man dostlarına yediriyor. Şu anda da bir Türk bilgisayar korsanıyla beraber yaşıyor."

Travis. Ve Suriyeli. Demek Eric'le buluşmuştu ve Eric bundan bana hiç bahsetmemişti. İçimdeki hayal kırıklığı yılanı uyanmıştı. Hayır, bu yılan "hayal kırıklığı" değildi. Kıskançlıktı. Hissettiğim o sancı da kalbime saplanan dişleriydi. Eyvah. Summer hemen alt kata inmezse bu yolculuk karanlık bir hal alacaktı.

"Bunları sana o mu anlattı?" diye sordu Hunter.

"Tanrım, hayır," dedi. "Bu konuları hiç açmıyor, ailesinin soyadından bile bahsetmiyor. İnternette de onun hakkında bulabildiğim tek şey, şişirilmiş sanat eserleri ve üzerine yapışmış modellerle olan fotoğrafları. Birkaç ay önce masasında bir şirketteki hisselerini arttırmak için imzasını bekleyen bir belge bulmuştum, Manhattan'da adına tapulu bir bina için gerekli yatırımla ilgili bir şeydi. Bu belge de eskizlerinin ve önemsiz

diğer postaların altında kalmıştı. Ona bunun neyle ilgili olduğunu sordum ama sorduğum anda öfkeden deliye döndü. Gerçekten inanılmaz bir öfke kontrol problemi var, çok saçma."

O öğleden sonra çatı katında babası ile ilgili bana söylediklerini düşünerek, "Eminim haklı sebepleri vardır," dedim.

"Aynen." Summer kahkaha attı. "Her neyse... Bu hafta sonu bir partide senin şarkını duydum Hunter ve insanlar parçayı cidden seviyordu."

Hunter ve ben birbirimize bir beşlik çakmaya çalıştık ama ıskaladık, sonra kıkırdamaya başladık. Summer iç çekti ve gitmek üzere ayağa kalktı.

"Dur," diye seslendim. "Telefonumdan pizza sipariş etmen lazım. Tuşları göremiyoruz."

Elini uzattı, ben de ona telefonumu verdim.

"Şifre şey, hıı. Şey..."

"Şifreni biliyorum," dedi Summer ve ekrana bir şeyler yazmaya başladı. "Her şeyinin şifresi aynı."

İki hafta sonra apartmanımın park alanına girerken galeri plakalı beyaz bir Mercedes'in benim yerime park etmiş olduğunu fark ettim. Saat gece yarısını geçmişti ve bana neredeyse çalışma ücreti olarak kuruşlar ödeyen ultra düşük bütçeli bir filmde on dört saat boyunca çekimdeydim ve yanan bir otoparkta çıplak ayakla kovalanmaktan yorgun düşmüştüm. Tatil boyunca yer aldığım reklamlardan gelen para suyunu çekmek üzereydi ve içki taşıma işine geri dönmemek için oyunculuk yapmaya devam etmek zorundaydım. Yaptığım seçimlerden zaten şüphe duymaya başlamıştım ve otoparkta gördüğüm Mercedes son damla olmuştu.

Mahallemde aracı sokağa park etmek tam bir kâbustu, bu yüzden tam yirmi dakika boyunca park yeri ararken bir yandan

da Mercedes'in pislik sürücüsüne küfürler ederek sokakta daireler çizdim. Nihayet bir park yeri bulup arabayı bıraktım. Fakat indiğim gibi CUMARTESİ 08.00-10.00 ARASI PARK YASAKTIR tabelasını gördüm. Cumartesi günü sokak temizliği mi? Gerçekten mi? Yapabileceğim tek şey çığlık atmamaktı.

Dairemin kapısını açtığımda içerideki bütün ışıkların açık olduğunu fark ettim ve Summer'ın valizi salonun orta yerinde açık bir şekilde duruyordu. Demek ki Asya'ya gittiği o büyük seyahatten dönmüştü. "Summer?" diye seslendim.

Cevap yoktu. Yatak odamın kapısını açtığımda onu yatağımın üzerine yayılmış, horlarken buldum. Onu kenara itip yatağa girdim. Belli ki kendine kalacak bir yer bulması konusunda onunla tekrar konuşmam gerekiyordu.

Saat yedide arabamı çekmek için alarm kurmuştum ve alarm çaldığında Summer yanımda yoktu. Neyse ki beyaz Mercedes de ortalıkta görünmüyordu. Arabamı bana ait olan alana park ettim ve kafamdan oraya bir özel alan tabelası asmayı geçirdim. Tam apartmana doğru giderken Mercedes'in tekrar park alanına doğru geldiğini gördüm.

Ellerim belimde, yüzümde gözlüğüm ve pijamalarımla orada dikildim. Arabanın sahibinin korkutucu bir yaratık olduğundan emindim ve araba yavaşça bana doğru ilerlerken ona bakıyordum. Sürücü koltuğundaki cam açılırken o herife adamakıllı bir nutuk çekmeye hazırlanıyordum.

Camdan, Starbucks latte bardağı tutan manikürlü bir el çıktı ve sonra ortaya çıkan sarı saçları hemen tanıdım. "Selam," dedi Summer neşeyle. "Erken kalkıp bize kahve almaya gittim."

Ona bakakaldım. "Bu kimin arabası?"

"Benim!" diye ışıldadı. "John bunu bana hoş geldin ikramiyesi olarak aldı. Arabam olmadığını biliyordu. Çok tatlı bir hareket değil mi? Sana anlatacak çok şeyim var. Ama oraya park

etmem için arabanı çekebilir misin? Sokakta bırakmak istemiyorum. Yepyeni araba."

Kahveleri alıp kapıya yöneldim. "Eminim sigortalıdır." Kapı arkamdan gürültüyle kapandı.

On dakika sonra elinde bir paket kruvasanla geldiğinde çoktan kahvemi bitirmiş ve kendime gelmiştim. "Tanrım, bu mahallede park etmek bir kâbus."

"Ah canım benim, çok üzüldüm. Bu gece dönmezsin sanmıştım."

Kruvasanları ısıtmak için fırına koydu ve kahvaltı masasında karşıma oturdu.

"Evet, sana yolculuğumu anlatmam gerek."

"Onunla yattın."

Gülümseyerek onayladı. "Nasıl bildin?"

"Hmm. Sana bir Mercedes aldığı için mi acaba? Senin kukun saf altından yapılmış olmalı, çünkü tanıştıktan bir hafta sonra ya da herhangi başka bir zamanda bana Mercedes alan bir adam olmadı."

"İki hafta oldu ve hayatımın en çılgın iki haftasıydı," derken yüzü heyecandan kızarmıştı. "Yani, zengin insanlar tanıdım ama böylesini daha öne hiç görmemiştim. Sanki dünyanın yarısı onun. Bütün güçlü insanları tanıyor. Sanki bütün başbakanlar, CEO'lar, prensler ve film yıldızları bir kulüpteler. İnanılmaz bir şey. Bir Mercedes onun için hiçbir şey. Bentley istesem alırdı ama onunla parası için beraber olduğumu düşünmesini istemiyorum, anlıyor musun?"

"Evet," dedim düz bir şekilde, "böyle düşünmesini istemeyiz. Bir dakika. Adamın evli olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet. Üçüncü karısı. Ama ayrı hayatlar yaşıyorlar. Belli ki ilk ilişkisi ben değilim, ama benimleyken daha önce hiç böyle hissetmediğini söylüyor. Her neyse, kadın zaten benden on beş

yaş falan büyük. Önümüzdeki birkaç ay içinde boşanacaklar. Şu an boşanmak ona pahalıya patlıyormuş."

"Çocukları var mı?"

"Evet ama büyümüşler ve benden de çocuk yapmak istiyor."

"Çocuk sahibi olmak istemediğini sanıyordum."

Omuz silkti. "Onunla olsa daha farklı olur. Her çocuk için ayrı bakıcım olurdu. Çocuklarım her şeyin en iyisine sahip olurdu ve ben de sadece işin eğlenceli kısmıyla ilgilenirdim."

Hiç şaka yapıyor gibi değildi.

"Kulağa mantıklı geliyor. Kaç yaşında?"

"Altmış. Altmış üç. Ama altmış üç yaşında bir delikanlı gibi. Polo oynuyor, yüzüyor, dağ tırmanışı yapıyor. Çok yönlü biri."

"Biraz garip değil mi? Yani sen yirmi iki yaşındasın. Kültürel referanslarından birini bile anlayabiliyor musun?"

"Önemli değil. Sanat, iş ve şarap hakkında konuşabiliyoruz."

Güldüm.

"Ne?" dedi. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ciddiyim. Bana aldığı kıyafetleri görmen lazım. Singapur'da alışverişe çıktık. Oradaki alışveriş merkezleri akıldışı. Dünyanın en iyisi. Ve komple bir kat lüks giyim mağazalarını sadece ben alışveriş yapabileyim diye kapattılar. Çok tatlı biri ya!"

Şaşırtıcı bir şekilde anlattıklarında ciddi ve samimi görünüyordu. Ya da belki de onunla olan ilişkisinin sunduğu avantajlardan yararlanabilmek için ondan ne kadar çok hoşlandığına kendini inandırmıştı. Her şeye rağmen ya adama ya da kendine söylediği yalanlara olan bağlılığı oldukça etkileyiciydi.

"Ah, bana bunları aldı." Kulağındaki kocaman elmas küpeleri gösterdi. "Ve alışveriş merkezinden çıktığımda arabam kapıda beni bekliyordu."

"Peki, seks nasıldı?"

"Güzeldi!" dedi. "Yani Eric kadar iyi değildi ama hiç kimse zaten Eric kadar iyi olamaz." Ürperdi. "Ama Eric bana araba alamadı. Bana hiçbir şey almadı. Her neyse, artık onu düşünmüyorum. Zamanıma değmez."

Eric'in yataktaki muhteşem performansı onu delirtirdi. Pis detayları bana anlatmak için çıldırıyordu ama ben ona asla fırsat vermemiştim. Summer ve Eric'in seks hayatı, bu hayatta tartışmak istediğim en son şeydi. Yaşlı bir adamla çok da seksi olduğunu düşünmediğim randevularını dinlemeyi tercih ederdim. "Yani yaşlı adamların sarkık hayaları sadece bir efsane miymiş?" diye dalga geçtim.

İç çekti. Eğlenmemişti. "Ben sadece... Son birkaç ayda çok şey yaşadım."

Bana anlamlı bir şekilde baktı. Üç Numara ile yaşadığı ve bir daha bahsetmemeye karar verdiğimiz o olayı ima ettiğini biliyordum. "Sahip olduklarımla elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve bu benim için gerçekten iyiye işaret olabilir..." Derin bir nefes aldı. Gözyaşlarını tuttuğunu görebiliyordum.

Uzanıp elini tuttum, ona karşı biraz duyarsız davrandığımı fark etmiştim. "Özür dilerim Summer, düşüncesizlik ettim."

Başını salladı ve yanağından bir damla yaş süzüldü. "Ben sadece..." Sesi titriyordu. "Bana destek olmana ihtiyacım var, tamam mı?"

"Çok üzgünüm, seni üzmek istememiştim." Onu kendime çektim ve sıkıca sarıldım. "Kiminle çıkmak istersen iste, arkandayım."

"Teşekkürler." Starbucks peçetesini aldı ve gözyaşlarını sildi.

"Yani şimdi hâlâ onun için çalışacak mısın? Yoksa..."

"Bana maaş vermeye devam edecek, yani teknik olarak onun için çalışıyor olacağım ama aslında tam olarak çalışmayacağım

da. Ve endişelenmene gerek yok. Buralarda olmayacağım. Sürekli seyahat ediyor ve benim de onunla gitmemi istiyor."

"Süpermiş!"

Üç Numara ile yaşadıkları yüzünden kalbim acıyordu ama "maaşlı kız arkadaş" pozisyonundaki işi için toplayabildiğim kadar sahte bir coşku vardı sesimde. Bu işin nihayet kendisine bir ev ayarlayacağı anlamına gelmesini umuyordum ama daha da duygusuz görünmemek için bu konuda ağzımı kapalı tutmaya karar verdim.

Kapıdaki tıklama sesi sohbetimizi böldü. "Kim o?" diye seslendim.

Kapının diğer tarafından gelen ses, "Eric," dedi.

Kahvem boğazımda kalmıştı.

Summer yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bugün geleceğini tamamen unutmuşum. Beverly Hills'de bir gösterisi var. Beni buradan almasını söylemiştim."

"Bir saniye," dedim. Kalbim yakalanıp kafese konmuş bir kuş gibi çarpıyordu. Birbirimize mesajlar atmamıza rağmen asansördeki öpüşmemizden beri hiç görüşmemiştik. "Onunla artık görüşmediğini sanıyordum," diye fısıldadım.

"Görüşmüyorum!" diye ısrar etti. "Bu planı John'la tanışmadan önce yapmıştım."

"Ondan kurtulalım ister misin?"

Dudaklarını ısırdı. "Yok, sorun değil."

Ayağa kalktım ve ayaklarımı oturma odası yönüne döndürdüm, Summer'ın karşısında umursamaz davranmam gerektiğini kendime hatırlatıyordum. Kapıyı açtığımda Eric her zamanki gibi siyahlar içindeydi ve sabah güneşi yeşil gözlerini ortaya çıkarıyordu. Bana gülümseyerek baktığında kapıma kadar Summer'ı almış olmak için gelişine olan kızgınlığım dağılıverdi. "Selam."

Eğilip yanaklarımdan öptü. Kalbimin atışı daha da hızlanmıştı. "Seni görmek güzel. Aaa, senin tıp okuyan serkeşi canlandırdığın şu internet dizisini nihayet izleyebildim. Harika bir iş. Çok gerçekçiydin. Çok etkilendim. Cidden."

Şaşkınlıklar içinde kaşlarımı kaldırdım. "Vay canına, gerçekten izlemişsin. Teşekkürler." Sonra neden burada olduğunu hatırlayarak, "Summer..." dedim.

Arkamı döndüğümde Summer mutfağın kapısında durmuş bizi süzüyordu. Eric, "İnternetteki dizisini izledin mi?" diye sordu Summer'a. "Bu kız gerçek bir başrol."

"Henüz değil. Ama eminim harikadır."

"Siz hazır mısınız?" diye sordu Eric. "Galeri bana bir şoför verdi." Sokağı işaret ederek, "Aşağıda bekliyor," dedi.

"Belle gelmiyor," dedi Summer.

"Ah." Bana döndü. "Neden?"

Ellerimi kaldırdım. "Neler olduğundan haberim yok. Senin buraya geldiğini bile bilmiyordum."

İkimizi de süzerek, "Hepimiz şimdi benim oteldeki havuzda takılmaya gidiyoruz, sonra da akşam gösteriye gideceğiz," dedi.

"Üzgünüm," diye gülümsedi Summer. "Asya seyahatinden dün gece döndüm. Biraz yoğun günlerdi. Tamamen unutmuşum. Hemen birkaç parça eşya alıp geliyorum."

Koridordan yatak odasına doğru ilerledi ve Eric onun görüş alanın dışına, oturma odasının kuytu köşelerine doğru ilerledi. "Mesajımı aldın mı?" diye fısıldadı.

Başımı hayır anlamında salladım. "Üzgünüm."

"Siktir." Gerçekten üzülmüş görünüyordu. "Gelemiyor musun yani?"

Aklını mı kaçırmıştı? Yoksa üçlü seks yapacağımızı falan mı sanıyordu? Güldüm. "Siz ikiniz her ne yapıyorsanız size katılacak değilim."

Summer'ın koridordaki adımlarının sesini duyunca sustuk. Yazlık elbisesi ve topuklu ayakkabıları içinde göz kamaştırıyordu. Omzunda yeni bir Louis Vuitton çanta asılıydı. Onu hayatım boyunca hiç o anki kadar tokatlamak istememiştim. "Pekâlâ," diyerek odaya girdi, "hazırım."

"Size iyi eğlenceler!" Kırgınlığımı parlak gülümsememin altına gömdüm. Kırgın olmaya hakkımın olmadığının da farkındaydım. Sonuçta onun *eski sevgilisi*... ya da her neyse...

Eric bana döndü. "Belle, sen de gelmelisin. Eğlenceli olacak..."

Beni bariz bir şekilde yanında götürmek istemeyen Summer sayesinde bahane bulmaktan kurtulmuştum. "Belle'in yapacak başka işleri var."

"Bir şey üzerine çalışmalıyım." Onlardan izin isteyip koridora yöneldim.

Ama ben daha odama varamadan Eric'in bana seslendiğini duydum: "En azından yarın akşamki gösteriye gelmelisin. Botanikle ilgili. Bence hoşuna gider."

"Çok isterdim," dedim, "ama yarın gece çekimim var."

"Ah, ne çekimi?" diye sordu.

"Düşük bütçeli bir gerilim filmi ama en azından bu sefer ölmüyorum. Size iyi eğlenceler!"

"Teşekkürler," dedi. "Hayatta kalmaya çalış."

"Sen de öyle."

Yatak odamın kapısını kapatıp müziğin sesini açtım. Yumruklarımı öyle sıkmıştım ki tırnaklarım avuç içlerimde hilal şeklinde iz bırakmıştı.

Altıncı Gün

Perşembe sabahı, Saint-Tropez, Fransa

Bir daha asla içmeyeceğim. Başım zonkluyordu, ağzımın içi kupkuruydu ve ter içindeydim. Yapmak istediğim tek şey, ayılana kadar karanlık ve serin odamda kalmaktı ama birisi lanet kapıyı tıklatıyordu.

Amythest ölü gibi horlayarak uyuyordu. Keşke onun gibi uyuyabilseydim.

"Evet?" Kapının tıklamasının durmayacağını anladığımda ses ettim.

Yine başlıyorduk. İnleyip üzerimdeki örtüleri ittim. Bir tişört giyip kapıyı açtım. Camille şişmiş kırmızı gözleri ve elinde bir tepsi kahveyle kapıda duruyordu.

"Affedersiniz. Kalktığınızdan emin olmak zorundaydım. Bugün alışverişe gitmek. Saat onda yanaşıyoruz."

"Siz iyi misiniz?" diye sordum.

Hızla başını salladı ama kara gözlerinden akan yaşları ona ihanet etmişti. Gitmek için elindeki tepsiyi bana uzattı ama ben onu odaya buyur ettim ve o tepsiyi yatağa koyup gözlerindeki yaşları gizlice kurularken kapıyı arkasından kapattım. Burnumu

sokmak istemiyordum ama kızacağız üzgün görünüyordu ve Summer'ın memnuniyetsizliğinin son kurbanı olmasından endişeleniyordum. "Size yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye nazikçe sordum.

Boş yere engellemeye çalıştığı gözyaşlarının akmasına neden oldu. "*Désolé,*" diye kekelemeye başladı. "Sorun değil," dedim tepsideki peçetelerden birini ona uzatarak. "Burada güvendesin. Burası *entre nous*."

İkimiz de hâlâ ölü gibi uyuyan Amythest'e baktık.

"*C'est... ma méré,*" dedi. "Onu *mon chèque, habituellement par* Western Union'a gönderdim. Ona bağlı. Hasta o. *Mais maintenant* Emmanuelle gitti, ben teknede kalıp onun işlerini yapmalıyım. Ben *poster le chèque* yapamam." Hıçkırığında boğulacak gibi oldu. "*Désolé, je suis très fatigué*. Ben *problèmes* istemiyorum."

"Sorun değil," dedim. "Ben senin için Western Union'a giderim."

İnanamayarak bana baktı. "*Vraiment?*"

"Evet, hiç sorun değil," dedim. "Anlıyorum. Sizi çok çalıştırıyorlar. Biliyor musunuz, geldiğim yerde ben de sizinki gibi bir işte çalışıyorum."

Bana yan yan bakmaya başladı. İnanamıyordu. "*Vous? Une serveuse?*"

Başımı salladım. "*Je suis une serveuse.*" Elimde bir tepsi tutuyormuş gibi yaptım. "Hem garson hem de barmen."

Peçeteyle yüzünü sildi. İnanamayarak gülüyordu. "Biliyorum," dedim, "garip olan şey benim burada olmam."

Amythest'e bakıp başımı salladım. "Ben onu uyandırırım. Sen git parayı getir, ben de bugün Saint-Tropez'de gönderirim."

"*Merci,*" dedi. Parmaklarıyla göz altlarına hızlıca dokunup saçlarını düzeltti. "*Merci beaucoup.*"

"*De rien,*" deyip gülümsedim.

Camille odadan çıktıktan sonra Amythest rüyalar diyarından uyanıp bana şeytanmışım gibi bakana kadar onu omuzlarından sarstım. "Ne oluyor?"

"Kalkmamız lazım," dedim. İç çekip gözlerini kapattı. Tepsiden bir bardak kahve aldım ve uyanıp bir yudum alana kadar burnunun dibinde dolandırdım. "Bugün alışverişe gidiyoruz."

Amythest, "Alışverişe gitmek istemiyorum," diye homurdandı. "Hiç param yok." Kendini yastığına attı ve yorganını başına kadar çekti.

Saatime baktım. "Hazırlanmak için otuz dakikamız var."

"Dün siz siktiğimin alışverişine gitmemiş miydiniz?"

Omuz silktim. Bikini alışverişini daha dün mü yapmıştık? Günler birbirine karışmaya başlamıştı. Brittani ve Rhonda'yla paylaştığımız duvardan gelen seslere göre Brittani, Beyoncé şarkısı söylüyordu ve korkunç detoneydi. Amythest'in eline kahve kupasını tutuşturdum ve kendim de birkaç yudum kahve hüplettikten sonra acılar içinde kıvranan bedenimi duşa sürükledim.

Tekne Saint-Tropez limanına yanaşırken Summer hâlâ ortalarda görünmüyordu ama hepimiz mucizevi bir şekilde giyinip hazırlanmıştık ve Camille'in postalanacak zarfı çantamdaydı. Limana doğru yavaşça ilerlerken kendimizi kruvasana ve meyveye boğduk. Teknenin geri kalan mürettebatı tekneyi iskeledeki restoranların ve mağazaların olduğu alana yüzü dönük olacak şekilde yanaştırırken, Emmanuelle'in gidişinin acısını atlatmış gibi görünen Julie neşe içinde prenslere ve film yıldızlarına ait olduğunu söylediği diğer tekneleri işaret ediyordu.

Tatilciler kim olduğumuzu görebilmek için teknenin dibinden boyunlarını uzatıp yürüyorlardı. "Burası en iyi iskelelerin olduğu alan," dedi Julie.

Mürettebat, inişimiz için tahtaları yerleştirmeden önce Summer iniş talimatlarını vermek üzere yanımıza geldi. Ölü gibi solgun görünüyordu. Summer bizimle gelmeyecekti, çünkü dediğine göre John'la biraz yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı. Gözlerinden zehirler saçarak her birimizi süzdü. "Dün geceki hal ve hareketleriniz onu hayal kırıklığına uğrattı. Özellikle senin!"

Manikürlü parmaklarını bana doğru uzattı.

"Ben mi?"

"Sakın salağa yatma!" diye azarladı. "Şarkı söyledin, dans ettin, uyuşturucu kullandın."

"Sadece esrardı! Marlena da içiyordu hem," diye itiraz ettim.

"O senin arkadaşınmış gibi davranma. Ben olmasam sen asla oraya gidemezdin."

"Sen olmasan hiçbirimiz burada olamazdık," diye araya girdi Wendy.

"Ve sen," diyerek Summer dikkatini Wendy'ye verdi, "kendini Leo Martin'in üstüne atmalar, herkesin önünde öpüşüp kokolaşmalar... Midemi bulandırdın."

Wendy sanki kafasından aşağı bir kova buz dökülmüş gibi baktı. "Özür dilerim," diye kekeledi. "Anın heyecanına kapılmıştım."

"Güya benim arkadaşlarımsınız," diye azarlamaya devam etti Summer. "Ama görünüşe bakılırsa hiçbiriniz beni ne kadar kötü bir duruma soktuğunuzun farkında değilsiniz. Burası Hollywood değil. Burada serserilik yapamazsınız. Davranışlarımızın sonuçları John'u etkiliyor."

Claire'in yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Özür dileriz tatlım," dedi Rhonda, Summer'ın sırtını sıvazlayarak. Summer, annesinin dokunuşuyla irkildi.

"Evet ya, pardon," dedi Brittani.

Geri kalanımız da, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Çok özür dilerim," dedi Wendy, "düşüncesizlik ettim."

"Sizi eve göndermeme şu kadar kaldı." Summer parmaklarını bir santimetre mesafesinde açarak bize gösterdi. "Sizin için yaptığımız onca şeyden sonra. Çok saygısızcaydı."

Topuklarının üzerinde dönerek odasına geri gitti ve bizi travmatize olmuş bir şekilde arkasından bakarken orada öylece bırakıverdi.

Julie boğazını temizledi ve şaşkın bakışlarımızı ona çevirdik. "Herkes oda arkadaşıyla beraber kalsın ve öğle vakti dönmüş olun," dedi. Sesi inatla neşeliydi.

Çantalarımızı toplayıp gözlerimiz yere eğik bir şekilde sessizce inmeye başladık. Kaldırımda dolaşan turist kalabalığına karıştığımızda Wendy'nin koluna girdim. "İyi misin?"

"Evet," dedi ama perişan bir haldeydi. "Summer haklı. Daha iyisini yapabilirdik." Gözlerimi devirdim.

"Gayet iyiydik. Sana kızgın çünkü Leo onu reddetti ve seninle olmayı tercih etti."

"Benden hoşlandığını mı düşünüyorsun?" diye sordu umut dolu bir sesle.

"Çok net. Ama sen yine de fazla heveslenme. Michael'ın dediğine göre biraz playboy olarak ün yapmış."

Güneşin altında ışıldayan sıralı teknelere baktı. "Evet, biliyorum," dedi. "Ama pek çok erkek doğru kızla tanışana kadar playboydur."

Sabah sabah onu güzel hayallerinden koparmamak için konuyu değiştirdim.

"Bugün özellikle aradığın bir şey var mı?"

"Herkesin giydiği o bağcıklı sandaletlerden bir çift istiyorum ve SPF100 güneş kremine ihtiyacım var. Daha fazla yanmak istemiyorum. Sen?"

"Webby Ödülleri'nde giymek için bir elbiseye ihtiyacım var."

Bana boş boş baktı.

"İnternet dizisi ödülleri. Benim oynadığım bir dizi aday gösterildi. Bana bundan bahsetmiştim. *Junk*?"

Başını salladı. "Ah, evet." Ama neden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikrinin olmadığı çok açıktı.

Rhonda, "Biz hediyelik eşyalar alacağız," dedi.

"Kimbilir bir daha ne zaman Fransa'ya geliriz," diye homurdandı Brittani. "Bizden öyle utanıyor ki muhtemelen bir dahaki seyahate davet edilmeyiz."

"Hah, işte buradalar!" Rhonda kızını dirseğinden tutup bir çömlekçi dükkânına doğru yönlendirdi. Brittani, Amythest'e onlara katılması için bir işaret yaptı ama Amythest donmuş bakışlarını denize çevirip onu görmezden geldi. Brittani dilini çıkarıp ona ortaparmağını gösterdi ve annesinin peşinden dükkâna girdi.

Wendy, Claire ve ben birbirimize baktık. Wendy dudaklarını kımıldatarak, "*Bol şans*" deyip Amythest'i süzdü. Ardından yüksek sesle, "Tamam o zaman, birazdan görüşürüz," dedi.

Claire ufaktan el sallayıp onu bir ayakkabıcıya doğru takip etti. Onlar gözden kaybolurken omuzlarımdan bir yük kalktığını hissettim. Bu, sürüden ilk ayrılışımdı ve seyahate başladığımızdan beri hiç bu kadar serbest kalmamıştım. Amythest'e döndüm. Büyük güneş gözlükleri gözlerini tamamen kapatmıştı ve korkuluklara yaslanmış bir halde teknelere bakıyordu. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi düz bir sesle.

"Ben elbise ararken bir restoranda falan oturup dinlenmek ister misin? Hiç sorun değil," diye bir teklifte bulundum.

"Ihh, hadi gidelim."

Yolun karşısında geçtik ve telefonumdan en yakın Western Union şubesini bulmak için haritalara baktım ve şans eseri sadece birkaç blok ileride bir tane vardı. "Camille için şu parayı göndermem lazım, o yüzden benim hemen bir Western Union'a uğramam gerek," dedim. "Tekneden inmesine izin verilmiyor ve annesinin paraya ihtiyacı varmış."

Amythest hâlâ kendi dünyasında kaybolmuş bir vaziyetteydi, belli belirsiz başını salladı ve muhteşem butiklerin sıralandığı Arnavut kaldırımlı bir yol boyunca beni takip etmeye başladı. Ben, Camille'in parasını göndermek için uzun bir kuyrukta beklerken o da mağazalardan birinin önündeki banka oturmuş telefonuyla oynuyordu. Geri döndüğümde biraz daha neşelenmişti.

Elleri kolları alışveriş poşetleriyle dolu insanların arasında ilerlerken, "Senin şu internet dizisinin aday gösterilmiş olması harika bir olay," dedi. "Konusu neydi?"

"İsmi *Junk*. Hayatını yoluna koymaya çalışan ama sonunda başarısız olan serkeş bir tıp öğrencisini oynamıştım."

"Sertmiş. Peki, bu iş için sana ne kadar ödüyorlar?"

"Tam olarak sıfır dolar," diye itiraf ettim, "ama harika bir deneyimdi. Çok şey öğrendim ve kulağa ne kadar sevimsiz gelse de bir aktrist olarak daha esnek olmalıyım."

"Hayır, bence havalı. Keşke ben de böyle şeyler yapabilseydim."

Vitrininde koyu mor straplez bir elbise sergilenen bir butiğin önünde durdum.

"Mor hakkında ne düşündüğümü biliyorsun," dedi Amythest.

Mağazaya girdik ve gördüğüm ilk fiyat etiketini kayıtsızca çevirip baktım. Beş bin avro. Bir etikete daha baktım. Altı bin.

Amythest ile göz göze geldik ve hiçbir şey olmamış gibi dükkândan çıktık.

"Ne kadardı?" diye sordu.

"Altı bin," deyip iç çektim. "Beş yüz avro civarında bir şeyler bakıyorum, ki bu bile sadece iki üç kez giyeceğim bir elbise için çok fazla."

Güldü. "İyi şanslar."

O civardaki dükkânları hızlıca gezdik ama bütçeme uygun bir şey bulmak neredeyse imkânsızdı. Daha ucuz kıyafetler satan mağazalar vardı ama orada da günlük kıyafetler satılıyordu. Sokaklarda gezerken Amythest kendisine büyük bir şapka aldı. Ben de annem için bir kolye ve Lauren için bir çift küpe seçtim.

Western Union'daki sıra yüzünden pek vaktimiz kalmamıştı ve neredeyse pes edecektim ki bir konsinye mağazasının vitrininde belden oturtmalı zümrüt yeşili elbiseyi gördüm. Saatime baktım. On bir buçuk olmuştu.

"Bu elbise sana inanılmaz yakışır," dedi Amythest.

"Pekâlâ, çok hızlı olmalıyız. Tekne sadece on dakika yürüme mesafesinde."

Elbise 460 avroydu, ki dolara çevirdiğimde harcamayı planladığım 500 dolardan biraz daha fazla tutuyordu. Ama o gün gördüğüm diğer elbiselerden sonra bu elbise neredeyse bedavaydı ve elbiseyi denediğimde öyle güzel oldu ki sanki benim için dikilmişti. Ben aynanın önünde kendi etrafımda dönerken Amythest de beni alkışlıyordu. "Yakıyorsun," diyerek ıslık çaldı. "Aşırı seksi."

Mağaza çalışanları elbiseyi benim için paketlerken Amythest arka taraftaki raflarda dizili eşyaları kurcalıyordu. "Ah, peki buna ne dersin?"

Elinde altmışlardan kalma altın rengi vintage bir kokteyl elbisesi tutuyordu ve muhtemelen hayatı boyunca seçtiği en şık şeydi. Keşke onu ilk ben görseydim.

"Evet." Tekrar saatime baktım. "Ama on dakika içinde tekneye yürüyor olmalıyız. O yüzden, çabuk!"

Soyunma odasına koştu ve baştan yaratılmış gibi geri döndü. Elbise bedenine tam oturmuştu ve onu metalci bir striptizciden çok, şık bir genç kıza çevirmişti.

"Evet," dedim hemen. "Yüzde yüz."

"Yine de bu elbiseye param yeter mi bilmiyorum," dedi.

"Ne kadar?" diye mağaza çalışanına sordum.

"*Très belle*," dedi. "Sezon sonu indirimiyle, *alors*... kırk beş."

"Tamam, kartla ödeyebilir miyim?" diye sordu Amythest.

"Amex olmaz ama Visa olur."

"Harika. Alıyorum." Amythest gülümsüyordu. Çantasını kurcaladıktan sonra kredi kartını mağaza çalışanına verdi. "Ben üzerimi değiştirirken çekebilir misin?"

Amythest siyah yırtık kot şortunu ve kolsuz bluzunu giyerken mağaza çalışanı kız kartı makineden geçirdi. Tekneye dönmek için on beş dakikamız vardı, ki bu yeterince vakit var demekti. Wendy'ye bir mesaj attım:

Şimdi dönüyoruz. Ayakkabı buldun mu?

Anında cevap verdi:

Evet!! Görüşürüz.

Kıza baktım, hâlâ pos cihazına bakıyordu. "Bir sorun mu var?"

"*Pas de problème.* Cihaz hep yavaş."

Cihazdan *bip* sesi geldi ve kız iç çekti.

"Ne oldu?" diye sordu Amythest.

"Bağlanmıştı ama şimdi değil. Çeker mi bilmiyorum."

"Biraz acelemiz var da," dedim. "Biraz hızlı hareket edebilir miyiz?"

"Çalışacak," dedi cihaza bakarak.

Dakikalar ilerliyordu. "Başka bir kartla çekebilir misin?" diye sordum.

"Sorun kartta değil. *C'est la machine.*"

"Peki ya nakit?" diye sordum. "Eğer yakınlarda ATM varsa nakit çekip gelebilirim."

"Gerek yok," dedi Amythest. "Vaktimiz de yok zaten. Sen git, ben sana yetişirim."

"Hayır. Seni bırakmam."

Çalışan kız mağaza telefonundan birini aradı ve Fransızca konuşmaya başladı. Cihazdaki tuşlara basarken telefondakinin verdiği talimatlara uyuyor gibiydi. On yıl gibi hissettiren bir süre sonunda nihayet cihazdan *bip* sesi geldi.

"Ah, çekti." Amythest'e faturayı uzattı. İç çekip mağazadan dışarı fırladık. Alışveriş yapan insanları yara yara koşarken Wendy ve Summer'a mesaj attım:

Üç dakikaya oradayız!

Saat on ikide orada olmamızın imkânı yoktu. Ama sadece birkaç dakika gecikmiş olacaktık. İskeleye giden yola geldiğimizde sandaletlerim ayaklarımı vuruyordu. Tekneler parlak güneşin altında parlıyordu. Yüz metre ötede duran *Aslanın İni*'ni görebiliyordum.

"Tanrı'ya şükür!" dedim nefes nefese. "Tekne hâlâ burada."

Ama yaklaştıkça mürettebattan iki kişinin tekneye biniş iskelesini kaldırdığını fark ettim. Bağırsam sesimi duyarlardı. O yüzden, "Hey! Buradayız!" diye bağırdım.

Hugo ve ismini hatırlayamadığım iri yarı bir adam başını kaldırıp el salladı ve iskele tahtasını tekrar yerine yerleştirdiler.

Aramızda sadece yirmi metre kalmıştı ve ellerinde alışveriş poşetleriyle botta Summer'ın yanında oturan Rhonda ve Brittani'nin bizim koşturmamızı izlediğini görebiliyordum. İskeleye geldiğimizde saatime baktım. 12.03'tü.

"Özür dileriz geç kaldık," dedim. "Pos cihazıyla ilgili bir sorun oldu. Bütün yolu koşarak geldik."

Summer, mürettebatla konuşup motorun gürültüsünden ne olduğunu anlamadığım bir şeyler söyledi ve sonra arkasına bile bakmadan içeri girdi. Tekne çalışanları ellerinde biniş tahtasıyla bir süre duraksayıp birbirlerine kısık sesle bir şeyler söyledi. Sonra da tahtayı kaldırmaya başladılar. Bizi burada bırakacaklardı.

"Brittani!" diye bağırdı Amythest. Ama Brittani dearkasını dönüp içeri girdi.

Hugo ile göz göze geldik. "Üzgünüm. Beşte döneriz."

Wendy'ye baktım. "Ciddi misiniz siz?"

"Üzgünüm." Koca şapkasının yüzüne düşürdüğü gölge yüzünden ifadesini göremedim. Ama "yapabileceğim bir şey yok" dercesine omuzlarını silkti ve bot uzaklaşmaya başladığında Summer ve Brittani'nin peşinden içeri girdi.

Amythest ve ben dehşet içinde teknenin parlak güneş ışıklarına doğru ilerlemesini izledik. Damarlarıma dolan adrenalini hissedebiliyordum. Bir arkadaşın bıçağı en keskin bıçaktır, ama çifte ihanet başka türlü bir azaptı. Wendy'ye bir mesaj attım:

Bu ne demek şimdi?

"Bu olanlara inanamıyorum," dedi Amythest.

"Al benden de o kadar," dedim. Burnumdan soluyordum.

"O sürtüklerin canları cehenneme. Benim karnım aç." Sokağın karşısında limana bakan bir restorana doğru yürümeye başladım ve dışarıdaki masalardan birine oturdum. Amythest de

tam karşımdaki sandalyeye oturdu ve menüyü incelemeye başladı. "Şaka mı bu? Buradaki en ucuz içecek yirmi avro."

"Ben ısmarlıyorum," dedim hesabımda kalan kuruşları hesap ederek.

"O pis kaltak!" diye köpürdü. Saçlarını parmağının etrafına dolamıştı.

"Bak, şu an en az senin kadar kızgınım ama dürüst olmak gerekirse şu an onlarla takılmak zorunda olmadığımız için de biraz rahatladım."

Büyük siyah gözlüklerinin ardından gözyaşları süzülüyordu. Garsonu çağırdım ve ikimize de birer kadeh pembe şarap söyledim.

"Beni dinle," deyip elini okşadım. "Onlara geç kalmamızın benim hatam olduğunu söyleyelim, tamam mı? Neler olduğunu anlatacağım ama senin yerine benim başıma gelmiş gibi. Nasıl?"

Dudaklarını ısırdı, bakışları denizde sallanan teknelere kilitlenmişti. Hızlıca Summer'a bir mesaj attım:

Geç kaldığımız için özür dileriz. Benim hatamdı. Elbise almaya çalışıyordum ve pos cihazı dondu. Elbiseyi almadan dönemezdim. Tekrar özür dilerim.

Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Telefonum restoranın Wi-Fi ağına otomatik olarak bağlandı ve bir anda telefonuma bildirimler yağmaya başladı. Gelen mesajlar kutumda gezinirken, gözlerim Dylan'la olan sohbet kutusuna takıldı.

Kısa bir süre için onu arasam mı diye düşündüm ama aramamamın daha iyi olacağına karar verdim. Summer bana yeterince kızgındı ve yapmam gereken son şey durumu daha da kötüleştirmekti.

Şaraplarımız geldiğinde Amythest koca kadehi tek seferde kafasına dikip bitirdi ve bardağı gürültüyle masaya bıraktı.

"Çok mu susamıştın?" diye takıldım.

"Brittani'yi sikeyim. Ben o pisliğin tek arkadaşıyım. Başka kimse ona tahammül edemiyor."

"Sana böyle davrandığı için üzgünüm. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, kız kardeşi de aynısını bana yapıyor," deyip anlayışla karşıladım.

"Aşırı halleri veya kaba bir insan olması umurumda değil," dedi Amythest. "En azından kim olduğu konusunda dürüst. Ama buraya geldiğimizden beri yaptığı tek şey, ablasının götünün dibinden ayrılmamak. Sanki yaşlı zengin bir adamı becerdiği için çok özel biriymiş gibi davranıyor."

Konuşurken çenesi öne geliyordu ve tavırları gittikçe daha da sertleşiyordu. Masanın diğer tarafına uzanıp şarabımdan bir yudum aldı.

"İstediği kadar böbürlensin. Ben de John'la yatıyorum."

Pislikler yüzeye çıkıyordu. "Evet," dedim dikkatlice. "Senin yatağının altında bulduğum güneş gözlüklerini takıyordu. Bir şeyler var diye düşünmüştüm."

"Zor olmadı," diye övündü. "Yani demek istediğim, onunla yatmak zor değildi, hem penisi sertleşmiyor bile. Ve sapık biri. Pisliğin teki." Titredi. "Benden..."

Amythest ve John'un yasak ilişkilerinin pis detaylarını öğrenmek istemiyordum. "Tatlım, dikkatli olmalısın," diye araya girdim. "Summer ne kadar büyük bir pislik olursa olsun, biz buraya onun misafirleri olarak geldik ve ..."

"Ne ekersen onu biçersin," diye homurdandı. "Bana iyi davranmış olsaydı ona saygı duyardım, anlıyor musun? Ama bana kaltakmışım gibi davranırsan, sana gerçek kaltağın kim olduğunu gösteririm işte!"

"Anlıyorum. Ama Summer'ın..." Burada durmam gerekiyordu. Ona bildiğim her şeyi anlatamazdım ama yine de uyarı niteliğinde bir şeyler söylemeliydim. "Emmanuelle'in artık teknede olmamasının asıl sebebinin, Summer'ın John'la flört ettiğini düşünmesi olduğunu biliyorsun, değil mi? Kızcağız kolyeyi çalıyormuş gibi ona kumpas kurdu."

"Evet, tabii ki," dedi Amythest.

"Böyle bir şeyi ilk kez yapmıyor," dedim bir örnek verebilmek için etrafıma bakınarak. "Summer garsonluk yaptığı zamanlarda birlikte çalıştığı ve her zaman iyi masalara bakan bir kız vardı, ondan hiç hoşlanmazdı. Bu yüzden kıza tuzak kurup, hırsızlık yapıyormuş gibi gösterip kovdurmuştu."

"Artık çok geç," dedi Amythest omuz silkerek. Anlattığım hikâye onu pek etkilemişe benzemiyordu. "Çünkü dün gece partide yemek masasında beni alttan parmaklarken, iç çamaşırımı John'un cebinde bıraktım."

Aman Tanrım. "Vay be!" dedim.

Şarabımdan bir yudum daha aldı. "Tüm bu zengin insanlar kendilerini çok zengin sanıyor ama aslında diğer herkes gibiler. Herkes birbirini beceriyor ve kimse mutlu değil."

"Bana kalırsa zenginler arasında daha çok seks dönüyor gibi."

Garsonu çağırıp ikimize de birer kadeh daha şarap söyledim, yanına da caprese salatası ve İtalyan jambonlu sandviç istedim. Amythest saçlarını parmaklarına dolayıp dudaklarını yalıyor ve telefonuyla ilgileniyordu. Ben de kendi telefonumu çıkardım. Bakışlarım dün gece göndermiş olduğum saçma mesaja verilen cevaba takıldı:

Bu sabah nasılsın bakalım partici? Amythest ve John'la ilgili haberler bomba ama şaşırtıcı değil. Bence sen kendine Summer'ın bunu öğrenmemesini görev edinebilirsin, aşırı kıskanç biri o. Tanrı bilir, öğrenirse

neler yapar. Sana Dramamine yerine ne vermiş? Daha iyi misin şimdi? Lütfen dikkatli ol. Belli ki ona güvenemezsin. Ve artık tekneden mail-leşmek yok! Gerçi yine şaşırmadım bu habere de. Dylan'a denk gelmiş olman çok garip. Belki de onu aramaman daha iyi olur, zaten yeterince olay oluyor gibi. Fırtına çıktı mı? Burada hava iyi ama çok sıcak. Aşırı sıcak. Eve dönmene sadece birkaç gün kaldı ama seyahatin sonuna kadar kalmana gerek yok. Eğer istersen onları ekip erkenden dönebilirsin. Beni haberdar et...

Hemen cevap yazmaya başladım:

Evet ya, sana kafam bir dünyayken yazmışım. Dün gece hepimiz feci sarhoştuk. Bu Summer'ın hiç hoşuna gitmedi, sabah üzerimizden geçti resmen. Saint-Tropez'de Amythest'le öğle yemeği yiyoruz şu an. Tekne bizi almadan gitti çünkü alışverişten üç dakika geç döndük. Saat beşte döneceklermiş. Biraz kafa dinleyebileceğim için mutluyum. Onları ekmek harika bir fikir ama param kalmadı ve sadece birkaç gün daha dayanmalıyım. Bence üstesinden gelirim. Bugün hava güneşli ama sanırım bu akşam fırtına çıkabilir. Bu mesajları silmeyi unutma. Tekneden e-posta göndermek istemiyorum ama mecbur kalırsam da bu mesajları kimsenin okumasını istemem.

Çeki imzalarken neredeyse yüz avro harcamış olduğumu fark ettim ama bunu uzun bir süre kafama takamayacak kadar da gergindim.

"Hadi yürüyelim," dedim.

Rose şarabın hafifletici etkisi altında poşetlerimizi sallayarak restorandan çıktık ve geldiğimiz ilk sokaktan şehrin içine doğru ilerlemeye başladık. Yürüdüğümüz şerit sadece scooterların sığabileceği kadar genişti ve her iki taraftaki binalar arasındaki mesafe o kadar dardı ki kaldırımlar güneş tepedeyken bile

gölgeliydi. Dükkânların çoğu öğle yemeği vakti olduğu için kapalıydı ve kalabalık azalmış, arkasında rahatlatıcı bir sessizlik bırakmıştı.

Bir ATM bulduk ve yanımda biraz para olsun diye hızla suyunu çekmek üzere olan banka hesabımdan elli avro nakit çektim. Amythest yürüyüşümüze devam ederken, "Summer'la neden arkadaşsın?" diye sordu. "Sen çok iyi birisin ama o pisliğin teki."

Güldüm. "Tanıştığımızda on beş yaşındaydık," dedim, "ve o zamanlar böyle bir kaltak değildi. Bazı kötü şeyler yaşadı..."

"Ne gibi?"

İç çektim. Her şeye rağmen bir parçam hâlâ onu korumak istiyordu. "Mesela annesinin kocaları. Dördü de. Sonuncusu Rhonda'yı fena halde döven ve araya girmeye çalıştığında Summer'ın gözünü morartan bir polisti. Ve ondan bir önceki, Üç Numara... O da pis şeyler yaptı."

Amythest, yazlık kıyafetler giymiş inanılmaz derecede zayıf cansız mankenlerin olduğu bir vitrinin önünde durdu ve elini camın üzerine koydu. "Zengin olsaydım," dedi, "sence böyle kıyafetler giyer miydim?"

Güldüm. "Bütün zenginler kaftan ve gladyatör giymez."

Gözlüğünün altından süzülen bir damla yaşı sildi. "Ah." İnledi. "Bu tür şeyler genelde beni etkilemez ama bu hafta kendimi çok şey hissediyorum... Küçük. Çok salak."

"Seni anlıyorum," dedim. "Seni daha iyi hissettirecekse şunu bil, Summer buraya sadece bacaklarını açarak geldi." Bu doğru değildi. John'un yanında olabilmek için bundan çok daha fazlasını yapmıştı ama Amythest'in neşesi yerine gelsin istiyordum.

Kıkırdadı. "Kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Benim olduğum yerden bakınca gayet iyi bir seçenek gibi duruyor. John'un beni ondan gizli becermesi dışında tabii ki."

Sanki demek istediği tam da buymuş gibi bir anda arkasını dönüp kaldırımda yürümeye başladı. Ona yetişebilmek için adımlarımı hızlandırdım. Onu olduğu yerde durdurmak, sarsmak ve kiminle dans ettiğinin farkına varması için gözlerini açmak istiyordum. Ama onunla paylaştığım şeylerden daha fazlasını anlatırsam sadece geri tepmesinden endişeleniyordum.

Sarımsı kahverengi dükkânlar ve solmuş mavi panjurlarla çevrili dar sokaklarda turladıktan sonra labirent aniden sona erdi. Solumuzda dağlarla çevrili mavi deniz, sağımızda tepesinde bir kale olan çimlik bir alan vardı. Gözlerimi gölgeleyerek kaleye baktım. "Bir yerde okumuştum sanırım. Bu kale bir müze olmalı. Bir bakalım ister misin?"

Başını hayır anlamında salladı. Saçlarındaki mor ışıltılar güneşte parlıyordu.

"Burası çok güzel. Hadi sahilde yürüyelim."

Okyanus kıyısındaki patika boyunca yürürken güneş bizi yakıyordu. Keşke bir şapkam olsaydı, diye düşündüm, ama manzara uğruna ölünecek kadar güzeldi ve esinti bizi yeterince serinletiyordu. Birkaç yüz metre sonra bir otoparkta ve işlemeli bir kapının önünde bulduk kendimizi. Etrafı inceledikten sonra buranın bir mezarlık olduğunu fark ettik.

Çoğu haç işareti şeklinde demir yatak başlıklarına sahip, ayaksız çift kişilik yataklara benzeyen, birbirine yakın yerlere yığılmış gibi görünen mermer mezar taşları kumlu alanın üzerine seriliydi. Körfezdeki dalgalar sadece birkaç metre aşağıdaki kayalara çarpıyordu. Amythest büyülenmiş gibi bakıyordu. "Ne kadar havalı."

İsimlere ve yıllara bakınarak mezarlıkta dolaştık. Mezar taşlarında yazılanları ona çevirebilmek için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. "Ölümümün yasını tutma, yaşamış olmamı kutla," dedim. "Diyor ki; '*Aramızdan çok erken ayrıldı. Sevgili annemiz ve büyükannemiz.*' Ah, şuradaki bir Shakespeare alıntısı.

'Dinen dalgalar gibi kayalık kıyılarda, sonlarına koşuşur ömrümüzün anları.'"

"Sert," dedi Amythest.

"Peki, şuna bak. *'Danser au paradis.' Cennette dans.*"

Güldü. "Sevdim. Emille Broulet Marchand, 1903-1923. Öldüğünde benim yaşımdaymış."

Mezara bakarak, "Biliyor musun, benim gerçek adım aslında Amythest değil. Jessica'ydı. Adımı değiştirdim çünkü... ne bileyim... Kendimi özel hissetmek istedim."

"Sen zaten özel birisin," deyip gülümsedim.

Utanarak gülümsedi. Sonra bakışlarını ufka kaydırdı. "Deniz kenarına gömülmek istemezdim." Titredi. "Her yer su. Yani ölmüş olacağım zaten ama..."

"Yüzmeyi öğrenmelisin," dedim. "Los Angeles'a döndüğümüzde Wendy'nin evine gelebilirsin ve..."

Homurdandı. "Sanki Wendy beni evine davet eder de..."

"O aslında ..."

"Umurumda değil," diye araya girdi. Bir eli havadaydı. "Bu haftadan sonra bu gruptan görüşmek istediğim tek insan sensin."

Telefonum çaldı ve çantamdan çıkarıp ekrana baktım. Summer'dan bir mesaj gelmişti. Mesajı okumaya başladığımda nabzım hızlanmaya başlamıştı:

> Bu John'un teknesi ve o ne zaman isterse o zaman kalkıyor. Senin teknen değil, sen sadece bir misafirsin ve bizim planımıza uymalısın. Bu kadar kaba olabildiğine inanamıyorum. Üstelik senin için yaptığımız onca şeyden sonra. Beşte orada ol. John'la konuşacaksın ve bu kadar nankör olduğun için ondan özür dileyebilirsin.

"Neymiş?" diye sordu.

"Summer." Telefonu ona verdim. "Siktir et. Benim için yaptığı onca şeyden sonraymış... O salak hatırlayamayacağım kadar uzun bir süre boyunca bir kuruş vermeden benim yatağımda yattı. Biten her ilişkisinin ardından onu toparlamak için uğraştım. Ona kıyafetlerimi verdim, iş buldum..."

Deliye dönmüştüm. Telefonumu okyanusa atmak ve o yüzen hapishaneye bir daha asla dönmemek istiyordum. Daha fazla param olsaydı bir gemi bulur ve uçağa atlayıp eve dönerdim. Acaba... Hayır. Dayanabilirdim. Sadece birkaç gün daha kalmıştı.

Amythest telefonu bana vererek, "Siktir," dedi.

"Tekneye dönmeliyiz," deyip telefonumu çantama koydum ve burnumdan soluyarak mezarlıktan çıktım.

Amythest peşimden koşturuyordu. Kasabaya doğru giden yolda, deniz kenarındaki patikadan yürürken o anda cevap veremediğim sorularıyla beni çileden çıkarıyordu: "Madem o kadar yakın arkadaşsınız, şimdi neden senden nefret ediyor? Ne kadar süredir böyle? Ona bir şey mi yaptın? Bu seyahate neden geldin?"

Sırtımdan ter akıyordu ve sandaletlerim ayağımı vuruyordu. Labirentin ortasında bir yerde onu susturmak zorunda kaldım.

"Amythest," dedim. Nefes nefese kalmıştım. "Eğer anlatabilseydim, sana daha fazlasını anlatırdım. Lütfen, lütfen üsteleme. İkimiz de başımızı eğelim ve daha fazla drama olmadan Amerika'ya dönelim, olur mu?"

Yüzümdeki çaresizliği görmüş olmalıydı çünkü menekşe gözlerinde bir ciddiyetle başını salladı. "Peki."

Yirmi Altı Gün Önce

Los Angeles

Temmuz ayında güneşli bir sabahtı ve Summer'dan mesaj geldiğinde yoga dersimden eve dönmek üzereydim.

Ben geldim, sen neredesin?

Nereden döndüğünü hatırlamıyordum. John'la seksek oynar gibi geziyorlardı ve onları takip etmek neredeyse imkânsızdı. Arada bir eve gelip yeni hayatının ilginç detaylarını paylaşırdı: banyodaki lavabonun kenarına bırakılmış bir Cartier saat, ünlü bir muhafazakâr senatör ve onun Bangkok'taki transseksüel kız arkadaşıyla beraber yedikleri bir akşam yemeği, insan haklarına karşı hiçbir hassasiyeti olmayan petrol zengini bir diktatörün sarayına VIP giriş kartı. Ne zaman kıskançlık hissetsem, jetteki o koltuk için Summer'ın kendinden neler verdiğini hatırlıyordum.

Henüz resmi olarak evimden taşınmamış olmasına biraz sinirliydim. Ama Üç Numara ile olanlardan sonra –ikimiz de biraz hata payımın olduğunu hissetmiştik– çok da ısrarcı olamazdım. Zaten son birkaç ayda onu çok az görmüştüm. Kira ödemiyordu ama ganimetlerini benimle paylaşma konusunda çok cömertti.

John'un beğenmediği tasarım kıyafetlerini, hatta ilk görüşte aşk yaşadığım küçük bir Gucci çantasını bana vermişti. Jetlerine atlayıp bir yerlere gitmedikleri zamanlarda John'la beraber Beverly Hills'te kalıyordu. Ben de bu sırada geçimimi sağlamak için yeni açılan bir barda çalışıyordum ve oyunculuk işleri kovalıyordum.

John'la iki tez bir araya gelmiştik. İlkinde Beverly Hills'teki malikânesinde havuz başında yatarken karşılaşmıştık; ikinci seferde de Wendy, Claire, Summer ve ben buluşmuştuk ama John'un geleceğinden Summer dışında kimsenin haberi yoktu ve tuhaf bir akşam yemeği yemiştik beraber. Siparişlerimizi verdikten sonra gelmişti ve işkence dolu bir otuz dakika boyunca yanımızda oturmuştu. Adamlarından biri barda dikilip bizi izlerken, John da sanki iş mülakatındaymışız gibi bize sorular soruyordu. Nihayet kalkıp gitmeden önce kartını masaya bırakmıştı. Summer'a bunun neyin nesi olduğunu sorduğumda tereddütle cevap vermişti. "Ona sizden çok bahsettim, o da sizinle tanışmak istedi."

Ertesi hafta bir teknede güneşlenirken üçümüze bir fotoğraf gönderdi:

Kim doğum günümde benimle burada olmak ister?

Birkaç gün sonra John'un seyahat koordinatöründen bir e-posta aldık. Summer'ın doğum günü seyahati için resmi bir davetiye ve de pasaport bilgilerimizi isteyen bir talep yazısı gelmişti. Görünüşe bakılırsa John'un o akşamki mülakatından başarıyla geçmiştik. Bir sonraki görüşmemizde Summer, "Ona sizin ne kadar güzel ve harika insanlar olduğunuzdan bahsetmiştim," dedi. "Ama imajı konusunda çok titizleniyor, bu yüzden sizinle birebir tanışmak istedi. Annemle kardeşim de geliyor ama aramızda kalsın, bu seyahat için onlara yeni kıyafetler almam gerek."

Her ne kadar Summer'ın John'a yaşattığı ikinci bahara alışmakta zorlansam da, Akdeniz'de tüm masrafları karşılanan bir tekne seyahati fikrinden heyecan duymadım desem yalan söylemiş olurdum. Onun yaşlı manitasının teknesinde olacağımızı biliyordum ve yolculuğun da tam olarak hayal ettiğim gibi olmayacağını anlamıştım. Ama yine de teknede olacaktık. Riviera'da. Tabii ki gidecektim!

Yogadan eve döndüğümde evin dış kapısı aralıktı ve Summer salonda küçük el çantasıyla aynı desenlerde büyük boy yeni Louis Vuitton valizine bir şeyler atıyordu. "Selam!" dedi neşeyle. "Sana mesaj atmıştım."

"Araba kullanıyordum. N'aber?"

"John önümüzdeki birkaç hafta boyunca Ortadoğu'da çalışacak ama ben ona eşlik edemeyeceğim. Bu yüzden bana Malibu'dan bir ev tuttu."

Şükürler olsun! Sonunda kendine kalacak bir yer bulmuştu. Şarkı söylememek için kendimi zor tuttum. "Gece bende kalmak ister misin? Ya da istersen hafta sonu?"

Bir sahil evi. Yat gezisi. Zengin bir arkadaşa sahip olmanın avantajları olduğunu kabul etmeliydim. "Az önce bütün planlarımı iptal ettim," dedim gülümseyerek.

"Harika!" Ellerini çırptı. "Çünkü ev çok büyük. Evde bir de asistanına doldurttuğu bir şarap mahzeni var. Tek sorun, arabam garajda olduğu için senin sürmen gerek."

Sahil yolu boyunca yüksek sesle doksanlar pop şarkılarına eşlik ederek ve pencerelerimiz açık bir şekilde hız yaparak ilerledik. Birlikte eğlenmeyeli uzun zaman olmuştu ve bu yolculuk bize iyi gelmişti. Eski günlerdeki gibiydi. Yani, neredeyse... Eve vardığımızda Wendy arabasını çoktan park etmişti.

"N'aber sürtükler?" dedi. "Burası inanılmaz."

"Bu gece çalışmak zorunda olduğunu sanıyordum," dedi Summer.

"Evet, ta ki buranın fotoğraflarını görene kadar," dedi. "Ayrıca Popocu da orada olacak ve onunla karşılaşmayı hiç istemiyordum."

Aracı garaja bırakırken, "Popocu kimdi?" diye fısıldayarak sordu Summer.

"Sence kim? Geçen yıl çıktığı adam. Wendy'nin poposuyla oynamayı çok seviyordu. Tanışmıştın sen de. Wendy onu benim doğum günüme getirmişti."

Summer homurdandı. "Pek akılda kalıcı biri değildi demek ki."

Ev neredeyse tamamen camdan yapılmıştı, denizin dibindeydi ve çok modern bir tasarıma sahipti. Her odada bir uçtan bir uca okyanus manzarası vardı ve sürgülü cam kapılarla döşeliydi. Pencereleri açtık, içerisi okyanus havası ve çarpışan dalgaların sesleriyle doldu.

"Ne kadar süreliğine senin burası?" diye sordum. "Çünkü hesaplarıma göre sen aşağı yukarı bir senedir benimle yaşıyorsun. Yani ben de en azından bir sene boyunca burada kalabilirim, değil mi?"

Güldü. "Sadece yaz boyunca. Bilemiyorum, belki de hep bende kalır. Kışın buralar biraz ıssız olur gerçi. John burada olmadığı sürece istediğin kadar benimle kalabilirsin."

"Ve size eşlik etmem için bana da ihtiyacınız var," diye araya girdi Wendy. "Bu ev ikinize fazla."

Summer özenle dizilmiş sıra sıra su, meyve, şarap, atıştırmalıklar ve Whole Foods'tan alınmış paket yiyeceklerle dolu buzdolabını açtı. "Gelip buzdolabını temizleyen, stokları yenileyen ve kuru temizleme işleri için kıyafetlerimi toparlayan biri var," dedi. "Şarap? Ne içsek? Chardonnay, Pinot Gris ya da rosé?"

"Rosé!" Wendy ve ben aynı anda cevap vermiştik.

Summer kadehleri indirdi ve ben de peynir, kraker ve meyve tabağı hazırlarken Wendy şarapları doldurdu. Summer'ın tezgâhın üzerinde duran telefonu titredi. "Öfff. Eric."

Telefonu sessize aldı.

Şu anda bir gösteri için şehirde olduğunu biliyordum çünkü beni davet etmişti ama ben davetini reddetmiştim. Daireme geldiği o garip sabahtan sonraki birkaç hafta boyunca ondan uzak durmuştum. Ama John ve Summer'ın ilişkilerinin ne kadar ciddi olduğunu anlayınca, Eric'e karşı sert duruşumu yumuşattım ve yavaş yavaş iletişim kurmaya başladım. Daha sonra birkaç kez şehre gelmişti ama henüz onu görememiştim. O karşımda değilken etki alanından çıkmak daha kolaydı.

Summer, "Bana rahat vermiyor," diye mızmızlandı. "Bu hafta on üçüncü kez arayışı. Onu son gördüğümde ilişkimizin bittiğini anlatmaya çalıştım ama dinlemedi."

Komikti, çünkü Eric bana tam tersini söylemişti. O zaman neden hâlâ Summer'ı arıyordu?

"Seks sırasında söylediysen seni ciddiye almamış olabilir," diye takıldı Wendy.

"Eric'e hayatında başka biri olduğunu söyledin mi?" diye sordum.

"Hayır," diye itiraf etti Summer, "söylemek zorunda kalmam diye umuyorum."

"Söylemelisin," dedi Wendy. "John'un bunu öğrenmesini istemezsin."

Eric zaten biliyordu. Ona aylar önce yanlışlıkla söylemiştim çünkü bunun bir sır olduğunun farkında değildim. Bariz sebeplerden ötürü bunu Summer'a söylememiştim. Summer'ın ciddi bir ilişkisi olduğunu duyunca rahatlamıştı ama bu konudan

sadece bu kadar bahsetmiştik. Ayrıntıları konuşmamıştık, aslına bakılırsa o zamandan beri Summer'dan hiç bahsetmemiştik. Summer da Eric hakkında bana tek kelime laf etmemişti. Onların birbiriyle iletişimlerini tamamen kestiklerini düşünmüştüm ama o an fark ettim ki, bu konuda tamamen yanılmıştım.

"Hâlâ görüştüğünüzü bilmiyordum," dedim kayıtsızca.

"Evet," dedi. "Yani, uzun zaman oldu çünkü ben John'la meşguldüm ama Eric asla pes etmedi. Hafta sonlarında New York'a gitmem için bana yalvarıyor."

Pekâlâ, ikisinden biri açıkça yalan söylüyordu. Nedenini bir türlü anlayamıyordum. Daha fazlasını öğrenmek için can atıyordum ama Summer'ı şüphelendirmek istemiyordum, bu yüzden geri adım attım ve sustum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Summer, Wendy ve ben kırmızı kadife perdeleri olan sinema odasında *Muhteşem Gatsby*'yi izlerken Summer'ın telefonu tekrar çaldı. "Eric," diye inledi.

"Cevap versene," dedi Wendy.

"Siz izlemeye devam edin. Ben zaten milyon kez izlemiştim." Odadan çıkarken telefonu açtı ve ardından kapıyı kapattı.

Geri döndüğünde film çoktan bitmişti. Maskarası akmıştı ve yüzü şişmişti. "Nasıl geçti?" diye sordu Wendy.

"İyi değil. İlişkim olduğunu biliyormuş, John'un kim olduğunu bile biliyormuş. Bu yüzden durmadan arıyormuş."

"Bir saniye. John'un kim olduğunu nereden biliyormuş?" diye şaşırmış bir şekilde sordum. Ona bunu söylemediğimden emindim.

Wendy, "Birlikte fotoğraflarınız falan mı çekildi? Yoksa o Eric'in müşterilerinden biri miydi acaba?" diye tahminde bulunmaya çalıştı.

"Hayır," dedi Summer mobilyaların etrafında daireler çizerek. "Ama tabii insan içine karıştık, restoranlara falan gittik."

"Yani Eric'i tanıyan biri seni John'la görmüş ve bunu ona söylemiş mi?" diye sordum.

Bu fikir biraz uzak bir ihtimalmiş gibi gelmişti. Zenginlerin dünyası küçük olabilirdi, ama John ve Eric tam olarak aynı gruba ait değillerdi.

Summer, bu olayı sorgulamamdan rahatsız olmuş gibi eliyle havada asılı duran soruyu savuşturdu. "Bilemiyorum... Net bir şey söylemedi. Her neyse, zaten ne önemi var? Önemli olan..."

"Şeyi merak ediyorum..."

"Belle!" Yüzünü bana döndü. "Aptal sorularla sözümü bölmek yerine beni bir dinler misin?"

Bir anda olayı çözmüştüm. Eric'e kimin söylediğini gayet iyi biliyordu. Sadece bizim bilmemizi istemiyordu, ki bu merakımı cezbetti. Huzursuzluk yaratmamak adına ellerimi kaldırdım. "Pardon."

"Her neyse..." Ne dediğini hatırlamaya çalışıyormuş gibi durakladı. "Mesele şu ki, Eric çok üzgündü." Sandalyeye çöktü. "Ona nasıl ihanet ettiğimi ve John'la sadece parası için birlikte olduğumu söyleyip durdu. Benden nefret ediyor. John'a her şeyi anlatmakla tehdit etti beni."

Wendy'nin eli ağzına gitti. "Aman Tanrım!"

Summer'ın anlattığı hikâyenin ne kadarına inanmam gerektiğini bilmek zordu. Eric'le düzenli olarak görüştüklerinde bile Summer başkasıyla görüşüyor diye Eric'in aklını kaybedeceğine inanmam çok zordu. Şimdi hiçbir şekilde birlikte değillerdi ve Eric'in bu tepkileri vermiş olması sadece tuhaftı.

"Ama John'a ne diyebilir ki?" diye sordu Wendy. "Eric'le son görüşmenizde onunla daha yeni tanışmıştın ve işler ciddileşmeye başladıktan sonra da Eric'le beraber olmadın."

Summer, "John zaten çok kıskanç biri," diye inledi. "Beni kovacak, maaşımı kesecek, arabamı geri alacak ve hayatımı cehenneme çevirecek." Dudaklarını ısırdı. "Ayrıca birkaç ay önce New York'ta Eric'le tekrar görüştüm."

Acaba bana bahsettiği zaman mıydı, yoksa bu bambaşka bir olay mıydı diye merak ettim. Belki de Eric'i sandığım kadar iyi tanımıyordum. "Zaten Eric nasıl John'la iletişime geçecek? Hem, John'la beraberken onunla görüştüğünü ispatlayacak ne anlatabilir ki?" diye sordum.

"O akıllı biri. Eğer isterse ona kolayca ulaşabileceğinden eminim. Elinde e-postalar, mesajlar ve fotoğraflar var. Tanrım, ne aptalım. Nasıl bu kadar aptal olabildim! Ne yapacağım şimdi?"

Sesine daha önce hiç duymadığım bir çaresizlik çökmüştü. Yine de anlattığı hikâyeye tam olarak inanmamıştım. "Eric'le nasıl kapattınız?"

İç çekti. "Birbirimize bağırıyorduk, sonra o telefonu yüzüme kapattı. Sonra geri aradı ama açmadım."

"Ah be kızım," dedi Wendy, "bu kötü olmuş."

Wendy ve Summer gecenin geri kalanını durumu her açıdan analiz ederek geçirdi. Ben ise sohbete candan bir şekilde katılmak için elimden geleni yaparken, Summer'ın en iyi ihtimalle ayrıntıları atladığını düşünmeden duramıyordum. Eric hakkındaki düşüncelerim tamamen yanlış olsa ve Eric gerçekten de John'la olan ilişkisi yüzünden delirmiş olsa bile, Summer'ın bir şeyleri örtbas ettiği açıktı. Ama neydi? Ve neden? Biz arkadaşlarıydık. Bize gerçeği söyleseydi ona daha iyi yardım edebilirdik.

Sabaha karşı ikide uyuyakalmıştım. Ertesi gün Eric'i arayıp olan bitenleri onun ağzından dinlemeye karar vermiştim. Bunu yaparak Summer'ın güvenine ihanet edecektim ama zaten ortada güven yoktu. Eğer bana güvenseydi gerçekte neler olduğunu bana anlatırdı. Eğer gerçekleri söylediğini anlasaydım, o zaman

gerçeklerle yüzleşmem gerekirdi. Ama artık Summer'a körü körüne inanıyormuş gibi yapamazdım.

Sabah, yatak odamın kapısının açılma sesiyle uyandım. Summer, üzerinde siyah Lulus marka kıyafetleriyle kapıda dikilmiş bir siluet gibiydi. Saçlarını beyzbol şapkasının altında atkuyruğu şeklinde toplamıştı.

"Yürüyüşe mi?" diye sordum uykulu gözlerimi ovuşturarak.

"Birkaç gün Rhonda'yla beraber çölde yaşamaya gidiyorum," diye cevapladı. "Eric beni orada bulamaz."

"Peki." Komodinin üzerinde telefonumu aradım ama yoktu. Dün gece alt katta bırakmış olmalıydım. "Saat kaç?"

"Sekiz," dedi yatağa yaklaşarak. Yanıma geldiğinde normalde pembe olan yanaklarının solgun olduğunu ve gözlerinin koyu halkalarla çevrili olduğunu fark ettim.

"İyi misin?" diye sordum.

"Arabanı almam gerek. Lütfen. Wendy arabasını almama asla izin vermez, biliyorsun."

"Ama arabam bana lazım," diye itiraz ettim yattığım yerden diklenerek.

Anahtarlığı komodinin üzerine koyarken elleri titriyordu. "Ben dönene kadar benimkini kullanabilirsin. Sana garajın adresini ve kapı şifresini mesaj attım. Benim arabam seninkinden daha güzel hem. Bayılacaksın arabama. Giderken Wendy seni bırakır, onun evine yakın bir yerde."

Karşı koyamayacak kadar yorgun olduğum için kabul ettim. "Peki. Arabamı mahvetme, yeter."

"Bence mahvetmemi dilemelisin. John'a senin için yeni bir araba aldırırım."

Anahtarlarımı şıngırdattı. "Teşekkür ederim. Harikasın. Seni seviyorum bebeğim."

Bana havadan bir öpücük gönderdi ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Gözlerimi tekrar araladığımda otomatik perdeler açılmıştı ve içeriye göz kamaştırıcı gün ışığı ve hırçın dalga sesleri dolmuştu. Kafamı yastığın altına gömdüm ama Wendy anında gelip yastığı kafamdan çekip aldı.

"Seni sadist," diye homurdandım.

"Işıldama vakti," diye cıvıldadı. "Eve dönmeliyim."

"Beni bırakman gerek."

"Biliyorum," dedi. "Duş alacağım. Otuz dakika içinde hazır olabilir misin?"

Öğleden sonra Eric'i aradım ama ulaşamadım. Mesajlarıma da cevap vermemişti. Summer'a da ulaşılamıyordu ve ne kadar imkânsız görünse de ikisinin anlaşıp beraber kaçıp kaçmadıklarını merak etmekten kendimi alamadım.

Ertesi gün Summer'dan hâlâ haber alamayınca, Wendy ve ben biraz endişelenmeye başlamıştık. Sesli mesaj bırakmış, mesaj göndermiş ve e-posta atmıştık ama ikimize de cevap vermemişti. Bu yüzden ben de sonunda Rhonda'yı aradım.

"Selam Rhonda. Ben Belle," dedim telefonu açtığında. "Summer orada mı?"

"Selam Belle!" dedi canlı bir sesle. "Evet, Summer burada."

"Ah, iyi."

"Evet, dün öğle yemeğinden beri burada." Ben bir şey daha diyemeden Rhonda konuşmaya devam etti. "Burada telefon pek iyi çekmiyor, bu yüzden mesajlarını almamış olabilir."

"Oralarda mı peki?"

"Havuza indi ama aradığını söylerim."

"Beni aramasını söyler misin?"

Ama çoktan telefonu kapatmıştı.

Ertesi gün, Summer geldiğinde Wendy ve ben terk edilmiş çatı katı havuzunun yanında bir kabinin gölgesinde bekliyorduk. Büyük güneş gözlüğü ve geniş kenarlı bir güneş şapkası takıyordu. Enerjisinin düşük olduğunu hemen anlayabilmiştim. Kabinin havuz tarafındaki perdeleri açık tutan bağları çözerken mahremiyet istediğiyle alakalı bir şeyler mırıldandı.

"Hadi ama. Hava çok sıcak. Biraz rüzgâr esse iyi olurdu," diye itiraz etti Wendy. "Hem zaten bu sıcak havada burada olacak kadar deli bir biz varız."

Summer omzunun üzerinden ona baktı, iç çekip şezlongumun kenarına oturdu. "Suyundan bir yudum alabilir miyim?"

Şişeyi ondan alırken ellerinin titrediğini fark ettim. Normalde her zaman manikürlü olan tırnakları kırılmıştı. "Neler oluyor?"

Büyük bir yudum su içti. "Eric."

"Ne oldu?" diye sordu Wendy.

"Delirmiş gibi davranıyordu. Ben de ona zamana ihtiyacım olduğunu söyledim ve anneme gidip telefonumu kapattım."

Öyle hızlı konuşuyordu ki kelimeler birbirinin üzerinde yuvarlanıyor gibiydi.

"Bu sabah telefonumu açtığımda ondan gelen bir e-posta vardı. Dünden önceki gün göndermiş. Bir veda mesajı."

Wendy kaşlarını çattı. "Veda mı?"

Summer tırnaklarıyla oynuyordu. "Benimle olamayacaksa hayat yaşamaya değmezmiş."

"Bir dakika, *ne?*" Nefes alamıyordum.

Oturduğu yerde duramıyordu. Ayağa kalkıp bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Sanki kendini öldürecekmiş gibiydi."

Sesi titredi. "Ve şimdi de ona ulaşamıyorum. Telefonu sesli mesaja yönlendiriyor ve gönderdiğim mesajlar sadece iletiliyor, görüldü olmuyor. Ya telefonu kapalı ya da çekmiyor."

Hayır. Bu gerçek olamazdı. Eric kendini öldürmezdi. Hele Summer yüzünden asla. Bunu yapmayacağından emindim.

Emin miydim gerçekten? Açıklayamadığım birçok şey yapmıştı. Ama *bu*?

"Aman Tanrım!" dedi Wendy.

"Yetkili birilerini aradın mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet, az önce aradım. Yirmi dört saatten önce kayıp vakası sayılmıyormuş."

"Telefonunu takip falan edebilirler mi acaba?" diye sordum. Onu tekrar aramak için deliriyordum ama bunu Summer'ın gözü önünde yapamazdım.

"Telefonu açık değil," dedi adımlarını hızlandırıp yürümeye devam ederek. Göğsümdeki ağırlık sanki ciğerlerimi ezip beni nefessiz bırakıyordu.

"Ve John da bu hafta sonu Dubai'den sırf beni görmek için dönüyor. Ben de her şey yolundaymış gibi yapmak zorundayım!" Hıçkırıklara boğuldu, koluyla yüzünü kapatıp kendini bir şezlonga bıraktı. "Bu hiç iyi olmadı."

Eric'in intihar etmiş olması fikrini bir türlü kabullenemiyordum. Hiç mantıklı gelmiyordu. Tabii eğer... Eğer başından beri onun büyük aşkıyla ilgili bana yalan söyleyen Summer değil de oysa. "Kendini öldürmemiştir, değil mi? Yani bana hiç intihara meyilli biri gibi gelmemişti. İntihar edemeyecek kadar egoist birisi."

Summer birden ayağa kalktı. "Dalga mı geçiyorsun? İntihar etmek görüp görebileceğin en egoist hareket."

Hayır, bu olamazdı. Bir anda anılarım canlandı. Dudakları dudaklarımın üzerinde. Herkül gibi gücümü toplayıp gözyaşlarımı

savuşturdum ve ne kadar üzgün olduğumu anlamaması için dua ederken dikkatimi tekrar Summer'a verdim.

"Sen iyi misin?" Sesim çatlamıştı. "Özür dilerim, iyi olmadığını biliyorum. Bu gerçekten çok üzücü bir durum."

Summer ellerini ovuşturarak, "Berbat hissediyorum," dedi.

"Nefes al." Summer'a yardım etmeye çalışıyordum ama en az onun kadar benim de buna ihtiyacım vardı. "Sadece nefes al. Dylan'ı arayayım."

"Onunla son zamanlarda hiç konuştun mu?" diye sordu Summer.

Başımı hayır anlamında salladım. "Birkaç e-posta gönderdik sadece. Buraya geldiğinde beni aramıştı ama ben Georgia'da annemlerin yanındaydım."

Bana telefonumu uzattı. "Şimdi arayabilir misin?"

Telefonu almak için uzandığımda bir an boş boş bakakaldım. Dylan'ın numarasını tuşlayıp arama simgesine dokunduğumda kalbim ağzımdan çıkacak gibiydi. Yabancı bir hattın çalma sesini duydum ve içten içe telefonunu açmamasını diledim. Böylece onunla konuşmadan önce kendimi hazırlayabilirdim. Ama öyle bir şansım yoktu.

"Belle." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Midem düğüm düğüm oldu. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedim robot gibi. Sosyal normlara ayak uydurabilmek için doğru kelimeleri aradım. "Sen nasılsın?"

"Önümüzdeki birkaç ay boyunca İtalya'dayım bir iş için. En son gelişimde seni göremediğim için üzgünüm."

"Ben de."

Summer sadede gelmem için el kol hareketleri yapıyordu.

"Ne diyeceğim," yutkundum, "kardeşinden hiç haber aldın mı?"

"Geçen hafta konuştuk."

"İyi miydi?"

"Kavga ediyorduk." İç çekti. "Her zamanki gibi. Bu işi aldığımdan beri yaptığımız tek şey kavga etmek. Ama sanırım senin bundan haberin var. Neden? Ne oldu ki?"

"Şey... Summer birkaç gün önce ondan garip bir e-posta almış da, şimdi de ona ulaşamıyor."

"Ne yazmış?" diye sordu.

"Summer anlatsın," dedim. Duygularımın beni ele vermesinden korkuyordum.

Telefonu hoparlöre aldım. Summer yanıma oturup olayları başından sonuna kadar anlattı. Eric'in 22 Temmuz'da saat 14.04'te gönderdiği e-postayı okurken omzunun üstünden telefonun ekranına baktım. Bana gönderdiği mesajlarda şiirsel bir hava vardı; hepsi küçük harflerle yazılmıştı, üç noktalarla dolu cümleler ve satır sonlarında boşluklar vardı. Ama bu mesaj, garip bir şekilde resmiydi. Büyük harflerle yazılmıştı ve noktalama işaretleriyle doluydu, dönem ödevi gibiydi. Enteresandı. Summer anlatmayı bitirdiğinde Dylan sessizdi.

"Dylan?" dedim.

"Evet, buradayım."

"Sence böyle bir şey yapmış mıdır?" Aramanın düşüp düşmediğini merak ettim çünkü yine uzunca bir süre sessizdi. "Orada mısın?"

"Evet, pardon." Sesi yorgun geliyordu. "Hayır, bana öyle gelmiyor... Ben... Bilemiyorum... Yani sanatçı mizacına sahip biri. İnişleri ve çıkışları oluyor..." Yine uzun bir duraksama. "Annesi intihar etmişti. Bu olayı gerçekten atlattığını hiç sanmıyorum."

İntihar... Kalbim, on bir yaşında bir anda annesiz kalan Eric için sızlamıştı. Summer'ın tepkisini göremiyordum çünkü güneş

gözlükleri ve şapkası yüzünün neredeyse tamamını kapatıyordu. Eğer şaşırdıysa da bunu iyi kamufle etmişti. Eric, bu acısını onunla paylaşmış mıydı? Belki de ilişkileri Eric'in tahmin ettiğinden daha derindi. Telefona yaklaştım. "Onu bulmamıza yardım eder misin?"

"Tabii ki," dedi Dylan. Sesi toparlanmıştı. "Bunun bir açıklaması olduğuna eminim. Neler yapabilirim bir bakayım. O e-postayı bana yönlendirin. Size dönerim."

Telefonu kapattığımda omurgam boyunca bir karıncalanma hissediyordum. Aklıma yatmayan bir şeyler vardı.

Altıncı Gün

Perşembe öğleden sonra, Saint-Tropez, Fransa

Limana döndüğümüzde saat beşe on vardı. Hava hâlâ kavurucu sıcaklıktaydı. Saat beş buçuk olup tekne ortalıklarda görünmediğinde caddenin karşı tarafına geçtik ve daha önce şarap içtiğimiz restoranda oturduk. Soda söyleyip yüzümdeki teri bir peçeteyle sildim. John'la toplantımı, bu her ne anlama geliyorsa, dört gözle beklediğim söylenemezdi. Ya da Summer'ı veya Wendy'yi görmeyi ya da diğer herkesi... Eğer bütün eşyalarım teknede olmasaydı hiçbir şeyi umursamaz, herkesi ardımda bırakıp giderdim buradan. Ama şimdilik burada tıkılıp kalmıştım. Pasaportum bile yoktu.

Düşüncelerime öyle dalmıştım ki *Aslanın İni*'nin limana yanaşmış olduğunu görmemiştim. Amythest kolumu tuttu. "Hadi, gidelim. Tekrar burada terk edilmek istemeyiz."

Tekneye binerken midemdeki düğümü iyice hissetmeye başlamıştım. İskeleden tekneye binmeme yardım eden Dre, "Bu öğleden sonra yaşananlar için üzgünüm. Tüm ekip beklemek istedi ama olmaz dediler," dedi.

Başımı salladım. "Teşekkürler. Herkes nerede?"

"Odalarındalar. Akşam yemeğine hazırlanıyorlar."

"Saat beşte John'un arkadaşlarıyla bir şeyler içmeye gideceğimizi sanıyordum," dedim.

"Planlarda değişiklik oldu," dedi. "İtalya Cenova'ya giderken teknede akşam yemeği yenilecek. Mösyö Lyons'un sabah orada bir toplantısı var." İskele tahtasını kaldırdı ve tekne hareket etmeye başladı.

Odaya geldiğimde Amythest yatağa uzanmış, elinde telefonu kıkırdıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"John işte."

"Ciddi misin?"

"O kaltak bütün bunlara sahip olduğu için bizden daha iyi biri olduğunu sanıyor. Ama bunlar onun değil; hepsi John'un. John'u avucunun içinde tuttuğunu sanıyor, ama gelecek sene sizi bu seyahate davet eden kişi ben olabilirim. Sadece seni çağırırdım. Diğer kaltaklar bana hiç iyi davranmadı, sen hariç."

"Amythest. Bana daha az önce dikkat çekmeyeceğine ve eve olaysız döneceğimize söz verdin."

"Eğer Summer öğrenmezse olay da olmaz."

Parmak boğumlarımı sinirle kırdım. "Lütfen dikkat et," diye yalvardım. "Summer'ın bu olanları öğrenmesini gerçekten istemezsin. Kızgın olduğunu biliyorum ama eve dönene kadar bekle. Önümüzdeki iki günü pembe dizi havasında yaşamayalım." Kimi kandırıyordum? Zaten bir pembe dizinin içindeydik.

"Daha çok pornografik dizi gibi," deyip göz kırptı.

Duş alırken John'la yapacağım görüşme için kendimi toparlamaya çalıştım ve ona söylemeyi planladığım şeylerin üzerinden geçtim. Aklımda sürekli ona gerçekten sormak istediğim şey dönüyordu, ama buna cevap vermeyeceğini ve sonunda sadece kendi güvenliğimi tehlikeye atmış olacağımı biliyordum.

Üstelik tekneden atılmayı istemek ile bir süre daha dişimi sıkıp dayanmak arasında git-gel yaşıyordum. Artık burada olmaktan hiç hoşlanmıyordum ama açıkçası kovulmak da kulağa pek çekici gelmiyordu. Beni tekneden sürseler en azından uçak biletimi alırlardı ama değil mi?

Saçımdaki saç kremini durularken Amythest çırılçıplak bir halde banyoya daldı. "Camille uğradı. John'la saat altı buçukta toplantın varmış."

Saçımı kıvırarak suyunu sıktım. "Aman ne eğlenceli."

"Beni de yanında götürmelisin."

Duştan çıkıp onun yanından geçerek havluma uzandım, sonra Amythest benim peşimden duşa girdi. "Senin de tekneden atılmanı istemem."

"Eğer tekneden kovulacak olursam, bunu çok şık bir şekilde yaparım. John'la buluşmalarımızı kaydetmedim sanmıyorsun herhalde."

"Şaka yapıyorsun!" Korku ve gurur karışımı bir duyguyla ona vurdum. Bu kızda böyle numaralar olduğunu fark etmemiştim.

"Hayır," dedi gururla, "her şeyi telefonuma kaydettim. Böyle bir şeyin ne zaman işine yarayacağını asla bilemezsin. Eminim John, penisini kaldırmakta ne kadar zorlandığını bütün dünyanın bilmesini istemez. Ve ne kadar pislik biri olduğunu. Ben yine de muhteşem görünüyorum, bu yüzden çok da umurumda değil. İzleyebilirsin istersen. Telefonum yatağın üzerinde. Şifrem 6969."

Tabii ki de şifresi buydu. Bunu gerçekten izlemek istiyor muydum? Ama bilmek zorundaydım. John'un ve o haydutların neler yapabileceklerini hayal edebiliyordum ya da daha kötüsü Summer'ın... Videoların arasında dolaştım ve şu anda oturduğum yatağın eğik bir açısını gösteren bir videoya tıkladım. Ön planda sarkan bir şey vardı... Bir çanta askısı. John şüphelenmesin diye telefonu çantasına koymuştu. Akıllıcaydı. John'un pisliğini izleyeceğim için içten içe kendimden utanıyordum.

Amythest, John'un penisinin sertleşmesi için elinden gelenin en iyisini yaparak taş süslemeli tırnaklarıyla onu okşuyordu. Ona sakso çekiyor, penisinin yarı yarıya kalkmasını sağlıyor ve onu yatağa itiyordu. Penisini içine alıp üzerinde şevkle bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Bir dakika sonra John devam edemediği için durmak zorunda kalıyorlardı.

Amythest, "Sana ne yapmamı istersin?" diye cilveyle sordu.

John, "Hiç altın banyosu yaptın mı?" diye sordu.

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. İnanılamayacak kadar iyiydi.

Amythest, "Hayır," dedi.

"Beni çok azdırıyor," dedi. "Ve beni azdıran kızlar en iyi şekilde ödüllendirilir."

Kahkahalarıma engel olamadım. John, tam da ondan beklediğim şekilde konuşuyordu.

Amythest ona düşünceli düşünceli baktı. "Ama yatak..."

"Birine temizletirim."

"Peki." John'un üstüne çıkıp yerini aldı. "Nereye istersin..."

"Penisime," dedi. "Onun her yerine işemeni istiyorum."

Aman Tanrım. Bunu görmek istemiyordum ama gözlerim ekrana yapışmıştı sanki.

Ve işte işiyordu.

Vay canına. İnsanların cinsel eğilimlerini yargılayan tiplerden olmak istemiyordum ama bu iğrençti. Summer da bunu yapıyor muydu? İrkilerek telefonu yatağa attım. Videoda çok daha fazlası vardı ama yeterince izlemiştim. Gördüklerimi unutmamın imkânı yoktu. Ama işime yarar mı diye de düşünmeden edemedim.

Amythest bir tür nemfoman olabilirdi ama aptal değildi.

Üzerime bir elbise geçirip saçlarımı taradım. Toplantıya on dört dakika kalmıştı. Sinirlenmemin sebebinin birazdan ezilecek

özgüvenim olduğunun farkındaydım. Ama ezilmem, burada kalmam anlamına gelmiyordu. Karar verilmişti: Bu zırvalarla daha fazla uğraşamazdım. Rolümün hakkını vermiştim ve şimdi selam verip eve gitme vaktiydi. Yukarı çıkıp kibar bir şekilde pasaportumu ve bir uçak bileti isteyecektim. Darılmaca gücenmece yoktu, sadece vedalaşacaktım.

Koridorun karşı tarafına geçip Wendy ve Claire'in odasının kapısını tıklattım. Claire yüzünde kediye benzeyen bir yüz maskesiyle kapıyı açtı. "Selam," dedi samimi bir şekilde. Sonra yüzündeki maskenin farkında varmış olacaktı ki, "Ah, Wendy cildimi nemlendirmemi istedi," dedi.

Wendy yatağında oturuyordu ve onun da yüzünde aynı maskeden vardı. Saçlarını başının tepesinde toplamıştı ve bir çeşit derin bakım ritüelinin ortasındaydı. Okuduğu dergiden başını kaldırdı ve hiçbir şey yokmuş gibi el salladı.

"Seni bıraktığımız için üzgünüm," dedi Claire.

"Aynen, ben de üzgünüm," dedim Wendy'ye bakarak. Göz teması kurmaktan kaçıyordu. "Gününüz nasıl geçti?"

"Harikaydı!" Wendy başını dergiden kaldırmadan cıvıldadı. "Mükemmel bir koya gittik. Tekneden inip yüzdük, sonra da jetskiye bindik." Saçlarını göstererek, "Saçlarım mahvoldu ama, bu yüzden yıkamak zorunda kaldım. Çok sinir bozucu. Siz neler yaptınız?" dedi.

Onun nesi vardı Tanrı aşkına? "Pek bir şey yapmadık," dedim. "Yemek yedik, dolandık biraz. Summer, bizi tekneye almamasıyla ilgili bir şey söyledi mi?"

Wendy omuz silkti. "Yok. Keyfi çok yerindeydi."

"Sizi limanda öylece bırakıp gittikten sonra bütün gün bu konu hakkında hiç konuşmamak, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmak çok garipti," dedi Claire.

"Evet, bana bir mesaj atıp ne kadar nankör biri olduğumu söylemiş," diye patladım. "Birazdan John'la bir toplantım var. Eminim lafı ağzıma tıkıp beni kovacak."

Wendy bir sayfa çevirip dergisini okumaya devam etti.

"Üzgünüm," dedi Claire. "Geç kalmak istemediğini biliyorum."

"Evet, tüm gün koşturduk. Ona mesaj da attım. Ama görünen o ki Summer'ın benimle derdi başka. Kasıtlı olarak kaba davrandığımı falan sanıyor bence."

"Senin için bir önemi varsa, ben kaba olduğunu düşünmüyorum," dedi Claire tatlı tatlı. "Bütün bu seyahat tahmin ettiğimizden farklı geçiyor."

Wendy hâlâ dergisiyle meşguldü. "Wendy, Summer sana bir şey söyledi mi?" diye sordum.

Wendy başını hayır anlamında sallayarak bana yapmacık bir gülümseme gönderdi. Ona neler oluyordu? Başka bir taktik denedim. "Sana Leo hakkında başka bir şey söyledi mi?"

Yine başını salladı. Ondan bir cevap alamayacağım çok açıktı. "Pekâlâ. John'la toplantıma gitmeliyim. Bana şans dileyin."

"Bol şans," dedi Claire.

Ben odadan çıkarken Wendy de ünlülerle ilgili dedikodularla dolu diğer sayfaya geçiyordu.

Saat tam altı buçukta oturma odasındaydım ama kimseler yoktu. John'un gelmesini beklerken saatimle oynadım. Derin bir nefes alıp, yoga dersinde öğrendiğim gibi parmak uçlarıma kadar hissetmeye çalışarak kendimi toparlamaya çalıştım. Bu toplantıdan çekinmeme gerek yoktu. Sadece pasaportumu ve eve dönüş biletimi isteyecektim. Pencereden dışarıyı, akşam güneşini gizleyen kara bulutların yaklaşmasını izledim.

Saat altı kırk beş olmuştu ve John gelmemişti. Bilgisayarın karşısına geçtim ve e-postalarımı açtım. Attığım her postadan

mesajlarımı silmeye dikkat ediyordum, bu yüzden Vinny ya da gelen kutumu başka her kim kurcalıyorsa bir şey bulamazdı. Sadece konuştuklarıma dikkat etmem gerekecekti.

Tekneden yazıyorum. Alışverişten üç dakika geç döndüğüm için başım belada. Summer çok düşünceli davrandı ve şimdi onun sayesinde John'dan özür dilemek için bir şansım var. Bu gece yağmurlu olacak gibi. Eminim dalgalı deniz mide bulantıma çok iyi gelecektir. Bu akşam yemeğinde denizkestanesi olacağını duydum, tabii o vakte kadar...

"Isabelle."

Zıplayarak arkamı döndüm. John yeni duş almıştı ve yüzünde en güven verici gülümsemesi vardı. Dengemi bozmak için bilerek yapıyordu.

Yazdığım cümleyi bitirmeden gönder tuşuna tıkladım ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde e-posta hesabımdan çıkış yaptım. John bana yaklaşmaya başladığında ayağa kalktım ve sanki bir iş görüşmesindeymişiz gibi elini sıktım. "Bugün geç kaldığım için özür dilerim."

Sakin bir tavırla başını salladı. Onun peşinden resmi oturma odasına gittim. Masada karşısındaki rahatsız sandalyeye oturdum ve kendimi Amythest'in yerine koyarak, acele içinde kredi kartı ile ilgili yaşanan aksilikleri anlatmaya başladım. "Çok üzgünüm," diye bitirdim. Ona yaltaklandığımı hissettiğim için kendimden nefret ediyordum. "Nankörlük etmek veya saygısızca davranmak istememiştim. İstemeden oldu."

Garip bir şekilde elimi tutup okşamaya başladı. Ve sonra, az önce söylediğim hiçbir şeye değinmeden, "Summer senden her zaman övgüyle bahseder," diye söze başladı. "Uzun bir süredir

arkadaş olduğunuzu biliyorum ve yeni ilişkisi yüzünden arkadaşının elinden alındığını hissetmen zor olabilir. Hele de o arkadaşın, evinde bedavaya yaşamana izin veriyorsa."

Beynim durmuştu. Summer, John'a anlattığı hikâyede benim onda kaldığımı mı söylemişti? "Anlamadım?"

"Ona ve bana çok kırgın olmalısın. Bu anlaşılabilir bir durum. Ama Summer seni buraya eğlenesin diye çağırdı ve sen hiç eğlenmiyorsun. Bu yüzden belki de eve dönsen senin için daha iyi olur. Kız kardeşin seni çok özlemiştir."

Yüzünde kırgınlık ya da kızgınlığa dair hiçbir iz yoktu ama bir şeyden oldukça emindim. Onun yanındayken kız kardeşimden hiç bahsetmemiştim, bu da e-postalarımı okuduğunu bilmemi istediği anlamına geliyordu. Ne diyeceğimden emin olamayarak ona baktım. Kafamın içinde bir ses bana bunun önemli olmadığını, haklı olduğunu ve şimdi gitmemin en iyisi olacağını söylüyordu ama hemen cevap veremeyecek kadar şoktaydım. Egom, kararsız anımdan faydalanıp ipleri eline aldı ve kendini eleştiriden sıyırıp her şey yolundaymış gibi davranmaya başladı. "Eğleniyorum!" diye yalan söyledim.

Hayır, hayır. Bu böyle olmazdı. Bu korkunç herifi mutlu etmem gerekmiyordu. Gözümde sarkık penisi canlandı.

Hâlâ esrarengiz bir şekilde gülümseyip elimi okşuyordu. Pis elini elimin üzerinden itmemek ve "Bana dokunma!" diye bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Benden değil, Summer'dan af dilemelisin," dedi. Bütün hücrelerimle o kaltaktan af dileme fikrine karşı çıktım. "Bunu şimdi yapabilirsin."

Neden burada olduğumu kendime hatırlatarak yavaşça ayağa kalktım. Burayı terk edecek olsam da, bunu dostane bir şekilde sonlandırmalıydım.

"Odasında mı?"

"Odana git ve onu ara."

Odama giden merdivenleri inerken başımı taşlara vuruyordum. Az önce neler yaşanmıştı? Neden böyle yalakalık yapmıştım? Ne kadar da gereksizdi. Tekneden ayrılmak benim kararım olmalıydı. Üstelik pasaportumu da isteyememiştim. Planımı tamamen göz ardı etmiştim. Başarısız olmuştum.

Odama döndüğümde Amythest, "Ne oldu?" diye sordu.

"Özür dilemek için şimdi Summer'ı aramam gerekiyor."

"Ezikçe," deyip gözlerini devirdi.

Komodinin üzerindeki ahizeyi alıp Summer'ın oda numarasını tuşladım. Ondan af dileyecek ve kendimi iyi hissetmediğim için buradan ayrılmamın en iyisi olacağını söyleyecektim. Burada yeterince kalmıştım, daha fazla durmama gerek yoktu. Telefonu ilk çalışta açtı. "Selam," dedim, "özür dilemek için aramıştım."

"Sesin hiç üzgünmüşsün gibi gelmiyor," dedi.

"Ciddiyim," diye ısrar ettim. Pasaportumu alabilmek için kibar olmam gerektiğini kendime hatırlattım. "Ben saygısızlık etmek istemedim..."

"Bu, John'un teknesi. Ve o ne zaman kalkacak derse, o zaman kalkar."

"Anladım. Bak, seni üzecek ne yaptım bilmiyorum ama..."

"Seyahatin başından beri kâbus yaşatıyorsun bana," diye azarladı beni. "Son birkaç gündür sana karşı hareketlerimin değiştiğini fark etmedin mi?"

"Ettim," dedim. Kendime gelmeye başlıyordum. "Bu yolculuğun başından beri tuhaf davranıyorsun."

"Bana gelip neden kızgın olduğumu sormalıydın."

Derin bir nefes aldım. Ona patlamamın bana bir faydası olmayacaktı ama soğukkanlılığımı korumakta zorluk çekiyordum. "Kızgın olduğunu fark etmemişim," dedim. "Zihnini okuyamıyorum."

"Belki de kendinle bu kadar meşgul olmasaydın fark ederdin," diye çıkıştı. "Nasıl hissetmem gerekiyordu ki? Seni buraya güzel vakit geçirelim diye davet ettim ama sen dün öğle yemeği boyunca somurttun."

John'la yaptığımız konuşmanın eğlence evi versiyonu gibiydi. Tek sorun, hiçbir şeyin komik olmamasıydı. Bu yolculuk boyunca yaptığım hatalar büyük resme bakınca öyle önemsiz görünüyordu ki. Yine de egom onunla tartışmak ve asıl korkunç olanın kendisi olduğuna onu ikna etmek istiyordu. Bir yanım da bütün bu olanları detaylı bir şekilde onunla, bir zamanlar en iyi arkadaşım olan kızla konuşmak ve aramızda yaşananları mantıklı bir şekilde açıklamak istiyordu. Yalnızca bu seyahatte olanları değil, daha öncesini de. Benden bu kadar nefret etmesine sebep olacak ne yapmıştım?

Ama bir önemi yoktu. Summer da ben de değişmiştik. Artık arkadaş olarak uyumlu değildik. Bunu bu seyahate çıkmadan önce de biliyordum. Jetlerde ve yatlarda gezmek eğlenceli olabilirdi. Ama bu yaşam tarzının, onu elde etmek için yaptığı fedakârlıklara değeceğini bir saniye bile düşünmemiştim. Bu yüzden önceki gün midemi çok bozmuş olduğumu söyleyerek dümdüz bir şekilde özür diledim. Ama Summer günahlarımı sıralamayı henüz bitirmemişti.

"Sana inanamıyorum. Üstelik bir de kardeşimin yanında getirdiği o sürtükle takılıyorsun..."

"Onunla beni aynı odaya koyan ve birlikte takılmamı söyleyen sendin," dedim bıkkınlıkla.

"Sonra dün gece yaptıkların... Şarkı söylemeler, dikkati üzerine çekmeler..."

"Aman Tanrım." Çenemi sıkmaya başlamıştım. "Eğleniyordum işte. Daha demin eğlenmem gerektiğinden bahsetmedin mi?" Patlamaya çok hazırdım. Ona bildiğim her şeyi anlatmaya,

inşa ettiği bu yalan dünyasını yerle bir etmeye çok yakındım. Ama bu sadece benim durumumu riske sokardı. Yumruklarımı sıkıp sesimi kontrol altına aldım. "Bak, seni kırdıysam özür dilerim. Amacım bu değildi. Yaşadıklarımızdan sonra arkadaşlığımız benim için çok önemliydi..."

"Sana inanmıyorum," diye araya girdi. "Bence evine dönmelisin."

"Peki." Pişman olacağım bir şey söylemeden önce telefonu kapatmalıydım. "Pasaportum lazım."

"Üst kata çıkabilirsin," deyip telefonu yüzüme kapattı.

Amythest ne olduğunu anlamaya çalışarak yüzüme bakıyordu. "Eve postalanıyorum," dedim.

"Seni şanslı pislik! Umarım sıradaki ben olurum. Benim hakkımda sana ne dedi?"

"Sana orospu dedi."

Güldü. "Belki de külotumu bulmuştur."

Ben gittiğimde Amythest'in nasıl idare edeceğini düşündüm ama sonra aklıma seks kaseti geldi. Amythest'e bir şey olmazdı.

Üst kata çıktığımda Vinny'yi yemek masasında oturmuş, kaşlarını çatarak bana bakarken buldum. Karşısında oturduğumda göğsüm sıkıştı. "Yarın gidiyorsunuz," diye homurdandı. "Cenova dışına. Bu akşam odanızda yemek yiyeceksiniz. Yarın sabah sekizde bir araba sizi limandan alacak."

Derin bir nefes aldım. En azından eve dönüş masraflarımı ödeyeceklerdi. "Pasaportum?"

"Yarın havalimanına vardığınızda şoför biletinizle birlikte verecek," dedi.

"Neden şimdi alamıyorum?" dedim şüpheyle.

"Siz gidene kadar bizde kalacak."

İşte şimdi çıldırıyordum. "Pasaportumu derhal alabilir miyim?" dedim elimden geldiği kadar güçlü bir şekilde emir vermeye çalışarak. Terleyen avuç içlerimi elbiseme siliyordum.

"Hayır," diye reddetti. "Son karar bu. Şimdi odanıza gidin."

Kan beynime sıçramıştı. Çenemi kapatıp o ne diyorsa onu yapmalıydım ama canı cehennemeydi. Nasıl olsa ertesi gün eve gidiyordum. Bir embesil gibi çocuk muamelesi görmekten bıkmıştım. Kendimi ayağa kalkmaya zorladım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Nefes almam zorlaşmıştı. "Biliyor musun?" dedim ve sesimin titremesine engel olmaya çalışarak gözlerimi kıstım. "John yemek masasında ne konuştuğuna dikkat etmeli. Her kadın süs eşyası değil."

Vinny ayağa kalktı. Şaşırtıcı derecede hızlı hareket ediyordu. "Aptallık etme! Seni bir kez uyardım. Kendi işine bak!"

"Bakmazsam ne olur?" diye meydan okudum.

Kolumu dirseğimin hemen üstünden tuttu ve kan akışımı durduracak kadar sıkmaya başladı. Kulağıma, "John her şeyi görür ve duyar," diye tısladı. Gözlerim, başının hemen arkasındaki kameraya kaydı. "Her şeyi. Bunu zaten biliyorsun. Lanet olası çeneni kapat ve odana git!"

Kolumu sertçe serbest bıraktı. Bakışları beni delip geçiyordu. İçgüdüsel olarak ona karşı koymak istiyordum ama uyarısındaki ciddiyeti beni durdurdu. Bunun bir tehdit değil, uyarı olduğunu hissedebiliyordum, ki bu elbette daha endişe vericiydi. Merdivenleri işaret ederek, "Git," diye emretti.

Bu noktada gücüm kalmamıştı. O an emirlerine uymak dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Merdivenlerden inip odama yürümeye başladım. Bacaklarım tutmuyordu.

Odaya döndüğümde kapıyı kapatırken titrediğimi fark ettim. Amythest banyodaki lavaboda kendi işleriyle meşguldü. Endişeli bir şekilde bana baktı. "Sen iyi misin? Hayalet görmüş gibisin."

"Vinny işte."

Saç fırçasını saçlarında gezdirdi. "Bayağı korkunç bir tip."

"Evet. O..." Uyarısını tekrar etmemenin daha iyi bir fikir olduğuna karar verdim. Belki de hiçbir şey ifade etmiyordu ve Amythest'e anlatırsam cevaplamak istemediğim sorular gündeme gelebilirdi. Bu yüzden konuyu değiştirdim.

"İyi ki bu elbiseyi almışsın. Sana çok yakıştı."

Süslenip yeni elbisesini giymişti ve gözlerine mor lenslerini takmamıştı. Makyajını da azaltmıştı ve gerçekten muhteşem görünüyordu. "Doğal göz rengini de beğeniyorum."

Güldü. "Çok enteresan. Aniden görünüşüm değişiyor. Eee? Yukarıda neler yaşandı?"

"Resmi olarak kovuldum."

"Beni değil de seni paketlediklerine inanamıyorum. Şimdiye kadar külotumu bulup beni kovacağını düşünüyordum. Ya da öldüreceğini." Gülüyordu.

"Komik değil. Vinny bana ne biletimi ne de pasaportumu verdi. Yarın sabah havalimanına bıraktıklarında vereceklermiş."

Gözlerini kocaman açtı. "Vay be, tam mafyatik işler. Bahse girerim Vinny mafyadır. Bu heriflerin hepsi birbirine bağlı. Geçenlerde John bana sürekli yasak ilişkiler yaşayan ve karanlık işler çeviren bir İtalyan politikacıyla olan arkadaşlığından bahsediyordu. Adını telaffuz edemiyorum ama kim olduğunu biliyorsun bence. Ülkenin sahibi gibi bir şey."

"Sanırım kimden bahsettiğini biliyorum."

Dudaklarına kırmızı bir ruj sürdü. "Pekâlâ." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Uyuyan devi uyandırma vakti. Summer, John'un yakasında kırmızı ruj izi görse ne yapar sence?"

"Amythest." Başımı salladım. "Az önce John'un mafyayla ilişkisi olduğunu kendin söyledin."

"Evet, John öyle. Summer değil. Ve John benden hoşlanıyor. Ben daha gencim, daha taze bir kuku." Kıkırdıyordu.

"Eğer istediğin zengin bir adamsa, dışarıda onlardan çok var ve istediğin herhangi birine sahip olabileceğine eminim," diye yalvardım. "Hatta belki de daha zengini ve daha gencine."

Onu neden vazgeçirmeye çalıştığımdan emin değildim. Bütün olanlardan sonra John'u, Summer'ın elinden almasını çok isterdim. Müthiş bir intikam olurdu ve Summer bunu sonuna kadar hak ediyordu. Fakat bütün bunlar Amythest için endişelenmeme sebep oluyordu.

"İyi biri olsaydı bu işin peşini bırakırdım ama değil. Ve Summer dersini almalı."

Telefonundan saate baktı. "Gitmem lazım. Yemek saat beşte. Sonra sana rapor vermek için geleceğim." Kapıdan dışarı fırlayıp gitti.

Dolabı açıp valizimi yatağın üzerine fırlattım. Yaşadığım adrenalin yüzünden hâlâ tam olarak kendime gelememiştim. Bu seyahate gelmek ne büyük bir hataydı. En azından yarın evde olacaktım. Summer'ı bir daha asla görmek istemiyordum.

Yirmi İki Gün Önce

Los Angeles

Summer'ın Rhonda'nın evinden döndüğü gün, ihbarda bulunmak için onunla beraber karakola gitmiştim. İkimiz de o geceyi Wendy'nin evinde geçirmiş, internette umutsuzca ipucu aramış ve Eric'e ne olmuş olabileceği hakkında ipuçları yakalamak için göz kırpmadan tartışmıştık. Eric'in sosyal medya hesaplarını tarama görevini üstlenmiştim. Birbirimize attığımız yorumları ve beğenileri gizlice silmiştim. Ancak şifreli olduğunu bildiğim için WhatsApp mesajlarımızı silmemiştim. Bana cevap vermesini umarak ona tekrar tekrar mesaj atmıştım. Ama saatler geçtikçe umudum uçup gitmişti ve Summer'dan şüphelendiğim için suçluluk hissetmeye başlamıştım.

Karakolda olan biteni onun anlatmasına izin verdim. Ona destek olan sıradan bir arkadaşı gibi davranmaya çalışıyordum ama Summer'ın önünde dökemediğim gözyaşlarım her an dayanıksız bariyeri aşacak gibiydi. Ne kadar midesiz hissetmiş olsam da, Eric'i tahmin ettiğimden daha fazla umursadığımı kabul etmek zorundaydım. Zihnimdeki düşünceleri uzaklaştırdım. Artık çok geçti. Her neyse, son birkaç günde yaşanan olaylar Eric'in her şeye rağmen sevdiği kişinin Summer olduğunu acı bir şekilde ortaya koymuştu. Aksini düşünmem bile aptallıktı.

O salı günü öğleden sonra kendilerini bir polis karakolunun bekleme salonunda bulan diğer talihsizlerle birlikte, soluk yeşil ve gri renklerle döşenmiş lobide huzursuzca oturuyorduk. Köşedeki bir kadın Tanrı ve karma yasaları hakkında mırıldanıp duruyordu, oturduğumuz sandalyeler rahatsızdı ve kalbim duracakmış gibi hissediyordum. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından bir ofis çalışanı Summer'ın adını seslendi. Summer, koridorun sonundaki odada memurlarla konuşurken ben de uzun bir bekleyişe başladım.

Summer şiş gözlerle döndüğünde hava kararmak üzereydi. "Benimle sahildeki evde kalır mısın?" diye yalvardı. "John cumaya kadar gelmeyecek. Yalnız kalmak istemiyorum."

Onun aksine ben, yalnız kalmak istiyordum. Ama bana ihtiyacı vardı ve yaşananlardan sonra ona borçlu olduğumu hissediyordum. Hem belki de üzüntümü birkaç gün daha derinlere bir yere gömmem bana iyi gelirdi. "Tabii ki," dedim.

Karakola giderken beni evden o almıştı ama karakoldaki işlerimizden sonra yorgun düşmüştü ve John'un galerisinden ödünç aldığı üstü açılır Porsche'yi Malibu'ya kadar benim sürmemi istemişti. Arabanın üstünü açıp başını arkaya attı. Kanyonun içinden geçip sahil şeridi boyunca eve giden yolda ilerlerken rüzgârın saçlarını savurmasına izin verdi. Eve vardığımızda hemen odasına çekildi ve kapıyı arkasından kapattı. Yanında olmama ne kadar da ihtiyacı vardı.

Misafir odasına giden merdivenleri ağır ağır çıktım ve yirmi dört saattir tuttuğum gözyaşlarımı nihayet salabildim. Eric böyle bir şey yaptıysa, yaşamış olduğu acıyı hayal bile edemezdim. Ama yine de Summer'a annesinin intiharıyla ilgili ne anlatmış olursa olsun, bu acının Summer'la olan ilişkisiyle ilgili olduğunu sanmıyordum. O zaman sorun neydi? Depresyonda mıydı? Yoksa bilmediğim korkunç bir hastalığa mı yakalanmıştı?

Eğer neler yaşadığından haberim olsaydı, ona yardım edebilirdim diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Bir türlü kafamı toplayamıyordum. Geri sarma tuşuna basmak, o günlere dönmek ve bir şekilde onu kurtarmak istemiştim. Ama bu imkânsızdı.

Nihayet uyuyakalmıştım ama Eric'in kendini vahşi bir şekilde öldürdüğü kâbuslarım bana huzur vermiyordu. Birinde çenesinin altından kendini vuruyordu ve beyninden parçalar banyo duvarlarına sıçrıyordu, birinde kendini sessizce Golden Gate Köprüsü'nden serin sulara atıyordu; bir diğerinde ise bir avuç hapla beraber bir şişe viski içiyor, ağzından köpükler saçıyor ve kusuyordu.

Nefes nefese uyanıp tavana bakarak şu geçen birkaç günün sadece bir rüyadan ibaret olmasını diledim. Anılarımızı, onunla tanıştığımız gece çatı katında geçirdiğimiz o bir saati, ardından çatı katı dairesindeki yağmurlu kış gününü, gözlerindeki parlamayı hatırlayarak ve farklı sonuçlar hayal ederek ziyaret ettim. İşin içinde Summer olmasaydı neler yaşayabilirdik? Hâlâ hayatta olur muydu?

Ağlayarak tekrar uyuyakalmıştım. Ben okyanusta onun peşinden yüzerken, akıntıyla gitgide daha uzağa çekildiği ve sonunda boğularak yok olduğu rüyalar gördüm. Summer bize kıyıdan el sallıyor, sonra da arkasını dönüp uzaklaşıyordu.

Ertesi sabah geç uyanmıştım. Dylan'dan onu mümkün olan en kısa zamanda aramamı söyleyen bir sesli mesaj gelmişti. Numarayı tuşlarken boğazım düğümlenmişti ama telefon sadece uzun uzun çaldı. Alt kata inip kendime bir fincan kahve koydum ve Summer'ın yanına bahçeye çıktım.

Sakin bir hava vardı ve deniz cam gibi parlıyordu. Korkuluklara yaslanmış, kıyıya vuran dalgaları sakince izliyordu. "Burayı gerçekten seviyorum," dedi.

"Evet, çok güzel," dedim.

Dönüp bana baktığında, onun da en az benim kadar tükenmiş olduğunu fark ettim. "O kadar çok ağladım ki gözyaşım kalmadı."

Ben de, demek istedim. "Sorun değil," dedim. "Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun," diye mırıldandı. Sonra hızlıca, "Özür dilerim. Çok duygusalım. Yanımda olduğun için teşekkür ederim," dedi.

"Ne zaman istersen."

"Bugün annem gelecek," diye devam etti. "John cuma günü dönmeden önce onunla burada biraz vakit geçirmek istiyorum. Seni şehre götürmesi için bir araba çağırdım."

"Tamam." Buradan gönderilmiş olmam sorun değildi. Bir bahane bulmadan eve gidebileceğim için rahatlamıştım. "Araç ne zaman burada olur?"

"Geldi bile," dedi, "ön kapıda bekliyor. Seni uyandırmak istemedim."

Arabaya binip yol boyunca tedirgin bir şekilde denizi izlemeye başladım. Eric için üzgündüm, evet. Korkunç derecede üzgündüm. Ama derinlerde bir yerde bütün bu olanların altında bir şeylerin olabileceği hissi vardı. Tam olarak ne olduğunu söyleyemezdim ama bu yaşananlar kulağa çok basit geliyordu. Bir tür... hayal kırıklığı gibiydi.

Muhtemelen çektiğim ıstırap yüzünden böyle hissediyordum. İnkâr. Bu da yas sürecinin bir parçası değil miydi?

Dylan'a tekrar ulaşmaya çalışmıştım ama boşunaydı.

Eve geldiğimde kafamı boşaltmak için sıcak bir duş aldım ve kaynar suyun vücudumdan aşağı akmasına izin vererek buharı soludum. Kendime bir fincan kahve yapıp sarı mutfağımdaki masaya

kurularak palmiyelere ve dağlara baktım. Sonra dizüstü bilgisayarımı açtım ve "Kaliforniya'da kayıp vakaları" yazıp arattım.

Kaliforniya'daki tüm kayıp kişileri, fotoğrafları ve bilgileriyle birlikte tarihe göre düzenlenmiş olarak listeleyen bir web sitesi açıldı. İkisi dün, biri üç gün önce, biri dört gün önce, ikisi altı gün önce... Hepsi farklı ilçelerdendi. Bu kadar çok kayıp insan olması beni hayrete düşürmüştü ama hiçbiri Eric değildi.

Adli tıp ofisinin sayfasına baktım. Eric'in adını ve yaşını girdim. Hiçbir şey çıkmamıştı. Belki de henüz sisteme girilmemişti. Zaten daha dün haber vermiştik.

Tekrar Dylan'ı aradım. Bu sefer boğuk bir sesle cevap vermişti.

"Belle, özür dilerim kısa kesmem gerek. Uçağa biniyorum."

"Tamam," dedim.

Derin bir nefes aldı. "Kiraladığı arabayı Ventura'da bir parkta bulmuşlar. Şimdi parkta arama yapıyorlar."

Kalbim acıyordu. "Ah." Sonra, "Arabada bir şey bulmuşlar mı? Kişisel bir şey? Bir not?" diye sordum.

"Not yok," dedi. "Cüzdan veya telefon da."

"Sence gerçekten intihar etmiş olabilir mi?" diye sordum.

Duraksadı. "Belki."

"Neden emin değilsin?" diye sordum umut dolu bir şekilde.

İç çekti. "Şu e-posta. Hiç onun tarzında yazılmamıştı." Demek ki delirmiyordum. Bunu o da fark etmişti. "Arkadaşın hakkında kötü bir şey demek istemem, eminim çok iyi bir kızdır..."

"Summer," dedim.

"Evet, Summer... Ama Eric ona âşık değildi. Yani, tabii son zamanlarda Eric ve ben pek konuşmuyorduk ama yine de daha önce onun nasıl âşık olduğunu görmüştüm. Bana pek âşıkmış gibi gelmedi." Âşıkken nasıl biri olduğunu sorma dürtümü

bastırdım. "Yani, onun Summer yüzünden kendini gerçekten öldürmüş olması ihtimali çok az," diye sonuca vardı.

"Biliyorum," dedim. "Onu senin kadar iyi tanımıyorum ama Summer'la ilişkileri bana her zaman çok... yüzeysel gelmişti. En azından Eric'in açısından."

"Diğer ihtimaller de pek iç açıcı değil gerçi," dedi.

"Ne ihtimali?" diye sordum.

"Bir şeyler oldu. Bazı şeylere bulaşmış olabilir." Bir anda sustu, kendini durdurmuştu. "Bilmiyorum. Elimden geldiğince ne olup bittiğini anlamaya çalışıyorum."

Bir şeylere bulaşmak mı? Eric hakkında ne kadar az şey bildiğimi bir kez daha hatırlamıştım. "Ne gibi mesela?" diye sordum.

"Söyleyemem... Üzgünüm. Muhtemelen önemli bir şey değildir. Dediklerimi unut."

"Ben de o e-postanın tuhaf olduğunu fark etmiştim," dedim. "Eğer yardıma ihtiyacın olursa..."

"Hayır," diye sözümü kesti. "Bu işe bulaşmanı istemiyorum. Ve dediğim gibi, muhtemelen önemli bir şey değildir. Keşke neler yaşadığını daha iyi bilebilseydim. Babamızla ilgili konularda bu kadar inatçı olmasaydı..."

"Ama o böyle biri işte, değil mi? İdealleri, prensipleri..."

"Aynen," dedi alay eder bir ses tonuyla. "Ben de dünyanın gerçekleriyle yaşayan biri oldum hep."

İçindeki nefret beni şaşırtmıştı ve doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. Ama kötü hissetmekte haklıydı; abisi ortalarda yoktu. İdealleri ve ilkeleri olmadan bir hiç olan abisi. İçimden Eric'i savunmak geliyordu ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordum. Bu yüzden basitçe, "Bunları yaşamak zorunda olduğun için üzgünüm Dylan," dedim.

Arka plandan sesler geliyordu. "Evet," dedi. "Ben de. Kapatmam lazım. Bir haber alırsam sana haber veririm."

"Tamam. Teşekkür ederim."

Telefonu kapattıktan sonra kendimi birden çok yalnız hissetmiştim. Mutfak iyice kararmıştı. Pencereden dışarı baktım. Dağların üzerinde yoğunlaşan fırtına bulutları, güneşin önünü kapatmıştı. Dylan'ın da benimle aynı şeylerden şüphelenmiş olması bana kendimi daha iyi hissettirmeliydi, ama bu sadece daha çaresiz hissetmeme neden olmuştu. "Eric bir şeylere bulaşmış" derken ne demek istemişti? Uyuşturucu? Ama Eric uyuşturucu müptelası biri değildi. Ayrıca uyuşturucu satmaktan gelecek paraya da ihtiyacı yoktu. Acaba Summer'ın bu konuyla ilgili bir fikri var mıydı? Belki de Eric'in karıştığı işleri biliyordu ve onunla sahildeki evde telefondan kavga ettikten sonra bizden sakladığı şey buydu. Bir yanım Summer'ı aramak ve Dylan'ın bana söylediklerini ona anlatmak, ona da umutlarını yeşertecek şeyler vermek istiyordu. Ama ona hâlâ güvenmiyordum. Her ne oluyorsa, Summer bize anlattığından daha fazlasını biliyordu ve bunu benimle paylaşmamayı tercih etmişti.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Bir dilim ekmeğin üzerine fıstık ezmesi sürüp mikrodalga fırına attım ve cam kapaktan ısınmasını izledim. Fırının *bip* sesi geldiğinde acıkmamış olduğumu fark ettim.

Eric daha iki ay önce, evimin kapısında gözlerinde sabah ışıltılarıyla bekliyordu. Hayat doluydu.

Gözlerimi kırpıştırıp düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım ve kendimi kahrolası ekmeği yemeğe zorladım. Dikkatimi dağıtmak için etrafta dolanmaya başladım ve mutfak masamın üzerindeki posta yığınına yöneldim. İlanlar, faturalar, siyasi içerikli gönderiler, düğün davetiyesi ve bir park cezası... Tuhaftı çünkü son zamanlarda park cezası almamıştım, en azından farkında değildim. Üniversitedeyken park cezalarını ödemediğim için biriken

borçlarım yüzünden arabamın tekerlekleri zincirlendiğinden beri park yapılmaz tabelalarına özellikle dikkat ediyordum.

Zarfı açıp içinde yazanları okumaya başladım: *22 Temmuz günü saat 13.42'de Kaliforniya Eyalet Parkı'nda 24476 numaralı park alanı için ödenmemiş doksan yedi dolar borç bulunmaktadır.*

Bir yanlışlık olmalıydı. Son zamanlarda hiç eyalet parklarına gitmemiştim. Ama bir yandan da plaka numarası ve araba tanımı benimkiyle eşleşiyordu. Dizüstü bilgisayarımı açıp park numarasını girdim. Haritadaki nokta Ventura County'deki plajdan yaklaşık iki mil içeride yer alan bir park alanını gösteriyordu. Kalbim duracak gibiydi.

22 Temmuz. O günün hangi gün olduğuna dair içimde bir his vardı ama emin olmak için takvimime baktım. Haklıydım. 22 Temmuz, geçtiğimiz cumartesiydi. Summer'ın, annesinin çöldeki evine gitmek için benim arabamı ödünç aldığı gündü; Ventura'nın tam tersi yönündeki evine... Eric'in kaybolduğu gündü.

Altıncı Gün

Perşembe gecesi, İtalya açıklarında bir yerde

Kapım çaldığında hazırlanmayı neredeyse bitirmiştim. Kapıyı açtığımda elinde yemek tepsisiyle Camille belirdi, gözlerinde anlayış dolu bir ifade vardı. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, hissettiğimden daha az sarsılmış görünmek istiyordum. "Sanırım bu sefer burada mahsur kalan benim," diye takıldım. Ne demek istediğimi tam olarak anlamamış gibi yüzüme bakıyordu. Bu yüzden daha ciddi bir şekilde, "Parayı gönderdim," dedim.

Makbuzu bulmak için çantamı kurcalarken Camille de tepsiyi yatağımın üzerine bıraktı.

"*Merci beaucoup,*" dedi gözleri kızararak. Derin bir nefes aldı. "Odanda yediğiniz için üzgünüm. Eğer isterseniz, üst güvertenin karşısında *un petit* mürettebat güvertesi var. Misafirlere izin verilmiyor ama kimse görmez. Bu gece çalışıyoruz. Eğer giderseniz kimse olmaz."

"Vay canına, teşekkür ederim," dedim. "Bütün gece burada tıkılıp kalmaktan daha iyi bir fikir gibi. İlaç almama rağmen deniz tutması hâlâ çok feci."

Koridorun sonundaki kapıyı gösterip gülümsedi. "Mürettebat kapısı açık. Merdivenlerden yukarı çıkın."

"Peki. Çok naziksin."

Camille gittikten sonra bu hafta neyi daha farklı yapabilirdim diye düşünmeye başladım ve yemeğimi yemek üzere yatağıma oturdum ama fark yaratabilecek bir şey bulamamıştım. Marlena'nın doğum günü partisinde ayık kalsaydım veya tekneye üç dakika önce gelseydim de Summer'ın bana kusur bulmak için başka bir sebep uyduracağına dair içimde bir his vardı.

Yemeğimi bitirmek üzereyken Amythest kapıyı açtı ve kimsenin onu görmediğinden emin olmak için arkasına bakıp kapıyı kapattı. "Selam." Odanın köşesine çekilmiş, fısıldıyordu. Dişleri şarap yüzünden mora boyanmıştı.

"Yemek nasıldı?"

"Öncelikle Brittani merdivenlerden çıkarken beni köşeye sıkıştırdı, hal ve hareketlerimden ötürü beni azarladı. Nankör olduğumu, onu utandırdığımı ve beni buraya hiç getirmemiş olmayı dilediğini söyledi."

Brittani ve utanmak mı? "Sana neden kızgınmış?"

"Ablası beni getirdiği için onun canını sıkıyor, eminim."

"Ama nerede hata yapmışsın? John'la olanları Brittani bilmiyor, değil mi?"

"Artık biliyor." Gülümsüyordu.

Duyduklarıma inanamadım. "Ona *söyledin* mi?"

Güldü. "Ablası bir milyonerle düzüşüyor diye benden daha iyi biri olduğunu düşünüyor. Yani, artık onu ben de becerdiğime göre... O yüzden, siktir et."

Aman Tanrım. "Sonra ne oldu?" En kötüsünden korkarak sormuştum.

"Yani, akşam yemeği oldukça olaysız geçti. John yoktu. Summer her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyordu ama herkes çok sessizdi. Orada olmaman tuhaftı. Sonra Brittani dedi ki; eğer Summer seni sürgüne gönderiyorsa ben de seninle gitmeliymişim. Eminim bunu sadece Summer'a yalakalık olsun diye yaptı ama Summer bozuldu. Kendi kararlarını verebildiğini ve kimsenin ona ne yapacağını söyleyemeyeceğini söyledi."

"Brittani 'sürgün' kelimesini mi kullandı? Etkilendim."

Başını salladı. "Yüzüme karşı hem de. Sanki ben orada değilmişim gibi. Akşam yemeğinden sonra Brittani'nin Summer'a fısır fısır bir şeyler söylediğini gördüm. Herkes günbatımı izlemek için teknenin ön kısmına giderken, ben de buraya gelmek için gizlice sıvıştım. Summer beni merdivenlerin oraya kadar takip etmiş. Kolumu öyle sıktı ki kanıyor." Kolunu gösterdi.

Dirseğinin etrafında oluşan küçük kırmızı yarım ay şeklindeki izlere baktım. "Lanet olsun."

"Bana, 'Benim erkeğimden uzak dur seni küçük fahişe!' dedi. Ben de, 'Durmazsam ne olur?' dedim. O da, 'Benimle uğraşmak istemezsin,' dedi ve sonra yukarı çıktı."

Avuç içlerimi gözlerime bastırdım. Bütün bu seyahat, *The Real Housewives* dizisinin teknede geçen bir versiyonu gibiydi. Tek fark, bizi yönlendirecek bir set ekibinin olmamasıydı. İşlerin Amythest'in istediği gibi gitmeyeceğine dair içimde korkunç bir his vardı.

Küçük odamızda sanki hücreye kapatılmış gibi volta atmaya başladı. "Şu anda lanet olası bir sigaraya çok ihtiyacım var."

Yatağın üzerine oturdum. "Yani Summer biliyor, öyle mi?"

"Aynen, biliyor."

Şakaklarımı ovmaya başladım. Başıma aniden bir ağrı girmişti. "Amythest, özür dilerim ama aklından ne geçiyordu? Hemen geri dönüp bunun kötü bir şaka falan olduğunu söylemelisin."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" deyip homurdandı.

"Sanırım yarın benimle geliyorsun," dedim. Eğer şansı varsa. Bu hiç iyiye işaret değildi. Ona söylemem gerekiyordu. Ama ağzını kapalı tutabilir miydi?

"Hiç sanmam. John birazdan onunla ofisinde buluşmamı istiyor, seks yapacağız. Hap almadan penisini sertleştiremeyen birine göre çok azgın."

"Bu onun için bir güç meselesi," dedim. "Ona göre her şey güçle ilgili."

"Her neyse. Summer'ın John'a benimle ilgili henüz bir şey söylediğini sanmam."

"Bence zaten söylemeyecektir," diye atladım. "Pozisyonunu korumak istiyor. Gemiyi batırmak istemez."

Amythest'in kafese kapatılmış bir hayvan gibi küçük odada bir ileri bir geri yürümesini izledim. Bir kavgaya hazırlanıyordu ama bu kavganın onun için iyi bitme ihtimali yoktu. "Benimle takılsana bu gece," diye bir öneride bulundum. "Camille bana teknede gizli bir mürettebat bölmesi olduğunu söyledi. Oraya gidip takılacaktım. Ve bahse girerim eğer Brittani'ye eve gitmek istediğini söylediysen, bu durumu Summer'a anlatır. Summer da John'la yaptıklarını konuşmak zorunda kalmadan yarın seni eve sepetlemenin bir yolunu bulur."

Biraz düşündükten sonra, "Hayır, onların yanına gideceğim," dedi.

"Neden ki? Ne olacak sanıyorsun?"

Omuz silkti. "Benden daha iyi olduğunu sanıyor ama değil. Benim huzurumu kaçırdığı gibi kendi de huzursuz olsun istiyorum."

Farklı bir taktik denedim. "Bu konuda hatalı olduğunu biliyorsun," dedim. "Seni davet ettiği seyahatte onun erkek arkadaşıyla yatıyorsun."

"Beni o çağırmadı ki. Brittani çağırdı. Hem zaten John başkasıyla evli. Summer ondan ne bekliyor ki?" diye alay etti. "Dediğim gibi, eğer iyi biri olsaydı onu kendi haline bırakırdım. Ama iyi olmamayı seçti, karşılığı da bu."

İşte yine başlıyorduk. Dudaklarımı ısırdım. Ya şimdi ya hiçti. "Olay şu," dedim. "Summer'ın eski erkek arkadaşının intihar etmiş olduğunu biliyor muydun?"

Başını salladı. "İntihar olduğunu bilmiyordum."

Derin bir nefes alıp, "Değildi gibi bir şey zaten," dedim.

Kara gözlerini kocaman açmıştı. "Onu Summer mı öldürdü?"

"Onun gibi bir şey," dedim sessizce.

"Ne?" deyip bana bakakaldı. "Aman Tanrım. Nereden biliyorsun? Summer senin bildiğini biliyor mu?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Bilmiyorum. Sanmıyorum..." Ona anlatmış olduğuma şimdiden pişman olmuştum. "Lütfen ona bu konuyla ilgili bir şey söyleme."

"Bu çılgınlık. O kız delinin teki." Yine volta atmaya başlamıştı. "Bir saniye ya. Sen neden..."

"Amythest," diye araya girdim. "Zaten sana bilmen gerekenden fazlasını anlattım."

"Ama burada kestirip atamazsın. Bana ne olduğunu anlatmak zorundasın..."

"Yapamam," dedim. Aniden başım zonklamaya başladı. Zihnimde odanın dört bir yanına yerleştirilmiş mikrofonlar canlandı. Tanrım, lütfen. Bu sadece paranoyaklık olmalıydı.

"Gerçekten yapamam. Bana güvenmelisin. Başka kimse bilmiyor. Wendy dahil. Bu yüzden lütfen, lütfen kimseye bir şey söyleme. Bana söz ver."

Elimi sıktı. "Tamam, tamam! Söz veriyorum, bir şey söylemeyeceğim. Ama bu gece daha fazla şey anlatman için başının

etini yemeyeceğime dair söz veremem. John'la buluşmayacağıma da söz veremem."

Kalbim acıyordu. Kalkıp aynada kendine baktı ve saçlarını düzeltti. Altın küpeleri ışıkta parlıyordu. Keşke onu, Summer'dan ve kendisinden korumanın bir yolu olsaydı. Birden aklıma bir fikir geldi. Yolculuk boyunca ilk kez altın saati bileğimden çıkardım ve ona verdim. "Elbisenle çok yakışacak," dedim. "Ayrıca benden Summer'a bir siktir git mesajı. Denemek istemişti ama izin vermemiştim. Böylece senin arkanda olmayı tercih ettiğimi anlayacak."

Gülümseyerek elini bileğinde gezdirdi. "Teşekkür ederim." Bana bir öpücük gönderip kapıyı arkasından çarptı. Odadan çıkar çıkmaz yatağın üzerinde ceptelefonunu unutmuş olduğunu fark ettim. Telefonu kaptığım gibi kafamı koridora uzattım. "Amythest!"

Ses yoktu. Merdivenleri çıkmaya başladım. "Amythest? Telefonun!"

Cevap gelmedi. Summer'a ya da haydutlardan birine yakalanmamak için daha ileri gitmek istemedim. Arkamı döndüm ve az daha odasından çıkmak üzere olan Bernard ile çarpışacaktım. İçgüdüsel olarak telefonu arkama sakladım ve geçmesine izin vermek için yana çekilip başımı yere eğdim. Eliyle odamı işaret etti. Peşimden kapımı kilitlememesi için dua ederek emirlerine uydum ve odama gittim. Merdivenleri çıkması için bir dakika bekledikten sonra odamdan çıkıp mürettebat alanına açılan kapıya doğru ilerlemeye başladım.

Personel tarafındaki koridor bizim tarafımızdaki koridordan daha dardı ve odalar birbirine çok yakındı. Camille'in çarşafları ütülediği çamaşır odasına başımı uzattım. Bana bakıp gülümsedi. Hugo ve Dre, küçük mürettebat mutfağında akşam yemeklerini yiyip gülüşüyorlardı. Koridorun sonundaki merdivenleri

ikişer ikişer, en üst kata kadar tırmandım ve kapıyı iterek açtım. Evimin büyüklüğünde bir güverteye çıktım. İtalya'ya doğru ilerliyor olmalıydık çünkü her zamankinden daha hızlı gidiyorduk. Ya da belki de üst katta olduğumdan öyle hissediyordum. Gökyüzü, batan güneşin ardından kızıla boyanmıştı ve oldukça vahşi görünüyordu. Tekne, dalgaları yararak ilerlerken esen rüzgâr ferahlatıcıydı.

Korkuluklara yaslanıp aşağı baktım. Güneşlenme terasının ön tarafında, üst güvertenin tam üzerindeydim. Motorun ve dalgaların gürültüsünden kızların seslerini tam olarak duymakta zorlanıyordum. Sesleri seçmeye çalışıyordum ama bütün sesler motor ve dalga gürültüsüyle harmanlanmış, hoş bir mırıltıya dönmüş gibiydi. Keşke onları görebilseydim ama bunu yapmak için biraz daha öne eğilmem gerekiyordu, ki bu da bu hızda ilerleyen bir teknede beni hiç rahat hissettirmeyecekti.

Arkamı dönüp elinde bir kadeh şarapla beklemekte olan Camille'i gördüğümde bir an nefesim kesildi. "Pardon," dedim, "seni beklemiyordum." Haydutlardan birinin içine zehir katmış olabileceğini düşünerek kadehi aldım. "Bu kulağa tuhaf gelebilir ama bunu şişeden sen mi doldurdun?" diye sordum.

Başını salladı. "Başka bir ihtiyacınız?"

"Böyle çok iyiyim, teşekkür ederim. Sadece bana bakmaya gelirlerse haber verin lütfen."

Başıyla onaylayıp içeri girdi. Kendimi şezlonga atıp şarabımı kokladım. Güzel kokuyordu, hatta harikaydı. Ama yine de her ihtimale karşı içmemenin daha iyi olacağına karar verdim ve kadehi şezlongumun yanındaki küçük masaya bıraktım.

Altın rengi kayalıklar bütün ihtişamıyla denizden yükseliyordu. Küçük dağların tepelerinde yüzlerce yıldır orada olduklarını düşündüğüm küçük kasabalar vardı, gerçi bazılarının oralara nasıl inşa edilmiş olduğunu anlamakta zorluk çekiyordum. Ne

kadar süredir bu hızda hareket ettiğimizden ve İtalya'ya varıp varmadığımızdan emin değildim. Ama her neredeysek, kıyılar önceki yerlerden daha ıssız görünüyordu. Birkaç yat ve büyük yolcu gemisinin yanından geçtik fakat Saint-Tropez'deki tekne trafiğiyle uzaktan yakından alakası yoktu. Başımı arkaya yasladım ve gökyüzünün yavaşça kararmasını izlemeye başladım.

Tartışma sesleriyle uyandım. Bulunduğum balkon iyice kararmıştı ve sersemlemiş hissediyordum. Derin bir suya düşüp bir türlü yüzeye çıkamadığım bir rüya görmüştüm ve etkisinden çıkamamıştım. Ne zamandır uyuyordum? Koluma bakıp saatimin Amythest'te olduğunu hatırladım. Ama onun telefonu hâlâ benim cebimdeydi. Saate baktım, gece yarısına geliyordu. Hızla ilerlemeye devam ediyorduk ve serinletici bir esinti çıkmıştı. Yanımda bir kazak olsaydı iyi olurdu.

Bu gece ay yoktu, gökyüzünü sadece yıldızlar aydınlatıyordu. Gökyüzünün denizle birleştiği çizgiyi göremiyordum. Ufukta herhangi bir tekne veya kasaba görünmüyordu. Suları aştıkça ardımızda bıraktığımız dalgaları hissedebiliyordum.

Alt kattaki tartışma alevlenmişti. İki kadın sesi geliyordu. Birinin Amythest olduğunu anlamıştım. Diğeri de... Brittani ya da Summer olmalıydı. Claire'in sesini yükselttiğini hiç duymamıştım ve Wendy de tartışacak tipte bir insan değildi. Rhonda da olabilirdi ama duyduğum ses daha genç birine aitti. Ne konuştuklarını anlamaya çalıştım ama teknenin gürültüsü yüzünden net duyamıyordum.

Fazla eğilmemeye çalışarak korkuluklardan aşağıyı görmeye çalıştım. Tekne dalgalı denizde sallanarak ilerliyordu, parmaklarımı korkuluklara sımsıkı geçirdim.

Rüzgârla beraber üçüncü bir ses duydum.

"Summer!" Sanırım bu Rhonda'ydı. "Bırak... Değmez..." Gerisini duyamamıştım.

Sesler kesilmişti. Başka bir cümle veya kelime duymaya çalıştım ama sesler çok boğuk geldiği için zorlanıyordum. Teknenin diğer tarafına geçmiş olmalıydılar. En iyisi odaya dönmek ve valizimi hazırlamayı bitirmekti. Ne de olsa Amythest bana olan biteni anlatırdı.

Kapıyı açmak üzereyken bir çığlık duydum. Kan donduran bir çığlık. Bir gümbürtü. Tekneye çarpan bir şeyin sesi ve sonra aniden bir sessizlik.

Kapıyı hızla açıp mürettebat odasına giden merdivenleri koşarak indim. Tüm ekibin yemek yediği odaya daldım.

"Bir çığlık duydum!" diye bağırdım. "Sanırım üst güvertenin arka tarafından geldi. Ve bir şey tekneye çarptı."

Bir anda tüm mürettebat yemeklerini yarıda kesip ayağa fırladı ve yanımdan geçip gitti. Onların peşinden gittim, odamdan çıkmamamla ilgili emirleri tamamen unutmuştum.

Boş oturma odasından geçerken, "Bir tartışma vardı," dedim. "Ama kim olduklarını anlamadım."

Mürettebatın yarısı kaptan köprüsüne ilerlerken, geri kalanımız sarmal merdivenlerden yukarı, teknenin yan tarafından üst güvertenin arka kısmına koşmaya başladık. Köşeyi döndüğümüzde yerde koyu kırmızı bir birikinti ve teknenin eğimiyle köşeğe yuvarlanmış paramparça bir şarap kadehi gördüm. Nefesim kesildi. Belki de yerdeki sadece kırmızı şaraptı.

Summer, Rhonda, Brittani, Wendy ve Claire şok olmuş bir halde duvara yaslanmışlardı. Claire, Wendy'nin omzuna yaslanmış hıçkırıyordu. Brittani ve Rhonda ise kollarını Summer'a sarmıştı. Gözyaşları şarap kadehinin içine dökülüyordu.

Amythest ortalarda yoktu.

Tekne bir anda yavaşlamaya başladı. Dengemizi korumak için tutunacak bir şey aradık. Teknenin dış ışıkları açılmıştı ve aşağıdaki mürekkep karası denizi aydınlatıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Julie.

Diğerleri bir şey demeden önce şaşkınlık içinde birbirlerine bakıyordu.

"Amythest... O... Bir anda düşüverdi," dedi Rhonda nihayet.

Julie kulaklıklarına konuşmaya başladı. "Denize biri düştü."

Sonra hemen Rhonda'ya baktı. "Nerede? Ne kadar oldu?"

Rhonda arkamızdaki korkuluğu işaret etti. "Az önce."

Julie tekrar kulaklıklarına konuştu. "Denize biri düştü, sancak pruva, güverte iki. Denize biri düştü. Bir iki dakika önce."

"Yüzme bilmiyor," dedim.

Herkes bana baktı.

"Uçakta gelirken söylemişti."

Teknenin arka tarafından suya yumuşak bir sıçrama sesi geldi. Hemen ardından iki atlama sesi daha. Botun ve jetskilerin motorlarının çalıştığını duydum. Tekne yavaşça dönmeye başladı. Camille'in peşinden Amythest'in düştüğü noktaya ilerledim.

Aynı anda teknenin yan tarafına bulaşmış koyu kırmızı çizgiyi fark ettik. Elim ağzıma gitti. Bu şarap lekesi değildi. Kalbim bin parça olmuştu sanki.

Julie eğilip aşağı baktı. Sonra kulaklıklarına, "Suda biri var. Büyük olasılıkla bilinci yerinde değil," dedi.

Amythest'in denize düştüğü noktada parıldayan bir şey gördüm. Yerdeki ahşapta çizikler oluşturan kopmuş bir kırmızı tırnak parçası vardı. Camille ve Julie'ye yerde bulduğum şeyi gösterirken, diğer kızların bakışlarını üzerimde hissediyorum.

"Ne oldu?" diye sordu Julie.

"Sarhoştu," dedi Summer. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Düştü işte. Hiçbirimiz onu tutamadık. Her şey çok hızlı oldu."

Julie korkulukları inceliyordu. "Düşmeden önce ne yapıyordu? Bu korkuluklar düşmek için çok yüksek."

Wendy ve Claire kollarını birbirine dolamıştı, şaşkın bir sessizlik içinde duvara yaslanmış, konuşulanları dinliyorlardı.

"Oyun oynuyordu," dedi Summer. "Ona yapmamasını söyledik ama bizi dinlemedi ve düştü."

"Nasıl düştü?" diye sordu Julie.

"Düştü işte," diye çıkıştı Brittani, gözyaşlarına boğulmuştu. "Gidip onu getirir misiniz artık?"

Rhonda, Brittani'nin kolunu tutarak onu uyardı. "Brittani..."

"Öne doğru mu düştü, arkaya doğru mu?" dedi Julie. Çaresizce soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama ellerinin titrediğini fark ettim.

"Bilmiyorum!" diye sertçe cevap verdi Summer. "Kız suda ve sen burada durmuş onu kurtarmak yerine aptalca sorular soruyorsun. Eğer ölürse bu senin suçun."

Başını ellerinin arasına gömdü. Rhonda kızına sarıldı.

"Endişelenmeyin hanımefendi. Bu tip durumlar için eğitim aldık," dedi Julie sakince. "Sahil güvenliğin gelmesini içeride bekleyelim lütfen."

"John nerede?" dedi Summer. "Tanıdıkları vardır. İşinde en iyilerini getirtir buraya."

John, Vinny ve mürettebattan birkaç kişiyle oturma odasında oturmuş bizi bekliyordu. Summer ağlayarak John'a sarıldı. "Ah, olanlar çok korkunç. Düştüğünü gördüm ama hiçbir şey yapamadım."

Wendy ve Claire bir koltuğa oturmuşlardı, Rhonda ve Brittani ise diğerine. Wendy'nin yanına oturup ona sarıldım. Titriyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Şoktan, sanırım."

Uzanıp Claire'in dizine dokundum. Bana baktı ve tekrar gözyaşlarına boğuldu.

Brittani ayağa kalkıp iki koltuk arasında gidip gelmeye başladı. "Siktir. Siktir. Siktir. Siktir..." diye sayıklamaya başladı.

"Brittani, otur yerine!" diye emretti Summer. "Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

Brittani ellerini ovuşturmaya devam ederken annesinin yanına çöktü. Rhonda, sırtını sıvazlayıp kulağına bir şeyler söyledi ve sonra Hugo'yu işaret etti. "Şu panna cotta tatlısından biraz alabilir miyiz?" dedi. "Sanırım herkesin biraz kafa dağıtmaya ihtiyacı var."

Hugo, doğru duyup duymadığından emin değilmiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Ne yapabileceğime bir bakayım."

Summer'ın bakışları odada dolanıyordu ve kızların olaya nasıl tepki verdiğini anlamak istercesine onlara bakıyordu.

"Ve kahve," dedi Rhonda. "Bu gece biraz daha ayakta olacak gibiyiz, şu an bile otururken uyuyakalacak gibiyim."

"Bu iyi bir fikir," dedi Summer. "Bademsütlü duble vanilyalı bir latte istiyorum ama vanilyasını her zamankinin yarısı kadar koyun. Üzerine de bir tutam tarçın."

"Başka bir şey isteyen?"

"Bir demlik kahve getir," dedi John. "Ve panna cotta'nın kalanını."

Summer, üzerine daha rahat bir şeyler giymeye gitmek için bizden izin istedi. Yanımdan geçerken elbisesinde bir yırtık olduğunu ve bir iple birbirine tutturulduğunu fark ettim. Omzunda

uzun, kabarmış ve kızarmış bir çizik vardı; çizginin bittiği yer kanıyordu. John, Summer'ın peşinden odaya gitti ve geri kalanımız odada birbirimize bakakaldık.

Brittani ayağa fırladı ve küfürler savurarak volta atmaya devam etti. Rhonda gergin bir şekilde ona bakıyordu. Wendy, hâlâ hıçkırarak ağlayan Claire'in saçlarını okşuyordu. Gözleri yere eğikti. Denizden bir siren sesi yaklaşıyordu.

"Sahil güvenlik olmalı," dedim.

Brittani gözlerini kısarak bana baktı. "Senin odanda olman gerekmiyor muydu? Ne işin var burada?"

"Bir çığlık duydum ve endişelendim," dedim bıkkınlıkla.

Brittani ikna olmamış bir şekilde başını iki yana salladı. "Çığlığı odandan mı duydun?"

İçim öfkeden alev alev yanıyordu. "Şu an neden buna taktın ki?" diye karşılık verdim. "Arkadaşın şu anda kelimenin tam anlamıyla bu teknenin altında bir yerde ölüyor."

Brittani gözyaşlarına boğulup teknenin arka tarafına koştu.

"Brittani!" Peşinden gittim ve güvertenin sürgülü kapılarını iterek açmadan önce kolunu yakaladım. "Özür dilerim. Ben çok üzgünüm."

Kolunu çekti. Siyah maskarası yüzünden aşağı akıyordu. "Hayır, değilsin. O benim arkadaşımdı. İyi ki Summer seni yarın evine gönderiyor. Sen çok bencil bir orospusun."

Ben bir cevap bulamadan güvertenin kapıları kayarak açıldı ve İtalyan Sahil Güvenlik üniformalı iki adam neredeyse bizi ezerek içeri girdi. Brittani ve ben önlerinden çekildik.

"Onu buldunuz mu?" diye sordu Brittani. "Ölmüş mü?"

Rhonda koşup Brittani'ye sarıldı. "Özür dilerim, çok endişeliyiz. Herhangi bir haber var mı?"

Şaşkın şaşkın baktılar. İçlerinden biri, "İngilizce yok," dedi. Diğeri de "İtaliano?" diye sordu.

Boş gözlerle bakakaldık.

"*Uno... minuto.*" İtalyancayı katlettiğimin farkındaydım ama ne demek istediğimi göstermek istercesine bir parmağımı havaya kaldırdım.

Mürettebattan İtalyanca konuşabilen birini bulmak için kaptan köprüsüne gittim. Yolda ilerlerken beyaz pantolon ve üzerine beyaz kaşmir bir kazak giyinmiş Summer'la karşılaştım. Yüzünü az önce yıkamış gibiydi ve omuzlarına bir şal almıştı.

"Nereye gidiyorsun?" dedi.

"İtalyanca konuşabilen birini bulmaya," dedim. Onun saçmalıklarına ayıracak vaktim yoktu.

"John İtalyanca biliyor," diye çıkıştı. "Geri dön ve bekle."

Yerimde durup gözlerimi ona diktim. "Onu şimdi çağırabilir misin? Kaybedecek zamanımız yok."

Tam o anda teknede çalışan sırık mühendis çocuk geldi. "Luc," dedim. "İtalyanca biliyor musun?"

Başını salladı. "Biraz."

"Sahil güvenlikten gelenler için bize yardım eder misin?"

Summer, delici bakışlarıyla beni rahatsız etmeye devam ediyordu ama onu görmezden geldim. Luc'un kolunu tutup, "Hayır," dedi. "Senin efendin o değil, benim. Ve ben de diyorum ki..."

"Kimse onun efendisi falan değil Summer! Senin derdin ne?"

John köşede belirdi ve hemen havayı kokladı. "Isabelle, odana dön," dedi. "Sen orada değildin. Sahil güvenliğin ihtiyacı olan şeyleri sen bilmiyorsun. Summer, benimle gel."

Merdivenlere doğru giden tarafa yöneldiğimde John, Summer'ı kolundan tutmuş odalarına götürüyordu. Luc'un da peşimden geldiğine emin olarak, odama gitmek yerine merdivenlerin

olduğu bölümü geçip salonda bekleyen diğerlerinin yanına gittim. Rhonda ve Brittani, Wendy ve Claire'in yanına geçmişti ve hepsi aşırı yorgun görünüyordu. Sahil güvenlik ekipleri de tepelerinde dikiliyordu. Herkes pürdikkat bana bakıyordu.

"Beni odama göndermek istediler," dedim sahil güvenlik ekibine. "Ama söyleyeceklerim var." Sonra Luc'a bakıp, "Çevir lütfen," dedim.

Kovulacağımı biliyordum, bu yüzden elimdeki kartları açık oynuyordum. "Her yerde kameralar var." Odanın içindeki kameraları işaret ettim. Kayıtların çoktan silinmiş olduğunu tahmin ediyordum ama birileri en azından göz gezdirebilirdi. "Bir baksanız iyi olur."

Arkamı dönüp merdivenlere yöneldim. Odamın kapısını iterek açtığımda hâlâ titriyordum ve içeri girdiğim anda Amythest'in eşyalarını karıştırmakla meşgul olan Bernard'ı gördüğümde neredeyse ruhumu teslim ediyordum. Elinde siyah bir kanvas çanta vardı ve içine bir şeyler atıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye kekeledim.

"Yakın akrabalarına haber vermemiz için telefonunu bulmamız lazım."

Saçmalığın daniskasıydı. Uçağa bindiğimizde bize imzalattıkları gizlilik sözleşmelerinde en yakın akrabalarımızın iletişim bilgileri yazılıydı. Amythest'in ceptelefonu arka cebimdeydi ama bunu Bernard'a söyleyecek değildim. Umursamaz görünmeye çalışarak, "Muhtemelen üzerindeydi," dedim. "Telefonunu yanından ayırmazdı."

Homurdandı ve gitti. O gittikten hemen sonra *benim* telefonumun yatağımın yanındaki komodinin üzerinde olmadığını fark ettim. Pislik herif.

Kapıyı açıp merdivenlerden yukarı fırladım. Onu üst güvertede yakalamıştım. Siyah çanta omzunda asılıydı. Herkes

dönmüş bizi izliyordu. John ve sahil güvenliğin odada olmadığını fark ederek elimi Bernard'a uzattım. "Sanırım yanlışlıkla benim telefonumu almışsın."

Kıpırdamıyordu.

"Aldığın telefon benim, Amythest'in değil," diye üstelemeye başladım. Sesimi sabit tutmaya çalışıyordum, ama bir yandan da herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordum. "Şu çantanın içinde olduğunu biliyorum. Geri alabilir miyim, lütfen?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Ben telefon falan almadım."

Beni tek kelime etmeden dikkatli bir şekilde izleyen diğerlerine döndüm. "Odamda Amythest'in telefonunu arıyordu ve sanırım yanlışlıkla benimkini aldı," dedim. "Eğer tabii telefonum sizde değilse. Çünkü ortalarda yok."

Kimse cevap vermedi.

Summer buz gibi bir sesle, "Muhtemelen başka bir yere koydun Isabelle," dedi. "Hepimiz bu gece çok travmatik bir şey yaşadık. Telefonunla ilgili dramanı başka bir yerde yaşar mısın?"

Kulağındaki elmasları söküp almak, onu pataklamak ve aşırı işlem görmüş saçlarıyla yerleri paspaslamak istiyordum ama öfkemi içime gömüp, çocuk gibi davrandığım için kendime kızarak hücreme gitmek üzere merdivenlere yürüdüm.

Kapımı kilitledim ve odanın ortasında öylece dikildim. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ama tam olarak ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Telefonum ortalarda yoktu, saatim zavallı Amythest ile denizin dibindeydi... Tanrım... Umarım Summer'la tartışmasının sebebi saat değildi. Saati ona hiç vermemeliydim. Sakince düşünmeliydim, akıllı olmalıydım. Ama duvarlar üstüme üstüme geliyordu ve paniklemeye başlamıştım.

Yirmi Bir Gün Önce

Los Angeles

Yağmur damlaları evimin çatısına düşerken, sıcak su doldurduğum küvetimde uzanmış, kokulu mumun alevini izliyordum. Saat gece yarısını geçmiş, küvetteki bütün köpükler erimişti ama uykudan hâlâ kilometrelerce uzaktaydım.

O sabah evimdeki postalarda bulduğum park cezasından tek bir kişiye bahsetmemiştim ve Summer'ın annesinin evine gitmek yerine, Eric'in arabasının bulunduğu Ventura Park'a gittiğine dair yalan söylediğinin aksini işaret eden herhangi bir şey de bulamamıştım. Ama neden? Ventura'da ne işi vardı?

Eric'i Summer mı öldürmüştü?

Büyük bir iddiaydı ama mantıksız değildi. Gerçi neden böyle bir şey yapsın ki? John'a ilişkilerini açıklamasını engellemek için Eric'in canını alacak kadar ileri gider miydi? Kafamı toparlayamıyordum. Benim tanıdığım Summer, Üç Numara'nın ona tecavüz ettiği gece ölmüştü. O güne kadar tabii ki dürüstlüğünden bir şeyler kaybetmeye başlamıştı ama o adam, Summer'ın içinde kalan bir parça insanlığı da çekip almıştı ve şimdi onun her şeyi yapabileceğine inanıyordum... Gerçek anlamda her şeyi.

Diyelim ki onu *öldürdü* ve bu işi parkta yaptı. Ortada ne kanıt vardı? Suç mahallinde olan benim arabamdı. Ve benim orada olmadığımı ispat edecek biri yoktu. 22 Temmuz günü saat 13.42'de evde tek başımdaydım. Kimseyle konuşmuyor, kayıtlara geçebilecek bir şeyler yapmıyordum.

Summer'ın bilinçli olarak benim arabamı almış olduğu fikrini kafamdan bir türlü atamıyordum. Eric'in ölümüyle ilgili sorular sormaya devam edersem, kendimi nasıl bir tehlikeye sokacağımın da farkındaydı üstelik.

Bir gürültü yağmurun sesini bastırmıştı. Oturduğum yerde diklenip dinledim. Çatıya çarpan bir dal parçası mıydı? Ama daha çok tıklama sesi gibiydi. Belki de alt kattaki komşulardı. Fakat gök gürültüsünü bastıran sesi tekrar duymuştum. Biri kapımı çalıyordu.

Kimdi bu saatte? Küvetten fırladım ve çabucak kurulandım, üzerime bir bornoz geçirdim ve vurma seslerinin devam ettiği oturma odasına yürüdüm. Gözümü kapının deliğine dayadım.

Bir panik hissi damarlarımda dolaşmaya başladı. Dışarıda bir adam vardı. Işık arkasından vuruyordu, üzerinde siyah bir kapüşonlu vardı ve vücudu sanki acı çekiyormuş gibi iki büklümdü. Ya da elindeki silahı saklıyordu. Her ne olursa olsun kapıyı açmayacaktım.

"Belle," diye seslendi. Sesi boğuk ve alçaktı.

Demek adımı ve nerede yaşadığımı bilen biriydi.

"Orada olduğunu biliyorum," diye fısıldadı.

"Git buradan," dedim. "Polisi arıyorum."

"Lütfen kapıyı aç. Lütfen."

Sesi boğuktu ama tam olarak çıkaramama rağmen bir yerlerden tanıdık geliyordu.

"Kimsin?"

"Eric," dedi.

Kalbim duracak gibi oldu. Bu herif benimle dalga mı geçiyordu? Biri benim arabamın Ventura Park'ta olduğunu biliyor muydu?

Gözümü deliğe yaklaştırdım. "Kapüşonunu çıkar."

"Suratım dağılmış bir halde." Kapüşonunu geri ittiğinde kırpılmış sarı saçları göründü ama ışık hâlâ arkadan vurduğu için yüzünü seçemiyordum.

"Işığın altına geç."

Verandadaki ışığın altına gitti. Yüzü şişmişti ve çiziklerle kaplıydı. Saçları tıraş edilmişti. Ama Eric'ti.

Eric hayattaydı.

Kapıyı açtım. Yanımdan hızla geçerek eve girdi, sonra büyük çaba göstererek kapıyı kapatıp kilitlemek için tekrar yanımdan geçti. Tökezleyerek pencerelere gidip tüm perdeleri kapattığında, ben de üzerimdeki su damlalarını yere bırakarak salonun ortasında dikilmiş, onu izliyordum.

"Öldün sandım." Titreyerek gözyaşlarımı sildim.

"Neredeyse." Sesi çatallıyordu.

Sonunda bana döndüğünde yüzündeki yaraları gördüm. Çenesi şişmişti, iki gözü de morarmıştı ve burnu da muhtemelen kırılmıştı. Sağ yanağındaki derin yarığı bir arada tutan yarabantlarından kan sızıyordu.

Dikkatlice ona doğru ilerledim. "Çıkar şunu. Sırılsıklam olmuşsun."

Ben kapüşonlusunun fermuarını açarken irkildi. "Sanırım köprücük kemiğim kırıldı. Kaburgalarım da."

"Tamam, yavaş hareket edeceğiz."

Üzerindeki eşofmanı kolundan sıyırıp şiş elinden çıkarırken yüzünü buruşturdu.

"Muhtemelen elim de kırılmış."

"Doktora gittin mi?"

"Hayır."

Eşofmanını şişmiş omzundan çıkardım ve kolundaki dövmelerini ikiye bölmüş kesikler gördüm. "Seni hemen bir doktora götürmemiz lazım." Odada göz gezdirip telefonumu aradım. "Ambulans çağırıyorum."

"Hayır."

"Eric, durumun hiç iyi değil. Yaraların enfeksiyon kapabilir. Eğer yerine oturtulmazsa kemiklerin düzgün bir şekilde iyileşemez..."

Dengesini kaybedip olduğu yerde sallandı. Kanepeye oturmasına yardım ettim. Oturduğu yerde büzülüp kalmıştı. "Sen bana yardım edebilirsin."

"Eric, delirme."

"Lütfen," diye yalvardı, "bana yardım etmelisin."

Eğilip çamurlu çizmelerinin bağcıklarını çözdüm, ayak bileklerinden biri şişmişti. "Sana ne oldu?"

"Senin mesajın." Gözlerini kapattı. "Gittim. Oradaydı... O..."

"Summer mı oradaydı?" diye bir çıkarım yaptım. "Nerede? Ne yaptı?"

İnleyerek bir ayağını kanepenin üstüne koydu. "Sabah sana her şeyi anlatacağım."

Demek haklıydım. Ama hangi mesajdan bahsediyordu? Ona daha fazla soru sormamak için bütün irademi kullandım. Çok acınası bir haldeydi.

"Benim yatağımda yatabilirsin," dedim geri adım atarak. "Ben kanepede yatarım."

"Daha fazla hareket etmek istemiyorum," diye mırıldandı.

Ona, bileğimi burktuğum zaman almış olduğum Percocet'ten biraz verdim. Yüzündeki yarayı temizleyip yeniden sardım, sonra da bir battaniyeyle üzerini örttüm. Ben daha ışığı bile kapatamadan derin bir uykuya dalmıştı.

Yedinci Gün

Sabahın ilk saatleri, İtalya açıklarında bir yer

Küçük odamın içinde soğuk terler içinde volta atmaya devam ediyordum. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Amythest'in ölmüş olduğundan neredeyse emindim. Teknenin hızı, kan lekesi, yüzme bilmemesi... Her biri düşene vurulan bir darbe dahaydı.

Peki ya Summer'ın açıklaması? Amythest'in sarhoş olup korkuluklarda oyun oynadığını söylemesi? Apaçık yalandı. Bir saat öncesine kadar sarhoş değildi ve yüzme bilmediği için sudan ölümüne korkuyordu, bu yüzden yanlışlıkla suya düşmesine sebebiyet verecek bir şey yapmış olmasından çok kuşkuluydum.

Ayrıca olaydan az önce duyduğum tartışma sesleri vardı. Summer ve Amythest'ten başka kim olabilirdi ki? Brittani ve Amythest olabilirdi ama bu pek olası değildi. Brittani uzun tartışmalar yapacak kadar zeki biri değildi. "Sen bir fahişesin," deyip kazandığını düşünürdü.

Ve o çığlık. Kan donduran o çığlık. Aklımdan çıkaramıyordum. Bir yardım çığlığıydı. Ve ben yetişememiştim.

Bütün bedenim ürpertiler içinde titriyordu.

Amythest'i Summer itmişti. Bütün hücrelerimle bundan emindim. Geçmişte yaptıkları düşünülünce...

Açık banyo kapısından, lavabonun üzerindeki aynada yansımamı gördüm. Delirmiş gibi görünüyordum. Gözlerim pusluydu, çenem gerilmiş ve saçlarım dağılmıştı. Bu gece bir açıklama yapmama izin verilmemiş olması iyi bir şey olabilirdi. Kimse ağzımdan çıkan tek bir kelimeye bile inanmazdı. Gerçi kendimi ne kadar iyi ifade etsem de bana inanmayacakları gerçeğiyle yüzleşmem gerekiyordu.

Ama kameralar... Kameralar her şeyi çekmiş olmalıydı. Görüntülerin ne kadar çabuk yok edilebileceğini merak ettim. Ve bunu kimin yapacağını. Bernard mı? Bilgi işlemdeki çocuk mu? John'un kendisi mi? Sonuçta John yaşananların ne kadarını biliyordu? Metreslerinin kötü davranışlarına ne kadar tahammül edebilirdi? Peki ya diğer kızlar? Onlar da oradaydı. Bütün yaşananları görmüş olmalıydılar. Buna rağmen sessiz kalıyorlardı.

Belki de polise birebir anlatmak için bekliyorlardı. Mutlaka bir soruşturma açılacaktı. En yakın marinaya gidecektik ve polis gelip herkesle görüşecek, kanıt toplayacaktı. Summer'ın yanına kalmayacaktı. Kimse beş kişinin gözü önünde birini öldürüp elini kolunu sallayarak çekip gidemezdi.

Ya da belki... John'un teknesinde gidebilirdi.

En azından Amythest'in telefonu hâlâ bendeydi. Cebimden çıkardım ve John'la olan videolarının durup durmadığını kontrol etmek için şifresini girdim. Bu lanet teknede Wi-Fi olsaydı videoları kendime e-posta atabilirdim.

En azından telefonunu bilgisayarıma bağlayabilir ve videoları yedekleyebilirdim. Bilgisayarımı koyduğum çantayı almak için yatağımın yanına uzandım ama ellerim bomboş kalmıştı. Çantayı kucağıma koyup açtım. Kitaplarım, cüzdanım ve kulaklıklarım içindeydi ama bilgisayarım yoktu. Yatağın altını üstüne

getirdim. Odanın her yerini aradım. Yoktu. Bernard bilgisayarımı da almış olmalıydı.

Koridorun karşısında geçip Wendy ve Claire'in odasının kapısını tıklattım. Wendy kapıyı aralayıp gözlerinde bir beklentiyle bana baktı.

"Selam," dedim. "Nasılsınız?"

Wendy'nin omzunun üzerinden Claire'in yatağında bir top gibi kıvrıldığını gördüm. Wendy kapıyı daha fazla açmadan, "Çok sarsıldık," dedi. Ama şaşırtıcı bir şekilde o kadar da sarsılmış görünmüyordu. Sarı ipek pijamalarını giymişti, yüzü yıkanmış, saçları da üzerindekilerle uyumlu ipek bir eşarpla özenle toplanmıştı. Gözleri şiş bile değildi. Gerçi Wendy'nin gözleri hiçbir zaman şiş değildi.

"İçeri gelebilir miyim?"

"Odanda kalman gerekmiyor mu?"

Kaşlarımı çattım. "Hadi ama Wen. Tamam, orada değildim ama ben de çok kötü etkilendim. Muhtemelen onunla hepinizden daha çok zaman geçirdim ve o şimdi ölü."

"Ölüp ölmediğini bilmiyoruz," dedi Wendy kollarını kavuşturarak.

"Peki. Ne biliyoruz öyleyse? Sahil güvenlik ne yapıyor?"

"Onu arayan bir arama kurtarma ekibi var."

"Peki, o adamlar hâlâ yukarıda mı?" diye sordum.

"Biraz uyuyalım diye gittiler. Yarın bilgi vermek için yine gelecekler."

"İnceleme yapabilmeleri için bir limanda falan durmayacak mıyız?"

Wendy şaşırmış gibi yaptı. "Neyi inceleyecekler? Amythest düştü. Beni dinle Belle. Ben de çok üzgünüm ama..."

"Yani, olan biteni anlamak için herkesle görüştüler mi? Yoksa?.."

İç çekti, sabırsızlanmaya başlıyordu. "John onlarla konuştu ve yaşananları anlattı. İtalyanca konuşabilen tek kişi o."

"Ama John orada bile değildi," diye itiraz ettim. "Onlarla konuşmak istemedin mi?"

"Belle, bir kazaydı," diye ısrar etti. "Düştü. Şimdi de suda. Onu bulacaklar, belki de bulamayacaklar. Benim sahil güvenlikle konuşmam hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bak, çok üzgün ve yorgunuz. Bunu sabah konuşsak olur mu?"

Gözlerimi kısarak onu inceledim. Bütün bu olayın neresinde durduğunu anlamaya çalışıyordum. "Üzgünüm," dedim olabildiğim kadar sabırlı olarak. "Sadece neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Düştüğünden emin misin? Kendi gözlerinle gördün mü?"

"Evet." Wendy beni dikkatle süzüyordu. "Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

Sen neden sormuyorsun? İçimden gelen çığlığı bastırdım. "Tartışma sesleri duydum gibi geldi," diye itiraf ettim tepkisini inceleyerek. "O düşmeden önce."

Başını anlayış dolu bir edayla iki yana salladı. "Duyduğun tartışma sesleri muhtemelen ona tırabzanlardan uzak durmasını, aksi takdirde düşeceğini söylerken çıkardığımız sesler ve Amythest'in itirazlarıdır."

Ellerimi kaldırdım. "Pekâlâ."

"Şimdi gerçekten uyumam lazım. İyi geceler."

"İyi geceler," dedim. Ama odasının kapısını çoktan kapatmıştı.

Odama döndüğümde ne yapacağımı düşünüp Amythest'in boş yatağına baktım. Bakışlarım komodinin üzerindeki bir çift küpeye takıldı ve birden aklıma bir fikir geldi. Takı çantamı karıştırdım ve beni dışarıdan odama kilitleyemesinler diye şekli ve

boyutuyla kapı kilidine sokabileceğim bir küpe buldum. Bu, kızların bir odaya kilitlendiği ikinci sınıf korku filmlerinden birinde oynarken öğrendiğim birçok numaradan biriydi. Bu numarayı gerçek hayatta kullanacağımı asla tahmin etmemiştim.

Yatağın kenarına tünedim. Başım dönüyordu. Wendy, polislerle gizlice görüşüp, Amythest'i suya atanın Summer olduğunu söyleyecek gibi değildi. Ki bu da olayların böyle gelişmediğini ve benim paranoyaklaştığımı ya da Wendy'nin ve diğer kızların Summer'ı koruduğunu gösteriyordu.

Rhonda, Summer'ın peşini bir çırpıda toplardı. Summer onun kızı ve aynı zamanda gelir kaynağıydı, dolayısıyla üzerine kafa yorulmaya bile değmezdi. Brittani'nin ağzında bakla ıslanmazdı ama ahlaki değerlere sahip değildi. Ayrıca arkasından konuşmasına rağmen Summer'ın gittiği yol onun için çok değerliydi. John onu üniversiteye yazdırmıştı ve belli ki John'un masraflarını ödemesine güveniyordu. Bu yüzden kesinlikle kız kardeşini koruyacaktı.

Wendy ve Claire ise kapalı kutuydu.

Wendy'ye güvenilmezdi ama kötü bir insan olduğunu düşünmüyordum. Tabii ki paçasını kurtarmaya çalışacaktı ama sonuçta hepimiz bunu yapmaya çalışmıyor muyduk? Başkası için çizgisini bozmazdı, bu da başkası için bir cinayeti örtbas etmeyeceği anlamına geliyordu. Kendimi düzelttim. Wendy'nin kimse için çizgisini bozmayacağına inanmak yanlıştı; bunu benim için yapmazdı. Ona sunacak hiçbir şeyim yoktu. Ne jetim ne de teknem vardı. Zengin ve ünlü insanlara giden yol ben değildim. Summer'dı. Wendy bugüne kadar bana soğuk davranmamıştı. Muhtemelen benim yokluğumda Summer ona bir şey söylemiş, bir taraf seçmeye zorlamıştı. Ve Wendy'nin az önceki tavırları tarafını seçtiğini ve Summer'ı korumaya karar verdiğini gösteriyordu.

Claire iyi bir kızdı. Solan bir çiçek. Kilisesine gidiyor ve sorunsuz bir hayat yaşıyordu. Bu dünyanın bir parçası olmakla ilgilenmiyordu... Ama Wendy'ye sadıktı. Ahlaki değerleri vardı ve bence doğru olanı yapmak isterdi. Ama kimsenin bir şey anlatmadığı ortamda konuşmaya cesareti var mıydı? Şüpheliydim.

Bu tekneden ayrılmadan önce teorimi destekleyecek herhangi bir kanıt bulamazsam, Amythest'in ölümüyle ilgili herhangi bir soruşturma olmayacağına dair endişelerim artıyordu. Eric'in yaşadıkları gibi halının altına süpürülecekti.

Ah Amythest, neden böyle inatçı olmak zorundaydın ki?

Belki de düştüğü yerde gözden kaçırdığım bir şey vardı, gerçekte ne olduğuna dair bir kanıt. Gözlerimi kapattım ve gözümde canlandırmaya başladım: kırık bir kadeh, dökülen şarap, Amythest'in kırık tırnağı. *Tırnak...* Summer'ın sırtında da bir çizik vardı. Güvertede gördüğüm o kırmızı tırnak parçasında Summer'ın DNA'sı olabilir miydi? Kahretsin. O tırnağı almalıydım. Belki de hâlâ oradaydı.

Odamdan çıkmamam gerektiğini biliyordum ama yakalanırsam bana en kötü ne yapabilirlerdi ki? Bir gecede ikimizi birden öldürme cüretini göstermezlerdi herhalde. Zaten sabah evime gönderiliyordum.

Ama önce... Önce dış dünyayla bağlantı kurmalıydım. Bu teknede olmayan birine ne olup bittiğini anlatmam gerekiyordu. Bana bir şey olursa diye. Aman Tanrım, bu şekilde düşünebilmem mümkün değildi.

Bilgisayarları kullanabilmek için gizlice üst kata çıkmalıydım. O bilgisayarları kullanmak, e-postalarımın okunacağı anlamına geliyordu tabii ki. Bu yüzden pek bir şey anlatamazdım. Sadece bana bir şey olursa şüphe uyandıracak kadar ...

Derin bir nefes alıp sessizce başımı boş koridora uzattım. Kendime biraz daha düşünme fırsatı vermeden kendimi dışarı

attım ve mürettebat odalarının girişini açtım. Şansıma bütün kapılar kapalıydı ve dışarıda kimseler yoktu. Onların da kilitlenip kilitlenmediklerini merak ettim. Değillerdir herhalde, diye düşündüm ama kontrol etme riskini alamazdım.

Koridoru hızla geçip merdivenlerden yukarı çıktım. Kulağımı üst güverteye açılan kapıya dayadım. Çıt yoktu. Kapıyı hafifçe araladım. Sessizlik hâkimdi.

Karanlık koridora adım attım ve vücudumu duvara yasladım. Neredeyse nefes almıyordum. Kaptan köşküne açılan kapının altından ışık geliyordu. Yukarı baktım. Başımın tam tepesinde bir kamera vardı. Bu geceki olayların ardından ya kameraların bağlantılarının kesilmiş olduğunu ya da bu saatte kimsenin izlemediğini ummak zorundaydım.

Oturma odası sadece pencerelerden sızan yıldız ışığı ve kapıların üzerindeki çıkış tabelalarının parıldayan yeşiliyle aydınlanıyordu. John'un portresinin yanından parmak uçlarımda geçip bir bilgisayarın başına oturdum. Fareye tıkladığım an ekran göz kamaştırıcı bir parlaklığa büründü. Ekran parlaklığını hızla en düşük ayara indirdim ve e-posta hesabıma giriş yaptım.

Yeni mesajlarım vardı ama biri ekranımı izliyor olabilir diye açmaya cesaret edemedim. Her an birinin içeri girebileceğini aklımdan çıkarmadan ışık hızında yeni bir mesaj yazdım:

Selam Kardeşim,

Amythest tekneden düştü, muhtemelen ölmüştür. Summer düşmesinin bir kaza olduğunu söylüyor. Sahil güvenlik kısa bir süreliğine geldi ama John'la konuştuktan sonra ayrıldı. Amythest benim saatimi takıyordu, bilgisayarım ve telefonum da kayıp. Bu yüzden bu mesajı sana teknedeki bilgisayardan atıyorum. Beni yarın eve gönderiyorlar ama bunun değişip değişmeyeceğinden emin değilim. Diğer bir

haber; bu akşam denizkestanesi yedim ve tam da söylediğin gibi lezzetliydi.

Öpüyorum,

Ablan.

Gönder tuşuna basıp hesabımdan çıkış yaptıktan sonra bilgisayarı kapattım. Loş oturma odasından sıvışıp yan kapıdan dış güverteye çıktım. Kapıyı açtığım gibi sert bir rüzgâr beni sarstı. Vurmasın diye kapıyı iki elimle tutmak zorunda kaldım. Saat neredeyse sabahın dördüydü ama gökyüzü hâlâ çok karanlıktı ve sabit bir hızda ilerliyorduk. Amythest'i aramak için burada bir gece bile kalmamıştık, bu nedenle onun düşüşüyle ilgili kafamdan geçenlerden artık çok daha emindim. Dengede durabilmek için tırabzanlara tutundum ve Summer'la John'un odasının önünden geçerken eğilerek teknenin ön tarafına ilerlemeye başladım.

Yüreğim ağzımda, merdivenleri çok temkinli bir şekilde çıktım. Yukarıda birileri var mı diye duymaya çalışıyordum ama hiç ses gelmiyordu. Güverteye vardığımda yalnız olduğumdan emin olana kadar gözlerimle etrafı taradım. Yeni temizlenmiş ve fırçalanmış ahşap döşemelerin üzerinde sessizce yürüdüm. Güverte ışıklarının kısılmış olmasından mutluydum ama karanlık bir yandan da işimi zorlaştırıyordu. Tırabzanların yanında diz çöktüm. Bir şey arıyordum; kazayla ilgili hikâyeye uymayan bir şey... Bana bir ipucu verebilecek her şey temizlenmişti ama hepsi hâlâ çok net bir şekilde zihnimde çakılıydı: kırık tırnak parçası, cam kırıkları, korkunç kan lekesi... Cebimden Amythest'in telefonunu çıkardım ve tırabzanların üzerinden eğilip telefonun el fenerini teknenin yan tarafına tuttum. Biri kan lekesini yıkamıştı ama teknenin boyasında rengi bozulmuş bir alan vardı.

Arkamda bir yerde ışık yandı. Olduğum yerde donakaldım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye seslendi Summer.

Amythest'in telefonunun el fenerini kapattım ve bir şekilde ayakta kalıp video kamerayı açtım. Belki işime yarayacak bir ses kaydı alabilirdim. Kayıt tuşuna bastım ve ona doğru ilerlerken telefonu gizlice arka cebime koydum.

Kapıda dikilmiş, bir siluet gibi beni izliyordu. Yüzü karanlıkta kalmıştı ve esrarengiz görünüyordu. İkimiz de hareket etmeden kaldık. Bizi çevreleyen deniz ve gökyüzü mürekkep siyahı bir boşluk gibiydi.

Tırabzanlara tutunan ellerimi serbest bıraktım. Tam o sırada tekne hızla öne atıldı, dengemi kaybedip güvertenin orta kısmına savruldum. Ayakta kalabilmek için sendeledim. Gözden kaçan cam parçaları, ayak parmaklarımın arasındaki yumuşak ete battı. Dizlerimin üstüne çöktüm.

Summer gülüyordu.

Lanet olsun! Burada olmamalıydım. Korkunç bir hata yapmıştım. Odamda kalmalı ve diğer herkes gibi çenemi kapalı tutmalıydım.

Ama artık çok geç kalmıştım.

Işık arkasından vuruyordu ama yine de sarı saçları, elmasları ve ışıldayan dişlerini görebiliyordum. Bana doğru gelirken gözleri gölgede kalmıştı.

Umutsuzca onun hakkında yanılmış olmayı, yaşananların sadece bir kaza olmasını diledim. Ama dudaklarındaki gülümseme hiç de iyiye işaret değildi. Güç ve şampanya sarhoşu avcı, yaralı avını incelemek için tepesinde dikiliyordu sanki.

Ve yanılmadığımı biliyordum.

Ayağımdaki kanlı cam parçalarını çıkardım ve boyumun uzunluğuna şükrederek onunla yüzleşmek için ayağa kalktım. Hiç istifini bozmuyordu. Chanel No.5 parfümünün kokusunu

alabileceğim kadar yakınımda duruyordu. Damarlarımda adrenalin dolaşıyordu.

"Ne yaptın sen?" diye sordum.

Gözlerini kocaman açıp masummuş gibi yaptı.

"Bir kazaydı."

"Yalan söylemeyi bırakabilirsin. Kaza olmadığını biliyorum."

Rol yapmayı bıraktı. "Hiçbir zaman yanımda olmadın," diye sızlanmaya başladı.

"Daha bugün birini öldürdün."

"Ben mi?" Bana dik dik bakıyordu.

"Sahil güvenlik çoktan geldi," dedim onun yüzünü okumaya çalışarak. "Orada olmadığımı herkes biliyor."

"Herkes ben ne dediysem onu söyleyecek." Gülüşü kanımı donduruyordu.

"Sahil güvenlik dahil. Ve bence sen de öyle yapmalısın, kendi iyiliğini istiyorsan."

"Yapmazsam ne olur? Beni de mi öldürürsün? Ya da Eric'in ölümünde olduğu gibi tuzak mı kurarsın?"

Sırıttı. "Bana bunu ne zaman soracağını merak ediyordum. Park cezasını görüp ödediğini tahmin etmiştim, çeneni kapalı tuttun. Bu da arabanda benim olduğumu bilen birileri olsa bile, seni de suç ortağım yapar."

"Demek onu sen öldürdün."

Sanki anlamakta zorluk çekiyormuşum gibi iç çekti.

"Benim yaptığımı biliyorsun. Amythest'e söylemişsin."

Damarlarımdaki kan dondu. "Sana ne anlattı?"

"Yani kızın ölmüş olması senin hatan," deyip dudaklarını büzdü. "Ve Eric'in de."

Kalbim çok düzensiz atıyordu. Kusacak gibiydim. *Nefes al.* Zihnime girmesine izin vermemeliydim. "Neden? Zaten intihar

süsü vermişken, neden Eric'in ölümüyle ilgili bana tuzak kuruyorsun?"

"Her zaman bir B planım vardır." Gülümsedi. "Ve bunu hak ettin."

"Sana iyilik yapmak dışında hiçbir şey yapmadım," dedim şaşkınlıkla.

"Hah!" diye homurdandı. "Mesajlarını okudum Belle."

"Ne?"

"Şifreni biliyorum, seni aptal sürtük. Türlü türlü uygulamaları kullanırken kendini çok akıllı sanıyordun, değil mi? Ama hepsini gördüm. Bütün esprili, iddialı satırları okudum."

"Biz sadece arkadaştık..."

"Yapma ya. Onunla tanıştığın andan beri benim arkamı kollamayı bıraktın. Birbirinize nasıl baktığınızı ve arkamdan nasıl konuştuğunuzu gördüm. Anlamsız filmlerden birbirinize referanslar vermeler, aptal bitkilerinin fotoğraflarını göndermeler... Senin ne kadar akıllı, ne kadar yetenekli ve ne kadar da *doğal* bir güzelliğe sahip olduğundan bahsedip duruyordu. Sonra bir gün komodinin çekmesinde o fotoğrafı buldum."

Rüzgâr saçlarımı savuruyordu. Tek elimle arkada atkuyruğu yapar gibi saçlarımı tuttum.

"Ne fotoğrafı?"

"Senin. *Onun* çatı katı dairesinde."

Beni öptüğü o yağmurlu gün. Fotoğrafı bastırmış olmalıydı. Ve saklamış. Yatağının yanında.

O kadar şaşkındım ki kelimeleri zar zor seçebildim. Bu meselenin burada bitmesine izin vermeyecektim.

"Peki, böyle hissediyorsan beni neden bu seyahate çağırdın?"

"Bir gözüm üstünde olsun diye."

"Beni manipüle etmek için demek istedin sanırım. Ama pek de düşündüğün gibi olmadı, değil mi?"

Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Benim için her şey yolunda gidecek."

"Gerçekten mi? Nasıl gidecekmiş? Konumunu korumak için daha genç ve daha güzel kaç kızı öldürmen gerekecek?"

"Evlendikten sonra kimi becerdiği umurumda bile değil," deyip güldü. "Eric'i sevmiştim."

Çenemi sıkıyordum. "Onu öldürdün, sonra da öldüğü için omzumda ağladın."

"Üzgündüm," diye ısrar etti. "Sevdiğin bir adamı kaybetmek çok üzücü. Ama bazen istediğin şeyleri elde edebilmek için fedakârlık yapman gerekir."

"Amythest bu muydu? Kibrinin sunağında bir kurban daha mı?"

"O kaltak başına gelenleri hak etti." Kıkırdamaya başladı. "Öyleyse sana olacakları anlatayım." Manikürlü elini göğsümün üzerine koydu.

Elini ittim. "Dokunma bana."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu konuşma hiç yaşanmadı. Sabah herkesten bu kadar üzgün olduğun için özür dileyeceksin. Ne de olsa oda arkadaşındı. Anlayış gösterirler. Aramızdaki her şey çok iyiymiş gibi olacak. Sonra sen evine gideceksin ve birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz. Aileni veya özgürlüğünü önemsiyorsan, burada olanlardan veya Eric'in yaşadıklarından kimseye bahsetmeyeceksin."

"Bu mudur yani planın? Kimsenin gerçekte ne olduğunu öğrenmeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Gözlerini devirdi. "Bu dünyanın nasıl işlediğini hâlâ anlamadın, değil mi? Her şeyin bir bedeli var ve ben de bunu ödemeye hazırım."

Başımı salladım. "John ödeyebilir. Sen değil."

"Beni korumak onun yararına," dedi sakince. "Kaybedecek çok şeyi var. Ve bu olaylardan sonra eğer ben düşersem, onu da yanımda götürecek kadar deli olduğumu biliyor."

Son kelimelerini söyleyip arkasını döndü ve kapıya dönerek Vinny'ye seslendi. Vinny geldiğinde Summer ona bir şey söyledi ve Vinny gelip beni kolumdan tuttu. Elinden kurtulmaya çalıştım ama dirseğimden tutmuştu ve merdivenlerden aşağı çekerken eli çelik gibi sağlamdı.

"Amythest'i tırabzanlardan aşağı ittiğini biliyorsun, değil mi?" dedim.

Homurdandı.

"Onu *öldürdü*."

Beni ana güverteye, oradan da merdivenlerden aşağı çekiştiriyordu.

"Ben sana ne dedim? Çeneni kapalı tutmayı öğrenmelisin."

Beni odama fırlattı. Anahtar deliğinden gelen kilit sesini duydum. Kapı kolunu açmaya çalıştığımda küpe hilesi için geç kalmış olduğumu fark ettim.

Bacaklarım tutmuyordu. Kendimi yatağa bıraktım. Amythest'in ölümünün kısmen benim hatam olduğu düşüncesi midemi bulandırıyordu. Eğer ona Eric'ten bahsetmemiş olsaydım... Ama hayır. Böyle düşünemezdim. Olan biteni Amythest'e onu korumak için anlatmıştım. Summer benim suçlu hissetmemi istiyordu. Öyle hissetmem için beni kalıbına sokuyordu.

Amythest'in telefonunu cebimden çıkardım ve sesi sonuna kadar açarak oynat tuşuna bastım. Sesimiz boğuktu. Deniz ve rüzgâr sesi bizi bastırmıştı ama yine de arada bir iki kelime seçebiliyordum. Ve bahse girerim, polislerin elinde her şeyi gün gibi netleştirecek ses geliştirme yazılımları vardı.

Telefonu kapatırken elim titriyordu. Summer'la yüzleşmek gözümü korkutmuş ama bir yandan da heyecanlandırmıştı. Olanlara inanamıyordum. Ekmeğime yağ sürmüştü resmen. İyi ki Amythest'in telefonu yanımdaydı. Şimdi tek yapmam gereken

elimdeki koza güvenmek, başımı eğik tutmak ve bir karakola gitmekti. Ve de hayatta kalmaya çalışmak.

Eric'in "intihar ettiği" zamanı ve Summer'ın kendini nasıl da kaybetmiş olduğunu hatırladım. Postayla gelen park cezasını görene kadar onun nerede olduğunu sorgulamayı hiç düşünmemiştim. En yakın arkadaşımın sevgilisini öldürmüş olmasından neden şüphelenmeliydim ki?

Yan odamda Brittani ve Rhonda'nın kısık sesle bir şeyler konuştuğunu duydum. Ne dediklerini anlayamıyordum. Kulağımı duvara yasladım ve Brittani'nin Ambien ilacı hakkında bir şeyler söylediğini duydum.

"Artık çok geç," diye tısladı Rhonda. "Yarın sesin çıkmasın... koca çeneni kapalı tut."

Brittani'nin ses tonu her zamanki gibi yüksek olduğu için onun söylediklerini duymak Rhonda'dan daha kolaydı.

"Tamam, peki. Jeffrey Dahmer* bir dahaki sefere senin arkadaşlarından birini gözlerinin önünde öldürdüğünde sen çeneni kapalı tutmaya çalışırsın," dedi. "Bir gün patlayacağını biliyordum."

"Şşş!" dedi Rhonda. "Komik değil..."

"Of anne. Bana biraz güven. Sandığın kadar aptal değilim." Bir tokat sesi duydum. "Ah! Siktir. Bu çocuk istismarı."

"Kapa çeneni Brittani. Sen getirdin... o serseriyi bu seyahate, bu yüzden... hepsi senin suçun."

"Gerçekten mi anne? Gerçekten mi?"

Teknik olarak Brittani fısıldıyor olmalıydı ama sesi megafondan geliyor gibiydi.

"O benim arkadaşımdı. Tamam, kaltağın teki olabilirdi ama bunu, ölmeyi hak etmedi. Bu yüzden biraz ağzıma sıçılmışsa özür dilerim ya."

---

* Jeffrey Dahmer: Amerikalı seri katil ve tecavüzcü.

"...ince çizgide yürüyorsun. Tek bir hata... sonun olur. Sonun. Hapishane... hayat. Anlıyor musun?"

"Tanrım, tamam! Beni rahat bırakır mısın? Tırnakların batıyor."

"Söz ver."

"Tamam, söz! Siktir."

Başucumdaki saat 04.34'ü gösteriyordu.

Amythest'in telefonunun yüzde 38 şarjı kalmıştı. Bernard ikimizin de şarj kablosunu almış olmalıydı çünkü ortada yoklardı. Telefonu kapatıp güvende tutmak için yastığımın altına koydum.

Eric'in komodininde benim bir fotoğrafım vardı. Bu düşündüğüm şey anlamına mı geliyordu?

Fiziksel olarak bitkindim ve yarın kendimde olabilmek için biraz uyumam gerekiyordu ama zerre uykum yoktu. Kafamdaki motorlar çalışıyordu. Uyuşturucu etkisi altında gibiydim. Beynim saatte bir milyon kilometre hızla ilerliyor gibiydi. Pasaportumu, bilgisayarımı ve telefonumu geri almam gerekiyordu. Sabah polise gitmem gerekiyordu.

Eric'in komodininde benim bir fotoğrafım vardı.

Nefes al.

Kendilerini koruyabilmeleri için Wendy ve Claire'i uyarmalı mıydım? Eğer polis onlarla henüz konuşmadıysa yalan söylemiş olmazlardı. Wendy kalbimi kırmış olsa da onun hapse gitmesini istemezdim. Zavallı Claire'in de.

Hayatımda bir kez kokain denemiştim ve bir daha asla kullanmadım, çünkü bana tam da şimdiki gibi hissettirmişti: ifade edilemeyecek kadar hızla akıp giden düşüncelere tutunamama, yaklaşan bir tehdit hissi, sebebini anlayamadığım bir endişe. Gerçi şimdi sebebini anlayabiliyordum.

O gece tekrar tekrar söylediğim mantrayı mırıldanmaya başladım: *Her şey düzelecek. Her şey düzelecek. Her şey düzelecek...* Yüzlerce kez tekrar ettim ama inanması çok zordu.

Saate baktım. 04.56. Bu iyiye işaretti. Zaman akıyordu. Uyanıp duş almam için iki saatim daha vardı.

Eric'in komodininde benim bir fotoğrafım vardı.

Yirmi Gün Önce

Los Angeles

Sabah hafif bir esintiyle uyandım.

Eric yaşıyordu ve içeride benim kanepemdeydi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yataktan fırladım ve sessizce Eric'in mışıl mışıl uyumakta olduğu oturma odasına gittim. İyi görünmüyordu. Teni solgundu ve alnında ter damlaları birikmişti. Onu hemen uyandırıp acil servise götürmeli miydim? Hayır. Uyumak muhtemelen onun için en iyi şeydi.

Kahvem demlenirken mutfak penceresinden dışarıyı izledim. Rüzgâr palmiye ağaçlarının dallarını sallandırıyordu. Gün aydınlık ve berraktı, dünya dün geceki yağmurdan sonra tazelenmiş gibiydi.

Eric'in burada ne işi vardı?

Dylan'a haber vermem gerektiğini düşündüm. Telefonumu elime aldım ve numarasını bulmak için rehberde gezindim ama başparmağım arama tuşunun üzerinde gezinirken tereddüt ettim. Dylan'a güvenmemek için bir sebebim yoktu ama onu aramak, kardeşine gitmek yerine bana gelmeyi tercih eden Eric'e ihanet etmek gibi olacaktı.

İçimden bir ses, biriyle konuşmadan önce neler olup bittiğini öğrenmem gerektiğini fısıldıyordu. Telefonu yerine koydum. Belki de Eric uyandığında çoktan Dylan'la iletişim kurduğunu söylerdi ve benim onu aramam gereksiz olurdu. Her neyse, Eric birazdan uyanırdı, bu yüzden birileriyle konuşma meselesini erteleyebilirdim. Eric'in kapımda bitivermesi bana bir nebze güvendiğini gösteriyordu ve o başına gelenleri anlatana kadar bu güvene layık olmak zorunda hissettim kendimi.

Ama neden bana gelmişti ki?

Başım zonkluyordu. Dört saatten az bir süre dinlenebilmiştim ama tekrar uyuyakalırsam Eric'in gideceğinden korkuyordum. Bu yüzden kahve bardağımı doldurdum, oturma odasına gidip bir sandalyeye kıvrıldım ve Eric'in uyanmasını beklemeye başladım. Ama oturduğum anda sızmışım.

Sandalyede uyuklamaktan boynuma kramp girmişti ve Eric iniltilerle uyandığında bacağım uyuşmuştu. Gözlerini kırpıştırıyordu ve perdelerin arasından sızan ışık ne kadar terlediğini gösteriyordu. Topallayarak banyoya gittim. Elimde termometreyle dönerken ayağıma iğneler batıyor gibiydi. Termometreyi ağzına soktum. İrkilerek gözlerini açtı. "Bir şey yok," dedim olabildiğim kadar sakin kalarak, "sadece ateşini ölçüyorum."

Dijital saatteki sayıların yükselişini izlerken Eric gözlerini kapattı. Termometreden bir *bip* sesi geldi ve kırmızı ışığı yanıp söndü: 40 derece. Lanet olsun! Bu çok yüksekti. Tıp öğrencisini oynarken edindiğim bilgilere ulaşabilmek için zihnimin derinliklerine gittim. Yanlış hatırlamıyorsam 40 derece, hastaneye gitmemiz gerektiğini işaret ediyordu.

Teyit etmek için Google'da arattım. İnternette önerilenlere göre soğuk bir duş alınması gerekiyordu. Banyoyu hazırladıktan sonra elimde Tylenol ve bir bardak suyla geri döndüm ama elinin tersiyle itti.

"Sadece uyumak istiyorum," diye mırıldandı.

"Eric, ateşin cidden çok yüksek," diye üsteledim. "Bu Tylenol'ü ve suyu içmelisin. Sonra da kalk ve banyoya gel, yoksa 911'i ararım."

Başını kaldırdı. Tylenol'ü dilinin üzerine koyup elimle suyunu içirdim. Sonra kafasını yastığına gömdü.

"Evet, şimdi sıra banyoda," dedim. Kımıldamıyordu. "Eric, ben çok ciddiyim. Seni tek başıma kaldıramam ve yaralarının nerede olduğundan emin değilim. Bu yüzden bana yardımcı olmalısın."

Oturmasına yardım ettim. Ayaklarını yere indirdi. Sağ elimi beline dolayıp, sol elini omzuma yerleştirdim. "Tamam, üç deyince. Bir, iki, üç!"

Ayağa kalktık. Dengemizi korumakta zorlanıyorduk ama ayaktaydık. Tuvalete giden kısa mesafeyi aştık, klozetin kapağını kapatıp Eric'i üzerine oturttum ve tişörtünü çıkarmasına yardım ettim. Gövdesi çizikler ve morluklarla kaplıydı, pazularından birinin üzerindeki bandaj kana bulanmıştı. Eşek sudan gelinceye kadar dövülmüş olmasına rağmen hâlâ çok güzel görünüyordu. Göğsü, yoga yapan ve ağırlık çalışan biri gibi inceydi ama sıkıydı, karın kasları çok sertti.

Ama vücudunu incelemenin sırası değildi. Onu duşa sokmam gerekiyordu. Çıplak bir halde. Evet. Operasyon aklıma geldiğinde bu kısmı atlamıştım. O da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki yarım yamalak gülümsüyordu. "Beni soymanın senin için nasıl bir şey olacağını hep merak etmişimdir."

O anda flört etme gücüne nasıl sahipti, hiçbir fikrim yoktu. Ama yanaklarımın alev alev olduğunu hissetmeye başlamıştım. Arkamı dönüp suyun sıcaklığını kontrol ettim. "Güzel," dedim ona yüzümü dönmeden, "çok da soğuk olmasın. Vücudun şok geçirmesin."

Onu iç çamaşırıyla küvete sokabilirdim, bu sayede ortada bir sorun kalmazdı. Onunla göz göze gelmeden kolundaki bandaja

uzandım. İçgüdüsel olarak geri çekildi. "Üzgünüm. Bu en kötüsü. Bırakalım kalsın."

"Temizleyip yeniden sarmamız lazım," dedim.

"Ben yaparım," diye ısrar etti.

Kalkmak için elini lavaboya dayadı ve pantolonunun düğmesini açmaya başladı. Gitmeli miydim? Küvette uyuyakalıp boğulmasını istemezdim. Onu mutfakta bekleyebilirdim. Böylece açık kapıdan onu görebilirdim. Aynı zamanda onu yalnız da bırakmış olurdum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" dedim yüzümü ona dönerek.

Pantolonunun fermuarını açtı ve büyük bir özgüvenle yere düşmesine izin verdi. İç çamaşırı giymemişti. Ne kadar da mütevazı biriydi. Küvete girip suyun içine tamamen girene kadar bakışlarımı yerden ayırmadım.

"Pekâlâ. Ben mutfakta çay yapacağım. Bana ihtiyacın olursa orada olacağım," dedim mutfağı göstererek.

"Burada kal." Başını arkaya atıp gözlerini kapattı.

Klozetin kapağına tünedim. Musluktan su damlıyordu. İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık. Dışarıdan kuş sesleri geliyordu.

"Belki bir aşk şarkısıdır." Gözlerini açmadan kuşlardan bahsediyordu.

"Belki."

"Kahve var mı?"

"Evet ama buzlu içmek zorundasın."

Kahvesini yaparken açık kapıdan onu izliyordum. Biz gözüm üzerindeydi. Kahveyle beraber bir de muz getirdim. Muzu yemek istemedi ama zorla yedirdim.

Eric kahvesini yudumlarken ben de ılık su, sabun ve temiz bir havlu hazırladım. "Sakıncası var mı?" dedim. Başını hayır anlamında salladı. "Biraz öne eğil."

Hafifçe sırtındaki yaraları, sonra da kollarını yıkadım. Bütün bunları yaparken vücudunun başka herhangi bir yerine bakmamaya özen gösterdim. Göğsünü hafifçe yıkamak için eğildiğimde gözlerini açtı. Başımı eğdiğimde memelerimin onun tam göz hizasında olduğunu ve ince askılı geceliğimin üst kısmını gerdiğini fark ettim. Geri çekilip havluyu ona verdim. "Kalanını sen halledersin," dedim arkamı dönerek.

"Belle," dedi. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Teşekkür ederim."

Başımı salladım. "Bana hâlâ bir açıklama borçlusun."

"Biliyorum."

Otuz dakika sonra biraz daha iyi görünüyordu. Küvetten çıkmasına yardım edip, vücudunu bir havluya sararken gözlerimi yine çıplak vücudundan kaçırmak zorunda kalmıştım. Kıyafetleri pislik içindeydi, kotunun paçalarından kurumuş çamur parçaları dökülüyordu.

"Arkadaşımın bazı eşyaları bende," dedim. "Neredeyse aynı bedensiniz. Bir bakalım neler bulabileceğim."

"Erkek arkadaşının mı?" diye sordu çok hızlı bir şekilde.

Güldüm. "Hayır."

Peşimden yatak odasına geldi ve ben Hunter'ın çekmecesini kurcalarken beni izledi. Gri bir eşofman altı ve koyu yeşil bir tişört bulmuştum. "Siyah değiller," dedim. "Ama rahatlar."

Kıyafetleri aldı ve eşofman altını giymesini beklerken arkamı dönüp dolaplarda bir şey arıyormuş gibi yaptım. Tişörtü giymeye başladığında onu durdurdum. "Dur. Yaralarına bakmamız lazım."

Onu yatağın pencereye bakan tarafına oturttum ve sabah güneşinden faydalanmak için perdeleri açtım. Işık yüzünden gözlerini kıstı. "Hollywood tabelası mı bu?"

"Evet, tahtası... her neyse."

Bandajları ve ilk yardım merhemini getirmeden önce termometreyi tekrar ağzına soktum. Termometre *bip* sesi çıkardı ve kırmızı ışığı yandı: 39. Ona gösterdim. "Hâlâ ateşin var ama daha iyiye gidiyorsun."

"Ateşli olduğumu mu düşünüyorsun?" diye takıldı.

"Şaka yapacak kadar iyi hissetmene sevindim ama bir doktora gitmeliyiz." Göğsündeki yaralara merhem sürdüm ve kolundaki yarayı inceledim. "Derinmiş." Yaraya antibakteriyel merhem sürdüm ve üç bandajla sardım. "Ve yanağın, kemiklerin..."

"Meksika'ya gitmemiz gerek," dedi.

"Seyahat edebilecek durumda değilsin."

"Beni götürmeni istiyorum," diye yalvardı. "Lütfen. Orada doktora giderim."

"Eric ben... Ben Meksika'ya öylece gidemem. Sorumluluklarım var. Üç saat sonra işte olmam lazım. Benim..."

"Özür dilerim," dedi. "Sana bir şey anlatmadan çok şey istedim. Ne bilmek istersin?"

Ben pazusundaki kanlı bandajı çıkarıp derin bir kesiğe bakarken yüzünü buruşturdu. Derin bir nefes aldım. Bu kadar ciddi bir yarayı nasıl temizleyeceğim hakkında bir fikrim yoktu ama hemen tedavi edilmesi gerektiğini biliyordum.

"Sana kötü olduğunu söylemiştim," dedi.

"Sana ne oldu?"

"Summer beni uçurumdan aşağı itti."

Donup kalmıştım. Nefes alamıyordum. Demek gerçekten öyleydi. Summer her şeyi yapabiliyordu. Tekrar konuşabildiğim an sorular sormaya başladım: "Nasıl? Neden? Yaşadığını bilen başka biri var mı?"

"Hayır. Mesajını aldığımda seninle buluşmak için parka gittim. Park alanında arabanı gördüm ve buluşma yerine vardığımda Summer beni bekliyordu."

"Ne mesajı?" diye sordum. Kafam karışmıştı. "Sana sadece kaybolduğun akşam mesaj atmıştım. Summer'la aranızda ne olduğunu sormuştum. Sonra da ilerleyen günlerde birkaç mesaj attım çünkü sana ne olduğunu merak ediyordum."

Alnını kırıştırarak anlatmaya devam etti: "Tabii ya. Çok aptalım. Summer yazmış olmalı. Summer'la kavga ettiğimizin ertesi sabahı senden bir mesaj aldım. Mesajda benimle önemli bir şey hakkında konuşman gerektiğini ama kimsenin bilmemesi gerektiğini, bu yüzden de Ventura Park'taki gözetleme alanında buluşmamız gerektiğini yazmış."

Telefonumu alıp mesajlarıma baktım. Eric'e öyle bir mesaj atmamış olduğumu gösterdim. "Ben değildim," dedim.

"Senin hesabına girmiş olabilir mi?" diye sordu. "Mesajı bana gönderdikten sonra sadece senden silmiş olabilir."

"Evet." Alnıma vurdum. "Parolamı biliyor. Geçen cuma gecesi onunla Malibu'daydım ve yatmaya gittiğimde telefonumu alt katta bırakmıştım. Telefonun yanında mı?"

Kafasını hayır anlamında salladı. "Mesajlarını yedekliyor musun?"

"Bilmem," dedim.

Ona telefonumu verdim ve ekranda bir şeylere dokunmaya başladı.

"İşte başlıyoruz."

Mesajlarımı geri yüklemek için bir tuşa dokundu. Neyse ki çok fazla mesajım yoktu, bu yüzden geri yüklemenin tamamlanması için sadece birkaç dayanılmaz saniye beklemek zorunda kalmıştık. Ekranı yenilediğimizde 22 Temmuz'da saat 05.42'de Eric'e, Ventura Park'ta benimle buluşması için yalvardığım bir mesaj belirdi. Ve Eric'in tamam dediği mesajı.

"Tanrım," dedim ekrana bakarken.

"Silinen mesajlarını kontrol etmeyeceğine güvenmiş olmalı," dedi.

"Ya da bilip bilmemem umurunda bile olmadı." Kendimi onun yerine koymaya çalıştım. "Ve gerekirse polis tarafından bulunabilir olmasını istedi."

Bu olanlardan sonra onun ikiyüzlülüğüne şaşırmamam gerekirdi ama ihaneti hâlâ canımı yakıyordu. En iyi arkadaşım bana kumpas kurmuştu. Hem de cinayet. Bir türlü anlayamıyordum. İçimde bir öfke alevi canlandı. "Oraya gittiğinde ne oldu?" diye sordum.

"Hava sisliydi ve senin araban, park alanındaki tek arabaydı. Patikada ilerlerken başka kimseye rastlamadım. Gözetleme noktasına vardığımda Summer beni bekliyordu. Senin nerede olduğunu sordum. Beni, onu seninle aldatmakla suçlayarak bağırmaya başladı. Telefonuma bakmak istedi. Ben de kilidini açıp ona verdim. Uçurumun kenarına gidip atlarsa bunu nasıl umursamayacağımla ilgili saçmalamaya başladı. Beni korkutuyordu, bu yüzden yanına gittim ama bana saldırdı. Boğuşuyorduk, atlamaya çalıştığını düşündüm. Bu yüzden onu sıkıca tutuyordum. Sonra hayalarıma tekme attı ve beni uçurumdan aşağı itti. Hatırladığım tek şey, uçurumun dibindeki bir ağacın üzerinde uyandığım."

"Aman Tanrım!"

"O ağaca düştüğüm için çok şanslıydım," dedi. "Kaya tırmanışı yaptığım için nasıl düşmem gerektiğini biliyordum ama kimse o yükseklikten düştükten sonra sağ kalamaz."

"Seni öldürmeye çalıştı."

Başını salladı. "Senin yerine Summer'ın beklediğini gördüğüm an gitmeliydim oradan ama... onu hafife almışım."

"Polise gitmeliyiz."

"Hayır," dedi. "Kimse nerede olduğumu bilmemeli."

"Neden?" diye sordum.

"Babam."

"Summer'ın seni öldürmeye çalışmasıyla babanın ne ilgisi var?" Sonra hatırladım. "Dylan'ı aramalıyız..."

"Hayır!" Bileğimi kibar bir şekilde ama sıkıca kavradı.

"Kardeşim yaşadığımı *bilmemeli*, anlıyor musun?"

"Ama o..."

"O babam için çalışıyor. Ona güvenemem."

Bu kadar paniğe kapılmış görünmeseydi çıldırırdım. "Bütün bunların babanla ne ilgisi var?"

"Bilmiyorsun," dedi bir şeyi hatırlayarak.

"Neyi bilmiyorum?"

"Nereden bilebilirsin ki? Ben annemin soyadını kullanıyorum, Dylan da soyadı yerine ikinci adını kullanıyor."

"Neyden bahsediyorsun?"

Göz göze geldik. "John," dedi. "John Lyons... bizim babamız."

Boş boş bakakaldım. Zihnimde o iki dünya bir araya gelemiyordu. "Ne?"

"Summer'ın görüştüğü adam..."

"Seni duydum. Ama nasıl ya?" Bu çok büyük bir tesadüftü. Dünya böyle işlemezdi. "Summer biliyor mu?"

"Evet. Bu yüzden onun peşinden koştu. Birkaç gün öncesine kadar ilişkilerinden haberim yoktu."

"Bir dakika..." O kadar çok soracağım şey vardı ki nereden başlamam gerektiğini bilmiyordum.

"Yani şimdi, John sizin ilişkinizi biliyor mu?"

"Bir süre önce çıktığımızı biliyor. Bilmek zorunda çünkü yörüngesindeki herkesi dikkatle izleme görevinin hakkını ziyadesiyle veriyor. Muhtemelen bana inat olsun diye Summer'ı seçti.

Ama onların ilişkisi başladığından beri Summer'la görüştüğümüzü bilmesinin imkânı yok. Öyle olsaydı Summer'ı terk ederdi. Ya da daha kötüsünü yapardı. Ama bu ..."

"Ve sen de öğrendiğinde ona söylemekle tehdit ettin, Summer da seni öldürmeye çalıştı, öyle mi?" Malibu'dayken Summer'ın onunla yaptığı telefon görüşmesinden sonra bize anlattıklarına dayanarak bu kadarını anlayabilmiştim. Gerçi Eric'in John'a her şeyi anlatmakla tehdit etmiş olması beni rahatsız etmişti.

"Biraz daha karmaşık." İç çekti. "Babam kötü bir adam. Summer'la beraber olmak istemiyordum ama yine de babamın dünyasına kapılmasını da tercih etmezdim. Yani, Summer'ın benim şahsi eşyalarımı kurcalayıp kendini pazarlamak için babamın izini sürmüş olmasına tabii ki kızgındım. Ama onu aramamın nedeni bu değildi. Summer'ın başından büyük işlere karışmış olduğunun farkındaydım ve babamla ilgili meselelerde daha fazla ileri gitmemesi için onu uyarmaya çalışıyordum ama beni dinlemedi. John'a ilişkimizden bahsedeceğimle ilgili boş tehditler savuruyordum. Asıl amacım, kendi iyiliği için onu John'dan uzak tutmaktı. Siktir ya. Eminim Summer'a istediğini vermekten mutlu olacak ve aynı zamanda canavar olmayan milyonlarca yaşlı işadamı vardır."

Konuştuğu süre boyunca ona inanıp inanmamam gerektiğini kestirmeye çalışarak onu dikkatle inceledim. Eric'in anlattıklarına karşı Summer'ınkiler vardı ve Eric'i aslında hiç tanımadığımı her zamankinden daha iyi anlamıştım. Ama Summer'ı tanıyordum. Ve artık dünya üzerinde resmi olarak en az güvendiğim kişiydi. Bu da nispeten Eric'e daha fazla güvendiğim anlamına geliyordu. "Onu kurtarmaya çalışmak için bunca emek?" dedim düz bir sesle.

Başını salladı. "Babamdan ondan korktuğumdan daha fazla korkuyorum," dedi.

Bu gerçek miydi? Bir Latin Amerika televizyon melodramındaydım sanki. Gözlerimi kapattım ve burnumu sıktım. "Ne demek istiyorsun?"

Ellerimi tuttu. Gözleri ışıldıyordu. "Söz veriyorum sana her şeyi anlatacağım. Ama lütfen artık buradan gidebilir miyiz? Beni arıyorlar ve seni tehlikeye atmak istemiyorum."

Kafamda milyonlarca soru vardı. Kim onu arıyordu? Neden onu arıyorlardı? Kendimi nasıl bir işe bulaştırmıştım?

Güneş, sarı saçlarına vurarak yaralı yüzünü gölgeleyen bir çerçeve yarattı. Cevaplara ihtiyacım vardı, ama Eric'in durumu daha kötüydü ve bir doktora ihtiyacı vardı. En azından şimdilik ona güvenebilirdim.

Yedinci Gün

Cuma sabahı, Terralione, İtalya

Sabahın ilk ışıklarıyla kalkıp duş aldım. Kapımın kilidinin açıldığını duyduğumda eşyalarımı tamamen toplamış bir halde bekliyordum.

"Kim o?" diye seslendim.

"Julie."

Kapıyı açtığımda Julie bana bir fincan kahve uzattı. "Teşekkürler." Koridordan başımı uzatıp baktığımda Bernard'ı merdivenleri çıkarken yakaladım. "Camille nerede?"

"Artık size o hizmet etmiyor."

"O iyi mi?" Dün gece güverteye çıkmama yardımcı olduğu için başını belaya sokmuş olmasından endişeliydim.

Julie dudaklarını sımsıkı birbirine bastırarak gülümsedi. "İyi."

Ondan daha fazla samimiyet görmeyeceğim çok belliydi. "Bir haber var mı?"

"Şu anda yok."

"İfademizi almak için yine gelecekler mi?"

Hayır dercesine başını salladı. "Bir saat içinde yanaşacağız. John'un toplantısı varken hepiniz şehre gideceksiniz. Gece de Monte Carlo'ya."

Şaşkındım. "Yani hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaklar?"

Özür dilercesine omuz silkti. "Bir kazaydı. Yapacak bir şey yok."

"Ama ben hâlâ havalimanına gidiyorum, değil mi?"

"Hayır," dedi, "siz kalıyorsunuz."

Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır.

"Ne? Ama ben kalmak istemiyorum ki," diye karşı çıktım. "Gitmek istiyorum."

Kapıdan çıkarken, "Üzgünüm," dedi. "Sizi kahvaltıya bekliyorlar."

Lanet olsun! John'un uşakları izliyorken ceptelefonunu polise nasıl götürecektim? Burada onu nasıl güvende tutacaktım? Odamda biraz oyalandım. Bir plan bulabilmek için beynimi zorluyordum ama hiçbir işe yaramıyordu. Bugün beni nelerin beklediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Yüzüme her şey yolundaymış gibi bir gülümseme yerleştirmek, telefonu Summer'ın bana hediye ettiği çantaya koymak –bu sanki seneler önce yaşanmış gibiydi– ve her adımda büyüyen endişemle merdivenlerden çıkmaktan başka bir çarem yoktu.

Yukarı çıktığımda herkes üst güvertedeki açık alanda yer alan masada oturmuş, sessizce kahvelerini içiyor ve hamur işlerinden atıştırmalıklarını yiyordu. Berrak bir gündü, sanki deniz ve gökyüzü mavinin en canlı tonu için yarışıyor gibiydi. Kum rengi kayalıklara inşa edilmiş rengârenk evlerle dolu bir sahil şeridinde yavaşça ilerliyorduk ve denizden hoş bir esinti geliyordu.

Nefes almakta güçlük çekiyordum ve masaya yaklaşırken avuçlarım terliyordu. Summer başını yukarı kaldırıp gülümsedi. Herkes gibi o da güneş gözlüğü takıyordu ama nedense bana gülümsüyordu. Tabii arkamda biri yoksa. Hayır. Arkamda kimse yoktu. Keşke güneş gözlüklerimi taksaydım.

"Günaydın Belle!" dedi neşeli bir sesle. "Ah, o çantayı sana ben vermiştim, değil mi? Gucci bana biraz fazla geliyor ama sana çok yakışmış."

"Amythest'ten haber var mı?" dedim onun kaba saba iltifatına aldırmadan.

Kasvetli bir havayla başlarını salladılar.

Wendy somurtarak, "Birinin onu bulmuş olmasını umuyoruz," dedi.

Brittani kahve kupasını masaya vurdu. "Kendimizi daha iyi hissedebilmek için saçma sapan davranmayı kesebilir miyiz artık? Kimsenin onu bulduğu falan yok. Öldü işte."

Summer çenesini sıkıyordu. Rhonda elini Brittani'nin elinin üstüne koydu. "Tatlım, hepimiz çok üzgünüz."

"Hayır, değilsiniz!" diye karşılık verdi. "Ondan hoşlanmadınız bile. O benim arkadaşımdı!"

Claire ve Wendy sessizce izliyorlardı. Burası dışında herhangi bir yerde olmayı diledikleri çok barizdi. Claire'in yanındaki boş sandalyeye geçtim ve yarım yamalak bir gülümsemeyle bana hamur işlerinden uzattı.

"Eee, ben bugün gitmiyor muyum?" Hiç de yiyesimin olmadığı kruvasanı yağlarken dostane bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım.

"Gerek kalmadı," dedi Summer. "Sanırım dün gece olanlar hepimizi hizaya soktu, değil mi? İki gün erken ayrılman ve yolculuğun kalanını kaçıracak olman çok üzücü olurdu."

Dikkatini turkuaz denize dökülüyor gibi görünen sarı, pembe ve turuncu evlerin tablo gibi görünen manzarasına çevirdi. "Ah, baksana. Ne kadar güzel!"

Wendy kayıtsız bir şekilde telefonuna uzandı ve kendini korkuluklara kadar sürükleyip kıyı şeridinin fotoğraflarını çekti.

"Hadi, bizim bir fotoğrafımızı çekin," dedi Summer korkuluklara giderken. "Anne, sen çeker misin?"

Rhonda sahte bir gülümsemeyle kamerayı aldı. Wendy yüzüne mutlu bir ifade oturtarak Summer'la beraber poz verdi. Summer, Amythest ile ilgili herhangi bir soruşturma olmayacağından kesinlikle emin olmalıydı çünkü bu neşeli fotoğraf onun sonu olurdu.

"Şimdi hepimiz beraber çekilelim!" diye bir çığlık kopardı Summer.

Brittani ve Claire ikisinin yanına gitmek için gönülsüzce ayağa kalktılar ama ben geri durdum. Bütün bunlar çok saçmaydı ve hiçbir şekilde korkuluklarda Summer'ın yanına yaklaşmazdım.

"Hadi Belle! Fotoğrafta sen de ol." Summer eliyle beni işaret ediyordu.

Claire'in yanına geçtim ve kaşlarımı çatarak kameraya baktım.

Herkes masaya döndükten sonra Summer çatalıyla bardağına vurup herkesin dikkatini çekti. "En yakın arkadaşlarım burada, Riviera'da benimle olduğu için çok şanslıyım," dedi elini kalbinin üzerine koyarak. "Dün gece bir travmaya şahit olmak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm. Ama bugün hepinizin seveceğinden emin olduğum bir sürprizim var size. Hadi kalkın, gidip ufak gezimize hazırlanın. Limana inmek için dokuzda burada buluşuruz."

Herkes ayağa kalkıp küçük iyi kızlar gibi merdivenlere yöneldi. Ben de kruvasanımın kalanını ağzıma doldurarak peşlerine takıldım. Daha merdivenlere varamadan Summer beni dirseğimden hafifçe yakaladı. Yüzümü Summer'a döndüğümde göz ucumla bizi izleyen Vinny ve Bernard'ı gördüm. Sakin kalmaya çalışıyordum.

"İyiyiz, değil mi?" dedi emin olmayan bir gülümsemeyle. Bu bir emirdi, soru değil.

Kruvasanım boğazımda kalmıştı. "Evet," dedim öksürerek, "iyiyiz."

Bu durumda verilebilecek en iyi cevap buymuş gibi gelmişti. Bu tekneden canlı çıkmak istiyordum.

"Güzel." Sarılmak için beni kendine doğru çekti.

Beni bıraktığında merdivenlerden aşağı koşup doğruca Wendy ve Claire'in odasına gidip kapıyı çaldım.

Wendy kapıyı hafifçe araladı ve temkinli bir şekilde gülümsedi. Onu itip odaya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Claire yüzü şiş bir halde bacak bacak üstüne atmış, yatağında oturuyordu. Bir cinayete şahit olmak herkesten çok onu sarsmıştı.

"Merhaba çocuklar?" dedim, devam etmeden önce ikisinin de dikkatinin bende olduğundan emin olmak için. "Dün gece her ne olduysa eninde sonunda ortaya çıkacak, bu yüzden doğru tarafta olduğunuzdan emin olmak istersiniz bence."

Wendy'nin anksiyetesi düzgün yüz hatları boyunca neredeyse okunabilecek kadar belliydi. "Belle," dedi uyaran bir sesle. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Ama dün gece biz oradaydık. Amythest düştü. Bu kadar. Olay zaten çok korkunçtu, sen de işleri iyice kötüleştiriyorsun."

Demek ki haklıydım. Wendy tarafını seçmişti. "Öyle değil mi Claire?"

Claire başını sallarken gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

"Tamam," deyip ellerimi kaldırdım. "Sadece seçeneğinizin olduğunu bildiğinizden emin olmak istedim." Doğrudan Claire'e bakıyordum. "Başkasının suçunun bedelinizi ödemeniz beni çok üzer."

"Bu kadar dramatik olma." Wendy sırtımı sıvazlayarak beni kapıya yönlendirdi. "Ne ima etmeye çalıştığını bilmiyorum ama bu bir kazaydı. Korkunç, trajik bir kaza. Sahil güvenlik onu arıyor. Bizim yapabileceğimiz bir şey yok. Hazırlanmalıyız."

En azından denemiştim. Kapımın ardımdan kilitlendiğini duydum. Kımıldamadan olduğum yerde durup onları duymaya çalıştım ama hiçbir şey duyamıyordum.

Üst katta buluştuğumuzda tekne yanaşmıştı. Tam olarak nerede olduğumuzdan emin değildim ama kırmızı çatılı evlerle bezeli yeşil tepelerin denize döküldüğü, açıklanamaz bir şekilde terk edilmiş görünen bir yat limanına demirlemiştik. Limanı çevreleyen kum şeridinde renkli şemsiyeler yoktu. Hediyelik eşya satılan canlı dükkânlar da yoktu. Binaların solmuş boyaları dökülüyordu, pencereler karanlıktı veya tahtalarla kapatılmıştı. Tek yaşam belirtisi, tepemizde daireler çizip birbirine seslenen kuzgunlardı.

İskele indirilmişti. Kızlar üst güvertenin gölgelik alanında toplanmış, ıssız kasabaya bakıyordu. John'un satın aldığı kasabanın ve yeni girişiminin adresinin burası olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Sen de geldiğine göre artık gidebiliriz," dedi Brittani ben yaklaşırken.

Herkes eşyalarını aldı ve Vinny iskele boyunca bize önderlik etti.

Kasaba, rüzgârın kesildiği bir koyda yer alıyordu ve uçurumların sabah veya akşam saatlerinde gölge oluşturduğunu düşünüyordum. Fakat biz indiğimizde güneş tam tepedeydi ve gazabından kaçacak hiçbir yer yoktu.

Vinny, Summer'ın iskeleden limanı çevreleyen yürüyüş yoluna inmesine yardım ederken Brittani söyleniyordu. "Bu boktan yerin bir kliması vardır umarım."

Summer, manikürlü parmaklarını Brittani'nin koluna doladı ve tıslayarak kulağına bir şeyler söyledi. Brittani kolunu geri çekerek, "Biliyorum, Tanrım..." diye mırıldandı.

Kasabayla aramızdaki araç yolundan ısı dalgaları yükseliyordu. Gezdiğimiz diğer bütün şehirlerdeki turist kalabalığından

burada iz yoktu ve sokaklar ürkütücü bir şekilde boştu. Gözlerim etrafta bir polis arıyor, zihnim yetkililere ulaşmanın bir yolunu bulabilmek için fazla mesai yapıyordu, fakat etrafta kolluk kuvvetlerine dair en ufak bir ipucu yoktu.

Ne yaptığımı sanıyordum ki? Eğer John bu kasabanın sahibiyse, muhtemelen polisi de satın almıştı. Kalbim acıyordu. Başka bir şey bulmalıydım. Amythest'in telefonunun çekip çekmediğini kontrol etmek istiyordum ama artık bir telefonum olmadığına göre biri görür korkusuyla çantamdan çıkarmaya cesaret edemedim. Eğer internete bağlanabilirsem, Summer'ın itiraf videosunu buluta yedekleyebilirdim. Telefonun başına ne gelirse gelsin video orada güvende olacaktı.

Turuncu plastik bir çitle çevrili kaldırımda yapım çalışması olduğu için dar bir yola girene kadar neredeyse bir kilometre boyunca asfalttan yürümek zorunda kaldık. Binaların tamamı toprak rengindeydi ve eğilimle beraber aşağı dökülüyor gibiydi. Mağazaların ve restoranların tamamı kepenk indirmişti. Günün veya yılın belirli bir zamanı yüzünden mi, yoksa kalıcı olarak mı kapalı olduklarını söylemek güçtü.

Sıska kara bir kedi önümüzü kesip açık bir pencereden binaya daldı. "Kötü şans," diye fısıldadı Claire.

"Daha ne kadar gideceğiz?" diye sordu Summer sabırsızca. "Belki de arabayla gitmeliydik."

"Çok kalmadı," diye homurdandı Vinny.

Yürüdüğümüz dar yol daha geniş bir yola bağlandı ve duvarın dibinde oluşan gölgelik alanda kalmaya çalışarak tek sıra halinde sola yöneldik. Bu cadde de boş ofis binaları gibi görünen yapılarla çevriliydi ve kasabanın genel görünümüne uygun bir havası vardı. Herhangi bir inşaat çalışması olmasa da yer yer turuncu bariyerler sokakların girişlerini kapatmış ve binaların etrafını sarmıştı.

Caddenin karşısında beyaz ve mavi tonlarında birkaç tane Vespa gördüm. Birkaç blok öteden, aynı mavi tonlarında bir araba bize doğru yaklaşıyordu. Bir polis arabası mıydı? O yöne baktığımı çaktırmadan daha iyi görmeye çalıştım ama grubumuz başka bir sokağa sapmıştı ve çok vaktim yoktu. Araba yanımdan geçip gittiğinde arkasından baktım. Yan tarafındaki şeritte *POLIZIA MUNICIPALE* yazıyordu.

Vinny, üzerinde bir kol saati görseli olan yeşil bir tabelanın altında durdu ve hepimiz yeşil tentenin oluşturduğu gölgelik alanda toplaştık.

Summer ışıl ışıl bakışlar saçarak bize döndü. "Kankalarım için özel bir şey yapmak istedim. John'un asistanları bütün gece istediğim şeyi bulmaya çalıştı. İşte geldik. Umarım beğenirsiniz!"

Vinny küçük dükkânın kapısını açtı ve içeri girdik. İçerisi karanlık ve serindi. Duvarlar alttan aydınlatılmış boydan boya cam kutularla kaplıydı ve kutuların içinde saatler vardı. Fiyat etiketleri yoktu ve saatler hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama pahalı görünüyorlardı. Yetmişlerinde uzun boylu gri saçlı bir adam dükkânın ortasında durmuş, çekingen bir şekilde bize gülümsüyordu.

Sessizce kutulardan birini işaret etti. Üstünde, altı tane birbirinin aynısı Rolex saatin sergilendiği kırmızı kadife kutular vardı. Gümüş kordonları ve inci süslemeleri olan kadın saatleriydi.

Rhonda bir tanesini alıp koluna taktı. "Ah, Summer. Çok güzeller!" dedi yapmacık bir coşkuyla. "Ne kadar tatlısın."

"Harikalar," dedi Wendy gülümseyerek. "Çok düşüncelisin. Çok teşekkür ederim."

Summer sus payı olarak bize Rolex mi alıyordu?

Dükkân sahibi her birimize Rolex'lerimizi verdi ve kolumuza taktık. "Kendim seçtim," dedi Summer gururla. Gözlerini benim kolumdakine dikmişti. "Hepinizin yeni bir saate ihtiyacı vardır diye düşündüm."

Demek ki Amythest'in dün gece benim saatimi taktığını fark etmişti.

Kolundaki saati incelerken Brittani'nin kaşları çatıldı. "Teşekkürler abla," dedi.

"Teşekkür ederim, muhteşemler," diye ekledi Claire. Nefesi kesilmişti ve Summer'la göz göze gelmemeye çalışıyordu.

"Ah, hiç önemli değil," dedi Summer. "Kızlarıma biraz ilgi göstermeliydim."

Dükkân sahibi Vinny'ye İtalyanca bir şeyler söyledi. Vinny bize dönüp, "Pekâlâ, şimdi saatlerinizi kolunuza göre ayarlayacak," diye açıkladı.

Dükkân sahibinin karısı olduğunu düşündüğüm ufak tefek yaşlı bir kadın, elinde bir tepsi bardak ve bir sürahi su ile arkadan belirdi. Tepsiyi dikkatli bir şekilde dükkânın öbür ucuna taşırken titriyordu. Kocası bileklerimizin ölçüsünü alıp küçük bir kalemle sanki çok uzun zamandır kullanıyormuş gibi görünen sarı bir deftere not alırken, elindekileri dikkatli bir şekilde vitrinin üzerine yerleştirdikten sonra her birimize birer bardak su koyup uzattı.

Summer'a bardağını uzatırken tereddütle, "Umarız Senyör Lyons mağazamızı korur. *Turisti*'ye en iyi saatleri biz satıyoruz," dedi.

Summer başını salladı. "Tabii, selamlarınızı iletirim."

Büyükelçilik. Bunu daha önce neden düşünememiştim? Amerikan Büyükelçiliği'ni arayıp onlara yaşananları anlatabilirdim. Bana yardım ederlerdi, değil mi? Buradan gitmeliydim çünkü bu muhtemelen elimdeki tek şanstı. Saatimi dükkân sahibine verdim ve Wendy'ye doğru eğildim.

"Sanırım Dramamine bandım etkisini kaybediyor," diye fısıldadım. "Pek iyi hissetmiyorum. Lavabo bulmam lazım, sonra

da bantlardan alabileceğim bir eczane. Sanırım bu işi şu an halletmem en iyisi."

Wendy dikkatli bir şekilde beni süzdü. "Aynen, buraya kusmak istemezsin."

Bulanıyormuş gibi midemi tutarak, "Hemen dönerim," dedim. "Summer'a sen söyler misin? Hemen gitmem gerek."

İtiraz etme fırsatı vermeden kapıdan sıvışıp çıktım ve geldiğimiz yöne doğru fırladım.

Sandaletlerimi ıssız yolun engebeli kaldırımlarına vura vura ilerliyordum, ben koştukça harap olmuş binaların arasında sesleri yankılanıyordu. İlk köşeyi olaysız bir şekilde döndüm ve çantamdan telefonu çıkarttım. Hat çekmiyordu. Kahretsin! Bir sonraki kavşağa çılgınca koştum ve bir blok ötede önceden gördüğüm motosikletleri gördüm.

Karakolda Wi-Fi olmalıydı. Ya da kullanabileceğim bir telefon. Ankesörlü bir telefon mesela... Onlardan artık var mıydı? Kim olduğumu bilmiyorlardı. Pasaportumu kaybettiğimi, yenisini almak için elçiliği arayıp randevu almam gerektiğini söyleyebilirdim. Amythest'in telefonunda kablosuz herhangi bir ağa bağlanıp bağlanmadığımı tekrar kontrol ederek caddeye çıktım. Hiç sinyal yoktu.

Taş kaldırımları takip ettiğimde çift kapılı girişin üzerinde büyük harflerle *POLIZIA MUNICIPALE TERRALIONE* yazan süslü büyük bir binaya vardım. Bu kadar küçük bir kasaba için çok heybetli bir binaydı. Basamakları ikişer ikişer çıkarken, az sonra içeridekilere yalanlar sıralayacağımın acı bir şekilde farkındaydım. Derin bir nefes alıp elimi ağır kapının üzerine koydum. Kapı aniden üniformalı iriyarı bir nöbetçi memur tarafından açıldı.

Metal detektöre ilerlerken, başımı sallayarak ve mimiklerimi kullanarak İtalyanca bilmediğimi anlatmaya çabaladım.

Cihazdan ilk geçişimde ötmeye başladı, çantamın hâlâ üzerimde olduğunu fark ettim. Çantamı, ekranı inceleyen memura verip cihazdan tekrar geçtim. Bu sefer bir sorun yoktu.

"Wi-Fi?" diye sordum çantamı alırken.

Başını hayır anlamında salladı ve koridorun sonundaki boş bir masayı işaret etti.

Umut dolu bir sesle, "Telefon?" dedim elimle telefonu göstererek.

Tekrar başını salladı ve masayı işaret etti.

Fayans döşeli koridorda sağlı sollu dizili kapılar sanırım ofislere açılıyordu ama duyabildiğim tek ses, sandaletlerimin zeminde yürürken çıkardığı tıkırtı ve klimanın uğultusuydu. Koridor, birbirine uymayan katlanabilir plastik sandalyelerin yer aldığı başka bir koridora bağlanıyordu. Koridorları bağlayan yerde, ortasında eski tarz siyah tuşlu bir telefon duran büyük siyah bir masa vardı ve masanın başında bekleyen kimse yoktu.

Ne yapacağımı bilemez halde masanın başında kaldım. "Merhaba?" diye seslendim.

Kimseden cevap gelmedi. Birileri Dramamine bantlarına ihtiyaç duyduğum hikâyemin yalan olduğunu anlamadan önce muhtemelen on dakika sürem vardı. Kimse fark etmeden aramayı yapmam gerekiyordu, aksi halde Vinny beni tekneye geri sürükler ve...

Ahizeye uzandım. Kulağıma yerleştirmeden önce koridoru bir kez daha kontrol ettim. Çevir sesi yoktu. Tuşlara basmaya başladım ama hiçbiri yanmıyordu ve herhangi bir yaşam belirtisi göstermiyordu.

Kapılardan birinden üniformalı bir kadın çıktı ve koridorda bana doğru ilerledi. Telefonu yerine bırakıp yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "*Mi scusi*," dedim. "*Inglese?*"

Şaşırmış görünüyordu. Burası her neresiyse sanki karakola gelmiş ilk kişi benmişim gibi bakıyordu.

"*Un po*," dedi şüpheli bir sesle.

"Bir arama yapmam lazım," dedim. Anlıyor gibi görünmüyordu. Telefonu işaret ederek ona açıklamaya çalıştım. "*Telefono?*"

"*Quello non funziona*," dedi beni süzerek. "*Mi segua, signora.*"

Onu koridor boyunca takip edip başka bir bekleme odasına ilerledim. Arkasında iki kapı olan boş bir masa daha vardı.

"*Aspetti un momento*," dedi ve kapılardan birinden çıkarak kayboldu. Sessizliği bozan tek şey tepedeki floresanın vızıltısıydı. Beklerken masaya yaslandım ve hat çekiyor mu diye bakmak için tekrar Amythest'in telefonunu çıkardım.

Hâlâ çekmiyordu ve bataryası bitiyordu.

Tanrım, çok yorgundum. Vücudum adrenalinle dolup taşmıştı ve uykusuzluğum da etkisini göstermeye başlamıştı. Beynim yıpranmış, kaslarım çok zayıflamıştı. Kalbim, son dönemecini almaya çalışan bir yarış atı gibi dörtnala atıyordu.

On dakika olmuştu. Nerede olduğumu merak etmeye başlayacaklardı. Kimseler bir şey anlamadan şu telefon görüşmesini yapıp buradan çıkmalıydım.

Kadının çıkıp gittiği kapıdan nihayet liseden yeni mezun olmuş gibi görünen bir memur girdi. Sıska, sivilceli biriydi ve konuşurken ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. "Sen arama yapmak isteyen kadın mısın?"

"Evet efendim," diye cevapladım.

Kafasını kaldırıp gözlerini kısarak bana baktı. "Kimi aramak istiyorsun?"

"Amerikan Büyükelçiliği'ni aramam gerekiyor. Pasaportumu kaybettim," dedim mümkün olduğunca normal bir ses tonunda konuşmaya çalışarak.

Arkasını dönerek onu takip etmemi işaret etti. Peşinden koşturarak bir kapıdan geçtim, bir masanın ve birkaç katlanabilir

sandalyenin olduğu penceresiz bir odaya girdim. Odada telefon yoktu.

Bu kötü bir fikirdi.

Hızlı düşünmeye çalıştım. "Aslında... önce tuvaleti kullanabilir miyim?" diye sordum. "Kusura bakmayın, gerçekten gitmem gerek."

"Tabii. Koridorun sonunda."

"Teşekkürler."

Kapıdan fırladığım gibi boş koridorda hızlı hızlı yürümeye başladım. Elimden geldiği kadar kayıtsız görünmeye çalışıyordum. Binadan çıkmak için geldiğim yoldan ilerlemek dışında bir seçenek yok gibiydi. Bu yüzden adımlarımı o tarafa yönlendirip ana girişe çıkan iki büyük kapıyı iterek açtığımda Vinny'ye çarptım.

Floresanların altında dikiliyordu ve vücudu neredeyse tüm yolu kaplamıştı. Alnı ter içindeydi. Ceketi kırışmıştı. "Aklından ne geçiyordu Tanrı aşkına?" diye hırladı.

Sağıma soluma baktım. Kapalı kapılardan başka bir şey yoktu. Bu bina, sadece bir noktadan giriş ve çıkış yapılacak şekilde tasarlanmıştı. Onu bir şekilde geçip hızla koşabilirdim ama sonunda ön tarafta bekleyen güvenlik görevlisi tarafından durdurulurdum. Zaman kazanmaya çalıştım.

"Tuvalet için gelmiştim."

"Yalan söyleme!" diye parladı.

"Ben..."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. "Arkadaşını satabileceğini düşündün, öyle mi?"

Kapıdan sıvışmaya çalıştım ama kaçamadan kolumdan tuttu.

"Ah!" diye inledim.

Elinden kurtulmaya çalıştım ama koridor boyunca beni sürüklerken kolumdan çok sıkı tutuyordu.

Taktik değiştirdim. "Onu öldürdüğünü biliyorsun. Kamera kayıtlarını izledin," dedim. "Ortaya çıkacak. Buradaki polisleri satın almış olabilirsiniz ama bu kadar şahitle, tekne çalışanları dahil, sonsuza kadar olayı örtbas etmenin imkânı yok."

"Kes sesini Belle!"

Vinny beni sürüklerken metal detektör bip sesi çıkarıp kırmızı renkte yanıp söndü. Güvenlik görevlisi gözlerini kaçırdı. Vinny beni çift kapıdan iterek yakıcı güneşin kavurduğu sokağa itti. Dışarısı öyle aydınlıktı ki bir an sersemledim ve hemen elimle gözlerimi siper ettim.

Vinny'nin ceketinin altında kabarık bir şey vardı. Belinin arkasına sıkıştırılmış bir silah mıydı yoksa? Metal detektörü harekete geçiren şey bu olmalıydı. Kolumu öyle sıkıyordu ki parmaklarım uyuşmaya başlamıştı.

"Kolumu artık bırakabilirsin," dedim, "geliyorum zaten."

Kolumu bir anda serbest bıraktı. Kolumu sıktığı yerde oluşan kırmızılığı ovuşturup yeni bir taktik denemeye başladım. "Vinny, bak. John'a sadık olduğunu biliyorum. Ama Summer sırf masraf ve sorun. Ona akıttığı parayı kesmeli ve ondan bir an önce kurtulmalı. John hâlâ suçsuz. Orada değildi. Yalnızca Summer'ın anlattığı kadarını biliyor..."

"Kes konuşmayı!" diye hırladı. "Anlamıyorsun."

Bu iyiye işaretti. En azından benimle iletişim kuruyordu. "Neyi anlamıyorum?"

Yaklaştı. Nefesi ekşi ekşi kokuyordu. Alnından bir damla ter süzülüp omzuma düşerken, geri çekilmemek için kendimi zorladım. "Bu hiçbir şey değil, sadece ufak bir pürüz. Sırf bu yüzden planlarını değiştirmeyecek. Belki Summer'dan kurtulur, belki kurtulmaz. Kendi uygun gördüğü vakitte. Bu senin savaşın değil. Karışma."

Teri kolumdan aşağı damlıyordu. "Amythest'le yattığını biliyorsun," dedim.

"Ee?" Tüm kasabayı saracak gibi kollarını iki yana açtı. "İstediğini elde edebilir. Bu kasaba John'un. Önümüzdeki ay yerle bir edilecek. Bir tatil yeri ve liman inşa edilecek, milyonlarca dolarlık iş. Bu seyahat bu yüzden yapılıyor. Sizin bu... kız dramanız için değil."

"Drama değil bu," dedim. "Cinayet!" Neden çabaladığımı bilmiyordum. Olaylara asla benim gözümden bakamayacaktı. Tamamen farklı kuralları içeren iki kitaba göre hareket ediyor gibiydik ve onunki, benimkisinden iyi iş çıkarıyordu.

"Suçlamalar her iki yöne de gidebilir," diyerek uyardı.

Arkasını döndü ve geniş taş basamaklardan inmeye başladı. Güneşin beyaz taşlar üzerindeki yansıması öyle parlaktı ki peşinden giderken önümü zar zor görebiliyordum.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Kız kardeşin büyükannene varmak üzere," diye homurdandı.

Ne? Bunu nereden biliyordu? Attığım e-postalar aklıma gelmişti. "Lütfen Lauren'ı bu işe karıştırma," diye yalvardım.

"Aptal olma," dedi bana dönerek. "Buraya neden geldiğini unutma."

Gün ışığı altında parlayan silahı elinde görünceye kadar neyden bahsettiğini anlamamıştım. Beynim durmuştu. Nefes alamıyordum. İçgüdüsel olarak ellerimi havaya kaldırdım. "Vinny, lütfen."

Arkama geçti ve silahın namlusunu kuyruk kemiğimin üstüne dayadı. Aniden günün yakıcı sıcaklığı gitmişti. Korkudan buz kesmiştim, vücudumdaki her bir sinir hücrem belime dayanmış sert metale odaklanmıştı.

"Yürü!" diye emir verdi.

Bir ayağımı diğerinin önüne koydum, zihnimde düşünceler uçuyordu.Lauren'i, annemle babamı, büyükannemi, Eric'i

düşündüm. Kaçmam gerekiyordu. Burada bitmemeliydi. "Lütfen beni öldürme," diye yalvardım. "Çenemi kapalı tutacağım, yemin ederim."

"Seni öldürmeyeceğim," diye tısladı saçlarımın arasından. "Sana yardım ediyorum."

Bir saniye. Ne?

Benimle dalga geçip geçmediğini anlamak için arkamı dönmeye çalıştım ama silahı bastırarak beni durdurdu. "Yürümeye devam et."

Beni, daha önce görmediğim ıssız bir sokağa itti. Arnavut kaldırımlı caddede yer döşemeleri bozuktu ve tüm kepenkler inikti. Beni ölüme götürürken ona zorluk çıkarmayayım, boyun eğeyim diye mi yardım ediyormuş gibi yapıyordu? Korkudan bütün vücudum titriyordu.

"Ne yardımı?"

"Emirlerime karşı gelip defol git buradan."

"Neden?"

"John için korkunç şeyler yaptım," diye itiraf etti, "ama kadınlara ve çocuklara zarar veremem."

Kafam karışmıştı. Bana gerçekten yardım ediyor *olabilir miydi*? "Sana güvenebileceğimden nasıl emin olabilirim?"

"Olamazsın." Beni ileri doğru itti. "Şuradaki tepede birkaç kasaba var." Önümüzdeki tepeyi işaret ediyordu. "Treni bul. Bu akşam dokuzda 12 Chemin de la Pommière in La Quessine'e gel. Seni buradan çıkaracağım."

"Ama nasıl? Param yok, pasaportum yok..."

Elini cebine attı ve bana birkaç katlanmış banknot verdi. "12 Chemin de la Pommière in La Quessine. Saat dokuzda."

Yüzünü görmek için ona döndüm.

"Nerede burası?"

Kaşları çatık, gözleri karanlıktı.

"Saint-Tropez'e yakın."

"Ama..."

"Git şimdi," diye parladı. "Onlara kaçtığını söyleyeceğim."

Parayı terli avucumda tutarak lise yıllarımdan beri koşmadığım bir hızla korku içinde tepeye doğru ilerlemeye başladım. Sokağın sonuna ulaştığımda arkamı dönüp güneş ışığı altında sadece bir siluet gibi görünen Vinny'ye baktım. Bıraktığım yerdeydi, silahı elinden sarkıyordu. Köşeyi döndüm ve binaların oluşturduğu gölgelerin altında koşmaya başladım. Kendimi daha da zorlayarak hızlanmaya çalıştım. Issız sokaklardan bir hışım geçiyordum. Bir sonraki çataldan tepeye giden yola döndüm.

On iki Chemin de la Pommière in La Quessine.

Turuncu bir inşaat bariyerini aşıp bir çukurun üzerinden atladım. Yere düşerken sandaletim katlandı ve engebeli kaldırıma yüzüstü düştüm. Elimdeki para sokağa saçılmıştı ama rüzgâr alıp götürmeden yakalamayı başardım ve parayı bir yığın halinde çantama tıktım. Dizim kanıyordu ve bileğime bir ağrı saplanmıştı. Ayağa kalkıp kendimi silkeleyip devam etmeye zorladım.

Kasabının dışınaa doğru geldikçe dağa tırmanan yol daralıyordu. Bedenime giren ani bir sancı beni terk edilmiş bir evin önünde yere yığana dek nefesim kesilerek yokuşu tırmanmaya çalıştım.

Çok hızlı nefes alıp veriyordum. Bacağım tozla kaplıydı ve toz üzerinde ince bir hat oluşturan kandan yapışkan bir çizgi vardı. Bu gelen bir siren sesi miydi? Devam etmeliydim. Ağzımın içi çöl gibi kurumuştu ama tepeye çıkmak zorundaydım.

On iki Chemin de la Pommière in La Quessine.

Bir sağa, bir sola. Merdivenlerden yukarı. Tekrar sağa. Engebeli yolu adım adım arşınlıyordum. Alnımda biriken teri

sildim. Nefes nefeseydim. Ancak hızımı koruyacak kadar yavaşlayabilmiştim.

Yükseklere tırmandıkça hafif bir esintinin başladığını hissedebiliyordum. Labirentin içinde bir dinlenme alanı bulabildiğim için mutluydum. Nereye gittiğimden emin olmak ve hâlâ Vinny'nin gösterdiği yönde ilerleyip ilerlemediğimi belirlemek için bir gözetleme alanı bulmam gerekiyordu.

Tanrım, *Vinny*. Kimin aklına gelirdi ki? Ama bunların hiçbirini düşünecek vaktim yoktu. Bir terasa çıkan dar bir merdiven boşluğu gördüm ve topraktan yapılma basamakları ikişer ikişer tırmanmaya başladım. Bacaklarım aşırı yorgunluktan titriyordu.

Son basamakları çıkarken kendimi kasabanın en yüksek noktasında, güneşin göz kamaştırıcı ışığının yansımasıyla parlarken buldum. Yüzüme temiz hava çarpıyordu. Kıyıya dökülen evlerin çatıları *Aslanın İni*'nin bulunduğu hilal şeklindeki rengârenk kıyı şeridine uzanıyordu. İçgüdüsel olarak kendimi bir duvara yasladım ama muhtemelen görülemeyecek kadar uzaktaydım.

Amythest'in telefonunu çantamdan çıkarıp unutmadan adresi kaydettim, sonra da Vinny'nin bana verdiği parayı saydım. Ellerim titriyordu. Seksen avro. Çok değildi ama hesabımda kalan kırk avrodan daha iyiydi. Telefon hâlâ çekmiyordu, bu yüzden yönümü bulabilmek için dikkatlice korkuluğa dayandım. Hilalin doğu tarafına, kasabanın yok olmaya başladığı noktaya kadar daha yolum vardı. Olduğum yerden uçurumları göremiyordum ama yakın olduğumu söyleyebilirdim.

Merdivenlerden indim ve karşıma üstü yer yer yeşillenmiş taş bir istinat duvarı çıkana kadar çıkmaz sokak boyunca ilerledim. İki metreden uzun bir duvardı ve destek olmadan tek başıma duvarı tırmanmam zor olacaktı. Duvarı oluşturan taşlar yeterince büyüktü, taşları iyi kavrarsam çıplak ayakla rahatça çıkabilirdim.

Sandaletlerimi çıkarıp çantama koydum, daha az yaralı bacağımı yerden yaklaşık altmış santimetre yükseklikteki büyük bir taşın üzerine yerleştirdim ve aynı anda elimle duvarın üst kısmına tutunmak için uzandım. Parmaklarım üstteki kayanın oyuklarını sıkıca kavradıktan sonra duvarı tırmanıp aşmak daha kolaydı. Ayakta durabilmek için çırpınıyordum.

İlerideki tepenin eğimi daha dikti ama aşılamaz değildi ve yaklaşık yüz metre sonra eğim azalıyor gibi görünüyordu. Toprağın yapısı Kaliforniya'daki toprağa benziyordu: ince, kuru bir toz tabakasıyla kaplı kayalıklar, tırmanırken beni kamufle edeceğini düşündüğüm çalılar ve kır çiçekleriyle bezeliydi.

Yürüyüş ayakkabılarımın olmasını dilerdim ama elde sadece uyduruk sandaletlerim vardı. Sandaletlerimi tekrar ayağıma geçirip yerden kalkarken destek almak için cılız bir ağacın gövdesine tutundum. Dalları ve kayalıkları aşa aşa ve dayanılmaz susuzluğumu görmezden gelerek yavaş ama emin adımlarla tırmanıyordum. Tepeye yakın bir yerde karşıma bir yürütüş parkuru çıktı. Sevinç çığlığımı bastırdım. Uçurumun zirve noktasına giden yolu takip ettim, Terralione'nin aşağıdaki küçük limanın etrafına dizili bir kasaba olduğunu görebildiğim bir noktaya vardım.

Aslanın İni gitmişti.

O küçük beyaz izi bulabilmek için mavi denizi taradım. Batıya, Fransa'ya doğru yelken açmıştı. Suyu yararak ilerliyordu, bir zarafet ve zenginlik timsaliydi. Onun zarif ilerleyişini gören herkes geniş güvertesinden denizi izlemeyi hayal ederdi.

Teknenin gitmiş olması bu noktada sadece züğürt tesellisiydi. Fakat tekne gözden kaybolmaya başladıkça içimdeki sıkıca gerilmiş iplerden biri gevşiyor gibi oldu.

Vinny sözünü tutmuştu.

Yirmi Gün Önce

Los Angeles

Prius, güneşe doğru yükselen palmiye ağaçlarının altında trafikte yavaşça ilerliyordu. Araba kullanmamalıydım. Neredeyse hiç uyumamıştım. Çok gergin ve çok dalgındım. Arabanın klimasını köklemiş olmama rağmen direksiyonu tutan ellerim ter içindeydi. Eric'e bir pasaport ve Meksika'da kalacak bir yer bulmasına yardım eden sanat tüccarı arkadaşı George'la buluşmak için şehir merkezine gidiyorduk.

"Yani şimdi John senin baban..." Başımı hafifçe salladım. Buna hâlâ alışamıyordum. "Ondan neden korkuyorsun? Summer yüzünden mi?"

"Tanrım, hayır," deyip güldü. "Summer gelip geçici bir şey, bir... heves. Yaşananlardan sonra beni öldürmeye kalkanın o olması da büyük ironi..." Söylediklerine inanamayarak güldü.

İçten içe gıcık olmaya başlamıştım. Benden çok şey istiyordu. Yola çıktığımızda her şeyi anlatacağına söz verip neredeyse hiçbir şey anlatmamıştı. Gaza asılıp daha hızlı akan şeride geçtim. "O zaman ne?"

"Geçen sene Kolombiya'da inşa edilirken çöken alışveriş merkezini hatırlıyor musun? Dört kişinin ölmesine ve onlarca kişinin yaralanmasına sebep olmuştu."

Sarı ışıkta geçebilmek için daha da hızlandım. "Hayır."

"Bayağı büyük bir olaydı ama Amerika'da yaşanmadığı için fazla konuşulmadı. Her neyse, o alışveriş merkezini inşa eden şirket babamındı. Binanın çökmesine neden olan milyonlarca dolarlık kesintiler yaptı. Kullandıkları beton standartların altındaydı ve bu kadar ağırlığı taşımaya uygun değildi. Yeterli çelik takviyesi yoktu, gerekli izinler alındıktan sonra planı değiştirmişti. Bunu hep yapardı. Olaydan sonra tabii ki suçlamaları kabul etmedi. Sonrasında bir soruşturma açıldı ama rüşvet vererek paçayı sıyırdı ve sonunda da suçu müteahhite attı."

"Tanrım, bu... korkunç ötesi." Eric'e kaçamak bir bakış atarken önümdeki araba aniden durdu. Arabanın tamponuna birkaç santimetre kala frene asıldım. Derin bir nefes alıp emniyet kemerinin içinde acı içinde yüzünü buruşturan Eric'e baktım. "Pardon."

"Sorun değil." Derin bir nefes aldı. "Ben gerçekleri, ölen adamın aileleri tazminat istediği ve Lionshare ile bağlantılı farklı isimler ve şirketler aracılığıyla çalışan avukatları tuttuklarında anladım. Bana bu şekilde ulaştılar. Ellerindeki kanıtları gösterdiler. Şok ediciydi. Babama gittim ve onlarla arasını düzeltmesini istedim ama reddetti. Binanın çöküşünde herhangi bir rolü olduğunu kabul etmesinin Lionshare için bir felaket olacağını söyledi ve şirket batarsa benim edeceğim zararla ilgili bir şeyler anlatarak beni ikna etmeye çalıştı. Bu yöntemin benim için işe yaramayacağını görünce, hem onların hem de benim iyiliğim için olayın peşini bırakmam konusunda beni uyardı."

"Sen ne yaptın?"

"Pes etmedim. Soruşturmaya yardım etmesi için Dylan'a gittim. O bir gazeteciydi ve Lionshare'deki konumu nedeniyle kayıtlara erişimi vardı. Ama beni engelledi. Kazanmamın hiçbir yolu yokken hiç tanımadığım bu insanlar için hayatımı riske attığım için aklımı kaçırdığımı düşünüyordu."

"Demek bu yüzden kavga ediyordunuz."

"Zaten son kavgamızdı ve de en kötüsü. Ama vazgeçmedim. Binanın çöküşünü araştırmakla görevli komite için çalışan vicdanlı bir adam buldum. Kendini öyle suçlu hissediyordu ki, aksine inansa bile babamın ve adamlarının işlediği suçları ve ödedikleri rüşvetleri kayıtlara geçmeye ve kanıtlamaya istekliydi." Eliyle bir yeri işaret etti. "Şuradan dön."

Belediye binasının yanından şehrin kalbine uzanan tek yönlü bir sokağa doğru girmek için sağa kırdım.

"İki hafta önce kanıt toplamak için oraya uçtum ve hikâyeyi yazacak bir gazeteci bulmadan önce adamla kendim görüştüm. Elde ettiğim her şeyi burada kendi evime sakladım ve San Francisco'daki gösterime gittim. Döndüğümde çatı katı dairemi altüst edilmiş halde buldum. Tüm deliller ve görüşme kayıtları gitmişti." İlerideki bir sokağı işaret etti. "Şuradan sola."

Ona ödünç verdiğim sırt çantasından dün gece giydiği kot pantolonu çıkardı ve ben üç şeritli temiz bir sokak boyunca tam gaz ilerlerken ceplerini didik didik etti. Üstümüzde yükselen binalar, dar geçidi serin tutan uzun gölgeler oluşturuyordu. "Burada dur," dedi.

Prius'u üzerinde hiçbir yazı olmayan çelik bir kapının önüne çektim. Bana katlanmış bir fotoğraf verdi. "Evde bunu bırakmışlar."

Fotoğrafa bakınca nefesim daralmıştı. Bu, göğsündeki kurşun deliklerinden sızan kanla kırmızıya boyanmış beyaz gömlekli ölü bir adamın fotoğrafıydı.

"Aman Tanrım," dedim. "Kim bu?"

"Benim muhbirim."

"Tanrım!" diyerek nefes aldım. Demek Eric'in kendini bulaştırdığı mesele buydu ve hayal edebileceğimden çok daha kötüydü. Fotoğrafı ona geri verdim, dikkatlice kot pantolonunun cebine yerleştirdi. "Bu John'un işi miydi?"

"Öyle olmalı. Ama bu işin peşini bırakmayacağım. Böyle bir çöküşün yine yaşanması an meselesi. Summer aslında beni uçurumdan aşağı iterek bana bir iyilik yaptı. John'u alaşağı edecek yeni bir plan bulana kadar bana ortadan kaybolma şansı vermiş oldu."

"Ama muhbirinin bu adam olduğunu nereden biliyordu?"

"Bilmiyorum. Başta Dylan'ın ona niyetimi söylediğini düşündüm ama o ayrıntıları bilmiyordu. John e-postama girmiş olabilir ya da telefonuma, bunları yapabileceğinden adım gibi eminim. Gerçi dikkatli olmuştum. Ya da muhbirimin tarafından biri onunla çalıştığımı öğrenip ispiyonlamış da olabilir."

Eric'le birbirimize hiç e-posta gönderip göndermediğimizi ya da telefonda konuşup konuşmadığımızı hatırlamaya çalıştım. Telefonda konuştuğumuzu sanmıyordum. Bu tür şeyler hakkındaki sınırlı bilgilerimle bile, hesaplarının ele geçirilmesinin e-postadan bile zor olduğunu bildiğim uygulamalar kullanıyorduk. Summer dışında kimsenin bizden şüphelenmek için bir sebebi yoktu gerçi. "Telefonun Summer'da mı?" diye sordum.

"Evet."

"Bu da demek oluyor ki biri ortadan kaybolmanda bir suç olduğundan şüphelenirse, beni suçlu göstererek telefonu bir şekilde polise verecektir." Bu farkındalık bende otobüs çarpmış etkisi yarattı. "Siktir. Seni öldürmek suçundan hapse atılmadan önce bu işin icabına bakman gerek."

"Böyle bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Elimi tuttu ve gözlerinin içine bakmam için beni zorladı. "Söz veriyorum."

Çelik kapı açıldı ve omzuna bir postacı çantası asmış, siyah tunik elbiseli çarpıcı bir Latin Amerikalı kadın belirdi. Uzun siyah saçları dağınık bir topuz yapılmıştı, dudakları kırmızıya boyanmıştı. Gülümsedi ve el salladı.

"George bu mu?" dedim şaşırarak.

"Biricik George," diye onayladı.

Arabanın içine baktı, Eric'i görünce gözleri siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasında fal taşı gibi açıldı.

"*Dios mío,*" dedi arka koltuğa geçerken. "Berbat görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi Eric kuru bir sesle. "Takip edilmediğinden emin misin?"

"Evet. Dediklerini aynen yaptım. Sana ne oldu böyle?"

"Summer beni uçurumdan itti."

Ağzı açık kalmıştı.

"Ben de öyle hissediyorum," dedi Eric. "Ama bu sorunlarımın en küçüğü şu an. Babam da ölmemi istiyor."

"Kulübe hoş geldin. Babam bir gün hapisten çıkarsa beni..." Parmağıyla boğazını kesiyor gibi yaptı.

Kendi ölümü hakkında böyle kolayca konuşabilmesi rahatsız ediciydi ama aynı zamanda vahşi bir çekiciliği de vardı. Elimi ortadaki bölmeden uzattım.

"Ben Belle."

Ciddi bir gülümseme attı. "Arkadaşımla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Sizinle gelemeyeceğim için üzgünüm. Yeni bir ismim olsa bile Meksika benim için hâlâ çok tehlikeli."

"George, senin gerçek adın değil mi?" diye sordum.

Güldü. "Geçmiş hayatımda Maria'ydım."

"George'la ben burada tanıştım," diye açıkladı Eric. "Ama sonra fark ettik ki bizim meşhur babalarımız yıllar önce Meksika'da bir projede beraber çalışmışlar."

"Bir bataklığı kurutan ve bütün köyü yerinden eden bir proje," diyerek detaylandırdı George.

"Dünya küçük," dedim.

"Evet," dedi. "Sonuç olarak bütün zengin herifler aksini iddia etseler de içtikleri su bile ayrı gitmez."

"George şimdi mucizevi bir şekilde enayileri sanatıma değerinden çok daha fazlasını ödemeye ikna ediyor," dedi Eric.

George ona yanında getirdiği çantayı uzattı. "Yüz bin. Bekleyen birkaç parça var, bu yüzden kısa bir süre sonra daha fazlası da gelecek. Pasaport ve arkadaşımın Rosarito'daki evinin anahtarı ön cebinde. Durumun gizliliğinin farkında."

"Sana ne kadar teşekkür etsem az," dedi Eric.

"Benim için daha fazlasını yapmıştın." Eliyle Eric'in teşekkürlerini savuşturuyor gibi yaptı. "Dün kardeşinden garip bir mesaj aldım. Geri dönmedim ona sonra."

"Kaydettin mi?" diye sordu Eric.

Telefonundan Dylan'ın sesli mesajını buldu ve oynatma tuşuna bastı. Dylan'ın sesi hoparlörden tiz geliyordu. "Selam George. Ben Dylan. Lütfen en kısa sürede beni geri ara. Önemli."

"Onu şimdi arayabilir misin?" diye sordu Eric. "Söyleyeceklerini duymak istiyorum."

George arama tuşuna bastı. Telefon çalarken Eric dudaklarını oynatarak, "*Beni görmedin, hiçbir şey bilmiyorsun*," dedi.

"Dylan. Benim, George. Aramışsın," dedi George telefona.

"Ah evet," deyip boğazını temizledi Dylan. "Selam George. Geri aradığın için teşekkürler. Özür dilerim..."

George endişeliymiş gibi yaparak, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Konu Eric. O..." Dylan durdu ve bir nefes aldı. "Son zamanlarda ondan haber almadın, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Geçen haftaki gösterisinden beri görmedim."

"Peki, nasıl görünüyordu? Gösteride yani."

"İyi. Normaldi," dedi George. "Niye soruyorsun Dylan? Ne oldu?"

"O... Eric'in kendini öldürmüş olabileceğini söylüyorlar."

"Aman Tanrım!" diye bir çığlık kopardı George. Eric ona daha fazlasını öğrenmesi için bir işaret yaptı.

"Ne zaman? Nasıl?"

"Birkaç gün önce," dedi Dylan. "Eski sevgilisine intihar edeceğine dair bir şeyler yazdığı bir e-posta attı, sonra da ortadan kayboldu."

Eric ve ben birbirimize baktık.

"Kayboldu mu?" diye sordu George.

"Arabasını Ventura'da bir parkta bulmuşlar. Şu anda kayıp vakası olarak bakılıyor olaya, ama..."

"Yani hayatta olabilir?" diye araya girdi George.

"Adamlarımız onu arıyor," dedi hüzünlü bir sesle. "Akıl almaz bir olay gerçekten. Böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmezdim. Sizin ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum. Seni daha önce aramalıydım. Aramak zorunda kalmam diye umuyordum."

"*Mierda,*" dedi George. "Sana yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Dylan bozulmuş bir sesle, "Babam her şeyle ilgileniyor," dedi. "Eric'i adım adım takip etmeye çalışıyor. Benden seni aramemi söyledi. Vaktimiz olduğunda o paralarla ne yapacağımızı düşüneceğiz."

"Tamam. Çok üzüldüm Dylan. Lütfen beni haberdar et."

Arkadan sesler geliyordu. "Kapatmam lazım," dedi. "Kendine iyi bak."

Hat kesildi ve George beklenti içinde bize baktı. "Sesi üzgün geliyordu."

Eric yavaşça başını salladı. "Bu, ona güvenebileceğim anlamına gelmez."

"Günbatımına kadar oraya varmak istiyorsanız yola çıkmalısınız," dedi George. "Bir şey duyarsam sizi haberdar ederim."

"Kullan at telefonlardan alınca sana mesaj atarım," dedi Eric.

George onu iki yanağından öptü. "Dikkat et."

Arabayı kaldırımdan kaldırmadan önce onun binaya girip ortadan kayboluşunu izledim. "Dylan intihar hikâyesine inanmıyor," dedim. "Dün onunla konuştuğumda intiharınla ilgili aklayatkın olmayan şeyler olduğunu ve başını belaya sokmuş olabileceğinden endişelendiğini söyledi."

"Buna inanabileceğini düşünmemiştim zaten," dedi Eric. "Beni çok iyi tanıyor. Ayrıca babamla aramızdaki meseleyi de biliyordu. Ama sana bir şey söylemiş olmasına şaşırdım."

"Detaylara girmedi. Muhbirin başına gelenleri ona anlatmış mıydın?"

"Henüz değil. Onunla bu konuda yüzleşmek istedim ama Summer beni başından savmaya çalışmadan önce bir şansım olmadı."

"Babanın seni aradığı konusunda George vasıtasıyla seni uyarmaya çalışıyor gibiydi," dedim. "Belki de sana yardım etmesi için ona bir şans vermelisin."

"Biraz abartıyorsun." Başını hayır anlamında salladı. "Her neyse, bu fazla riskli olur. Koşup John'a anlatmayacak olsa bile John onu izliyordur. Ortada ceset yokken John'un da intihar hikâyesine inanacağından şüpheliyim. Muhtemelen intihar süsü verdiğimi düşünüyordur. Peşime adamlarını saldığından hiç şüphem yok."

Şehir merkezindeki trafikte ilerlerken kafamda Dylan'ın az önce telefonda söylediklerini içimden tekrar ettim. Sesi sıkıntılı geliyordu, kardeşi için endişeliydi. Ben ise burada, çılgın hikâyesinin doğru olduğuna dair elimde hiçbir kanıt olmadan

Eric'i Meksika'ya götürüyordum. İçgüdülerim ona inanmamı söylüyordu ve anlattıklarında samimi olması için içimden dua ediyordum ama aklımın bir köşesinden dırdırcı bir ses, onun bir zamanlar Summer'la sevgili olduğunu hatırlatıp duruyordu. Bütün bunlar ikisinin, John'un parasına konmak için hazırladıkları bir plan olabilir miydi? Bunun nasıl bir plan olduğunu ya da benim bu işin neresinde durduğumu tam olarak anlamamıştım ama yine de...

Eğer bu işten sıyrılmak istiyorsam şu anda bir şansım vardı. Eric'in artık parası vardı. Onu metro istasyonunda bırakıp yaşananları unutabilirdim. Summer'ı yavaş yavaş hayatımdan çıkaracaktım. Yeni arkadaşlar edinecektim, normal arkadaşlar. Babaları suçlu milyarder olmayan arkadaşlar, eski sevgililerini öldürmeye çalışmayan arkadaşlar.

Yapmam gereken buydu.

Ama yapamayacağımı biliyordum.

Ona inanıyordum. Nedenini açıklayamazdım ve umarım sadece deniz yeşili gözleri yüzünden değildi, ama yine de ona yardım etmek istiyordum.

"Sessizleştin," dedi Eric.

"Sindirmem gereken çok şey var," dedim. Hızlanarak otoyola girdim ama trafik eriyen buzullar kadar yavaş akıyordu. "Summer, John'un baban olduğunu nasıl öğrendi?"

İç çekti. "John birkaç mülke ve aile şirketine, aile tröstleri aracılığıyla sahip. Bu yüzden bana da Lionshare ile ilgili, çoğunu göz ardı ettiğim bir sürü belge geliyor postayla. Ama bir sanbah, muhtemelen bir yıl önce, uyandığımda Summer'ı masamda oturmuş, orada biriken bir yığın evrakı kurcalarken buldum. Tapu belgeleri, hisse bilgileri, imza talepleri... Hatta bir tanesi yeni alınan bir jet içindi. Bütün bu belgelerin üzerinde John'un adı yazılıydı. Ona ne yaptığını sordum, bana bir menü aradığını

söyledi. Beraber olduklarından bir daha asla hiç bahsetmedi, ben de geçen hafta Dylan arayıp Summer'ın babamızla görüştüğünü söyleyene kadar bunu düşünmedim."

"Tuhaf. Geçen hafta Dylan'la birkaç kez konuştum ama bundan bana bir kez bile bahsetmedi."

Omuz silkti ve bana, *"Bak, gördün mü?"* dercesine bir bakış attı.

"En azından Summer ve babanın ilişkisini öğrendiğinde sana söylemiş," dedim. "Bana John'la JetSafe uçuşlarında tanıştığını söylemişti."

Kaşlarını çattı. "Bu şans eseri olan bir şey değildi. Görüştüklerini öğrendikten sonra ufak bir dedektiflik yaptım. Yeni aldığı jette çalışmak için bir iş başvurusu yapmış ve JetSafe'de birlikte çalıştığı seyahat koordinatörlerden birinin onun adına aramasını ve John'un bulunduğu bir uçuşta çalışmasını ayarlamasını sağlamış."

"Yani umursuyorsun."

Otoyol kenarındaki duvarların tepesinden görünen palmiye ağaçlarına baktı. "Kimse kullanılmaktan hoşlanmaz. Ya da kendisine yalan söylenmesinden."

"Komik olan, tabii bütün bu olanlarda komik bir şey varsa, o ikisinin birbirleri için biçilmiş kaftan olmaları," dedim. "İkisi de canavar."

Yedinci Gün

Cuma akşamı, Ligurya sahili, İtalya

Denizin üzerindeki uçuruma inşa edilmiş renkli bir köye doğru tozlu bir patikadan aşağı koşarken, öğleden sonra güneşinde ışıldayan kır çiçekleri göz kamaştırıyordu. Ama durup manzarayı takdir edecek zamanım yoktu.

Bacaklarım tırmanmaktan harap olmuş, boğazım kurumuştu. Ben patikada hızla yanlarından geçerken, güneş yanığından kızarmış bir Alman çift heyecanla bir şeyler konuşuyordu. Dışarıdan nasıl göründüğümü hayal edebiliyordum: kir ve kan içinde, terlemiş, muhtemelen güneşten yanmış ve tamamen uygunsuz kıyafetler içinde bir kız. Ama bu noktadan sonra sadece aşağı inecektim. Denize ve umuyordum ki telefonun hattının çekmesine on dakika kadar uzaklıktaydım.

Yol, şirin kasabadan limana doğru kıvrılan Arnavut kaldırımlı bir sokağa bağlandı. Esintide kuruyan çamaşırların asıldığı, tüm pencereleri açılmış, kahvaltı dahil bir oteli ve kapısında dörtte döneceklerini yazan bir tabela asılı restoranı geçtim ve nihayet çöldeki bir serap gibi görünen kafeye vardım.

İçeri girdiğimde odağım belliydi. Karanlık iç kısma, buzdolabının olduğu yere yöneldim ve var olan en büyük şişe suyu

kaptım. Rafta duran hazır sandviçleri gördüğümde ağzımın suları akmaya başladı. Salamlı bir sandviçi işaret ettim. Dükkân sahibi bana meraklı gözlerle bakıyordu. Hiçbir şey sormadan paramı aldı ve sonra tek hatırladığım kaldırımda oturmuş, ferahlatıcı ve aşırı lezzetli suyun tadını çıkardığımdı. Hayatım boyunca böyle susamamıştım. Şişedeki suyu içip, son damlasıyla ellerimi ve yüzümü yıkadım.

Suyla işim bittiğimde dikkatimi sandvicime verdim. Yumuşacık İtalyan ekmeğini, içindeki muhteşem baharatlı eti ve nefis zeytinyağını zar zor fark ederek bir nefeste yedim.

Oturduğum yerde biraz uzanıp kestiresim vardı ama bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

Çöpümü atıp çantamdan Amythest'in telefonunu çıkardım. Şarjı tamamen bitmişti. Kahretsin. Biraz huzur yok muydu?

Kafeye geri döndüm ve tezgâhın arkasındaki adama telefonu gösterdim. "Şarj cihazı?" diye sordum.

Başını salladı ve İtalyanca bir şeyler söyledi.

"*Telefono*?" diyerek yalvarmaya başlamıştım. Çantamdan beş avro çıkardım, ona gösterdim ve telefonu işaret ettim. "*Un minuto,*" dedim ellerimi dua edercesine birleştirerek.

"*Tutto bene, signorina*?" diye sordu benim darmadağın halime bakarak.

Ne dediğini anlamadan başımı salladım ve gülümsedim. Omuz silkip tezgâhın arkasından kendi telefonunu uzattı.

"*Grazie mille.*"

Telefonu açıp Amerikan Büyükelçiliği'nin numarasını Google'da arattım ve numarayı girip arama tuşuna bastım. Anında kayıt dönmeye başladı. Acil durumlar için elçiliğin ziyaret saatlerinin pazartesiden cumaya 08.30-12.00 olduğunu belirtti. Acil olmayan durumlar için de aynı saatlerde randevu alınabilirdi.

Saat 13.46'ydı.

Dükkân sahibi kaşlarını kaldırarak bana baktı. Ben de en güzel gülümsememle ona bakıyordum. Google'da bir şeyler aramaya devam ederken nihayet yurtdışındaki suç mağdurları için bir acil durum numarası buldum. "*Un momento,*" dedim adama.

Bant kaydında binlerce tuşa bastıktan sonra hat sonunda çalmaya başlamıştı. "Amerikan konsolosluğu acil durum hattı, acil durumunuz nedir?" dedi bir kadın sesi.

"Tanrı'ya şükür," deyip nefes verdim. Kadın beni sessizce dinlerken Amythest'in ölümüne sebep olan olayları kısaca özetledim. Konuşmayı bitirdiğimde bana yardım edebilecek biri olup olmadığını sordum.

"Üzgünüm Bayan Carter, bir suçun soruşturulmasında size yardım edemem. Yetki alanımızın dışında," dedi kibarca. "Ama dilerseniz size pazartesi günü bir pasaport randevusu ayarlayabilirim."

Beynim durmuştu sanki. "Ama bir Amerikan vatandaşı öldürüldü!" diye karşı çıktım.

"Evet, olay mahallinin tam konumuna göre İtalyan güçler veya denizcilik yetkilileri tarafından incelenecek. Yabancı kuruluşların adalet sistemine müdahale edemeyiz. Yalnızca suç mağdurlarına destek sağlıyoruz. Bir suçun kurbanı oldunuz mu?"

"Bir cinayete tanık oldum," dedim. "Pasaportum, telefonum ve bilgisayarım çalındı. Hayatım tehlikede. Ne yapmam gerekiyor?"

"Hayatınız tehlikedeyse en yakın polis karakoluna şikâyet etmelisiniz. Bana konum bilgilerinizi verirseniz size en yakın şubenin adresini verebilirim."

Aman Tanrım.

"Suç mağdurlarına böyle mi yardım ediyorsunuz? Onlara polise gitmeleri gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Çözüm için seçenekler sunuyoruz ve en iyi seçeneğimiz..."

"Gidebileceğim başka bir yer yok mu? Amerikalı bir yer?" diye araya girdim.

"Pazartesi günleri büyükelçiliğe müracaatta buluna..."

"Biliyorum," diye sözünü kestim. "Başka bir yer? Gerçekten yardıma ihtiyacım var."

"Üzgünüm," dedi. "Büyükelçilik bugünlük kapandı. Bir karakola gitmenizi öneririm. Pazartesi günü için pasaport randevusu oluşturmak ister misiniz?"

"Tabii," dedim.

Telefondaki kadın asla gidemeyeceğim pasaport randevusu için kişisel bilgilerimi aldıktan sonra adama telefonunu verip paramı saymak için kaldırım kenarına oturdum.

Önceki gün Saint-Tropez'den çektiğim elli avrodan kalan otuz yedi avro vardı, bir de Vinny'nin bana verdiği seksen avro. Elimdeki para, üç gece boyunca parkta bir bankta uyumadığım sürece pazartesi gününe kadar yetmeyecekti. Herhangi bir banka transferi de bir bu kadar sürerdi. Banka hesabımda aşağı yukarı yüz avro daha vardı ama çok zorda kalmadıkça o kartımı kullanmak istemiyordum. Vinny'nin "suçlamalar her iki tarafı da yakar" uyarısını aklımdan çıkarmamıştım. Tüm bildiğim, Summer'ın yetkililere Amythest'i benim öldürmüş olduğumu söylemiş olabileceğiydi. Bir karakola gidersem beni cinayet zanlısı olarak görebilirlerdi. Ya da John, kendi amaçları uğruna beni takip etmek için sinsi bağlantılarını kullanıyor olabilirdi. Amerika'nın görece daha güvenli ortamına olabildiğince hızlı bir şekilde dönmek istiyordum.

En azından Amythest'in telefonundaki kanıtlar hâlâ duruyordu. Çaresizce lanet olası telefonun şarjının olmasını diledim ama zaten işime yarayabilecek herhangi bir numara ezberimde yoktu. E-posta ile iletişim kurmaktan da çekiniyordum çünkü tam

bir salak olduğum için bilgisayarımda şifre yoktu. Bu yüzden John ve Bernard, e-postalarıma tam erişime sahipti. Tüm umudum Vinny idi ve bana vermiş olduğu adrese ulaşmam gerekiyordu. Eğer La Quessine Saint-Tropez yakınlarındaysa, trenle yaklaşık dört beş saat süreceğini tahmin ediyordum. Tabii eğer tren tarifesinde bu saatlerde tren varsa.

Son kez soru soruyor olmayı umut ederek kafeye geri döndüm. "*Treno*?" diye sordum. Adam eliyle doğu yönünü işaret etti. "*Nel prossimo pease.*"

Prossimo'nun "yakın" veya "sonraki" anlamına geldiğini anlayabilmiştim. *Pease* ne demek bilmiyordum, ama deniz taksi sürücülerinin bana bu konuda yardım edeceğini umuyordum. Dalgalı denize doğru uzanıp giden bir iskeleye vardım. El yazısıyla hem İtalyanca hem de İngilizce yazılmış bir tabelada, on avroya tekne gezisi yapıldığı yazıyordu. Ellilerinde, esmer, toparlak bir adam tabelaya baktığımı gördü ve sırıtarak yaklaştı.

"Tekne gezisi. *Bellissimo.* Sevdiniz? Sizi götüreyim?"

Bizim teknenin yarısı kadar olan motorlu, küçük, mavi ve yeşil teknelere baktım. Bu kadar iri bir adamla böyle küçük bir tekneye binmek pek akla yatkın değildi ama bunu her gün yapıyor olmalıydı çünkü çok arkadaş canlısı görünüyordu.

Doğu yönünü göstererek kafedeki adamı ima ettim. "*Nel prossimo pease?*"

"Siz isteyin. Ben götürürüm," dedi sevecen bir tavırla. "Kasabayı izlemek istiyor siz, ben bekleyecek."

"Orada bir tren istasyonu var mı?"

"*Sí, signorina.* On avro, iyi fiyat."

"Beş olur mu?" diye yalvardım. "Fazla nakit param yok."

Omuz silkti. "Sizin için olur."

"*Grazie.*" Adama beş avroluk banknotu uzattım ve tekneye atladı. Bindiğimiz bot, binmeme yardım eden adamın ağırlığı

altında sallanıyordu. Beni bota oturttuktan sonra kollarımdaki çizikleri ve yırtık elbiseme bulaşan pislikleri fark ettiğini gördüm. Adam bir şey söyleyemeden ona en iyi gülümsemelerimden birini gönderdim. "Güzel bir gün," dedim kıyı şeridini işaret ederek.

"Si."

Neşeli halim onu ikna etmiş olmalıydı çünkü motoru çalıştırdı ve yola çıktık. Dalgalara çarpa çarpa ilerlerken önümde uzanan kasabaya baktım, denizden gelen su tanecikleri cildimi serinletiyordu. O dükkândan çıktığımdan beri ilk defa nefes alıyor gibi hissediyordum. Hayatta kalma mücadelesi içindeydim, sadece bir sonraki adımımı düşünebiliyordum. Ama şimdi Amythest'in yüzü zihnimde canlanmıştı ve yeni yeni tanımaya başladığım zavallı kız için kederle dolup taşmıştım. Ve de suçluluk hissiyle... Ona Summer hakkındaki gerçeği asla söylememeliydim, ona saatimi asla vermemeliydim. Daha dün deniz kenarına gömülmek istemediğini söylemişti. Sanki ölümünün ürkütücü bir habercisi gibiydi. Dalgaların altında bir yerde bedeni gelgitle beraber salınıyordu. Birkaç gün veya hafta içinde bedeni deniz suyundan şişmiş bir halde kıyıya vuracak ve yalnızca yoldan geçen ve tanınmaz haldeki cesedin görüntüsünü sonsuza kadar hafızasından silemeyecek bir kişi tarafından bulunacaktı. Gözyaşlarımı zor tutuyordum.

Kayalık bir bölgeyi geçtiğimizde karşımıza Terralione'nin neredeyse iki katı büyüklüğünde başka bir kasaba çıktı. Bu kasaba hayat doluydu. Mavi şemsiyelerle bezenmiş dar bir kumsal şeridi, yeşil tepelere uzanan sarı ve toprak rengi binalar vardı. Limanın ucundaki küçük iskele, masmavi denize bir kanca gibi kıvrılıyordu.

Güneşlenen insanlar büyük kayaların üzerine havlularını sermişti. Su o kadar berraktı ki denizin dibindeki kayalıkların altına girip çıkan küçük balıkları görebiliyordum. Bizimkinden çok da büyük olmayan teknelerin yanına yanaştık ve kaptan beni parke taşı kaplı yürüme yoluna bıraktı.

Yirmi Gün Önce

Meksika

Sınıra vardığımızda vakit öğle saatlerini geçmişti. Parmaklarım pasaportumun üzerinde geziniyordu, gergindim. Daha önce hiç Meksika'ya gitmemiştim ve karşıma ne çıkacağını bilmiyordum. Ama Eric, birinin bizi durdurma olasılığının çok az olduğuna dair bana güvence vermişti. Eğer olur da bizi durdursalardı, elinde sahte bir pasaport ve yanında yüz binlerce dolarla gezen hırpalanmış bir adamla karşılaşacaklardı.

Daha önce hiç yemediğimi söylediğimde almak için ısrar ettiği In-N-Out hamburgerini bitirirken Eric'e baktım. Bu sabahki halinden daha iyi görünüyordu ve nihayet yarın bir doktora gidecektik. Son birkaç günü bu yaralarla nasıl atlatmıştı, aklım almıyordu. Ona baktığımı fark edince, "Ne?" diye sordu. "Yüzüme hardal mı bulaşmış?"

Güldüm. "Hayır. Sadece evime nasıl geldiğini merak ediyordum."

"Otobüs, çoğunlukla. Ve biraz da aşırı yavaş yürüyüş. Yanımda çok fazla nakit param yoktu ve kredi kartlarımı da kullanmak istememiştim." Hamburgerini işaret ederek, "Bunlardan yedim durdum," diye ekledi.

"Ama günler sürmüş olmalı. Nerede uyudun?"

"Otobüse binmek için şehre yürüyebilecek kadar güç toplamam gerekiyordu. Bu süre boyunca parkın yanındaki bir motelde saklandım." Bir elini kırpılmış saçlarında gezdirdi. "Bunu da farklı görünmek için yaptım."

Yaralarına baktım. "Bence bunu kafana takmamalıydın."

Sınıra doğru adım adım ilerlerken trafik iyice yavaşladı. Otoyol kenarı boyunca betondan yüksek duvarlar uzanıyordu. Eric, bir Dodgers beyzbol şapkası ve benzin istasyonundan aldığımız turuncu aynalı Wayfarer güneş gözlüklerini taktı. Buzlu çayımın dibinde kalanları gergin bir şekilde hüplettim.

"Arabamız Prius. Bir şey olmaz bize," dedi.

Meksika girişinin orada durmak için yavaşlamamızı söyleyen bir ışık yandı. Tartım istasyonunu, sınır güvenlik görevlilerinin olduğu birkaç kabini, köpeklerin arabaları aradığı ve ışıkların yanıp söndüğü polis arabalarını gördüm.

Elini silahının kabzasında tutan ve bizim olduğumuz şeritte bekleyen yeşil üniformalı subayın yanında durduk. Pasaportlarımızı uzattım. Biraz eğilip beni baştan aşağı süzdü. Sonra da ona el sallayan Eric'e baktı.

"Yanınızda meyve veya sebze var mı?" diye sordu memur bey.

Elimden geldiği kadar kayıtsız kalmaya gayret ediyordum. "Hayır."

Pasaportlarımızı incelemeden geri verdi ve bize eliyle ilerleyin dercesine bir hareket yaptı. "Meksika'ya hoş geldiniz."

Pencereyi indirdim ve rahat bir nefes vererek arkama yaslandım. Eric cebinden buruşmuş bir defter sayfası çıkarıp açtı. "Telefonunu kullanabilir miyim?"

Telefonumu uzattım. Kâğıdın üzerine karalanmış adresi telefonuma girdi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Rosarito. Tijuana'nın hemen güneyinde bir sahil kasabası."

"Güvenli bir yer mi?"

"Sorun olmaz," dedi.

"Doktor orada mı?"

"Evet. Doktora yarın gideceğim. Gerçi artık daha iyi hissediyorum. Beni güzelce sarıp sarmalamışsın."

Ona bir bakış attım. "Bu, ağrı kesicilerin işi," dedim. "Doktora gitmek zorundasın."

Telefona bakıp, "Şuradan sola dön," dedi.

Eric radyo kanallarını gezerken batan güneşe doğru onun gösterdiği yolda ilerlemeye başladım. Sonunda geleneksel müzikler çalan bir istasyonda durmaya karar vermişti. Telefonum hâlâ Eric'in elindeydi ve bir mesaj bildirim sesi geldi. Kaşlarını kaldırarak telefonumun ekranına baktı. "Summer'dan bir mesaj geldi."

"Ne diyor?"

"*Selam tatlım.*" Summer'ın sesini taklit ediyordu. "*Eğer bu hafta buraya gelmek istersen John pazar günü gidiyor, yaz bana.*" Los Angeles'lı şımarık bir kız gibi konuşmayı bırakmıştı. "Göz kırpan ve gözlerinden kalpler saçan gülen suratlar."

"Cevap atsana: 'Cehenneme kadar yolun var pislik. Eric'i öldürüp suçu bana atmaya çalıştın.'"

Parmakları ekranda bir şeylere dokunuyordu. "Hayır!" diye bir çığlık kopardım. "Şaka yapıyordum!"

"Eyvah! Çoktan gönderdim." Yüzümdeki dehşete kapılmış ifadeyi gördüğünde gülmeye başladı. "Takılıyorum. Hiçbir şey göndermedim. Ne yazalım istersin?"

Bir dakika boyunca düşündüm. "'*Büyükannemi ziyaret etmek için Havasu Gölü'ne gidiyorum, yoldayım. Döndüğümde haber veririm.*' Göz kırpan ve gözlerinden kalpler saçan gülen suratlar."

"Sizin bütün olayınız göz kırpan ve gözlerinden kalpler saçan gülen suratlar," dedi mesajı yazarken. "Kapının oradan sağa dön."

İki büyük beyaz kemerle çevrili, ortasında bir bekçi kulübesi olan geniş parke taşından yola saptım. Biz yaklaşırken beyaz üniformalı bir bekçi, kulübesinin penceresini açtı. Eric üzerimden uzanarak camdan dışarı, "*Vamos 79 Calle Costa Azul, invitados Eduardo Garcia*," dedi.

"*Nombre*?" diye sordu bekçi.

"Raphael Sanzio," dedi Eric.

Bekçi elindeki listeyi kontrol ettikten sonra kapıyı açtı. "*Izquierda en la fuente.*"

Yol, turuncu pembe gökyüzünün denizle kesiştiği bir noktaya doğru ilerliyordu. Mavi ışıklı büyük bir fıskiye vardı. Sola döndüm ve yolun her iki yanında sıralanmış ve hiç hasar görmemiş beyaz çift katlı bungalovların arasından geçtim.

"Burası," dedi Eric okyanus tarafında bir bungalovu göstererek.

Arabayı park alanına bırakıp indim ve gerindim, sonra bir gecelik eşyalarımı koyduğum çantamı bagajdan aldım ve Eric mavi kapının kilidini açarken peşinden, merdivenlerden yukarı sürükledim.

Günbatımı ışıkları çift sürgülü cam kapılardan açık oturma odasına sızıyordu. Pişmiş toprak rengi zeminde renkli bir halı seriliydi ve duvarlarda beyaz kanepelerin üzerinde turkuaz ve kırmızı tonlarında geleneksel Meksika halıları asılıydı. Çantamı yere bırakıp sürgülü cam kapılara yöneldim.

Eric'le yan yana teras korkuluklarına yaslanarak okyanusu izledik. Havada tuzlu denizin nemini hissedebiliyorduk. Önümüzde bir dizi merdiven uzanıyordu ve dalgaların çarptığı yere on metre kadar uzaklıkta olan kumdan plaja iniyordu.

"Raphael Sanzio?" diye sordum. "Kapıda dedin ya."

"Yeni adım. George sağ olsun." Güldü. "Rönesans..."

"Ressam, evet. Biliyorum." Ben de güldüm.

"Sanat tarihini biliyorsun demek," dedi. Etkilenmiş görünüyordu.

"Raphael'in kim olduğunu bilmek için tarih bilmeye gerek yok. Ninja Kaplumbağalar'ı bilmek gibi bir şey bu, Tanrı aşkına."

"Summer bilmiyordu."

"Ben de Summer'ı akıllı olduğu için beğeniyorsun sanmıştım." Arkamı dönüp içeri girdim.

Peşimden mutfağa geldi. Dolapları kurcalayıp içecek bir şeyler arıyordum. "Summer seni de kandırdı," dedi.

Neredeyse dolu bir şişe tekila bulmuştum. Zafer kazanmış gibi şişeyi havaya kaldırdım. "Haklısın." Şişeyi mavi mermer desenli tezgâha gürültüyle bıraktım. "Ama karşılığında sakso bile almıyordum."

Başımı kaldırdığımda Eric ortalarda yoktu. Dolaptan iki margarita bardağı çıkardım ve dondurucudaki buz torbasından aldığım buzlarla doldurdum. Buzların üzerine bol bol tekila doldurdum.

Eric mutfağa geri döndüğünde mikser bulabilmek için dolapları tekrar karıştırıyordum. Tezgâhın üzerine bir yığın limon koydu. Yüz ifademi görünce gülerek, "Ön tarafta bir ağaç var," dedi.

Limonları dilimleyip suyunu buzun üzerine sıktım. Ona bardağını uzatırken, "Bir Rönesans beyefendisi olarak yeni hayatına!" dedim.

Gülümseyerek gözlerime baktı. "Tekrar teşekkür ederim."

Gözlerimi ondan kaçırdım ve içeceğime baktım. Dudaklarının dudaklarımın üstünde olduğu anıyı zihnimden uzaklaştırdım. "Bana sürekli teşekkür etmene gerek yok," dedim.

Tekilamda yüzen limon parçalarını izledim. Summer, Eric'i öldürmeye ve suçu üzerime atmaya çalıştıysa, artık Eric'le çıksam arkadaşlığımızı mahvedeceğimden endişe duymama gerek kalmayacağı fikri zihnime çakılmıştı.

Bunun olma ihtimali o kadar güçlü bir arzuya dönüştü ki oradan uzaklaşmak zorunda kaldım. Banyoya gittim, aynada yüzüme baktım ve acele kararlar vermeyeceğime dair kendi kendime söz verdim. Ona bu şansı verirsem Eric'in şu anda benimle yatacağından emindim. Ama Eric'in arkadaşlığına da değer veriyordum ve seks uğruna bunu mahvetmek istemiyordum. Yardım için bana gelmiş olsa da ve onun için en azından bu kadar önemli olduğum bariz olsa da unutmamam gereken bir şey vardı: Eric ciddi bir ilişki arayan bir tip değildi ve kalbimi kırmasını istemezdim.

Kendimi toparladıktan sonra gökyüzünden sızan ışıkları izlemek ve kokteyllerimizi içmek için balkona yanına geri döndüm. Tekiladan aldığım yudum boğazımdan mideme kadar yaktı içimi. Alkolün verdiği cesaretle beni yiyip bitiren sorulardan birini daha sormaya karar verdim.

"John ve annen arasında ne oldu?" Burnumu soktuğumun farkındaydım ama Eric pek umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

"Annem fakir biriydi, Paris'te büyüdü. John onun aklını başından aldı, onu bana hamile bıraktı ve New York'a getirdi. Sonra annem altı aylık hamileyken, John'un evli olduğunu öğrendi."

"Dylan'ın annesiyle mi?"

Evet dercesine başını salladı. "John anneme yeşil kartını vermiyordu, o olmadan da annemin Amerika'da çalışması imkânsızdı. Beni alıp ülkeyi terk etmesine de izin vermezdi. Bu yüzden annem tamamen ona bağımlıydı. Bu da John'un hoşuna gidiyordu. Annem onun evlerinden birinde yaşıyordu ve sadece geçinecek kadar para alıyordu. Anneme baskı yapıyor, onu zihinsel ve fiziksel olarak taciz ediyordu. Sürekli belli bir kiloda olması gerekiyordu. Başka erkeklerle görüşmesine izin verilmiyordu. Depresyona girdi. Alkole başladı, sonra da hap kullanmaya. On bir yaşındayken bir gün okuldan eve geldiğimde onu küvette bilekleri kesilmiş halde buldum."

Elimi kalbimin üstüne koydum. "Aman Tanrım, Eric. Çok üzüldüm."

"John'un suçuydu. Onu bu hale sokan oydu."

Babasından bu kadar nefret etmesine şaşmamalıydı. "Peki, sonra sen nerede yaşadın?"

"John beni annesiyle yaşamam için Fransa'ya gönderdi," dedi. "İronik çünkü annemin tek istediği Fransa'ya geri dönmekti. John hiç ortalarda görünmüyordu. Büyükannem harika biriydi. Dylan da yazları gelip bizi ziyaret ediyordu. Dylan da John'dan en az benim kadar nefret ederdi."

"Hâlâ ediyor mu?"

"Sanmam," dedi Eric. "Yeterince parayla herkesi satın alabilirsin."

"Belli ki seni değil."

"Onun parasıyla değil. Çünkü bir bedeli var. John bir kuklacı ve ben onun kuklası olmak istemiyorum." İçkisini kafaya dikti ve kollarını korkuluklara dayayıp başını kollarının arasından sarkıttı. "Parasını elinden almak isterdim yine de."

"Büyükannen hâlâ hayatta mı? Sana yardım edebilir mi?"

Başıyla onayladı. "Doksan yaşlarında. Hâlâ çakı gibi. Şirkette çok hissesi var ama yıllardır işin içinde değil. John'un çok da dürüst bir işadamı olmadığını biliyor, yine de bunun ne boyutlara vardığından habersiz. Yapabileceği bir şey olmadığı için ona söylemedim. Kanıtları topladığımda büyükanneme, John'un neyle suçlandığını göstermeyi planlıyordum ama fırsatım olmadı."

"Peki ya şimdi?"

"Onu asla tehlikeye atmam." Şakaklarını ovuşturdu. Yorgun düşmüştü.

"Yorgunsun," dedim. "Ben de pek yardımcı olmuyorum. Bir ton soru sordum. Biraz uyumalısın. Yatağa sen geç. Benden daha kötü bir durumdasın."

Başını kaldırıp gözlerinde muzip bir ifadeyle bana baktı. "Sen de yatakta uyuyabilirsin. Isırmam, tabii sen istemedikçe."

Göğsümdeki sıcaklık alev aldı sanki. Kararlılığıma darbe yemiştim. Tek yapmam gerekenin yüzümü ona doğru dönmek olduğunu bilsem de kıyıya çarpan dalgaları izlemeye devam ettim. Bu sefer durmak zorunda değildik. Fakat çok uzun bir yirmi dört saat geçirmiştik, çok uç şeyler yaşamıştık ve ikimiz de doğru düzgün düşünemiyorduk. Onu çok arzuluyordum ama kendimi toparladım ve göz teması kurmaktan kaçınarak güldüm.

"Sağ ol ama Summer'ın eskilerini yeterince kullanıyorum zaten."

"Hah, evet. Ben de kardeşimin eskilerini almayayım artık," dedi gülümseyerek.

"Pes ediyorum," dedim.

Sabah, George'un tavsiye ettiği doktoru bulmak için kuzey yönüne doğru otuz dakikalık bir yolculuk yaptık. Tijuana'ya kayıtdışı tedavi için gelmiştik ve nakit ödeme yapacaktık, bu yüzden doktorun ofisinin de bulunduğumuz durum kadar yarım yamalak olacağını sanmıştım ama öyle değildi. Alakası bile yoktu. Lobi, cilalı karo zeminle kaplıydı ve tezgâhlar taze çiçeklerle donatılmıştı. Deri koltuklar rahat görünüyordu, güneşin aydınlattığı raflarda hem İngilizce hem de İspanyolca gazeteler ve dergiler vardı. Dergilerle kafamı dağıtmaya çalıştığım işkence dolu iki saatin ardından nihayet ofisin kapısı açıldı ve başımı kaldırdığımda Eric'i gülümserken buldum. Kolu askıdaydı ve yeni bandajlarla sarılmıştı. "Kırık bir köprücük kemiği, üç kaburga gitmiş, başparmağımda sinir kopması ve burkulmuş bir ayak bileği." Işık saçıyordu. "Ve tüm kesikleri diktiler. Kolumdaki biraz mikrop kapmıştı ama temizlediler ve antibiyotik yazdılar."

"Burnun?"

"Kırılmış ama muhtemelen iyileşecek, bu yüzden onu yeniden kırmalarına gerek yok. Elmacık kemiğim de kırılmış ama yerine oturmuş. Yani kafes dövüşü yapmadığım sürece iyi olacağım."

Komik görünüyor olmalıydım ki açıklama yapma gereği duydu. "Kafes dövüşü yapmıyorum. Şakaydı. Nasıl düştüğümü varsayarsak, doktor bu kadar iyi olmama şaştı. Margarita içip öğle yemeği yiyelim mi?"

"Ağrıların nasıl oldu?"

"Pek iyi değil ama eskisinden iyi. Ağrı kesici de yazmış ama istemedim. Ben annemin oğluyum, ağrı kesicileri biraz fazla seviyorum. Onların yerine tekila içerim daha iyi."

Bir taco kamyonetinden yemek söyledik ve paketleyip eve götürdük. Terasta büyük bir şemsiyenin altındaki gölge bir masaya oturduk. Eric margaritalarımızı hazırlarken iç kanaması olmadığını, yaralarının kötü bir şekilde enfekte olmadığını ve beklenenden daha az kırık kemiği olduğunu öğrendikten sonra gelen neşeyle "Margaritaville" şarkısını mırıldanıyordu.

Okyanusu izlerken neyin sonucunda bu tuhaf kaçamağımızı yaptığımızı neredeyse unutabilirdim. Ama yarın eve dönüp gerçeklerle tekrar yüzleşecektim, ayrıca Eric de hayatının kalanını yüz bin dolarla yaşamayacaktı. Hele Meksika'da hiç.

Kadehini kaldırdı. "Cennete!"

"Daha çok araf gibi," dedim, "bu sonsuza kadar sürmeyecek."

"Öyleymiş gibi yapabiliriz."

"Bir plana ihtiyacın var."

"Bir planım olmadığını kim demiş?"

Kaşlarımı kaldırdım.

"Lionshare Holding'teki haklarımı alacağım."

"Nasıl? İstemediğini düşünüyordum. Ve bence John artık sana hisselerini falan vermez."

"İstemiyorum, yalnızca onun kaybettiğini görmek istiyorum."

"Bunun için içeride nüfuza sahip olman gerekmez mi? Ve şu anda hiç öyle bir şey yok."

Başıyla onayladı. "İşte tam da bu yüzden Summer'ın paçayı kurtarmış olduğunu sanması ve babamla takılması işime yarıyor. O benim içerideki adamım."

"Anlamadım. Summer'la bir iletişimin yok ki."

İma dolu bakışlarla bana baktı. Doğru ya. "Ama... var." Şimdi anlamıştım. Kalbim acıyordu. "Senin planın benim."

Demek bu yüzden bana gelmişti. Bu yüzden benimle flörtleşiyordu. Tabii ya. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim?

"Summer bana, seni ve birkaç arkadaşını daha birkaç haftaya bir tekne seyahatine götüreceğini söyledi, değil mi? Bu mükemmel bir fırsat."

"Defol git!" Masadan kalkıp uzaklaştım. "Sana güvendiğime inanamıyorum."

"Belle, bana güvenebilirsin yemin ederim..."

"Neden gidip kardeşinden yardım istemedin? *Eminim* ki baban ve yolsuzlukları hakkında Summer'dan daha fazlasını biliyordur."

"Ona güvenmiyorum."

"Sırf babanın şirketinde çalışıyor diye baban gibi biri olduğu anlamına gelmez," diye karşı çıktım. "Dylan bana anlattığına göre büyümek, sorumluluk sahibi olmak ve elindeki fırsatları değerlendirmek istiyordu. Bu kötü bir şey değil ki. Akıllıca bir şey. Belki de Dylan'ı örnek almak ve biraz büyümek sana da iyi gelir."

"Belle," dedi sessizce.

İncindiğimin ve öfke patlaması yaşadığımın farkındaydım ama beni kullanmıştı. "Kendi başının çaresine bakabildiği için onu kıskanıyorsun ve daha kolay bir hedef olacağımı düşündüğün için de bana geldin. Ama tahmin et ne oldu? Yanıldın."

Geri çekilip sessizce denizi izlemeye başladı. Öyle kızgındım ki bedenimin ağrıdığını hissediyordum.

Sonunda konuşmaya başladı. "Kardeşim gibi olamadığım için özür dilerim," diye mırıldandı.

"Ben de Summer gibi olmadığım için özür dilerim," diye çıkıştım. Masadan uzaklaştım. "Benim Los Angeles'a dönmem gerekiyor. Sana planında bol şans."

Arkama bakmadan içeri daldım. Peşimden gelmedi, eşyalarımı toplayıp arabama fırlatırken beni durdurmaya çalışmadı, dikiz aynasından gördüğüm kadarıyla ben uzaklaşırken Prius'un peşinden koşmadı.

Yedinci Gün

Cuma akşamı, Ligurya sahili, İtalya

Geçirdiğim son yirmi dört saatten sonra, ikindi vakti bir sahil kasabasının tembel temposu bir rüya gibi gelmişti. Tüm gün beni ayakta tutan adrenalin kalıntıları hâlâ damarlarımda dolanıyor ve beni gergin hissettiriyordu. O kadar yorgundum ki tüm vücudum sızlıyor gibiydi ve düşüncelerim karmakarışıktı. *Kız kardeşin büyükannene gidiyor.* Vinny bununla ne demek istemişti? *Neden burada olduğunu hatırla.* Ne biliyordu?

Ona güvenebileceğimden emin değildim ama bunu kafaya takacak vaktim yoktu. Devam etmeliydim. Tren istasyonuna gitmem gerekiyordu. Bulmak çok da zor olmamalıydı, değil mi? Bu kasaba gezdikçe büyüyen bir metropol değildi sonuçta. Güneş ışıklarıyla aydınlanmış limanı çevreleyen eski dünyadan kalma evlere baktım. Şehir merkezi olduğunu düşündüğüm yöne doğru ilerlemeye başladım. Yanımdan geçip giden insanların yüzlerini dost mu düşmanlar mı diye inceliyordum.

Bir bankta oturan ve telefona bakıp kıkırdayan bir grup genç kız vardı. Kalabalık bir restoranın terk edilmiş gibi duran avlusunda öpüşüp koklaşan bir çift ve külahtan büyük bir zevkle dondurmasını yiyen bir adam vardı. Uzaktan hepsi dost canlısı görünüyordu.

Ben dükkâna yaklaştığımda restoranın kırmızı tentesinin altında bekleyen genç bir kadın bana menüyü uzattı. "*Treno stazione?*" diye sordum.

Kılık kıyafetime baktıktan sonra yüzünde endişe dolu bir ifade belirdi ve hızlı hızlı İtalyanca konuşmaya başladı. Özür dileyerek onu durdurdum. "*No Italiano.*"

İfadesi hiç değişmeden içeride birine seslendi, bir cevap gelmesini beklemeden menüyü masanın üzerine bıraktı ve peşinden gitmem için bir işaret yapıp kaldırımdan aşağı yürümeye başladı. Somon rengi iki bina arasında kalan dar bir ara sokağa geldiğimizde el kol hareketleriyle sokağı takip edip yol bitiminde sola sapmamı işaret etti.

"*Grazie,*" dedim ama kız restorana doğru hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı bile.

Tuğla kaplı yol gölgeli ve serindi. Asmalarla kaplı evlerin sıralandığı sokakta sola doğru çıkan bir dizi merdivene kadar hızla yürüdüm. Karşıma aslanla güreşen bir adam heykelinden yapılmış bir fıskiyenin bulunduğu meydana çıkana kadar rehberimin gösterdiği yönde ilerledim. Meydanın diğer tarafında üzerinde bir tren simgesi olan yeşile boyanmış bir kemer vardı.

Meydanı hızla geçip tren işareti olan geçide girdim. Duvarlar kaba yontma taştan yapılmıştı ve kubbeli tavan mavi ışıklarla aydınlatılmıştı. Neredeyse paramparça olmuş sandaletlerim kaldırım taşına çarpıyor, yaklaşık yüz metrelik mesafeyi arşınlarken duvarlarda yankılanıyordu. Sonunda tonozlu tavanları ve beton zemini olan aydınlık bir odaya vardım.

İstasyon çok kalabalık değildi. Birkaç kişi etrafta dolanarak telefonlarını kurcalıyordu ve bir bankın üzerinde başını korumak istercesine sırt çantasının üzerine koymuş bir gezgin uyukluyordu. Sağ tarafımda tren tarifelerini gösteren bir panonun altında bilet gişesi vardı.

İtalya-Fransa arası yolculukta pasaport kontrolünün zorunlu olmayacağından emin gibiydim ama herhangi bir noktada kontrol yapılacak olsa başımın belaya gireceği kesindi. Başka yolu yoktu: Böyle bir şey yaşanırsa pasaport kontrolü yapan görevlilerden bir şekilde kaçmam gerekecekti.

Tren tarifesini inceledim ama La Quessine'e ya da Saint-Tropez'e giden bir tren yoktu. Haritaya baktım. Gideceğim yere en yakın istasyon Saint-Raphaël Valescure denen bir yerdi ve muhtemelen La Quessine'e bir saatlik araba yolculuğu uzaklıktaydı. Başka seçeneğim yoktu.

Ben yaklaşırken gişedeki üniformasız adam başını kaldırdı. "*Ciao*," dedim gülümseyerek. "*Uno ticket por treno a Saint-Raphaël Valescure.*"

Neyse ki tarzanca İtalyancamı anlamış gibi görünüyordu. "*A che ora?*" Eliyle tarife listesini işaret etti.

Bir sonraki tren 14.59'daydı ve bir aktarma yaptıktan sonra 20.07'de Saint-Raphaël'e varıyordu. Bir taksiye binecek kadar param kalması ve beni saat dokuz olmadan La Quessine'e götürebilecek bir taksici bulabilmem için dua etmem gerekiyordu.

İtalyanca 14.59'u nasıl diyeceğimi bilmiyordum bu yüzden yalnızca "*La prossima treno,*" dedim. İtalyanca konuşurken korkunç bir şekilde sallıyordum ama gişedeki adam ne demeye çalıştığımı anlıyordu.

"*Quattro minuti.*" Bir şekilde gözümden kaçmış olan panonun yanındaki kocaman duvar saatini işaret etti. 14.55'i gösteriyordu. Dört dakikam vardı. Telefon şarjı bulabilmek için yeterli vaktim yoktu ama olsun. Çok şükür adresi ezberlemiştim ve Vinny ile vaktinde buluşmak istiyorsam o trene binmeliydim. Çılgınca başımı salladım. "*Ventinove.*"

Tren bileti bu kadar ucuz olduğu için çok mutluydum. Elimdeki yirmi dokuz avroyu adama uzattım ve tren istasyona girerken bana biletimi uzattı.

On Dokuz/On İki Gün Önce

Meksika / Los Angeles

Ufaktan pişmanlık hissetmeye başladığımda, ABD sınırına doğru ilerleyen araç yoğunluğunun ortasında bir yerde sıkışıp kalmış haldeydim.

Her şeyi berbat etmiştim. Eric'le böyle konuşmamalıydım.

Sıcak bir rüzgâr, önümde ve arkamdaki yüzlerce aracın egzozuyla karışıp tozu dumana kattı. Arabanın kliması zar zor içerideki havayı dengeliyordu ama yine de pencereleri kapatmak zorunda kaldım. Başım zonkluyordu. Susuzluktan dilim damağım kurumuştu. Ama beni en çok üzen şey, Eric'le aramızdaki her şeyi mahvettiğime dair olan histi... Midemin derinliklerine batan bir histi... Kabalık etmiştim. Kardeşinin onun hassas noktası olduğunu biliyordum ve bunu ona karşı kullanmıştım. Sırf benden yardım istedi diye. Beni manipüle etmeye mi çalışıyordu? Boş vaatlerde bulunmamış, bana yalan söylememişti. Tüm sorularıma dürüstçe cevap vermişti. Bana karşı nazik ve net olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Benimle flört ettiyse ne olmuş? Suç değildi ya. Adamın bütün olayı flört etmekti. Neticede Eric Fransızdı, muhtemelen herkese karşı böyle davranıyordu. Aramızda geçenlere anlam yükleyen

bendim, olan bitenden fazlası olduğunu düşünen bendim. Çünkü böyle olmasını istemiştim. Ve dürüst olmak gerekirse, daha fazlasını istemese bile muhtemelen benimle yatmak istiyordu.

Tanrım, dün gece sevişmediğimiz için öyle mutluydum ki. Şu an olduğumdan daha mahcup hissederdim.

Geri dönmeli ve özür dilemeliydim. Ama bu lanet olası yerde arabayı döndürüp geri gidecek bir şansım yoktu.

Telefonumu çıkardım ve kişi listeme göz atarak Eric'in sabah satın aldığı kullan at telefonun numarasını buldum. Derin bir nefes aldım ve arama tuşuna bastım. Telefon çaldı, çaldı... Sonunda İspanyolca bir bant kaydı çaldı ve tahminime göre kullanıcının henüz bir sesli mesaj bırakmadığını ifade eden şeyler söyledi. Ben de bir mesaj attım:

Özür dilerim. Sana yardım etmek istiyorum.

Senin için ne yapabilirim?

Rosarito'dan döneli beri bir hafta olmuştu ve Eric'ten hiç haber alamamıştım. Aramızdaki her şeyin bittiğini düşünüyordum. Her şeyi mahvetmiştim ve onu bir daha asla göremeyecektim. Eric için endişeleniyordum. Oraya geri dönmeyi düşündüm. Uykusuz gecelerde tavanı izleyerek yeniden bir araya gelebileceğimiz olası senaryolar kuruyordum kafamda –beni seviyordu, benden nefret ediyordu, temelli gitmişti, ölmüştü– ama sonunda mesajlarıma veya aramalarıma cevap vermediğine göre muhtemelen beni görmek istemediğine karar kıldım. Ayrıca kiramı ödeyebilmek için bir işe girmek zorundaydım.

Meksika'dan döndükten birkaç gün sonra Dylan'la konuşmuştum. O aramamıştı, endişeli bir arkadaşı olduğunu hatırlatmak için onu ben aramıştım. Bana karşı dürüst olacağını ve

John'un babaları olduğunu itiraf edeceğini umarak, onun veya babasının Eric'in kaybolmasıyla ilgili bir şeyler öğrenip öğrenmediklerini sordum. John'un, Eric'in ortadan kaybolmasının peşinde olmasının tek sebebi, gidişinin kesin olduğundan emin olmaktı. Eric'in iyiliği için Dylan'ın iyi bir erkek kardeş olmasını ve Eric'in onun hakkında yanılmış olmasını umuyordum. Ama Dylan resmen beni susturmuş, kötüye işaret eden hiçbir şey bulmadıklarını söylemişti. "Bu işin peşini bırakman lazım," demişti. Ona hâlâ ortada bir ceset olmadığını hatırlattığım zaman ise bana oldukça şifreli bir şekilde, "Umarız ki çıkmaz," dedi.

"Çatı katı dairesine giden oldu mu hiç?" diye sordum. Summer onu uçurumdan aşağı itmeden önce Eric'in ortalığı toparlamaya vakti olmamıştı, bu yüzden evdeki yağmadan sonra içerisinin hâlâ dağınık olduğunu bilerek sormuştum bunu. "Belki orada bir ipucu vardır."

"Evet," dedi, "evde her şey yolundaydı."

Demek bana yalan söylüyordu. "Summer'da bir anahtar var," diye uydurdum. "Belki ben de bir uğrarım ve..."

"Lütfen gitme," dedi. "Belle, Eric'in bulaştığı tipler, bütün bu olaylarla alakaları olmamalarına rağmen inan bana dikkatlerini çekmek isteyeceğin tipten insanlar değil. Eve gitmeyeceğine söz ver bana."

Gerçekten endişelenmiş gibiydi. Beni korumak için yalan söylemiş olabileceğini düşünerek söz verdim. Belki o kadar da kötü bir adam değildi. Belki de korkağın tekiydi ya da babasını kendi yöntemleriyle alaşağı edebilmek için doğru zamanı bekliyordu. Gerçi Eric'in bana söylediğine göre bu çok da yüksek bir ihtimal değildi. Zaman her şeyi gösterecekti.

Ertesi salı, loş ışıklarla aydınlatılmış gösterişli bir restoranın barında çalışıyordum ve sakin bir akşam oluyordu. Yumuşacık bir ses tonuyla konuşan bir kadın bana seslendiğinde, barın

düzenli müşterilerinden biri olan ve bana dedemi hatırlatan yaşlı bir aktöre mükemmel Southside kokteylini hazırlıyordum. Başımı kaldırdığımda George'u gördüm. Saçları tıpkı onu son gördüğüm zamanki gibi şık ve dağınık bir şekilde başının tepesinde toplanmıştı. Aynı kırmızı ruju sürmüş, aynı gözlükleri takmıştı. Bara yaslanmış ve bakışlarını bana dikmişti. Göz göze geldiğimizde gülümsedi.

"Seni burada görmek ne güzel!" dedim belki de biraz fazla heyecanla. Southside'ı müşterimizin önüne ittim ve ona doğru ilerledim. "Sana ne hazırlayayım?"

"Buzlu Macallan," dedi.

Elbette imza içkisi buydu. Bardağını yönetimin hoşuna gitmeyecek kadar doldurdum ve önüne koydum. Kadehini bana kaldırıp içeceğinden bir yudum aldı. "Konuşabilir miyiz?"

Başımı salladım. "Ed," diye diğer barmene seslendim. "Ben molaya çıkıyorum."

Bana eliyle "tamam" işareti yaptı, boş bara şöyle bir göz gezdirdi. "Ben hallederim."

George köşedeki masaya kadar peşimden geldi, karşılıklı oturduk. Cebimden kibrit kutusunu çıkardım ve masadaki mumu tekrar yaktım. "Ne var ne yok?"

Bana doğru eğildi. Mum ışığında yüz hatları bozulmuştu.

"Beni *Raphael* gönderdi."

Kalbim yerinden çıkacaktı. "Ya?"

"Numarasını değiştirmeden önce mesajlarını aldı ama sana ulaşmaktan çekindi. Seni tehlikeye atmak istemedi."

Umut ışığı. Belki de benden hiç nefret etmiyordu.

"Ne dedi peki?"

"Eğer istersen hâlâ yardımına ihtiyacı var."

Gülme isteğimi bastırdım. "Ne demek bu?"

"Babasının dünyaya daha fazla zarar vermesini engellemek istiyor," diye ciddiyetle fısıldadı. "Şirketin yönetimini ona teslim etmesi için ona şantaj yapmak istiyor, bu nedenle ona karşı kullanabileceği kadar bilgi toplamaya çalışıyor."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bir değişim istiyorsa bunu kendisinin yapması gerektiğini biliyor," diye devam etti. "Babası o kadar çok güçlü insan tanıyor ki aleyhinde sağlam deliller olan suçlamalardan pek çok kez kurtulmayı başardı. Raphael suçlarını ifşa etmekte başarılı olsa bile, John asla hapse girmeyebilir. Bunun sonucunda Raphael ve diğerleri bu savaşta ya acı çeker ya da ölür. Herkese yazık olur. Bunun yerine babasını kendi oyununda yenmesi gerekiyor."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyor?"

Biraz daha eğildi, kara gözleri titrek mum ışığında parlıyordu. "Babasına karşı kullanabileceği kanıtları depoladığı güvenli bir sunucu kurması için birini tuttu, ortaya çıktığı takdirde babasını hapse gönderecek cinsten kanıtlar. Babası doğru düzgün davrandığı sürece bu belgeleri kilitli tutacak."

"Ne kanıtı?"

"İşte burada sen devreye giriyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Bu konuda ne kadar yardımcı olabilirim bilemedim. Jo... yani babasına erişimim yok ve bana sırlarını anlattığı falan da yok."

"Birkaç hafta içinde onun teknesinde bir seyahate çıkacaksın, değil mi?"

Başımı hayır anlamında salladım. Meksika'dan döndüğümden beri işimi ve sahte hastalığımı Summer'dan kaçmak için bahane olarak kullanıyordum, ama henüz ona geziye gelmeyeceğimi söyleyecek cesareti bulamamıştım. "Katiyen olmaz."

"Dinle beni bir," dedi, "fikrini değiştirebilirsin."

Derin bir nefes aldım. "Dinliyorum."

Çantasından altın bir kutu çıkardı ve masaya koydu. "Aç."

Kapağını açtım. Kutunun içinden büyük dijital kadranlı altın bir saat çıktı. Çıkardım ve bileğime taktım. "Ne bu?"

Kutunun yanında neredeyse iki santimetre kalınlığında bir kullanım kılavuzu koydu.

"Bileğinde bir güvenlik kamerası varmış gibi düşün. Hiçbir şey yapmana gerek kalmadan tüm ses ve video kayıtlarını kablosuz ağ üzerinden uzaktaki bir sunucuya kaydediyor."

Şüpheliydim. "Yani beni bu seyahate göndermeyi planlıyorsunuz? Ne yapacağım ki? John'u yasadışı meseleler hakkında konuşturmaya mı çalışacağım?"

"Şşşş!" Adının söylenmesiyle kaskatı kesilip etrafına bakındı ama bardaki birkaç müşteri bize aldırmıyor gibi görünüyordu.

"Bu seyahat aslında Ligurya sahilinde yerle bir edip bir tatil köyüne dönüştürmeyi planladığı kasabayla ilgili. Siz kızlar sadece dekorasyondan ibaretsiniz. Seyahat boyunca toplantılara katılacaktır ve ne kadar dikkat ederse etsin, Summer'ın arkadaşlarından birinin güzel bir yüzden daha fazlası olabileceğinden şüphelenmeyecek. Bu yüzden kaynağa yaklaşma konusunda herkesten fazla şansın var. Sen bir oyuncusun, değil mi? Tek yapman gereken göz alıcı misafir kızı oynamak. Rahatlamaya çalış ve misafirperverliğinden faydalan. Şampanyasını iç, havyarını ye ve bronzlaşmaya bak."

Güldüm. "Pek rahatlayabileceğimi sanmıyorum." Sonunda ne büyük bir fayda sağlayacağını söyleyerek George benim rolümün kulağa kolay gelmesini sağlamıştı. Neredeyse fazla kolaydı. İşin zor kısmı ise bir hafta boyunca Summer'ın arkadaşıymış gibi yapmaktı.

"Bir diğer mesele, aslında en önemlisi, teknedeki bilgisayarlara girip Raphael'in gönderdiği bağlantıya erişmen. Bu sayede adamları teknedeki sunucuya ve kameralara erişmiş olacak."

"Ah," dedim. Beynimin çarkları dönüyordu. "Sunucuların saldırıya uğradığını fark ederler mi? Ya beni yakalarlarsa? Ben James Bonds sayılmam sonuç itibarıyla."

"Asla fark etmeyecekler. Kötü amaçlı yazılımlar herhangi bir değişiklik yapmaz. Yalnızca uzaktan erişime ve belge indirmeye izin verir. Ve anladığım kadarıyla, konukların teknedeki bilgisayarları kullanmalarına izin veriliyor."

"Seyahatteyken onunla nasıl iletişim kuracağım? Birbirimize e-posta atamayız veya telefon edemeyiz sanırım. İşlerin yolunda olduğundan veya bir sorun çıkmadığından nasıl emin olacağım?"

"Başka bir isim kullanarak bir e-posta hesabı açacak. Bir arkadaşın olarak. Seyahatini anlatmak için e-posta göndereceğin birisi. Birbirinize bu şekilde şifreli mesajlar göndereceksiniz. Hava durumu veya yemeklerle ilgili mesajlaşıyorsunuz gibi görünecek."

Bu kulağa karmaşık geliyordu. "Uygulamaları kullansak olmaz mı?"

"Hayır. Üstelik telefonundaki kişisel her şeyi silmen gerek. Uçağa bindiğinizde telefonunuza izleyici yüklemediğinden emin olmak zorundayız."

"Tanrım." Bu fikirden vazgeçmeyi düşünerek dudaklarımı ısırdım. "Yani her şey normalmiş gibi bu seyahate çıkacağım. Bu saati takacağım ve bazı bağlantılara tıklayacağım. Ve kimsenin ruhu duymayacak."

Başını salladı. "İşte bu kadar basit."

Ama basit değildi. Summer'la birlikte yabancı bir ülkedeki bir teknede mahsur kalmam gerekecekti. Yani tabii ki tekne

küçük bir şey olmayacaktı, muhtemelen ondan uzak kalmak için bolca alanı olan lüks bir megayat falan olacaktı. Wendy ve Claire de gelecekti ve Summer, John'un, annesinin ve arkadaşlarının önünde kesinlikle en iyi tavrını sergileyecekti. Bana davetiyeyi ilk uzattığında, bunun hayalimdeki kız kıza tatil olmayacağını tahmin edebiliyordum zaten. Ama şimdi, belki de bu bir hafta... tahammül edilebilir bir şey olabilirdi.

"Peki sonra? Bütün bunlarla John'a ne zaman şantaj yapmayı planlıyor?"

"Eric yeterince malzeme topladığından emin olduğunda John'la buluşacak ve şirketi üstüne geçirmesi için ona baskı yapacak." Gözlerimin içine baktı. "Belle, korkma. Arkadaşının senin dahil olduğunu bilmemesi için elinden geleni yapacak. Yüzleşme sen döndükten sonra olacak ve Eric işine yarayacak kadar belge topladığından emin olmadığı sürece bir hamle yapmayacak. Her şey sana bağlı değil. Tekne gezisinden yeteri kadar kanıt toplayamazsa başka delil ve daha fazla bilgi edinmenin başka yollarını bulacaktır."

"Yani ben tamamen gerekli değilim?"

"Eric'in elindeki en iyi koz sensin," dedi. "Sonsuza kadar ölüymüş gibi takılamaz. Zaman çok önemli ve sen Eric'e babasının sunucularındaki bilgilere erişmesine fırsat sağlayacak bir konumda olacaksın. Planı uygulayacak kadar yeterli kanıtın olmama ihtimali yok."

Yetkililer kötü kokular almadan ve Summer bu işi üzerime yıkmadan önce Eric'in ölümden dönmesinin, kişisel olarak benim işime yarayacağı doğruydu. Bu yüzden planı kabul etmek, çıkarlarım açısından da faydalı olabilirdi. "Sonrasında nasıl güvende olacağım? John saatteki verileri gördüğünde bunu benim yaptığımı anlayacaktır."

"Şantajın bütün amacı bu," diyerek bana güven vermeye çalıştı. "Sana elini sürmeye bile cesaret edemeyecek çünkü sana bir şey olursa tüm videolar ve diğer bütün belgeler yayınlanacak."

Yavaşça başımı salladım. John'un her geçen gün dünyaya zarar veren korkunç biri olduğunu biliyordum. Eric'in davasına inanıyordum ve kişisel olarak bana fayda sağlamasına ek olarak gerçekten kalıcı ve olumlu bir değişiklik yapmak için üzerime düşeni yapacağımı biliyordum. Böyle bir şans bir daha asla elime geçmezdi. Ama bu benim hayatımdı. Sahip olduğum tek şeydi. Bunu şansa bırakmak istediğimden emin miydim? "Büyük risk," diye nefes verdim.

"İşin sonunda senin de eline para geçecek. Sen ne kadar istediğini söyle, yeter."

Ah. "Ben... Raphael'le konuşabilir miyim?"

Ceptelefonunu çıkardı, arama tuşuna bastı ve telefonu kulağına götürdü. "Şu an Belle'le oturuyoruz. Sana birkaç sorusu var." Telefonu bana uzattı.

"Selam," dedim. Kalbim patlayacak gibi atıyordu.

"Selam." Sesinde bir gülümseme var gibi gelmişti. "Sana her şeyi anlattı mı?"

"Evet."

"Bana yardım edecek misin?"

İç çektim. Eğer yardım etmezsem hayatım boyunca bu yük altında kalacaktım. "Çok şey istiyorsun."

"Biliyorum. Ama üstesinden gelebileceğinden eminim. Sen güçlü bir kızsın ve ayrıca çok daha iyi bir oyuncusun. Yalnızca bir hafta boyunca yaşanan her şeyi unutmuş gibi yapman ve hâlâ Summer'ın arkadaşıymış gibi davranman gerekiyor, kalan her şeyi saat ve tıkladığın o bağlantı halledecek."

Sesi o kadar yakından geliyordu ki neredeyse nefesini kulağımda hissedecektim.

"Seni görebilir miyim?" Bir süre sessiz kaldı. "Alo?"

"Buradayım. Ben... Ben artık Meksika'da değilim. Çok daha uzaklardayım. Nerede olduğumu bilmesen daha iyi olur sanırım. George da bilmiyor. Bütün bunlar bittiğinde artık saklanmak zorunda kalmayacağım."

"Kardeşinle konuştum birkaç gün önce," dedim. "Bana evinde hiçbir sorun olmadığını söyledi."

"Demek ki ya yalan söylüyor ya da John evi temizletti," dedi.

John'un evi temizletebileceği ihtimalini hiç düşünmemiştim. "Kötü bir şeylerden şüphelenmek için bir neden olmadığını, ancak kendi güvenliğim için bundan uzak durmam gerektiğini söyledi. Sanırım bana anlattığından daha fazlasını biliyor."

"Tabii ki öyle," dedi Eric. "Şu anda Fransa'da, Saint-Tropez yakınlarında büyükannemle kalıyor. Oradayken onu görme şansın varsa lütfen git ve gör. Bakalım onun neler bildiğini ve kime sadık olduğunu öğrenebilecek misin?"

"Peki ya büyükannen? O kimin tarafında?"

"Onu üzmek istemediğim için şimdiye kadar olan bitenden haberdar etmedim, ama gerçeği öğrendiğinde bizim tarafımızda olacağından neredeyse eminim."

"Ya bir şeyler ters giderse? Ya beni yakalarlarsa?"

"Unutma, internete her bağlandığında saatteki verileri görebileceğim ve en son bağlandığından itibaren kayda aldığı görüntüleri yükleyebileceğim. Eğer bir şeyler ters giderse planı değiştiririz. Seni oradan çıkaracağım. Söz veriyorum."

"Tamam," dedim. "Bir düşüneyim. Ama sanırım kabul edeceğim."

Yedinci Gün

Cuma akşamı, İtalya-Fransa kıyıları

Tren, parıldayan denize uzanan tepelere yerleştirilmiş raylar üzerinde uçurum kenarları boyunca ilerliyordu. Tıraş bıçağı gibi keskin dönemeçlerden geçtiğimiz her seferde kalbim tekerleklerin dönüşüyle bir atıyordu. Nefes kesici bir yolculuktu; tek bir yanlış hareketle aşağıdaki kayaları boylayabilirdik.

Görevimde başarısız olmuştum ve üstelik evden kilometrelerce uzaktaydım. Berbat bir casustum. Ufka bakarak yapmış olduğum hataları düşündüm: Eric'in verdiği parayı kabul etmeliydim, daha dikkatli davranmalıydım. Summer'a karşı daha dik, Amythest'e karşı daha sert durmalıydım. Ve ona saatimi asla vermemeliydim. Saate en son ne zaman veri yüklenmiştir? Önceki gün John'la limandaki toplantımdan önce mi? En azından bağlantıyı indirebilmiştim. Eğer teknedeki kameralar Summer'ı Amythest'i iterken yakaladıysa, bütün veriler tamamen yok edilmeden önce Eric görüntülere ulaşma şansını bulmuş muydu?

Tren sallanarak bir tünele girdi. *Kız kardeşin büyükannene gidiyor.* Bu bir tehdit miydi? Yoksa Vinny'nin benim tarafımda olduğunu gösteren Eric ile ilgili bir şifre miydi? Kapkaranlık

yolda ilerlerken dilediğim tek şey Lauren_Carter812'ye bir e-posta atabilmek ve kime güvenebileceğimi öğrenmekti.

Tanrım, lütfen bu bir tuzak olmasın.

Fransa sınırına yaklaştığımızda pasaport kontrolünden kaçabilmek umuduyla tuvalete gittim. Çelik kaplı küçük odada elimden geldiğince yavaş bir şekilde üstümü başımı toparlamaya çalıştım. Yüzümü yıkamak ve yorgun bedenimdeki kanı, teri ve kiri temizlemek oldukça iyi hissettiriyordu, ama dolaşmış saçlarım ve yırtık elbisem için yapabileceğim bir şey yoktu. Neyse ki tuvaletten çıktığımda, kontrol memurlarının trene gelmemiş olduğunu fark ettim.

Tren, saat sekizi biraz geçe Saint-Raphaël Valescure garına vardığında güneş denizin ardında kaybolmuş ve gökyüzünü lavanta rengine boyamıştı. Trenden indim ve modern istasyonda hızla yürüyerek dikdörtgen biçimli cam danışma ofisinin önünde durdum. "Taxi?"

Asık suratlı görevli, "*Sortir les portes à gauche,*" dedi sürgülü cam kapıları işaret ederek.

İstasyondan çıktığımda sağ tarafımda işlek caddenin araçlara ayrılmış şeridinde boşta duran birkaç taksi gördüm. Sıranın başındaki taksinin açık penceresine yanaştım. "La Quessine?" diye sordum.

Başını hayır dercesine salladı. "*Local seulement.*"

Sıradaki ikinci taksiye yanaştım ve sorumu tekrarladım. Aynı şekilde reddedildim. Cesaretim kırılmış bir halde üçüncü taksiye gittim. Şoför pembe türbanını düzeltti ve iç çekti. "*Deux cents. En especes.*"

Ağzım açık kalmıştı. İki yüz avro mu? Tren biletinin ucuzluğundan sonra taksilerin de uygun fiyatlı olacağını ummuştum. Elimde sadece seksen avro vardı ve hesabımda yüz avro daha olup olmadığından emin bile değildim. Yine de başımı

sallayıp kabul ettim. "Tamam," dedim. "*Je vais au...*" ATM'nin Fransızcasını bilmiyordum. "ATM? Nakit?"

Başını sallayıp üç parmağını kaldırdı. "*Je vous attendre trois minutes.*"

Etrafa şöyle bir bakarak ATM aradım, kutuya benzeyen tren istasyonunun önündeydim ve buradan yirmi metre uzakta bir ATM olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Banka kartımı taktım ve bakiye görüntüleme tuşuna basıp yeterince paramın olması için dua etmeye başladım. Nihayet ekrandaki yüklenme simgesi kayboldu ve bakiyem ekranda belirdi: 108,20 avro. Yani yirmi avro eksiğim vardı. Pekâlâ, sanırım bu şekilde idare etmek zorundaydım.

Seyahate çıkmadan önce Eric'in bana teklif ettiği parayı almayacak kadar gururlu olduğum için bir kez daha kendimden nefret ettim. ATM'nin verebileceği yüz avroyu çektim ve en zavallı gülümsememle taksiye geri döndüm. "*J'ai cent quatre-vingts,*" dedim. Sonra tren biletimi alırken artan üç avromu hatırladım. "*Cent quatre-vingt trois. S'il vous plaît? C'est très important.*"

Beni düşünceli bakışlarla baştan aşağı süzdü. "*S'il vous plaît,*" diye tekrar ettim ellerimi yalvarır gibi birleştirerek.

Başıyla onaylayıp, arabaya bin işareti yaptı. "*Merci beaucoup,*" dedim aşırı bir neşeyle. Rahat bir nefes vererek arabanın arka koltuğuna geçtim. "*Allez au 12 Chemin de la Pommière dans La Quessine.*" Araçtaki navigasyona adresi girdi. "*Combien de temps?*"

Kaldırımdan uzaklaşırken "*Une heure,*" dedi.

On dakika kadar gecikecektim ama buraya gelirken atlattığım badireleri düşününce on dakika hiçbir şey sayılmazdı ve şansım yaver giderse Vinny biraz esnek davranabilirdi.

Gökyüzü karanlığa bürünürken kıyı boyunca rüzgâr gibi ilerlemeye başladık. Kendimi tırnaklarımı yerken buldum, bu üniversiteden beri hiç hazzetmediğim bir huyumdu. Kendimi durdurup pencereden dışarı bakarken milyonuncu kez nefesime odaklanmaya çalıştım. Uçabileceğimden emin olmadan kendimi bir uçurumdan atmış gibi hissediyordum. Tek ihtiyacım pasaportumu geri almak, bütün bu maskaralığın sona ereceği ve Eric'le tekrar bağlantı kurabileceğim evime gitmekti.

Vinny'nin bana verdiği adrese varıp kapıdan içeri girdiğimizde gece olmuştu. Bağların arasına yapılmış çakıllı otoyolda ilerlerken denizin üzerinde dolunay ışıldıyor ve uzun gölgeler oluşturuyordu. Tepenin üzerinde denize bakan büyük bir geleneksel Fransız kır evi vardı. Taş dış cephesi açık mavi panjurlarla vurgulanmıştı ve eğilimli bir çatısı vardı. Vinny ile paslaşmamızdan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum; aklıma dar sokaklar ve terk edilmiş depolar geliyordu. Ama Akdeniz'i direkt gören bir konak kesinlik beklenmedikti. "*Êtes-vous sûr que c'est l'adresse?*" diye sordum şoföre.

"*Douze Chemin de la Pommière*," deyip beni onayladı.

Köpük köpük su çıkartan bir çeşmenin yanında durduk. Ona tekrar teşekkür ederek elimdeki tüm parayı uzattım.

Büyük ve yassı kaldırım taşından yapılma merdivenleri tırmanırken, araç bir toz bulutu içinde uzaklaştı. Giriş yolunun üzerindeki kıvrımlı demirin üzerine kazınmış yazıyı o ana kadar görmemiştim. *MANZARA KONAĞI.* Bu ismi hatırlamıştım. Eric ve Dylan'ın büyükannesinin mülküydü. Demek Vinny beni buraya göndermişti.

Kız kardeşin büyükannene gidiyor.

Tabii ya! İşte şimdi her şey rayına oturuyordu. Çift kanatlı mavi kapıya baktım. Midemde kelebekler uçuşuyordu.

Ya şimdi ya hiç.

Süslü ağır tokmağı kaldırdım ve üç kez vurdum.

Siyah geleneksel hizmetçi elbisesi ve beyaz önlük giymiş tombul yaşlı bir kadın kapıyı açıp beni tepeden tırnağa süzdü. Trende temizlenmiştim, bu yüzden önceki halimden daha iyi bir durumdaydım. Ama yine de yırtık pırtık elbisem, paramparça ayakkabılarım, dağınık saçlarım ve kanayan dizlerimle nasıl göründüğümü hayal edebiliyordum. "*Mademoiselle.*" Kibar bir edayla başını eğdi. "*Puis-je vous aider?*"

Boş gözlerle bakakaldım. Sanırım ziyaretim biraz beklenmedikti. Kapının, ziyaretimin sebebini öğrenmek isteyen bir hizmetçi tarafından açılacağını hiç düşünmemiştim. Gayet basit bir soruydu ve nasıl cevaplayacağımı bilmiyordum. Vinny burada mı? Eric burada mı? Avrupa'nın yarısını, adını bile bilmediğim büyükannesinin kapısında dikilmek için kat etmiş gibiydim Tanrı aşkına.

Aptalca gülümsedim ve adını söylememin hâlâ güvenli olacağını düşündüğüm kişinin adını söyledim. "Eee, ben Dylan'ın arkadaşıyım."

Umarım Dylan, Fransa'ya gelen her arkadaşını onu ziyaret etmesi için evine davet eden türden bir adamdır. Evde olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama sanırım bu zaten çok da önemli değildi. Tek ihtiyacım içeri girip Vinny ile haberleşecek kadar kalmaktı. *Lütfen Tanrım... Lütfen Vinny burada olsun.... Ya da Eric...*

Kâhya bir adım kenara kaydı, ben de saçlarımı düzelterek sessiz eve doğru bir adım attım. Tonozlu tavandan demir avizeler sarkıyordu. Kaldırım taşı desenli zeminde, Doğu'ya özgü desenlerle bezeli bir halı seriliydi. Odanın diğer ucunda yenilenmiş ahşap bir sehpanın iki yanında, birbirine dönük mavimsi gri renkte kadife kaplı koltukların yanında bir şömine vardı. Fakat benim dikkatimi çeken şey evdeki sanattı. Duvarlar her boyda

ve tarzda sayısız fotoğraf ve resimle kaplıydı. Çerçevelerin arasında üç santimetre mesafe bile yoktu.

"*Suivez moi,*" dedi beni göstererek.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki peşinden mavi eşyalarla döşeli salona giden koridorda yürürken kalbimin sesini duymamasına şaşmıştım. Önümüzdeki duvarda boydan boya beyaz raflı kitaplıkların arasına düz ekran televizyon yerleştirilmişti. Yuvarlak arkalı iki beyaz tekli koltuğu ve bir beyaz koltuğu cam bir sehpa ayırıyordu.

Ah. Demek bu yüzden adını söylediğimde kâhya tereddüt etmeden beni içeri almıştı: Koltuklardan birinde Dylan oturuyordu. Şok olmuş bir şekilde bana bakıyordu. Cana yakın olduğunu düşündüğüm ama biraz da mesafeli bir havayla başımı eğip selam verdim. Ne bilip bilmediğini ya da kimin tarafında olduğunu hâlâ bilmiyordum. Ve şu an bunu öğrenmenin sırası değildi.

Diğer koltukta ise seksen yaşlarında görünen ufak tefek şık bir kadın oturuyordu. Üzerinde siyah bir kazak ve beyaz bir pantolon, boynunda bir dizi inciden oluşan bir kolye vardı. Saçları bembeyazdı ve siyah çerçeveli gözlüklerinin ardından bana dikilmiş gözleri beni esir almış gibiydi. Yüzümdeki kibar gülümseme odadaki diğer iki kişiyi gördüğümde uçup gitti: John ve Summer, alçak koltuğun kenarında sanki her an kalkıp gideceklermiş gibi biçimsiz bir şekilde oturuyordu.

Kanım dondu. Olamaz. Olamaz. Olamaz. Demek bu bir tuzaktı.

Beni gördüğü için açık bir şekilde hayal kırıklığına uğrayan Summer konuşmaya başladı, ama John elinin küçük bir hareketiyle onu susturdu. Her zamanki çekici ifadesinden eser yoktu. Beni gördüğüne şaşırmış dahi olsa bunu iyi saklıyordu.

Kımıldamadan duruyordum, herkesin bakışlarının bende olduğunu hissedebiliyordum. Vücudumdaki her bir hücre bana koşup kaçmam için yalvarıyordu ama bunun bana bir faydası olmazdı. Bir avcı gibi düşünmeliydim, av değil.

"Isabelle," dedi John sakince.

Onu görmezden gelerek halının üzerinde kıvrılmış uyuyan beyaz köpeğin üzerinden geçip elimi bir müttefik olmasını dileyerek Dylan ve Eric'in büyükannesi olduğunu düşündüğüm kadına uzattım. Neşeyle, "*Je m'appelle Isabelle Carter,*" dedim düzgün bir şekilde Fransızca konuşmaya çalışarak. "*Votre maison est magnifique.*"

Dylan bana anlamsız şeyler söylüyormuşum gibi bakıyordu ama kadın gülümsemeye başlamıştı. "Grace." Elimi ellerinin arasına aldı. "*Enchantée.*"

Dylan bir anda hapşırdı. "Pardon," dedi otomatik bir şekilde.

"Çok yaşa Dylan," deyip göz göze gelmeyi umarak arkamı döndüm. Fakat bakışlarını yere indirip aniden derin derin horlayan köpeğe aşırı ilgi göstermeye başladı. Hakkını vermek gerekiyordu; en az benim kadar olaylardan kopuk görünüyordu.

Odada oturacak bir yer aramak için göz gezdirdim ama hiçbir yer bulamayıp ayakta kaldım. Tüm bu süreçte Grace'in uyanık gözleri beni takip ediyordu. Yüzünde ne düşündüğünü belli etmeyen bir ifade vardı. Kalbim dakikada binlerce kez atıyor gibiydi ama nefes alış verişimi kontrol edebiliyordum. "Summer, John. Sizi burada görmek ne güzel," dedim. Sahte bir cesaret gösterisiydi. "Kızlar nerede?"

"Teknedeler. Senin de olman gereken yerde," diye mırıldandı Summer. "Burada ne işin var?"

John ona sert bir bakış atıp elini dizine koydu, sonra gözlerini kırpmadan bana bakmaya başladı. "Neden buradasın?"

Sesimin normal çıkması için kendimi zorluyordum. "Pasaportum lazım."

John'un yüzünün alt kısmı gülümsüyordu ama gözleri aynı şeyi söylemiyordu. "Yanımızda değil," dedi. "Ama eğer tekneye gelirsen..."

"Tekneye geri dönmeyeceğim," diye aniden çıkıştım.

Nefes al. "Sadece eve dönmek istiyorum."

John'un bakışları beni delip geçiyordu. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Kaçamazsın Isabelle. Gidecek bir yerin, yapacak bir şeyin yok."

Vinny bana yardım ettiğine dair yalan söylediyse kaçıp gitmeme neden izin vermişti ki? Öfkeden yanıp tutuşuyordum. Her şey çok mantıksızdı. Sözlerimin ardında durmak için büyükanneye ve Dylan'a döndüm. "Tek istediğim eve dönmek," diye bu sefer daha hararetli bir şekilde tekrarladım. "Lütfen eve gitmeme izin vermelerini söyler misiniz? Burada tutsak değilim, değil mi?"

Dylan tekrar bakışlarını yere indirdi ve başını hayır anlamında salladı. Olan bitenden mutluymuş gibi görünmüyordu ama bana yardım için can atmıyordu da. Tıpkı Eric'in ortadan kaybolduşundan sonraki tavrı gibi. Demek Eric onun hakkında düşündüklerinde haklıydı. Zavallı ergenin tekiydi.

Büyükannesi ise bambaşkaydı. "John," deyip keskin bakışlarını oğluna çevirdi. "Isabelle bir tutsak mı?"

"Bu meseleler seni ilgilendirmez anne," diye homurdandı yeniden bana odaklanarak. "Summer, Amythest'in ortadan kaybolmasıyla ilgili bir sorunun olduğunu söylüyor." Onun acımasız bakışlarına karşılık verene kadar bekledi. "Bir kazaydı. Soruşturma kapandı. Her birinize bütün bu zahmete katlandığınız için cömert bir meblağ teklif ediyoruz ve her şey bitecek."

Summer zafer kazanmış edasıyla soğuk bir gülümseme gönderdi. Vinny piyasada yoktu. Hissettiğimden daha sakin göründüğümü umarak bir B planı yapmaya çalıştım. Olumlu taraftan bakarsak, hiçbirinin John'un cinsel arzularına ve Summer'ın itirafına dair kanıtlarla dolu telefonun cebimde saatli bomba gibi hazır beklediğinden haberi yoktu. Ve hiçbiri Eric hakkında bir şey bilmiyordu. Net olan kişisel güvenliğimin öncelikli olmasıydı.

Kendi ayaklarımla bu tuzağa düşmüştüm. Bu yüzden yapılacak en iyi şey, parayı kabul edip pişmanmış gibi davranmaktı. Telefonu ulaşması gereken yere iletme meselesini eve dönünce düşünecektim.

Terleyen avuçlarımı kalbimin üzerine koyup Oscar ödülüne layık bir performans sergilediğimi umut ederek özür dilercesine gülümsedim. "Çok özür dilerim. Kızgındım ve net düşünemiyordum. Tabii ki bir kazaydı."

"Güzel," dedi John. "Bizimle helikoptere binip tekneye dönebilirsin. Evrakları imzaladıktan sonra yüz bin dolar senindir."

Bunun ne kadar çok para demek olduğunu ve o lanet olası tekneye geri dönmekten nasıl kaçabileceğimi düşünecek zamanım yoktu. Bir anda çakıllı yoldan tekerlek sesleri geldi. John sert bir şekilde annesine baktı. "Kim bu?"

"Bir arkadaşım," dedi sakince, "onu bekliyordum."

Kız kardeşin büyükannenin evine gidiyor.

Eric. Lütfen Tanrım.

John gözlerini kısarak annesine baktı. "Bu saatte mi?"

"Ne yani? Sevgilim olmasına iznim yok mu?"

"Bana birinin geleceğini söylemeliydin anne," dedi karanlık bir ifadeyle.

Elini sallayarak bu fikri bertaraf etti. "Yaşlı *mère*'ini ziyaret etme şansını kaçırsa mıydım? Asla. Hem senin *très belle, très* genç kız arkadaşınla tanışma fırsatım olmazdı."

"Buraya misafirliğe gelmedik," dedi. "Buraya geldik çünkü senetlerinin devrini konuşmak istedin."

"Ah evet, şu mesele." Gülümsüyordu. "*Terminé.*"

John ilk defa huzursuz görünüyordu. "Neyden bahsediyorsun? Ben bu meseleyle ilgili hiç evrak..."

"Ah." Gülümsemesi genişlemişti. "Sana devretmiyorum." Aniden Grace'in ayaklarının dibindeki küçük köpek ayağa fırladı ve havlayarak kapıya koştu. "Ona devrettim."

Hepimiz başımızı kapıya çevirdik. Eric, yanında Vinny ile kapıda duruyordu. Odadaki herkes donup kaldı.

Sonra nihayet, John soğukkanlılığına yenik düştü. "Seni *kaltak!*" diye köpürdü.

Eric yavaşça alkış tutarak bakışlarını babasına çevirdi. "Yılın babası."

Eric'i Rosarita'da sahilde bıraktığımdan beri ilk kez görüyordum ve onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Her zamanki gibi siyahlar içindeydi, saçları hâlâ kısacıktı ama yaraları iyileşiyordu. Yanağında onu bir şekilde daha seksi yapan bir yara izi kalmıştı.

John öfkeden köpürüyor, gözleri Eric ve Vinny arasında gidip geliyordu. Summer'ın ağzı sudan çıkmış bir balık gibi bir açılıp bir kapanıyordu, gözleri korkudan kocaman olmuştu. Dylan ise duyguları karmakarışık, şok içine kardeşine bakıyordu. Sadece Grace sakindi. Eric'e şefkatle bakarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "*Mon chéri!*" dedi Eric'e yaklaşıp yanağına bir öpücük kondururken. "*Enfin!* Nihayet."

"Montreal'deydim," diye açıkladı.

Summer, bacakları onu artık taşıyamıyormuş gibi koltuktan yere yığıldı. "Sen..." Yutkundu.

"Yaşıyorum? Evet," dedi Eric. "İnsanları öldürmekte ustalaştığını duydum." Odanın diğer ucuna, yanıma geldi ve elimi tuttu. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım ve pislik içindeki elbiseme baktığını anladım. İğrenç bir halde olduğumu hatırladım. "Uzun bir gün oldu."

Summer'ın bakışları pinpon topunu takip eder gibi Eric'le benim aramda gidip geliyordu. "Biliyordum," diye mırıldandı.

John, kısılmış gözleriyle bizi izliyordu, ağzı ince bir çizgi olmuştu. Kafasında tilkiler dolanıyordu ama ne yapsa işe yaramayacaktı.

Dylan boğazını temizledi. "Biri bana burada ne olduğunu anlatabilir mi lütfen?"

Eric cebinden telefonu çıkardı. "Lionshare'i devralıyorum."

John, "Neyden bahsediyorsun lan sen?" diye çıkıştı.

Eric omuz silkti. "Sanırım aleyhine topladığım kanıtları görünce sesinin tonunu değiştirmek zorunda kalacaksın."

"En son kanıt toplamaya çalıştığında başına gelenleri hatırlatmama gerek yok herhalde?" diye uyardı John.

Eric telefonunun ekranına dokundu. "Bu seferki farklı. Çünkü bu sefer..." Babasının gözlerinin içine baktı. "Sana şantaj yapıyorum." Bakışlarını Grace'e çevirdi ve televizyonu işaret etti. "*S'il te plaît allume ça.*"

Uzaktan kumandada bir tuşa bastı ve televizyon bir çınlama sesiyle açıldı.

"Telefonu televizyona yansıtalım lütfen."

Grace, HDMI bağlantılarından birini seçti ve ekranda yükleniyor işareti belirdi. Bir anda ekranda iki sıra halinde videolar açıldı. Eric telefonda bir aşağı bir yukarı giderek videolar arasında gezindi. "Vinny bana teknedeki kızlardan birinin ölümüyle ilgili net olmayan şeyler olduğunu söyledi," dedi.

Videolardan birini seçti ve oynat tuşuna bastı. Güvenlik kamerası görüntüleri, hava karanlık olmasına rağmen şaşırtıcı bir şekilde netti ve Summer'la Amythest'i üst güvertede, doğrudan kamerasının açısında ve diğer kızların bakışları altında bir kız kavgası yaparken görüntülemişti.

Summer, "...küçük pis ellerini ondan uzak tut!" diye uyarıyor.

"Elinden geleni ardına koyma," diye alay ediyor Amythest. "Eski sevgilini öldürdüğünü söylesem ne yapar sence?"

"Ne?... Sana ne anlattı bilmiyorum ama buna cesaret edemezsin seni küçük kaltak." Summer uzanıyor ve Amythest'in saçlarını kavrıyor ve kafasını arkaya çekiyor. Amythest dizini karnına çekiyor ve Summer'ın kasığına vuruyor. "Orospu!" Summer, Amythest'e tokat atıyor. Amythest onu itmeye çalışıyor ve bir anda dizlerinin üzerine çöküyor.

Rhonda "Summer, bırak hadi!" diye bağırıyor. "Değmez."

"Kes sesini!" diye çıkışıyor Summer.

Menekşe gözlü arkadaşımın başına gelecekleri bile bile izleyemiyordum.

Amythest tekrar ayağa kalkıyor. Summer onu tırabzanlara doğru iterken geri çekiliyor. Amythest anlaşılmaz bir şeyler söylüyor ve birdenbire ikisinin de elleri de saçları da bulanıklaşıyor, tekmeler ve tokatlar savruluyor, birbirlerini itiyorlar. Amythest hırçın davranıyor ama boyunun avantajıyla Summer daha saldırgan hareket ediyor. Yine Amythest'i saçından yakalıyor, bu sefer kafasını tırabzanlara vuruyor. Burnu kanayan Amythest dengede duramıyor. Summer bir eliyle boğazını sıkarak yukarı kaldırıp arkaya ittiriyor. Ve sonra, bir anda Amythest tırabzanlardan aşağı yuvarlanıyor. Kan donduran çığlığı, mide bulandırıcı bir çarpma ve suya düşme sesiyle kısa sürede kesiliyor.

Son yirmi dört saattir zihnimde yankılanan çığlığı tanımıştım. Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışırken elimle ağzımı kapattım. Eric kolumu okşuyordu.

Summer, kameranın kenar açısında dikilen kızlara dönüyor. "Düştü," diyor. "Sarhoştu ve düştü!"

Eric videoyu durdururken gözlerimi kırparak gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Kimse kımıldamıyordu. Odadaki bütün

oksijen gitmiş gibiydi. "Sorusu olan?" diye sordu. Ses çıkmadı. "Güzel. Hadi devam edelim."

John kaşlarını çatarak Summer'a baktı. Summer, onu yutup yok etmesini umarak koltuğa sindi, dudaklarını üzüntüyle büzmüştü. John pek şaşırmış görünmüyordu. Muhtemelen silinmeden önce teknedeki kayıtlardan olanları izlemişti. Fakat şimdi Summer'ın salaklığının kontrol edemeyeceği boyutlara ulaşmış olması onu çileden çıkarıyordu.

Eric kollarını kavuşturmuş bir şekilde babasının tepesinde dikiliyordu. "Tuttuğum bilgisayar korsanları sunucularını baştan sona taradı. Vinny de şahitlik yapabilir, son on senede bulaştığın bütün karanlık işlerin en ince detaylarına bile hâkimim. Teknenin güvenlik kamerası görüntülerini ve Belle'in taktığı kameralı saatin kaydettiklerini saymıyorum bile." Bana baktı. Bakışları yumuşamıştı. Gülümsedim. "İçeriden bilgilendirme, vergi kaçakçılığı, rüşvet, cinayet... Bunlar sadece bazıları."

Vinny, John'a kalın bir evrak zarfı uzattı. John, eski haydutuyla göz temasından kaçınarak hızlıca zarfa uzandı. "Bence bir bak," dedi Eric, "gerçi bu buzdağının sadece görünen yüzü."

John zarfı açtı ve içindekilere göz gezdirdi. "Ne istiyorsun?" diye hırladı.

"Dediğim gibi, Lionshare'i," dedi Eric sakince. "İstifa edeceksin. Derhal. Yoksa elimdeki seninle ilgili bütün belgeleri halka açarım. Hem de öyle açarım ki rüşvet verecek kimsen kalmaz."

"Aptalın tekisin!" diye azarlar gibi konuştu John. "Bu şirketi batırır!" Eric ellerini havaya kaldırdı. "Bir gram bile umurumda değil."

John ayağa kalktı. "Seni nankör piç..."

Eric güldü. "Aynen öyle."

"Büyükbabanın bu şirketi kurmak için feda ettiği onca şeyden sonra..." John annesine dönerek, "Anne, sen bunu kabul etmeyeceksin, değil mi?" dedi.

"*Tais-toi.*" Delici bakışları John'u delip geçiyordu. "Senin tek umursadığın *rien que de l'argent.*" Söylediklerini vurgulamak istercesine parmaklarını birbirine vuruyordu. "Para. Yıllardır sadece bir *un étranger*'din. *Je panse*, 'O bencil biri. Ne iyi bir baba ne de iyi bir evlat. Babasına hiç benzememiş. *Alor*, o iyi bir insan değil.' *Mais,* senin kendi kanından insanlara ve çalışanlarına yaptıklarını öğrendikten sonra artık *mon fils*'m değilsin."

"Anne..."

Grace, ağzını sımsıkı kapatıp bakmakla yetindi.

Eric, "Geçen hafta," dedi John'a, "Çinli ortaklarından ayrıcalıklı, böyle desek olur sanırım, bir tavsiye aldın ve demir işinde konumunu sağlamlaştırıp aşağı yukarı yirmi üç milyon dolar kazandın. Bunun senin için fazla bir miktar olmadığını biliyorum ama olur da bir gün öğrenirlerse sermaye piyasası kurulunun dikkatini çekecek kadar fazla. O para artık Belle'in."

Öyle hızlı nefes alıp veriyordum ki bir anda boğulacağım sandım. Şok içindeydim. Eric bana bakıp, "Otuz milyon olsun," dedi.

Otuz milyon dolar mı? Bu deliceydi. Hayal bile edemiyordum. Bu parayla ailemin ev kredisini ödeyebilirdim, yeni bir araba alabilirdim... Bir daha asla barmenlik yapmama bile gerek kalmazdı. İdrak edemeyeceğim kadar fazlaydı.

Eric, onaylaması için Vinny'ye bakarak, "Ve Amythest'in annesi için beş milyon dolarlık bir tröst," diye devam etti. "Rehabilitasyondan çıktığı zaman kullanması için. Summer..." Bakışlarını Summer'a çevirdi. "Amythest'i tekneden attığını itiraf edip teslim olacaksın."

Summer, memnuniyetsizlikle yüzünü buruşturdu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama tek kelime bile edemedi. Gözlerinden akan yaşları yüzünde maskara izi bırakıyordu.

"Bu çok fazla," dedi John.

Eric, "Senin neden umurunda ki?" diye alay etti. "Her bulduğu fırsatta senden gizli benimle düzüşüyordu. Tabii beni öldürmeye kalkana kadar."

John çenesini sıkıyordu.

Summer, elini John'un kasıklarına koyarak, "Bu doğru değil," diye sızlanmaya başladı. Hem Eric hem de John onu duymazdan geldi. "Teslim olacak. Adam öldürme suçundan beş ya da on sene yatar, uyumlu olursa belki de daha az," dedi Eric.

"Bir hayat için çok az bir bedel," diye ekledim.

"Summer'ın boyun eğdiğinden emin olacaksın," dedi Eric, John'a kaşlarını kaldırarak. "Unutma, bu söylediklerimden biri bile dikkate alınmaz ya da Belle'e, bana veya yakınlarımıza bir şey olursa elimde tuttuğum bütün kanıtları tüm haber kaynaklarına gönderirim."

"Eğer başından beri bu kadar akıllı davranmış olsaydın kendin için bir şeyler yapabilirdin," dedi John.

"Ah, yaptım bile babacığım." Eric, babasının gözü önünde bir belge imzaladı ve kalemi önüne attı. "İstifan."

John oğluna sert bir bakış attı, sonra sözleşmeyi dikkatlice okumak için eline aldı. Eric, Summer'ın önüne tek sayfalık bir belge koydu: "İtirafın."

Summer gözlerinde yaşlarla bana baktı. "Belle, seni incitecek bir şey yapmayacağımı biliyorsun." Sadece bir anlığına en iyi arkadaşımı, sırdaşımı ve suç ortağımı tekrar görür gibi oldum ve kalbim onun için sızladı.

Ama sadece bir anlığına. Belki bir gün onu affedebilirdim ama yaptıklarını unutamazdım. Unutmak istemiyordum. Amythest'i tekneden attığı gibi, beni de bir kenara atacaktı. "Aslına bakarsan Summer, dün geceki yüzleşmemizi kaydetmiştim. Yani, açıkça belli oluyor ki aslında bana zarar verirmişsin."

Amythest'in taş süslemelerle kaplı telefonunu çantamdan çıkarıp herkesin görmesi için havaya kaldırdığımda odadaki herkes şaşkınlıkla bana bakıyordu, ama ben bakışlarımı Summer'a kilitledim. Korkunç bir insan olmuştu ve canavarlaşırken yüz hatlarının aldığı şekli izledim. "Ve John," diye devam ettim. "Eğer hatırlamıyorsan, bu Amythest'in telefonu. Sana, nasıl desem, duş keyfi yaşattığı anları kaydettiği telefon." John gözlerini yılan gibi kısmış bana bakarken, Summer da iğrenmiş bir şekilde John'a bakıyordu.

John, imzasını atıp belgeyi Eric'e fırlatmadan önce bir an sessizlik oldu. John, Summer'a dönüp, "İmzala şu lanet şeyi!" diye tükürerek konuştu. Eric, imzalanmış belgeleri masadan alıp bana gülümsedi. "İstediğin başka bir şey var mı, Belle?"

Gözlerimi Summer'a diktim. Amythest'in tüyleri diken diken eden çığlığı kulaklarımda çınlıyordu. Bir yanım onun özür dilemesini ya da daha doğrusu dizlerinin üzerine çöküp hayatı için yalvarmasını istiyordu. Parmağında parıldayan sefir taşını alıp okyanusa fırlatmak istiyordum. Ama hayır. Ben böyle biri değildim.

Yanına yürüyüp parmaklarımı Eric'in parmaklarına doladığımda Summer'ın bizi izlediğinden emin olmak istedim. "İhtiyacım olan her şeye sahibim," dedim. Eric gülümseyip bana baktı. Demek haklıydım; başucundaki çekmecede duran fotoğrafın bir anlamı vardı. Önümüzde uzun bir yol vardı, ama o anda elimi sıkıca tutuyordu ve her şeyin yoluna gireceğini hissedebiliyordum.

"Eric." Dylan oturduğu yerden kalkıp Eric'in yanına geldi. Onun da odada olduğunu neredeyse unutmuştum.

Eric başını sallamadan önce bir süre kardeşine baktı. "Konuşacağız." Dylan kollarını ona doladı. "Seni özledim."

Eric biraz bekledikten sonra kardeşinin sırtını sıvazladı. Gözümün ucuyla koridorda bir hareketlenme olduğunu gördüm. Siyahlar içinde iki adam, Vinny'nin yanında kapıda duruyordu.

John gözlerini adamlara dikti.

"Bu çok gereksiz."

"Senin kendi adamların var, benim de kendi adamlarım," dedi Eric sakince. "Bu seni son görüşüm. Adamlarım size uçağında ya da daha doğrusu, Lionshare artık benim olduğu için benim uçağımda New York'a, yarın istifanı duyurmak için yapacağın basın toplantısının düzenleneceği yere kadar eşlik edecek. Diğer kızlar normal uçuşla dönecekler. Şu anda şirketin başında ben olduğum için imzalamış oldukları gizlilik anlaşmalarının artık geçersiz olduğunu unutmayın. Summer teslim olduğunda yetkililerin onlarla konuşmak isteyeceğinden eminim." Bana bakarak, "Helikopteri biz alıyoruz," dedi.

Eğilip büyükannesini yanağından öptü. "Bu buluşmayı gerçekleştirmeme yardım ettiğin için çok *merci. Je t'aime.*"

"*Je t'aime*," dedi Grace.

Eric ve ben odadan çıkarken Summer'a söyleyebileceğim son sözler zihnimde dönüp duruyordu, fakat hepsi intikam hissiyle doloydu ve basmakalıp şeylerdi. Ayrıca bana bir faydası da olmayacaktı. Bu yüzden ardıma bakmadan çıkıp gittim. Çakıl taşlı yoldan ve gül bahçesi gibi görünen çiçeklerle kaplı bir yoldan yürüyerek tenis kortuna, ışıkları açık bir şekilde bizi bekleyen helikoptere gittik. Şık üniformalar içinde bir pilot helikoptere binmemize yardım etti ve kanatlar dönmeye başladı: Zemin, pelüş yeşil halıyla kaplıydı ve her iki yanda üçer tane olmak üzere krem rengi deri koltuklar vardı. Eric bir tuşa bastı ve pilotlarla aramızda bir anda bir bölme oluştu. Yanımdaki koltuğa kaydı ve bana bir kulaklık verdi.

Helikopter kalkarken ufak bir sallantı hissettim ve kulaklıkları kulağıma taktım. Pervanelerin sağır edici gürültüsü bir anda azalmaya başladı, şimdi Eric'in cızırdayan sesini duyabiliyordum. İkimiz de öyle rahatlamıştık ki gülmeye başlamıştık.

Kendini toparlayan ilk ben oldum.

"Tanrı aşkına Eric. Bunca zaman Vinny'nin bizim tarafımızda olduğunu bana söyleyemez miydin? Çok korkmuştum."

"Değildi," dedi Eric. Kaşlarımı kaldırdım. "Vinny'le aramız çok iyi değildi ama geçen sene annesi hastalandığında babam için çalışmayı bırakmıştı. Sen teknede olduğunu söyleyene kadar babamın yanına geri döndüğünü bilmiyordum. Üstelik John'a ne kadar sadık olduğundan da yüzde yüz emin değildim. Denizkestanesi şifresini gönderdiğin an bir an önce harekete geçmem gerektiğini biliyordum, bu yüzden şansımı denemek istedim ve onu aradım. Benim tarafımda olduğundan emin olmadan da ona senden bahsetmedim."

"Peki ya büyükannen?"

"Onunla bu hafta görüştüm. Her şeyi öğrendikten sonra John'la bu görüşmeyi ayarlamaktan dolayı oldukça mutluluk duydu."

Koltuğun altına uzanıp buz dolu bir kutudan bir şişe şampanyayla iki kadeh çıkardı. Eric daha mantarını açamadan elimi koluna koydum. "Birilerinin Amythest'i gerçekten aradığından emin olmamız için sahil güvenliğe ulaşmamız gerek," dedim.

"Vinny hallediyor," dedi. "Biz de sabah bizzat gideceğiz." Elimi tuttu. "Arkadaşını kaybettiğin için üzgünüm."

"Ben de," dedim kalbim sızlayarak. "O... çok özel biriydi. Bence sen de onu severdin."

Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Saint-Tropez ışıkları helikopterin camlarına yansıyordu. Eric hakkındaki bütün endişelerimin

yersiz olduğunu fark ettim. "Summer, başucunda benim bir fotoğrafımı sakladığını söylemişti," dedim.

Başını salladı. "Çünkü her sabah uyandığımda görmek istediğim tek yüz, senin yüzün." Dudaklarında muzip bir gülümsemeyle bana biraz daha yaklaştı. Bütün vücudum titremeye başladı. Bakışları dudaklarımda geziniyordu. "Seni öpmeme izin verecek misin artık?" Başımı salladım ve bir anda dudakları dudaklarımdaydı. Onun için alev alev yanıyordum, aramızdaki mesafeler eriyip yok oluyordu. Bu anı öyle çok hayal etmiştim ki... Tabii hayallerimde genelde helikopter kulaklıkları aramıza girmiyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye mırıldandım dudaklarına minik öpücükler kondururken.

Başını boynuma sokarak, "Cannes yakınlarında bu gece kalabileceğimiz güzel küçük bir otel var," dedi.

Tek istediğim rahatsız edilmeden onunla yalnız kalmaktı. "Birkaç gece kalmamız gerekebilir," dedim tekrar dudaklarıyla buluşarak. "Ne kadar uzakta?"

Pencereden dışarı baktı ve eliyle bir noktayı gösterdi. "Şu ışıkları görüyor musun? Oradan bir sonraki kasaba."

Şampanyanın ağzındaki mantarı açtı ve ikimize de birer kadeh doldurdu. Boğazımda artık bana tanıdık gelen o köpüklerin hissi vardı, dilimde bıraktığı o tatlımsı tadı hissedebiliyordum. "Sana bir şey söylemeliyim," dedim. "Ben aslında şampanyayı pek sevmem."

Güldü. "Biliyor musun? Ben de sevmem. Başka bir şeyler içelim."

Doğru ya. Bütün bunlar artık onundu. Daha doğrusu şirketin, ki o da Eric'indi.

Az önce olan bitenler zihnimde yeni yeni oturmaya başlamıştı. Otuz milyon dolar. Bunu sindirmem çok, çok uzun zaman alacaktı.

"Dürüst olmam gerekirse bu yaşam tarzına pek..." deyip söylediklerimin kulağa küstah gelmemesi için biraz duraksadım. "...bu yaşam tarzının bir parçası olmak istemiyorum."

"Biliyorum." Yavaşça yanağımı okşuyordu. "Asla olmayacaksın. Olmayacağız. Söz veriyorum."

"Ama şimdi yönetmek zorunda olduğun milyar dolarlık bir şirket var. Bu senin hayatını nasıl mahvetmeyecek olabilir?"

"Satacağım." Gülmeye başladı. "Babamın yaptığı kötülük kadar iyilik yapacak birine."

"Kim?" diye sordum.

"Aslında tanışmıştınız. Charles Bricknell."

Gözlerim sevinçle büyüdü. "Onu sevmiştim," dedim neşeyle. "Eşini de. Marlena. Muhteşem biriydi. Oğulları da öyle."

"Sihirli Mike." Sırıtıyordu. Tuhaf bakışımın üstüne, "Uzun hikâye, o anlatsa daha iyi," dedi.

"Ama... onları baban vasıtasıyla tanıyorsun?"

"Sayılır. Hiçbir zaman arkadaş değillerdi, yalnızca aynı sosyal çevredeydiler. Marlena, gençliğimde yaptığım eserleri Grandview'da bir partide görmüş ve bazılarıyla yakından ilgilenmişti. Beni güzel sanatlara falan başvurmaya ikna eden kişi oydu. Charles öyle uzun bir zamandır John'u bitirmeye çalışıyordu ki bu fırsatı duyunca atladı resmen. Geçmişte şirketin yatırımcılarından biriydi, bu yüzden John'u tahtından indirmeye hevesli olup olmadığından emin olamamıştım. Ancak John'u mahvetmek için teknedeki sunuculardan yeterli kanıt topladığımda Charles'a ulaştım. O da John'u yatına davet etmek ve konuşmalarını kaydetmek için gönüllü oldu."

Tyger'da ofis kapısından bazı kısımlarını duyabildiğim tartışmayı hatırladım. "Demek bu yüzden Marlena'nın doğum gününe son dakikada davet edildik."

Başını salladı. "İyi insanlar. Onlara güveniyorum."

John'un şirketinin Charles'ın eline geçecek olması bana büyük bir teselli vermişti. "Güzel."

Kadehini bana kaldırdı. "Başardın, *kardeşim*."

Gülümsedim. O kadar çok farklı duygu hissediyordum ki nereden başlayacağımı bilmiyordum. Bir haftada neler neler olmuştu.

Eric kolunu omzuma attı. Başımı omzuna dayadım, gözlerimiz altımızda uzanan sahilin göz kamaştıran ışıklarına sabitlendi. Yatlar karanlık denizde sallanıyor, aysız bir gökyüzündeki yıldızlar gibi ışıldıyordu.

Her şey çok gerçeküstüydü; hayatımdaki bu yepyeni bölüm... Fakat bilirsiniz ya, buna alışabilirdim.